HIRSIZLARIN YEMİNİ

MARY E. PEARSON

GASTINEUX
TOR KALESİ
CORTENAI
CEHENNEM AĞZI
AKERİ DENİZİ
VENDA KRALLIĞI
INFERNATERR
MORRIGHAN KRALLIĞI
EISLANDIA
GAUDREI KABİLESİ
MARABELLA
KUTSAL SALON
CAM LANTEUX
CIVICA
TERQUOI TRA
KARA BÜYÜ ŞEHRİ
FALWORTH
TERRAVIN
AZENTIL
SAFRAN DENİZİ
PIADRO
DALBRECK KRALLIĞI
REUX LAU
GITOS
CRUVAS

BİRİNCİ BÖLÜM

AYDINLIKSİSLİ KAZIMYRAH

TAŞLARIN ARASINDAN TOZLU BİR IŞIK HUZMESİ TIPKI BİR solucan gibi kıvrılarak içeri süzüldü. Sıcaklığını yakalamak için öne doğru eğildim. Ne de olsa ben bir hırsızdım. Yakalamak kolay olmalıydı ama sıcaklık ellerimden kayıp gitti. Ne zamandır buradaydım? Beş gün mü? Bir ay mı? On bir yıl mı? Anneme seslendim ama sonra kafama dank etti. *Üzerinden yıllar geçti. O artık yok.*

Cılız ışık huzmesi ancak uzun süren bir karanlığın ardından, belki de günde sadece bir kez geliyordu. Emin değildim. Hem geldiğinde de çok kalmıyor, meraklı bir seyirci gibi bakıp gidiyordu. *Burada ne varmış böyle?* Şimdiyse karnımın üzerindeydi, kurumuş kan yüzünden kaskatı kesilmiş gömleğime dokunuyordu. *Canım, bu hiç de iyi görünmüyor. İyileştirmek için bir şey yapmayacak mısın?* Işık huzmesi solarken bir kahkaha duyduğuma yemin edebilirdim. Yoksa benimle alay eden bir dördünlordu muydu?

Henüz ölmemiştim, yani karnıma saplanan hançerin en azından hayati organlarımı ıskaladığını biliyordum. Buna rağmen yaradan sapsarı bir sıvı akıyordu. Alnım terden sırılsıklamdı, hücrenin kiri içime sızıyordu.

Rüyalarımsa dışarı sızıyordu.

Gözlerden uzak karanlık bir köşede fareler fısıldaşıyordu. Synové onlardan bahsetmemişti. Bana anlattığı rüyasını hatırladım. *Hapishane hücresine zincirlendiğini gördüm... Üstün başın kanla kaplıydı.* Endişeyle beni izleyen gözlerini hatırladım. Korkularını ciddiye almadığımı hatırladım. *Sadece bir rüyaydı.*

Ama bazen rüyalar, sadece bir rüyadan fazlasına işaret ederdi.

Jase nerede?

Bir tıkırtı duyup kafamı kaldırdım. Ziyaretçim vardı. Köşede durmuş beni izliyordu.

"Sen," dedim. Sesim kulaklarıma yabancı geldi, zayıf ve hırıltılıydı. "Benim için buradasın. Seni bekliyordum."

Yabancı başını salladı. *Henüz değil. Bugün olmaz. Üzgünüm.*

Ardından yok oldu.

Yere uzandım, zincirlerim taş zeminde şangırdadı. Bacaklarımı kendime doğru çekip iyice büzüldüm ve karnımdaki ağrıyı dindirmeye çalıştım.

Üzgünüm.

Ölüm benden özür mü diliyordu?

Artık anlamıştım. Kaderimde ölümden beter şeyler vardı.

İKİNCİ BÖLÜM

KAZI

İKİ HAFTA ÖNCE

Jase kapıdan içeri girdiğinde soyulmuş bir portakal kadar çıplaktı.

Odada yürüyüp giysilerini yerden alırken manzaranın tadını çıkardım. Pantolonunu yukarı çekti, onu izlediğimi gördü ve duraksadı. "Bu savunmasız halimden yararlanmak istersen biraz daha oyalanabilirim."

Düşünür gibi kaşımı kaldırdım. "Bu sabah zaten yeterince faydalandım. Artık giyin, *Patrei*. Bugün gidecek çok yolumuz var."

Hayal kırıklığına uğrayarak somurttu. "Nasıl emredersen."

Onun da bir an önce yola koyulmak istediğini biliyordum. Hatırı sayılır bir yol katetmiştik ama Marabella'ya gidip dönmemizi de sayarsak iki ay boyunca Tor Kalesi'nden uzak kalmıştık. Göğsündeki kanat dövmesi bu hafif siste bile parlıyordu. Kaldığımız yerde bir kaplıcaya rastlamıştık. Önceki gece yolun yorgunluğunu bu sayede üzerimizden atmış ve sabahı da aynı şekilde geçirmiştik. Bu, ikimizin de bırakmak istemediği bir lükstü.

Jase giyinmeyi bitirirken ben de pencereye yürüdüm. Malikâne artık sadece harabeden ibaretti ama gizli köşelerden parlayan mavi çizgili mermer zeminden, göğe uzanan sütunlardan ve bir zamanlar üzerinde bir sanat eseri olan tavandan buranın eskiden ne kadar görkemli olduğu belliydi. Tavandaki resimde bulutlar, bir atın gözü ve hoş çizimli ama gövdesi olmayan narin bir el vardı. Burası, hükmeden bir Kadimin evi olabilir miydi? Belki de bizzat Aaron Ballenger'ın eviydi. Burada zenginlik, son nefesini veren bir kuğu gibi fısıldıyordu.

Harabenin etrafı göz alabildiğince uzanan yıkık dökük yapılarla doluydu. Düşen yıldızlara ve zamana karşı koyamamışlardı. Orman narin zümrüt parmaklarıyla onları toprağa çekmişti. Kayalıkların tepesine yerleşmiş malikâne bile ağaç yaprakları ve dallardan oluşan bir örtüyle kaplıydı. Bu duvarların ardında bir zamanlar yürüyenler buranın sonsuza dek kusursuz kalacağını sanmıştı belki de.

Marabella'dan ayrılmadan önce kralın adamı Sven bizim için Infernaterr'e yakın, kuzeyden geçen bir rota çizmişti. Haritada birden fazla sığınma yeri ve hatta birkaç tane kaplıca bile vardı. Biraz daha uzun bir yoldu ama söylediğine göre bu yoldan gidersek kötü havadan fazla etkilenmeyecektik. Fırtına mevsimi geliyordu ve Infernaterr bize bitmek bilmeyen bir ısı kaynağı sunuyordu. Hızlı seyahat edip üç haftada çok yol katetmiştik. Böyle devam edersek birkaç gün sonra Tor Kalesi'ne varmış olacaktık. Eve yaklaştıkça Jase'in sesindeki heyecanın da arttığını duyabiliyordum. Yapacağımız değişiklikler onu heyecanlandırıyordu.

Bir planımız vardı. Jase'in yapacak işleri vardı. Benim yapacak işlerim vardı. Ayrıca birlikte yapacak işlerimiz vardı. Geri dönmek konusunda çekincelerim olsa da ben de heyecandan yerimde duramıyordum. Artık Cehennem Ağzı'nı sevdiğimi itiraf edebi-

lirdim. Oraya adımımı attığım ilk günden beri bu his kanımda uğulduyordu. Ama artık oraya bela aramaya gelmiş bir yabancı olmayacaktım. Bela yanımda at biniyor olacaktı, ben de her şeyin bir parçası olup Tor Kalesi'nin daha fazlası olmasına yardım edecektim.

Yolda geçirdiğimiz ilk hafta başka bir şey konuşamaz olmuştuk. Bu yeni küçük krallığın sınırlarını belirlemiş ve ticaret kurallarını gözden geçirmiştik. Arenayı ve Cehennem Ağzı'nı ele geçirmek isteyenlerin kalan son umutları da artık yok olacaktı, özellikle de Birlik'in Tor Kalesi'nin özerkliğini resmi olarak tanıdığını öğrendiklerinde. Orası, on üçüncü krallık olacaktı. Ya da birinci. Kraliçenin cömertliğine karşılık Jase'in verdiği küstah yanıt, birinci olmak için ısrar etmesi aklıma gelince gülümsedim.

Arabulucu rolüm yalnızca onurlu bir mevki değildi. Ben hâlâ bir Rahtan'dım, her şeyden önemlisi hâlâ kraliçenin hizmetindeydim. Gücün sorunsuz bir şekilde devredilmesi için bana bazı görevler vermişti. Ayrıca kraliçe, büyük krallıklardan bir temsilci orada bulunursa bu kişinin ağırlığını ortaya koyup devir gerçekleştiğinde düzeni sağlayacağına inanmış ve beni beklenmedik yerlerden tepkiyle karşılaşabileceğime dair uyarmıştı.

Bana bir görev daha vermişti, oraya vardığımızda ilk önceliğim bu olacaktı. Ona en genç alimin ölmeden önceki suçluluk dolu son sözlerini anlatmıştım: *Çok üzgünüm. Yok edin onları.* Bütün dosyaların yok edildiğine inanıyor olsak da en ufak bir şüphe bile endişeleri çığ gibi büyütmüştü.

O dosyaları bul, Kazimyrah. Eğer güvenli bir şekilde bana gönderemezsen imha et onları. Komizar'ın düşüşünden sonra alimlerin ne gibi bilgileri kaçırdığını ya da o zamandan beri ne keşfettiklerini bilmiyoruz. Bu kâğıtların yanlış ellere geçmesine izin veremeyiz. Katliam tekrarlanabilir... ya da daha kötüsü.

Daha kötüsü mü?

Büyük Savaş'tan daha kötü olan tek bir şey vardı. Yıkım.

Yıkım'dan sağ kalan kişilerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Bu yıkımın yaraları hâlâ görülüyordu.

Kraliçeye oraya dönünce ilk iş dosyaları arayacağına dair söz vermiştim.

Bunun yanı sıra fazladan varsa ona bir iki tarih kitabı göndermemi söylemişti. *O ülke hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Greyson Ballenger cesur bir önderdi. Çok gençti ama ona emanet edilen çocukları yağmacılara karşı korumayı başardı. Dünyayı kurtarmak için her zaman bir ordu gerekmez. Bazen tek gereken, kötülüğün kazanmasına izin vermeyen tek bir kişidir. Greyson ve o yirmi üç çocuk bana ilham veriyor.*

Kraliçe, *ilham* alıyordu. Bütün kıtaya ilham verenin kendisi olduğunu anlamıyordu anlaşılan. Bana ilham veriyordu. Kesinlikle mi daha farklı bir şekilde görmemi sağlıyordu. Beni kurtarılmaya değer biri olarak görmüştü, üstümdeki paçavralara ve geçmişime rağmen. O, başkalarının benden beklentilerini aşmam için bana ilham veriyordu. Bir farklılık yaratacağıma inanıyordum çünkü herkesten önce kraliçe bana inanmıştı. Bütün ekibim benim yüzümden hapsi boyladığında bile benden vazgeçmemişti.

Şimdiyse bana inandığını bilmek göğsümü kabartıyordu.

Gunner şimdiye gizemli kâğıtları bulmuş, sırlarını çözmeye çalışıyor olmalıydı. Kâğıtlarda ne olursa olsun -ne kadar gürültüyle karşı koyarsa koysun- Gunner onları bana vermek zorundaydı. Kraliçeye verdiğim sözü tutmama ya da Tor Kalesi'nin bir krallık olarak tanınmasına kimse engel olamayacaktı. Bu sadece Jase'in rüyası değildi, benim de rüyamdı. Belki de Gunner çoktan kâğıtları bir kenara atıp başka işlerle uğraşmaya başlamıştı. Jase'in dönüşü için hazırlanmak gibi.

Jase, Gunner'a eve doğru yola çıktığını ve güzel haberler getirdiğini söyleyen bir mektup göndermişti. Şimdilik sadece bu kadarını paylaşmayı tercih etmişti. Tor Kalesi'nin sonunda bir krallık olarak tanınması Jase'i heyecanlandırsa da olanları bizzat anlatmak istiyordu ve Gunner'ın kendini tutamayıp Jase'in (ve kraliçenin) henüz kimseye yaymak istemediği haberleri herkese anlatmasından çekiniyordu. Benim yanında olduğumu da yazmamıştı. Bu konuyu da bizzat açıklaması gerekecekti, kısa bir mektup yetmezdi. Ama en azından Jase'in ailesi artık onun iyi olduğunu ve eve geldiğini biliyordu.

Valsprey kuşuyla gönderdiğimiz mektup, Ballenger ailesine diğer bütün mektuplar gibi dolambaçlı karaborsa yolundan ulaşacaktı. Önce Parsuss'taki mektup ofisinin Valsprey terbiyecisine gidecek ve oradan da maaşını Ballenger'ların ödediği adamın eline geçecekti. Kraliçe bunu öğrenince kaşını kaldırıp bakmıştı ama Jase bu minik ihlalin düzeltileceğine dair ona söz verdi. Ayrıca, yeni bir krallık olarak yakında kendi eğitimli Valsprey terbiyecileri olacak ve artık kuşları başka kaynaklardan elde etmelerine gerek kalmayacaktı. Kral, Valsprey terbiyecisini birkaç ay içerisinde arkamızdan göndereceğine dair güvence vermişti.

Arkamdaki tozlu mermer zeminde yankılanan ayak sesleri duydum, ardından Jase'in sıcaklığını sırtımda hissettim. Kaplıcaların ısısı hâlâ üzerindeydi. Bana yaklaşarak ellerini omzuma koydu.

"Neye bakıyorsun böyle?" diye sordu.

"Bu mükemmel güzelliğe. Yitirilenlere. Bize."

"Biz mi?"

"Son birkaç haftadır..."

Cümlenin sonunu nasıl getireceğimi bilemiyordum. Bildiğim bir şey varsa o da birlikte geçirdiğimiz o berrak ve neredeyse kut-

sal günlerin sihrini kaybetmek istemediğimdi. Aramıza giren dış güçler yoktu. Bu durumun yakında değişeceğinden korkuyordum.

"Biliyorum, Kazi. Benden daha iyi kimse bilemez." Saçımı arkaya atıp boynumu öptü. "Ama bu bir son değil. Sadece başlangıç. Söz veriyorum. Atlattığımız onca şeyden sonra, bizi hiçbir güç ayıramaz. Korkarım artık benden kurtulamazsın."

Gözlerimi kapatıp dokunuşunu, kokusunu ve sözlerini içime çektim. *Söz veriyorum.*

Aramızdaki ilişki mümkün olduğunu tahmin bile edemeyeceğim bir şekilde değişmişti.

Sır tutmanın dayanılmaz ağırlığını ancak şimdi anlıyordum. Üzerinizden kalkana dek, taşıdığınız sırrın gerçekte ne kadar ağır olduğunu bilemezdiniz. Son birkaç hafta boyunca baş döndürücü bir gerçeğe kapılıp gitmiştik.

Her şeyi korkmadan birbirimizle paylaşıyor, artık konuşurken kekelemiyorduk. Jase'i tanıdığımı düşünsem de onun hakkında sürekli yeni şeyler öğreniyordum. Bugün olduğu kişi haline gelmesini sağlayan, ister sıradan ister acı verici bütün o gündelik detayları... Kolay incinen yanını, babası ölüm döşeğindeyken zihnine doluşan endişeyi ve çok yakın zamanda kucağına düşen yeni görevleri hakkında daha çok şey öğreniyordum. *Patrei* olmanın yükü omuzlarına verilmeden önce yıllar geçeceğini sanıyordu ama henüz on dokuz yaşındayken verilmesi gereken bütün kararlar birdenbire ona kalmıştı.

Bana başka kimseyle paylaşmadığı bir sırrını söylemişti. Kız kardeşi Sylvey'yi, kızın ona yaptığı son ricayı, onun isteğini reddettiği için hissettiği suçluluk duygusunu ve Sylvey'nin çoktan bildiği gerçeğe, yani ölüm döşeğinde olduğuna inanmayı nasıl reddettiğini anlatmıştı. Aradan dört yıl geçse de o anının yarası hâlâ kapanmamıştı, bana anlatırken sesi çatlıyordu. Bu sayede

kendimi daha iyi anladım. Ani bir anda verilen imkânsız kararları, derinlere gömdüğümüz pişmanlıkları ve eğer bir şansımız daha olsaydı, bir anı tıpkı bir örgü yumağı gibi geri sarıp başka bir yere dikebilseydik farklı davranacağımız o anları... *Kaçma Kazi, koş da sopayı al. Kasıklarına sapla, burnunu kır, soluk borusuna vur.* Neden yapmamıştım? Farklı bir karar verseydim her şey değişebilirdi. Ama annemin sesini hâlâ duyabiliyordum. *Sakın kıpırdama. Tek kelime etme.*

Jase içinse tam tersiydi, o söyleneni dinlememişti. Sylvey'nin yaşlı gözleri sonsuza dek kapanmadan önce attığı bakış hâlâ rüyalarına giriyordu. Tereddüt etse de en karanlık sırrını, kardeşinin cesedini mezardan çıkarıp onu Moro Dağları'ndaki Breda'nın Gözyaşları'na gömdüğünü anlatmıştı. Cehennem Ağzı'nda, hatta Eislandia'da mezar soymak kutsal şeylere edilen bir küfür, cezası ölüm olan bir suçtu. Ailesi bile ne yaptığını bilmiyordu. Kucağında kız kardeşinin çarşafa sarılı bedeni ile karanlık dağ yolunda tek başına yolculuk ederken çektiği işkenceyi hayal bile edemezdim.

Diğer gerçekleri paylaşmak daha zordu, bu yüzden kademe kademe ortaya çıkıyorlardı. Bazıları o kadar derine gömülmüştü ki; geride sadece göz ardı etmeyi öğrendiğimiz belli belirsiz bir sızı kalmıştı. Bu gerçekleri bulmak için de birbirimize yardım ettik. *Hayatta kalmayı nasıl başardın, Kazi? Tek başına?* Kastettiği nasıl yiyecek ve giyecek bulduğum değildi. Bunu ona zaten anlatmıştım. Kastettiği şey, dayanacak hiç kimsem olmadan nasıl yapayalnız günden güne nasıl hayatta kaldığımdı. Bazı günler kendimden geriye kalanın yalnızca karnı aç bir gölge, yok olsa kimsenin fark etmeyeceği bir şey olduğunu sanmıştım. Belki de buna inandığım için insanların arasından kolayca geçip gidebilmiştim.

Dürüstlüğümüz içmeye doyamadığım baş döndürücü bir iksir olsa bile biz Tor Kalesi'ne yaklaştıkça ortaya çıkan yeni sırların

ağırlığını hissediyordum. Jase'in ailesi hakkındaki endişelerimi onunla paylaşmak istemiyordum çünkü göz ardı edeceğini biliyordum. Ne de olsa o *Patrei*, yani ailenin reisiydi. Ailesi onu dinlerdi. Ama nefret duygusu gerçekten de emredince geçer miydi? Ailesinin bana olan nefreti içgüdüseldi. İçlerine, en derinlere işlemişti.

Gözlerini teker teker oyup köpeklere yem edeceğim.

Yanlarına döndüğüm "aile" buydu işte. Beni endişelendiren tek şey Priya'nın tehditleri değildi. Aramızdaki bozulan güveni onarıp o uçurumu düzeltebileceğimden emin değildim, Jase'in hatırı için bile. Oğlunun boğazına hançer dayadığımda Vairlyn'in yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görmüştüm. Ben her zaman evlerini işgal eden o kız, onlara yalan söyleyip hırsızlık yapan kız olacaktım.

Tatlı ve masum olan Lydia ile Nash bile olaylardan etkilenmiş olmalıydı. Jase'in yokluğunu ikisine başka türlü açıklayamazlardı. Bir de Zane'in *benim* aileme yaptıklarını öğrendikten sonra Gunner'ın yaptığı zalim tehditler vardı. Jase'in ağabeyi olması umurumda değildi. Ona olan nefretim son birkaç hafta boyunca dinmemişti. O gece olanları onlar gibi ben de unutamıyordum.

"Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, Jase. Arada kalmanı ya da bir taraf seçmek zorunda kalmanı istemiyorum."

"Kazi, artık benim ailem *sensin*. Taraf falan yok. Sonsuza kadar yanımdasın. Anlaşıldı mı? Onlar da öyle. Aile dediğin böyle olur. Güven bana, zamanla alışacaklar. Seni zaten sevmişlerdi. Yine sevecekler. Daha da önemlisi, sana minnettar kalacaklar. Ballenger ailesi gardını indirmişti. Sen araya girmemiş olsaydın hepimiz ölmüştük, buna eminim."

Bana daha önce de böyle güvence vermiş, Ballenger'ların ba-

şına gelen geçmişteki ünlü katliamı anlatmıştı. Bu konuda benim de şüphem yoktu. Önce Jase'i öldürürlerdi. En güçlülerini öldürüp sonra diğerlerine geçerlerdi. Nasıl yaparlardı peki? Beaufort'un deneylerine bakmaya gelince beklenmedik bir anda sırtına hançer mi saplarlardı? Öyle ya da böyle onu öldürürlerdi, buna emindim. Daha çok malzeme sipariş etmişlerdi. Artık üretime geçmeye hazırlardı. Sarva'nın yirmi tane daha tüfek yapması için fazladan metal işçileri arıyorlardı. Ama Jase'in ailesi yalnızca gördüklerini biliyordu, olabilecekleri değil. Onlar benim ihanetime şahit olmuşlardı, Beaufort'un ihanetine değil. Onun krallıkları ele geçirme planı, onlara verdiği büyük sözler karşısında uydurma gibi kalırdı. Jase'in bana arka çıkacağını biliyordum ve evet, belki bu yeterli olurdu ama emin değildim. Aile denilen şeyin bütün o duygularını ve sarmallarını anlayamıyordum ve öğrenmek için artık çok geç olmasından korkuyordum.

"Benim daha önce hiç ailem olmadı, Jase. Bu konuda iyi olma..."

"Wren ve Synové var. Onlar senin ailen gibi."

Onlardan bahsedince göğsümde keskin bir acı hissettim. Onları şimdiden özlemiştim, hem de düşündüğümden çok daha fazla. Farklı görevlerle uğraşırken kısa süreli olarak ayrı kalmaya alışkındık ama her zaman yatak odamızdaki yan yana dizili yataklarımıza dönerdik. Bu kez geri dönmeyecektim. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca nerede olduklarını ve ne yaptıklarını merak edip durmuştum. Wren ve Synové'nin benim için aileye en yakın şey olduğu kesindi. Benim için hayatlarını riske atarlardı, ben de onlar için. Gerçek anlamda kız kardeşler gibiydik ama bunu asla dile getirmezdik. Aile olmak altından asla kalkamayacağınız bir riskti, üstelik biz bilerek tehlikeli hayatlar sürüyorduk. Adalet, ailelerimiz elimizden alındığı gün cildimize dağlanmış bir damga gibi

içimizde yanıyordu. Aramızda geliştirdiğimiz sözsüz iletişim ise bizim güvenlik ağımızdı. Jase'in ailesi ayrılmaz bir bütündü, hepsi aynıydı, hep beraberlerdi. Böyle bir ailenin parçası olabileceğimden emin değildim.

"Hem annen de vardı," diye ekledi. "O da senin ailendi, her ne kadar kısa bir süre birlikte olsanız da."

Annem hakkında daha önce de konuşmuştuk. Aramızdaki en eski, en acı verici sırlar bile gün yüzüne çıkmıştı. Olanları ona anlatırken gözlerinin çevresindeki çizgiler derinleşmişti. Bunları anlatmanın benim için olduğu gibi onun için de acı verici olup olmadığını merak etmiştim. Onun pişmanlıkları da benimkilerin yanında birikiyordu, ailesi Previzilere kalacak bir yer verdiği ve onları işe aldığı için pişmandı.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdi ve kulak mememi öptü. "Her şey bir gecede olacak değil ya. Vaktimiz var. Bütün değişiklikleri yavaş yavaş yapacağız."

Yani önümüzde zorluklar olduğunun o da farkındaydı. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Dönüp onunla yüz yüze geldim ve vücudunu baştan aşağı süzdükten sonra bir iç çektim. "Demek nihayet giyindin. Hâkimlik koltuğuna yerleşince seni dizginlemem gerekecek, *Patrei*."

"Demek bugün de hâkim oldun. Daha dün Elçi Aydınlıksis'tin."

"Kraliçe istediğim pozisyonda bulunabileceğimi söyledi, yani bu senin davranışlarına bağlı olarak değişebilir."

"Beni tutuklamayı mı düşünüyorsun?" diye sordu, saklayamadığı bir hevesle.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hizaya gelmezsen evet."

"Bu kadar sabırsız olmasaydın şu anda benim yanımda olmazdın."

Güldüm. "Ben mi sabırsızım? Hatırlatırım, Synové'nin paketini açan sendin."

Yolculuğun ilk gününde Jase, Synové'nin veda hediyesini açıvermişti.

"Rahtanların hediyelerine asla güvenme," diye uyardım. "Bilmediğin bir şey başını belaya sokabilir, *Patrei*."

"Ama ikimiz başımızı belaya sokmak konusunda çok iyiyiz." Beni kollarına aldı, gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Bir an sonra yüzündeki muzip ifade birden ciddileşti. "Pişman mısın?"

Adına Jase Ballenger denen dünyanın derinliklerine daldığımı hissettim. "Asla. Üzerinden bin yarın geçse de pişman olmam. Yanımda sen olunca başımın belaya girmesinden memnun oluyorum. Seni aldığım her nefesle seviyorum. Seni seviyorum, Jase."

"Portakallardan da mı çok?" diye sordu öpücüklerin arasından.

"Abartmayalım istersen, *Patrei*."

Eskiden düşünmekten bile çekindiğim kelimeler artık dilimden kolayca dökülüyordu. Onları sık sık, yüzlerce farklı şekilde söylüyordum. Dudaklarımız ne zaman buluşsa, parmaklarımı ne zaman saçlarına dolasam: *Seni seviyorum.* Belki de biraz korkudandı, kıskanç tanrılardan ve kaçırılan şanslardan korkuyordum. Artık şansın bir anda elimizden kayıp gidebileceğini çok daha iyi biliyordum. Son sözleri söyleme şansı da buna dahildi ve aramızda geçen sözlerden herhangi biri sonuncusu olacaksa, bunlar olmasını istiyordum.

Annemin bana söylediği son sözler korku ve çaresizlik doluydu. *Şşşt, Kazi. Sakın tek kelime etme.* Onu düşünürken aklıma gelen ilk şey de bu korkuydu.

Aşağı inip Mije ve Tigone'yi bağladığımız, bir zamanlar geniş ve ferah bir yemek odası olabilecek salona gittik. Hatta hâlâ öyleydi, topraktan yoncalar fışkırıyordu ve iki at da onları otlamaktan

memnundu. Yakında rüzgârlı ovalardan geçecektik ve onları otlatmak zor olacaktı, bu yüzden karınlarını doyurmalarına sevinmiştim.

Atlarımızı eyerleyip yola koyulduk. Yolda ilerlerken geçen her günün büyüsünü tekrar hissettim, bu haftalar boyunca yaşadıklarımız unutulup gitmeyecekti, buna kararlıydım. Nereden gelip nereye gittiğimizi takip ediyordum. Böylece hiçbir şey bir daha bizi beklenmedik bir yola sokamayacaktı. Yol boyunca aramızda geçen bütün sözcükleri ezberlemiştim, hiç unutulmasınlar diye.

"Peki ya biz, Jase? Bizim hikâyemizi kim yazacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Mahzenin duvarlarında yazan yüzlerce hikâye gibi, bir de senin kitaplığındaki."

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi, sanki bu fikir daha önce aklına gelmemiş de şimdi duyunca hoşuna gitmiş gibi. "Biz yazacağız, Kazi. Sen ve ben. Kendi hikâyemizi biz yazacağız. Binlerce cilt olacak. Önümüzde kocaman bir hayat var."

"Bir sürü ağaç kesmemiz gerekir."

Omuz silkti. "Ağaçlarla kaplı bir dağımız var, hatırladın mı?"

Biz. Artık her şeyden biz diye bahsediyordu.

Rüyalarımızı bir zırh gibi birbirine ördük. Artık bizi hiçbir şey durduramazdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JASE

"BİR DÜĞME Mİ?"

Kazi, dolgun yanaklı dördünlordunun tehditler savurarak biri burnunu kesmiş gibi arka sokakta inlediğini anlatırken kahkahalarla güldüm.

"İşe yaramaz bir düğmeyi çalmak için neden bunca şeyi neden riske attın?" diye sordum.

Yüzündeki gülümseme soldu, bakışları sakin bir hal aldı. Zar zor çaldığı düğmeyi hâlâ elinde tutuyormuş gibi parmaklarını avcunda gezdirdi. "İşe yaramaz değildi," diye cevapladı. "Bazen kendine güçsüz olmadığını hatırlatmalısın. Biraz da olsa hâkimiyete sahip olduğunu. Belki de becerilerini yalnızca karnını doyurmak için değil, diğer insanlara kendininkini hatırlatmak için kullanabileceğini. Eğer bir hırsız güpegündüz bir adamın karnındaki düğmeyi çalabiliyorsa, gecenin karanlığında ondan neler almazlar ki?" Dudağının kenarını ısırdı, gözlerini kısarak bana baktı. "O akşam onun iyi uyuyamadığını biliyordum, bunu bildiğim için de

ben bir bebek gibi uyudum. Bazen koca bir günün sana ait olmasını istersin. Belki de bir sonraki günle yüzleşmek için sana cesaret veren de budur."

Hâlâ onun dünyasını anlamaya çalışıyordum; başından geçenleri, bir gün daha hayatta kalmak için katlandıklarını. "Cesaret mi? Sen tanıdığım en cesur kişisin." Yan gözle ona baktım. "Tabii, aynı zamanda en sinsi kişi de."

Dişlediği hurmanın çekirdeğini çıkarıp bana fırlattı ve doğrudan çeneme isabet ettirdi.

Çenemi ovdum. "Sinsi bir keskin nişancı."

"Asıl sinsi sensin ama iltifat için teşekkürler," diyerek bakışlarını tekrar karşıya çevirdi. Mije'nin her toynak darbesiyle birlikte omuzları hafifçe sallanıyordu. "Onlara bir hırsız olduğumu anlatacak mısın?"

Ailem. Onlardan bahsettiğini biliyordum ama soruyu duymazdan geldim.

"Olduğunu mu? Hâlâ bir hırsızsın. Her gece uyumadan önce parmaklarımı sayıyorum. Ama söyleyelim de sana On demesinler."

"*Jase.*"

İç geçirdim. Kazi ile aramızdaki dürüstlük bir şey, aileme karşı olan dürüstlük farklı bir şeydi. Olanları onlara anlatmadan önce öfkelerini dindirmeliydim. Beni dinleyeceklerini biliyordum ama bu, söylenen birkaç kelimenin kaynayan öfkelerini dindireceği ve onu açık kollarla karşılayacakları anlamına gelmiyordu. Güvenebileceklerini sandıkları o kız evlerini işgal edip en önemli yatırımlarını (ve *Patrei*'lerini) çalmıştı. "Evet, tabii ki onlara söyleyeceğim. Sen ne zaman hazır hissedersen. Gerçi haberleri teker teker vermek iyi bir fikir olabilir. Yavaş yavaş gidelim."

Sırıttı. "Katılıyorum. Her şeyi bir anda söylemeyelim."

"Lydia ve Nash'e söylediğinde bildiğin her şeyi onlara anlatmanı isteyecekler, biliyorsun değil mi?"

"Şimdilik hokkabazlık ve kulağın arkasından para çıkarma hilesiyle başlayalım. Gölgeler konusunda ustalaşmak biraz daha zordur."

"Sessiz sinyalleri unutma," diye hatırlattım. "Yemek masasında kullanmaya bayılırlar."

Kazi gülümsedi. "Öncelik listemde yerini aldı bile."

Tek başına kalmadan önce bile Venda sokaklarında hayatta kalmak için annesiyle aralarında sessiz bir dil geliştirdiklerini anlatmıştı; çünkü çoğu zaman, sessiz kalmak zorunda oldukları riskli durumların içinde kalıyorlardı. Kendi ekibimle kullandığım birkaç küçük hareket vardı ama Kazi'nin annesiyle kaç tane işaret bulduğunu öğrenince şaşkınlığımı gizleyememiştim. Parmaklarını oynatması *gülümse*, çenesini aşağı indirmesi *izle ve hazırlan*, elini germesi de *kıpırdama* anlamına geliyordu.

Ben de ona kendi çocukluğumdan hikâyeleri, büyük çocuklar olarak bulaştığımız belaları anlattım. Kahkahalarla güldü, hem iğrenmiş hem de eğlenmişti. Ona bir yaz günü canımız sıkıldığında yaptıklarımızı anlattım. İplerle kasnakları içeren bir eşek şakası planlamış, tembris ağaçlarının tepesine çıkıp tahta kaldırımlardan yürüyen insanların başlarındaki şapkaları alıp kaçmıştık.

"Küçük bir hırsız demek. Dükkândaki kadının senin ehlileştirilemez Ballenger çocuklarından biri olduğunu söylemesine şaşmamalı."

Omuz silktim. "Şapkaları geri verdik ama annemizden azar yedik. Eşek şakalarına harcadığımız zamanın yarısını derslerimize harcasak hepimizin dahi olacağını söyledi. Ama onu göremediğimizi sandığı bir anda başını sallayıp gururla babama baktığını gördük. İkisi de ne kadar zeki olduğumuzu biliyordu."

"Evet," diye katıldı Kazi. "Tavuk kümesinden yumurta çalan tilkiler kadar zeki."

Ormandaki ağaçlar sıklaştı, tepemizde orada olmamızdan rahatsız olan çizgili sincapların sesleri duyuldu. Aramızda bir sessizlik olduğunda düşüncelerim her zamanki gibi Beaufort'a gitti. Kazi ile onun hakkında sık sık tartışıyorduk ama bir sonuca varamamıştık.

Krallıkları ele geçirmek.

Ama nasıl?

Evet, Beaufort çok güçlü silahlar geliştiriyordu ama silahları kullanacak bir ordusu yoktu. Tor Kalesi'ne eli boş, üzerinde paçavralar ve elinde şapkasıyla gelmişti. O ve yancıları acınası haldeydi. Loncalardan biriyle işbirliği yapıp herkesin eline geliştirdiği tüfeklerden birer tane verse bile değil hepsini, tek bir krallığı dahi ele geçiremezdi.

Beaufort kendini mi kandırıyordu? Elinden kayıp giden güce kavuşma hayallerini gerçek kılmak mı istiyordu? Eğer öyleyse, Kardos ve geri kalan yancıları en az onun kadar deli olmalıydı. Ama Gözcü Vadisi'nde olanlar kuruntu değildi. Toplu mezarlar hasta edici şekilde gerçekti. Böyle oyunlar ancak deli adamların elinden çıkabilirdi.

"Sence burası Dev'in Dişleri mi?" diye sordu Kazi.

Ormanın ortasında yükselen birkaç kırık sütunun yanından geçtik, artık bu dünyada bir amaçları kalmamıştı ama Sven'in bize anlattığı harabeler burası olabilirdi. Ormanda başka zamana ait o kadar kalıntı vardı ki haritayı çıkarıp emin olmak için tekrar kontrol ettim.

"Evet," diye cevapladım. "Burası."

Açık alanların beni neden korkuttuğunu sormuştun ya, Jase? Çünkü o zaman kaçacak bir yerim olmuyor.

Haritaya göre, o açık alanlardan birine doğru giderek daha da yaklaşıyorduk. Sanırım bu beni, ondan daha çok rahatsız ediyordu. Ben sorunları çözmeye, o ya da bu şekilde ortadan kaldırmaya alışkındım ama bu sorunu çözemezdim. Geçmişi değiştiremez, yapılanı geri alamazdım. Kazi'nin korkusu bana ağır geliyordu. Haritayı gözden geçirmiş, açık alanın etrafında başka bir yol olup olmadığına bakmıştım ama başka bir yol yoktu.

Bir dönemece vardık, dağlar ve orman birdenbire yok oldu. Kendimizi tuhaf, koyu kırmızı renkte uçsuz bucaksız bir ovaya bakan yokuş bir yolda bulduk. Uzaklarda Infernaterr denilen zorlu topraklar, kırmızı ovanın eteklerine vuran gümüş dalgalar gibi parlıyordu.

"Dur, Mije." Kazi atını durdurdu ve önümüzdeki geniş düzlüğe baktı. Üçüncü defa başımızı sokacak bir yeri olmayan boş bir araziden geçecektik.

Gözleri yolun üzerinde kayıp giderken onu izledim, göğsü aldığı hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

"Artık Zane'den korkmana gerek yok, Kazi. Ailem onu gözaltına aldı. Gitmesine izin vermeyeceklerdir."

Kuşkuyla oflayarak nefes verdi. "Emin misin? Onu son gördüğümde Gunner takas yapmaya gayet hazırdı."

"Sana söz veriyorum, Gunner onu bırakmayacak." Keşke bunun sebebinin Zane'in on yıl önce ona ve annesine yaptıkları yüzünden olduğunu söyleyebilseydim ama onu bu yüzden tutmuyorlardı. Zane, Cehennem Ağzı'na dadanıp beni ve diğer şehir sakinlerini çalan köle avcılarıyla işbirliği yapmıştı. İşte tam da bu yüzden Gunner onun Tor Kalesi'nden canlı olarak çıkmasına müsaade etmeyecekti.

Kazi'nin ufka, uzaklardaki minik bir noktaya odaklandığını gördüm. Muhtemelen gölgeler ve karanlık köşelerle dolu kalaba-

lık şehri hayal ediyor ve oraya varmak için önünde sadece düz bir arazi olduğunu düşünüyordu. Çenesini kaldırdı. "Artık altı yaşında küçük bir çocuk değilim, Jase. Zane'den korkmuyorum. Artık benden korkan kişinin Zane olacağını garanti ederim. Omzunun üstünden bakan, kapının açılıp ardında benim belirmemi bekleyen o olacak. Geceleri uyumaya korkan o olacak."

Buna hiç şüphem yoktu. Tor Kalesi'ndeki o son gece Zane'in yüzünde oluşan ifadeyi görmüştüm, Kazi'ye bakarken onun da kendisine baktığını fark ettiği an oluşan o ifadeyi. Kazi'nin gözleri ilkel bir açlıkla, durdurulamaz bir Candok ayısının öfkesiyle parlıyordu. Buna rağmen o gece ona sarıldığımda, uçsuz bucaksız gökyüzü bizi bastırırken kalbinin küt küt attığını hissetmiştim.

"Ama sen hâlâ..."

"Ovada uyumaya korkuyorum, değil mi? Biliyorum." Yüzündeki ifade ciddileşti. Bu konu onun da kafasını karıştırmış gibi kaşlarını çatarak iç çekti. "Bir türlü üzerimden atamıyorum. Sanırım en azından şimdilik kişiliğimin bir parçası. Mantığım korkulacak bir şey olmadığını biliyor ama içimden bir ses farklı şekilde tepki veriyor." Sesinden kafasının ne kadar karıştığı belliydi. Döndü ve bana baktı. "Kaçacak yerim olmadığında kalbimin her defasında küt küt atmasına engel olmak için ne kadar zaman geçmesi gerekecek bilmiyorum. Belki bir ömür. Buna razı mısın?"

"Bir sürü bilmece gerekecek."

"Hâlâ birkaç tane bulabilirim."

Ben de bulabilirdim. Mesela, eve döndüğümüzde Zane'in üzerine atlamamı engellemek için kardeşlerimden hangileri beni tutacaktı? Ellerimi boğazına doladığımda sorularıma cevap verebilecek miydi? O, Kazi'nin annesini çalmıştı. Altı yaşındaki bir çocuğu Venda sokaklarında ölüme terk etmişti. Onu düşününce kan beynime sıçrıyordu ama Zane'in işini bitirecek olan kişi ben

değildim. Ona olan nefretim yalnızca son birkaç aydır birikiyordu. Kazi'ninki ise on bir yıl sürmüştü. Onun öfkesi benimkine göre çok daha fazlaydı.

Zane'in kişini bitirecek kişi Kazi olmalıydı.

Cevaplarını aldıktan sonra.

Ovayı hızlıca geçtik. Toprak o kadar kırmızıydı ki olgun kirazlarla kaplı gibiydi... ya da kanla. Bu kıtanın her yanı yeni sürprizlerle doluydu. Yanından geçtiğimiz manzaralar hem nefes kesici hem de yorucuydu ve bazen de sarsıcı. En sarsıcı olan manzara ise Taş Kanyon'du, Sven burayı haritada açıkça işaretlemişti. *İsterseniz etrafından geçin. Çoğu kişi öyle yapar. Kolay kolay unutamayacağınız bir manzara ama en kısa yol bu.* Kazi ile en kısa yoldan gitmeyi tercih etmiştik ama buradan geçerken bütün sinirlerim karıncalanıyordu. Tigone ve Mije ormanda gergince toynaklarını yere vuruyordu. Onlar bile buradaki taşların yalnızca taş olmadığını görebiliyor, rüzgârın vadide bir ses dalgası gibi yankılandığını duyabiliyordu.

Sven, efsaneye göre yıkımda düşen yıldızlardan birinin dünyaya çeşmeden fışkırır gibi kızgın lav yağdırdığını anlatmıştı. Kadim insanlar kaçmaya çalışırken lavların ortasında kalmıştı. Birlikte duran insanlar koca bir kaya gibi birleşmiş, sonsuza dek üzerlerinde yükselen uçurumların bir parçası haline gelmişti. Koca dağın kenarında yer yer belli belirsiz, korku dolu ifadeler görünüyordu. Zamanda donup kalan yüzler yolumuza çıkıyordu Her biri Kadimlerin dünyasının ne kadar hızlı değişebildiğinin bir göstergesiydi.

Bununla karşılaştırıldığında, üzerinde ilerlediğimiz kırmızı

toprak neredeyse huzurlu geliyordu. Buradan geçmek için Kazi'ye onlarca bilmece ya da Ballenger efsanesi anlatmam gerekse bile buna hazırdım. Sessizlik içerisinde atlarımızı sürerken zihninden yeni bilmecesini mi yazıyor diye merak ettim. Sorduğumda bir tane bulmak konusunda hiç zorlanmıyordu. Öte yandan bilmece yazmak konusunda becerikli olmayan ben ona sorduğum tek bilmeceyi bulmakta bile epey bir zorlanmıştım. Gerçi görünüşe göre bu onun için yeterliydi. Tekrar tekrar sormamı istemişti.

Bir daha sor, Jase.

Ama cevabı zaten biliyorsun.

Ama bu cevabı duymaktan hiç sıkılmıyorum.

Belki ben de bu cevabı ona vermekten hiç sıkılmıyordum. Eyerime taktığım kırmızı kurdeleye dokundum. *Bu ne için, Kazi?* Onu çıplak göğsüme bakarken yakaladığım andan beri yanaklarının kızardığını görmemiştim. *Söyle bana.* İçten içe aslında biliyordum, eğer bu kurdele gibi hediyeler başıma bela açacaksa bu istediğim türden bir bela olmalıydı.

Kazi dikkatimi çekmek için boğazını temizledi. "Pekâlâ, işte bilmecen, *Patrei,*" dedi. "Kulaklarını iyi aç ve dinle, tekrar etmeyeceğim."

Bilmeceyi kendisi bulmuştu. Tam tahmin ettiğim gibi.

"İki kolum var ama kemiğim yok,
Acıtmaz canımı ne taş ne de hançer.
Başım var ama yok bir yüzüm,
Seni yakalarım olmasa da gözlerim.
Ben değişkenim, bir hırsızım, göz oyunuyum,
Gizem ve sırlardan dokunmuştur benim cübbem.
Kısayım, zayıfım, bir canavar gibi uzun boyluyum,
Ama gece yarısı olduğunda ben bir hiçim."

"Biraz düşüneyim." Bu sefer öpücük almak için oyalamıyordum. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Kolum var ama kemiğim yok mu? Başım var ama yüzüm yok mu? Bilmeceye kafa yorarken gözüm başka bir şeye takıldı.

İkimiz de atlarımızı doldurup gökyüzüne baktık. "Valsprey." Kazi, soru sorar gibi fısıldadı.

İkimiz de aynı anda gördük. Kör edici gökyüzünde bize doğru uçan beyaz bir nokta, devasa kanatlarıyla havada süzülüyor, aynı anda hem görkemli hem de tüyler ürpertici gözüküyordu. Vahşi bir kuş muydu? Bunun eğitimli ulak kuşlardan olduğunu sanmıyordum, bunun için çok ters bir yerdeydik. Gittikçe yaklaşıyor ve o kadar alçaktan uçuyordu ki gözlerinin üstündeki siyah tüyleri görebiliyordum. Hiçliğin ortasında böyle bir manzarayla karşılaşmak göz kamaştırıcıydı, gözlerimiz ister istemez ona gidiyordu. Derken bir şeye çarpmış gibi birdenbire sıçrayarak geriye doğru savruldu. Tüyleri havada uçuştu, kontrolden çıkarak yere düşmeye başladı.

"Eğil!" diye bağırarak yerimden zıplayıp Kazi'yle birlikte yere yattım.

Biri gökyüzündeki kuşu vurmuştu.

Yalnız değildik.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

JASE BAŞIMDA DURMUŞ, BENİ KORUMAYA ÇALIŞARAK elini sırtıma koymuştu. Mije ve Tigone ikimizin yanında telaşla toynaklarını yere vuruyordu. Jase hızlıca ayağa kalkıp bohçalarımızdan ok ve yay takımlarımızı çıkardı ve yanımda yere yattı. Ovaya göz gezdirdik. Kimsenin saklanacağı bir yer yoktu. Nişancı nerede saklanıyordu? Valsprey kuşunu birinin vurduğuna şüphe yoktu. Kuşlar durup dururken yönlerini birdenbire değiştirip ardından yere düşmezdi.

"Ok falan görmüyorum," diye fısıldadı Jase. "Sen gördün mü?"

"Hayır. Hiçbir şey yok."

Peki okla vurmadılarsa, neyle vurmuşlardı? Sapanla mı? Ama ortada bir taş falan da yoktu. Bir yırtıcı olabilir miydi? Ama Valsprey'ler büyük kuşlardı, kanat genişliği bir metreye kadar varıyordu. Bir tanesini yere indirmek için yırtıcının çok daha büyük olması gerekirdi, mesela bir racaa kuşu gibi. Ama o da yoktu.

İkimiz de biraz rahatlayarak dizlerimizin üzerine çöktük. Bi-

rinin ovaya kazılmış bir delikten çıkmasını bekledik ama çıkan olmadı. En sonunda ayağa kalktık, sırt sırta verdik ve ikimiz de oklarımızı hazırladık. Etrafa bakıp bir şeyler görmeyi beklerken aynı anda döndük. Bizi karşılayan tek şey ovaya üfleyen nazik meltemin hafif nefesiydi.

Kuşun düştüğü yere gittik, kızıl toprakta bükülmüş beyaz bir lekeyi andırıyordu. Kırık kanatlarından birini uçmak için ikinci bir şans istiyormuş gibi göğe doğru uzatmıştı. Kıvranmadı ya da ölmeden önce son bir harekette bulunmadı. Kuş ölmüştü, buna hiç şüphe yoktu. Ama kuşa biraz daha yakından baktığımızda, bir şeyler yanlıştı.

"Ne bu..." dedi Jase.

İkimiz de kuşa baktık.

Kuş fazlasıyla ölüydü ancak ölümünün üzerinden birkaç hafta geçtiği belliydi.

Gözleri içeri çökmüş, kayış gibi deliklere dönmüştü. Kaburgaları kâğıt kadar ince olan çürümüş derisinden dışarı çıkmıştı. Göğsündeki tüyler yolunmuştu. İkimiz de etrafa baktık. Bir yerlerde bir kuş daha olmalıydı ama yoktu. Gökyüzünden düştüğünü gördüğümüz kuş buydu.

Göz yanılsaması olabilir miydi?

Rüzgârın bir oyunu yüzünden anlamsız şekilde buraya mı sürüklenmişti?

Birçok olasılık vardı ancak hiçbiri mantıklı değildi.

Jase kurumuş cesedi çizmesinin ucuyla itip kuşu ters çevirdi. Bacağında bir mesaj kutusu asılıydı. Ne de olsa bu, eğitimli bir Valsprey kuşuydu. Eğilip kuşun bacağındaki kutuyu aldım, ardından kutunun kilidini açtım. Kutu açılıverdi ve elime bir parşömen parçası düştü.

Okuduğum kelimeler neredeyse nefesimi kesiyordu.

"Kimden gelmiş?" diye sordu Jase.

"Bilmiyorum."

"Kime yazıyor?"

Nota bakakaldım. Bunun nasıl mümkün olabildiğine şaşırmıştım ama içten içe biliyordum. Bazen notlar, insanları bulurdu. *Hayaletler, en beklenmedik anlarda size seslenir.* Bu not, Valsprey kuşunun getirdiği bir not değildi. Bunu getiren farklı bir ulaktı. Notu sıkıca tuttum, Jase'e vermek istemiyordum.

"Kazi? Ne oldu?"

Artık sır yok, diye birbirimize söz vermiştik.

Notu ona uzattım. "Bize gelmiş," dedim.

Jase notu alıp dikkatle okudu, sonra bir kez daha ve bir kez daha okumuş olacak ki kâğıda bakmaya devam etti. Başını salladı, dudaklarındaki kan çekildi. Görüşünü düzeltmeye çalışır gibi gözlerini kırpıştırdı, sözcüklerin yerlerinin değişip anlamlı bir hale gelmesini bekliyormuş gibiydi.

Jase, Kazi, kim olursa,

Gelin! Lütfen! Samuel öldü.

Kapıya vuruyorlar.

Ben...

Jase'in yüz ifadesi birdenbire öfkeli bir hal aldı. "Bu bir düzmece. Saçma sapan, hastalıklı bir düzmece." Elini yumruk yapıp kâğıdı buruşturdu ve hınçla arkasını dönerek bu işin kimin başının altından çıktığını görmek için gözleriyle etrafı taradı. "Çık ortaya!" diye bağırdı. Aldığı tek cevap, rüzgârın bitmek bilmeyen uğultusuydu.

"Bu el yazısını tanıyor musun?" diye sordum. Yazan kişinin çaresiz olduğu belliydi, aceleyle karalanmıştı. Düzmece gibi görünmüyordu.

Jase notu bir daha okudu. "Emin değilim. Jalaine olabilir.

Arenada Valsprey kuşları var... Ofis kapısı da..." Volta atmaya başladı, başını salladı. "Eli iyileşirken orada çalışsın diye Samuel'i oraya göndermiştim. O..." Jase kaşlarını çattı, düşüncelerinin her yana dağıldığı yüzünden anlaşılıyordu. Benim düşüncelerim ise bir külçe gibi ağırlaşmış, tek bir sonuca doğru düşüyordu.

"Samuel *ölü* falan değil," diye hırladı Jase, aklımdan geçeni okumuş gibi. "Jalaine aşırı tepki vermeyi sever. Bir keresinde ağaçtan düşüp nefesim kesildiğinde öldüğümü sanmıştı. Koşup annemle babama söyledi ve büyük bir telaş yarattı." Gözleriyle yine etrafı taradı, sesli düşünüyordu. "Belki Aram yazmıştır, belki de hiç tanımadığımız biri. Seni kandırmaya çalışan, beni bırakmaya ikna etmek isteyen biri. Belki eve geldiğimi söylediğim not onlara ulaşmamıştır ve hâlâ beni esir tuttuğunu sanıyorlardır? Ya da belki..." Düşüncesini yarıda keserek durdu, omuzları aşağı sarktı. Öne eğildi, ayakta durmasını sağlayacak tek şey buymuş gibi kollarını Tigone'nin gövdesine yasladı. "Samuel ölmedi," diye tekrarladı, bu sefer sesi o kadar kısıktı ki onu sadece hayaletler duyabilirdi.

Gözlerimi ondan ayırıp yerde yatan kuşa baktım ve Ölüm'ün kamburunu çıkarmış, sırtını germiş bir halde vadi toprağından bir beden aldığını gördüm. Omzunun üzerinden bana baktı. Derken kuş, ceset, Ölüm, hepsi yok oldu.

Notu kimin yazdığı, bize ulaşmayı nasıl başardığı ve hatta notun gerçek olup olmadığı bile ikincil öneme sahip sorular haline geldi. Artık önemli olan eve varabilmekti. Sadece atlar için sulaklarda durduk. Akşam olup karanlık çökene kadar bize dinlenmek yoktu.

Kumlu yolda bıraktığımız uzun ize baktım, kırmızı toprağın yamuk bir çizgi halindeydi. Günün son ışıkları yolumuza çıkan taş birikintilerinden yansıyordu.

Sessizlik içerisinde bir ateş hazırladık, çalılar ve otlar toplayıp ölü ağaçların dallarını kestik. Jase bir türlü kırılmayan bir dalı öfkeyle asılıyordu. "Lanet olsun!" diye bağırarak kızgın bir şekilde dalı çekmeye çalıştı.

Ona uzanıp koluna uzandım. "Jase..."

Durdu. Göğsü hızla inip kalkıyordu, burun delikleri kocaman olmuştu, gözlerini kırılmak bilmeyen o daldan ayırmıyordu. "Bu nasıl oldu anlamıyorum," dedi. "Eli dışında bir şeyi..." Döndü ve benimle göz göze geldi. "Samuel güçlü ve keskin görüşlüydü ama yaralı eli..." Sesi boğuklaştı ve kesildi.

Keskin görüşlüydü. Samuel keskin *görüşlüydü*.

"Hepsi yoluna girecek, Jase. Bu işi birlikte çözeceğiz." Ağzımdan çıkan her kelime boş geliyor ve kifayetsiz kalıyordu ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Kendimi işe yaramaz bir zavallı gibi hissediyordum.

Jase bakışlarını kaçırdı. Yavaş, kendinden emin bir nefes aldı ve saçını arkaya atıp omuzlarını dikleştirdi. İçinde çözülen bütün düğümleri yeniden bağladığını görebiliyordum, umutsuzluğa kapılmayı reddediyordu. Konuşmak için ağzımı açtım ama o sadece başını sallayıp benden uzaklaştı ve eşyalarımızı karıştırmaya başladı. Baltasını çıkardı ve var gücüyle savurarak ağacın dalını tek hamlede yere serdi.

"İşte," dedi, nihayet kesmeyi başardığı odunu ateşe fırlattı. Kıvılcımlar havada uçuştu. Dikkatini ölü ağaç kovuğuna verdi, baltasını aynı güçle savurdu. Baltasıyla sessizliği yardı, çıkan her tok sesiyle birlikte kemiklerim titriyordu.

"Jase, konuş benimle. Lütfen. Beni mi suçluyorsun? Orada olmadığın için?"

Baltasını savuracakken durdu ve bana baktı, yüzündeki öfke yavaş yavaş geri çekildi. "Sen mi? Sen neden bahsediyorsun?" Baltasını indirip yere koydu. "Bu senin suçun değil, Kazi. Bu biziz. Ballenger tarihi. Başından beri sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Kapımızda her zaman kurtlar oldu. Tarihimiz başından beri vahşetle doluydu ama biz böyle olmasını istediğimiz için değil. Artık bütün bunları bitirmek için gerçek bir şansımız var. Güç oyunları olmayacak. Kara borsa olmayacak. Cehennem Ağzı halkının hayatını iyileştirmek için kılını bile kıpırdatmayan ilgisiz bir krala vergi ödemeyeceğiz. Lydia ve Nash, benim büyüdüğümden daha farklı şekilde büyüyecek. Daha farklı hayatları olacak, sürekli arkalarını kollayarak yaşamak zorunda kalmayacaklar. Her gittikleri yerde *straza* arkalarından gitmek zorunda olmayacak. Tarihimiz değişmek üzere. Onu *biz* değiştireceğiz, birlikte. Hatırladın mı?"

Başını salladım, beni kollarının arasına aldı. Kestiği ağacı unutmuştu.

Kapımızda her zaman kurtlar oldu. Aklıma ister istemez Zane geldi.

Benim tarihim de değişmek üzereydi.

Tarih tekerrür etmesin diye,
Kulaktan kulağa paylaşılsın hikâyeler,
Babadan oğula, anneden kıza,
Çünkü tek bir nesil içinde,
Sonsuza dek unutulur tarih ve gerçekler.

- Jezelia Şarkı

BEŞİNCİ BÖLÜM

JASE

RÜZGÂR, KİMSESİZ BİR CANAVAR GİBİ OVADA UĞULDUYORDU.

Kazi ile yatak örtümüzün altında birbirimize sokulduk, battaniyeyi başımıza kadar çekip birbirimizin ısısını paylaştık. Kazi'nin uykusunda aldığı nefeslerin nemini göğsümde hissedebiliyordum.

Beni mi suçluyorsun?

Sessizliğin ne kadar güçlü olduğunu, insanın içine nasıl korku ve kuşku tohumları ekebileceğini iyi bilirdim. Mahkûmlar üzerinde bunu ölçülü bir amaçla kullanır, sessizliğin oyunlarından yararlanarak hayal güçlerinin korkunç ve acı verici bir hale gelmesini beklerdim. Tüccarlar ve elçiler üzerinde kullanıp pazarlıkları kendi lehime çeker ve onları vazgeçmek üzere olduğuma inandırırdım. Zane üzerinde kullanıp Devereux'nun ismini öğrenebilmiştim. Niyetim Kazi'nin üzerinde de kullanmak değildi ama aklım başımdan gitmişti, attığımız her adımda itirazlarımın azaldığını hissediyordum. Notun gerçek olma ihtimaliyle boğuş-

muştum. Kazi'nin duyduğu sessizlik yalnızca içimde kısılıp kalan korkudan ibaretti. Ama o bunu nereden bilecekti ki? Babam benimle konuşmuyorken sessizliğin insanı kırılma noktasına getirebileceğini bizzat tecrübe etmiştim.

Ona zaman tanı, Jase, demişti Tiago bana. *Öyle demek istemedi. Gözü acısından başka bir şey görmüyor.*

Tiago'nun bu sözleri benim için hiçbir anlam ifade etmemişti.

Babam ön kapıdan içeri dalıp bağırarak annemi çağırmıştı. Sylvey'nin ölüm haberi sonunda kulağına gitmişti. O sırada evde değildi, çiftliğimize yapılan bir saldırının sorumlularının peşine düşmüştü. Ayaklarını vurarak salona girdi, çizmeleri çamurluydu ve fırtına yüzünden sırılsıklam olmuştu. Onu merdivenlerin başında durdurup olan bitenleri açıklamaya çalışmıştım ama beni bir kenara itmişti. *Uzak dur benden!*

İlerleyen günlerde bütün enerjimiz hâlâ hasta olan diğer erkek ve kız kardeşlerime odaklanmıştı. Micah'yı kaybettik. Geri kalanlar iyileşti. Babamla paylaşmak istediğim korkular kursağımda kaldı, özellikle de Sylvey'nin cesedini çaldıktan sonra. Babamın, sessizliklerinin sebep olduğu suçluluktan haberi yoktu. Ama Tiago fark etmişti. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, annemle babamın kavgaları bütün evde yankılanırken *Biraz zaman tanı,* diye tekrar etti.

Eğer burada olsaydım...

Hiçbir şeyi değiştiremezdin!

Yanınızda olsaydım...

Sen bir tanrı değilsin, Karsen! Olan oldu! Artık önemli olan şimdi ne yapacağımız!

Bağrışmaları içime işliyordu, dışarıda uğuldayan buz gibi rüzgârlardan bile daha soğuktu. Annem haklıydı. Babam burada olsaydı bile sonuç değişmezdi. Ama peki ya ben? Orada olsaydım,

Samuel için sonucu değiştirebilir miydim? Onu arenaya göndermemeliydim ama arena ofisinin güvenli olacağını düşünmüştüm. Paranın el değiştirdiği bir yer olduğu için oraya silahlı muhafızlar yerleştirmiştik. Ona kim saldırmıştı? Yoksa saldırı başka bir yerde mi olmuştu? Arka sokakta öfkeli bir tüccar olabilir mi? Yoksa Fertig'inki gibi ıssız yollarda bekleyen gizemli bir çete daha mı vardı? Onun *straza*'sı neredeydi?

"Uyanıksın," diye fısıldadı Kazi, uykulu bir sesle.

"Şşşt," dedim. "Sen uyumaya devam et."

"Ne düşünüyorsun?"

Kolumu vücuduna sıkı sıkı doladım. "Seni ne kadar sevdiğimi düşünüyorum."

"O halde uyanık olmana sevindim. Bir daha söyle, Jase. Bilmeceyi söyle..."

Birkaç anlaşılmaz kelime daha mırıldandıktan sonra tekrar uykuya daldı, yanağını omzuma yaslamıştı. Başına bir öpücük kondurdum. O benim nefesim, kanım, sükûnetimdi.

Dağın eteklerine varmıştık, güneş yüzümü ısıtıyordu. İçimde bir umut yeşerdi. Tekrar yolumuzu bulmuş, tanıdık yere dönmüştük sanki. Bir daha kanlı ve çorak topraklara gökten ölü kuşlar düşmeyecekti. Anlayabildiğim bir mantık dünyasına dönmüştük. Buna rağmen ne olur ne olmaz diye Tor Kalesi'ne arkadan, Greyson Tüneli'nden giriş yapmak için rotamızı değiştirmiştik. Yolumuz biraz uzamıştı ama bu kadar bela arayan bir lonca varsa muhtemelen şehirde olurlardı ve yanımızda *straza* yoktu.

Kazi'nin aralanan dudaklarından minik bir şaşkınlık nidası döküldü.

"Ne oldu?" diye sordum, vakit kaybetmeden etrafı süzerek.

Kazi gülümsedi, yüzünde mutlu bir ifade vardı. "Az önce fark ettim, yeni krallığın sınırları içerisindeki tek şehir Cehennem Ağzı olmayacak. Bir tane daha var."

Tor Kalesi'ndeki her tepeyi, vadiyi ve geçidi avcumun içi gibi biliyordum. "Hayır," diye cevapladım. "Cehennem Ağzı buradaki tek şehir. Başka yok."

"Yerleşke var."

Birdenbire kafama dank etti. Henüz tam olarak bir şehir değildi ama benim belirlediğim yeni sınırlar içerisinde kalıyordu. Endişeli bir nefes verdim. "Caemus bu işe ne diyecek?"

"Sorun edeceğini sanmıyorum. Hatta, bence hoşuna bile gidebilir. Gerçi yeni hükümdarlarının sen olduğunu öğrenince Kerry dizine bir yumruk atabilir."

"Bir dahaki ziyaretimde uzun çizmelerimi giymeye özen göstereceğim. Peki ya kraliçen?"

"Yaptıkların için sana minnettar, Jase. Bunu zaten biliyorsun."

Biliyordum. O ve kralla birlikte akşam yemeği yerken bunu bir kez daha dile getirmişti. "Ama bu Venda yerleşkesinin de benim hükmümde olacağını öğrenmeden önceydi. Yeni düzeni bozacak bir karışıklık..."

"Bir isim vermeliyiz. Fikrin var mı?"

"İsim verme işini Caemus'a bıraksak daha iyi olur."

"Doğru." Yine de kendini tutamayıp birkaç isim denedi. Kafasını eğip dudaklarından dökülen sözcükleri dinledi, onun hayalleri de benimkiler kadar boldu.

ALTINCI BÖLÜM

KAZI

SONBAHAR KIVILCIMLARI AĞAÇLARIN ARASINDAN SIZIYOR, bir veda busesi verir gibi tek tük yaprakları son bir kez sallıyordu. Kış bastırmak için sabırsızlanıyor, sabahları daha şimdiden kıraağıyla beyaza boyuyordu. Tor Kalesi'nin kışın nasıl görüneceğini merak ettim. Karanlık kuleleri beyaz, karlı manzarada çok çarpıcı olurdu.

Bugün eve varacaktık. Jase akşam olmadan varacağımızı düşünüyordu ama çöken karanlık bile onu durduramıyordu. Yeni manzaralar görünmeye başladığında eyerinde doğrularak oturdu, yüzünde sabırsız bir ifade vardı. Tanıdığı birini görmek için ufku izliyor, eve yaklaştıkça cildi kaşınıyordu. Bu gece Tor Kalesi'ndeki yataklarımızda uyuyacaktık. Ailenin yemek masasında yemek yiyecektik. Yeni hayatımız başlıyordu.

Kendi içimde beliren özlem beni şaşırttı. Belki de Jase'in, bunun daha başlangıç olduğuna dair olan sarsılmaz inancı beni de etkiliyordu. Gelecek için heyecanlıydım ama aynı zamanda endişe

göğsümde bir arı kovanı gibi vızıldıyordu. Bir şekilde, ortak bir tarihleri ve gelenekleri olan, birbirine kenetlenmiş bir aileye uymak zorundaydım. Ayrıca başka endişelerim de vardı.

Yakında cevaplarımızı alacağız, diye söz vermişti Jase. Bu belirsizlik ikimizin de içini kemiriyordu. İkimiz de bize gelen notun altında yatan anlamı ve Samuel'e gerçekte ne olduğunu öğrenmek istiyorduk ama Zane'i düşününce midem büzülüyordu. Ondan korktuğum için değildi bu. En azından artık bana yapabileceklerinden korkmuyordum. Natiya ve Eben bana birini öldürmenin bütün yollarını öğretmişti, silah olsa da olmasa da yapabilirdim. Zane'e kıyasla daha iyi eğitimliydim. Ama onun bana söyleyebileceklerinden korkuyordum.

Ona annemi sorduğum gece, korkudan dehşete düşmüştüm. O an yeniden bir çocuk olmuştum, kemiklerim sıvıya dönmüş, yıllardır içime attığım belirsizlik birdenbire uyanmıştı. Şimdiyse Zane ile yüz yüze geldiğimde o anı yeni baştan yaşamak zorundaydım. Bu korku yerini yeni bir soruya bırakmıştı: İstediğim cevapları almak, bilmemekten daha kötü olabilir miydi?

Onu öldür gitsin, Kazi, dedim kendi kendime. *Her zaman bunu planlıyordun zaten. Öldür onu ve kurtul bu işten. Cevap almana gerek yok.* Bu zamana kadar kuşkuyla yaşamıştım, bundan sonra da böyle yaşamaya devam edebilirdim. Benim için önemli olan tek şey adaletti. Cevap almak bir şeyi değiştirmeyecekti. Annem ölmüştü.

Öldüğünden nasıl bu kadar emin olabilirsin?

Jase'in bu sorusu, avcunda tuttuğu bülbül yumurtası kadar narindi. Yumurtanın kabuğu çoktan çatlamış gibi büyük bir özenle uzatmıştı bana. Tabii ki, öldüğünden emin olamazdım. Kesinlikle emin olmam mümkün değildi. Cesedini hiç görmemiştim ama aradan geçen süreçte gördüğüm bir rüyayı baz alarak bu sonuca

varmış, hayatımdaki boşluğu kenarlarını kendim oyduğum bir yapboz parçasıyla doldurmuştum.

Uzun zaman boyunca onun bir gün beni bulacağından ya da yeterince ararsam bir gün benim onu bulacağımdan emindim. Sonrasında zorlu bir kış günü -Vendalıların çoğu çoktan ölmüştü- bir yere kıvrılmış halde ağılımda titriyordum. Tenim soğuktan mavi kesilmişti, ölüm sırasının bana geldiğini düşünüyordum ki bir ses duydum.

Şşşt.

Sadece rüzgâr, dedim kendi kendime.

Kazi.

Sadece guruldayan karnım.

Şşşt.

Hava çok soğuktu, iliklerime kadar donmuştum buna rağmen kendimi dışarı attım. Çaresizce duyduğum sesi arıyordum, yalnız kalmak istemiyordum. Kar taneleri keskin bıçaklar gibi hızla dönüyor, kaygan zemin ayaklarımı uyuşturuyor, rüzgâr yüzüme vuruyordu ama sonra... sonra garip bir sessizlik oldu. Venda'nın boş sokaklarını tanınmaz hale getiren keskin beyazlığın içinde bir şey gördüm.

Soğuktan titrerken hayal mi görmüştüm? Açlıktan serap mı görüyordum? O zaman bile gördüklerim bana gerçek gibi gelmemişti. Kendim bile anlamazken bunu Jase'e nasıl anlatabilirdim ki? Annemi görmüştüm, bol bir örgü yaptığı kuzgun siyahı uzun saçları arkasında dalgalanıyordu. Başının üstünde kutsal günlerde benim için yaptıklarına benzeyen, taze yeşil otlardan örülmüş gibi duran bir taç vardı. Bu zorlu kışın ortasında, o ilkbahardı. Döndü, sıcak kehribar rengi su birikintilerini andıran gözleri o sessiz sinyallerinden birini göndermek ister gibi benimkine bakıyordu. Ağzından benim adım döküldü. *Kazi, canım, benim chiadra'm.*

Ardından döndü ve benden uzağa yürüdü ama bu sefer yanında biri vardı. Yanındaki de bana baktı. Ölüm. Annem onun koluna girdi ve ortadan kayboldu. Ama Ölüm, bir an için daha durdu. Bana baktı ve nihayet beni uyarmak için ayağını yere vurdu, ben de ağılıma geri koştum.

Belki de önüne bakmak için görmen gerekeni gördün? demişti Jase.

O zamandan beri bu olasılığı zihnimde sayısız kez evirip çevirmiştim. Yoksa bu, nihayet ümit etmeyi bırakan bir kızın çaresiz yalnızlığından ileri gelen bir hayalden mi ibaretti? Annem aylar ve yıllardır benden uzaklaşıyordu, o hafızamdan silinirken suçluluk duygusu yükseliyordu ve o suçluluk duygusu onu aramak için içimde yeni bir arzu uyandırmıştı.

Belki de o gece onu görmem, dönmesini beklemeyi bırakmam için bir işaretti. Aramayı bırakmam için.

Aradan biraz zaman geçtiğinde, ben de başka birini aramaya başlamıştım.

Öyle ya da böyle, asla tam olarak vazgeçemiyordum.

O geceden beri Ölüm'ü birçok kez görmüştüm, üstelik rüya falan değildi. Belki de başından beri yanımdaydı ama hayatta kalmakla o kadar meşguldüm ki onu fark edememiştim. Ya da belki karanlık kapılar bir kez açılınca bir daha kapanmıyordu. Artık beklenmedik anlarda hayaletlerin fısıldayarak beni uyardığını duyabiliyordum, Ölüm ise bana musallat olmaktan, beni zorlamaktan zevk alıyordu. Zaman içinde de yenmeye kararlı olduğum bir dördünlorduna dönüşmüştü, kazanırsam ödülüm hayatım olacaktı.

"Elma!" diye seslendi Jase birden. Tigone'yi ağaçların alçak dallarına doğru sürdü ve giderken olgunlaşmış kırmızı elmaları topladı. Elmalardan birazını atlar için yere attı ve pelerinine bir-

kaç tane daha topladıktan sonra atından indi. Bir tanesini ısırıp sulu elmanın tadına vardı ve ardından omzunu silkti. "Önce ben gördüm ama beni ikna edersen seninle paylaşabilirim."

Atımın üzerinden başımı indirerek ona baktım. "Bir bedel karşılığında, diye sanıyorum?"

Jase sırıttı. "Her şeyin bir bedeli var."

Gözlerimi devirdim. "Tabii öyledir." Mije'nin üzerinden inip salınarak yanına gittim. "Ama bir elçi için bile mi?"

"Önce elma istersin. Sonra bir bakmışsın, kendi ofisin olsun istiyorsun."

Burnumu kıvırdım. "Elçin için küçücük bir ofis mi? Hayatta olmaz. Arenadaki şu büyük, şatafatlı dairelerde gözüm var. En üst kat."

"Korkarım o odalar epey pahalı." Kolunu belime dolayıp elmasından bir ısırık almama izin verdi, sonra da beni öptü. İkimizin dudaklarında da elmanın tatlı suyu vardı.

"Eh, *Patrei*, benim için bedeli nedir peki?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım göstersem daha iyi olur."

Bir kez daha öpüştük, Jase beni yere doğru çekerken şakalaşmalarımız hâlâ dudaklarımızda oynaşıyordu. Hafifliğin, oyunların ve kahkahaların bana verdiği bir lütuf; Tor Kalesi'ne ne kadar yakın olursak olalım, bizi bekleyen zorluklara ve ailesinin dile getirdiği bütün itirazlara rağmen bu son birkaç haftanın mükemmel büyüsünü hiçbir zaman yitirmeyeceğimize dair bir sözdü. Aramızda hiçbir şey değişmeyecekti. Sözcükleri tekrar söylemesine gerek yoktu. Beni her öptüğünde hissediyordum zaten. Bu, sadece bir başlangıçtı.

Mije yaklaştığımızı sezmişti sanki. Onu dürtmeme gerek kalmadan hızlandı. Ballenger ahırlarında bolca bulabileceği dinlenmenin ve taze tatlı samanın hayalini kuruyor olmalıydı. Jase zamanlama konusunda haklıydı. Gökyüzü mor çizgilerle boyanmıştı, Greyson Tüneli'nin arka girişine doğru giderken güneş hızla batıyordu. Alacalı siyah bir bulut, içinde akşam yemeğine giden yarasalarla birlikte bize doğru süzülüyordu.

Jase bana baktı, loş gökyüzünde kahverengi gözleri yumuşak bir ışıkla parlıyordu. "Yakınımda dur," dedi. "Priya'nın üzerine yürümesini istemiyorum. Kendisi biraz öfkelidir, fark etmediysen söyleyeyim."

"Priya mı? Öfkeli mi? *Yoo*," diyerek alay ettim. "Aklımın ucundan bile geçmezdi." Priya'yla başa çıkabilirdim ama gerçekten çıkmak istemiyordum. Tor Kalesi'ne dönüşümüzü mümkün olduğunca olaysız bir şekilde atlatmak ve aileyi daha zor bir duruma sokmamak istiyordum.

"Biz tünelden geçerken haberler muhtemelen eve ulaşır. Bütün aile bizi merdivenlerde karşılarsa şaşırmam."

Bunu şikâyet eder gibi söylemişti ama tam olarak böyle olmasını umduğunu biliyordum. *Bütün* aile, Samuel da dahil. Notu Jalaine yazdıysa, bunun aşırı tepki vererek aceleyle yazılmış bir not olduğunu ve kızın telaşla söylediklerinin gerçek olmadığını umuyordu. Ben de öyle umuyordum ummasına ama dakikalar içerisinde merdivenlerde bütün aileyle yüzleşeceğimi düşününce nefesim kesiliyordu. Bunu halletmek zorunda olduğumu biliyordum. Öfkelerini karşılayıp önüme bakmalıydım. Bir planımız vardı. Onlar da planın bir parçasıydı.

Nihayet son koruluğu da geçtikten sonra Greyson Tüneli'ne giden geniş yokuşa vardık. Tor Kalesi'nin görkemli siyah silueti karanlık gökyüzünde önümüzde dikiliyordu.

Ama bir yanlışlık vardı. Hem de büyük bir yanlışlık.

Jase, Tigone'nin dizginlerini çekti ve önümüzdeki manzaraya baktı. Ben de durdum ve gördüklerime anlam vermeye çalıştım.

Ufuk çizgisi değişmişti. Siluet hiç mantıklı değildi.

Nehir Ayrımı ile Rae Evi'nin kulelerinin arasında belirgin bir boşluk vardı, aç bir canavar kocaman bir ısırık almıştı sanki. Ana evin merkezinde duran siyah kule yok olmuştu. Gözlerim şoka alışınca yok olan başka şeyler olduğunu da gördüm.

Sur.

Tor Kalesi'nin girişinin yanındaki kalenin ön duvarlarının, bir metre kalınlığındaki o somut taş duvarın yerinde yeller esiyordu. Kırık moloz yığınları dağdan aşağı düşmüştü. Gözcü kuleleri de gitmişti.

"Bu nasıl ol..." Kelimeler Jase'in dudaklarında donup kaldı. Bir an için şoku üzerinden atamadı ve ardından hızla yıkıma doğru atıldı.

"Jase! Dur!" diye bağırdım. "Bir tuzak..."

Güçlü bir vızıldama havayı yardı. Ardından bir tane daha. Oklar. Olduğum yerde daireler çizip nereden atıldığını görmeye çalıştım.

Jase de duymuştu, geri çekildi. Tigone'yi geri çevirmek üzereydi ki oklardan biri bacağına saplandı. Yüzünü buruşturdu, tam dönecekken başka bir ok omzuna isabet etti ve geriye doğru savrulmasına sebep oldu. Tigone çifte attı.

Okların nereden geldiğini hâlâ göremiyordum. Her yerden geliyorlardı sanki. Jase'in yanına koştum. "*Baricha!*" diye bağırdım Tigone'ye. "*Baricha!*" koş demekti. Oklar vızır vızır gelmeye devam ediyordu. Tigone tekrar geriledi, hangi yöne döneceğini bilemiyordu.

Jase de bana aynısını bağırıyordu: "Kaç, Kazi! Geri dön!" Der-

ken bir ok onu göğsünden vurdu. Aradan bir saniye bile geçmeden iki ok daha karnına saplandı. Jase öne savruldu.

"Jase!" diye bağırdım, sonunda yanına ulaşabilmiştim.

Oklar beni vurmadı. Onlar sadece *Patrei*'yi hedef alıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu, bakışları buğuluydu. "Git, kaç buradan." Tigone'nin eyerinin üzerine yığılmadan önce söylediği son sözler bunlardı.

Siyah cüppeli saldırganlar her yandan üzerimize çöktü, ciyaklayan çakallar gibi etrafımızı sararak birbirlerine emirler yağdırdılar. *Yakalayın onu.* Bir elime hançerimi, diğer elime kılıcımı alıp Mije'nin üzerinden atladım ve takla atarak ayaklarımın üzerine düştüm. Jase'i atından indirmeye çalışan ilk cüppeliyi yere serdim. Ters yöne doğru gidip hançerimi bana arkadan yaklaşan bir tanesine savurarak başını kestim ve bu kez Mije'ye "*Baricha!*" diye bağırdım. Emrime uyarak dörtnala ormana koştu. Jase, Tigone'nin eyerinin üstünde hareketsiz yatıyordu. Üçüncü saldırganın kılıcından kaçmak için yuvarlanıp hançerimi yukarı savurarak adamın topuk kirişlerini kestim ve o arkaya doğru savrulurken kaburgalarının ortasından bıçakladım. Adamın bedenini bir kenara atarken Tigone'nin arka ayaklarına dokunarak kılıcımın geniş tarafıyla ona hafifçe vurdum ve tekrar "*Baricha!*" diye bağırdım. Üstümüze doğru gelen saldırganlar Jase'i alamadan onun Mije'nin arkasından gitmesi için dua ettim.

Bu işe yaradı. Tigone cüppeli adamların ortasına dalarak üçünü yere serdi. Ama tam o anda biri beni arkamdan yakaladı, kafama bir çuval geçirdi ve dünyam simsiyah oldu. Silahlarımı zorla elimden aldılar ama mücadele etmeye devam ettim. Çizmelerim birinin sert kafatasıyla buluştuğunda ortadan ikiye ayrılan karpuza benzer tok bir ses duyuldu. Çizmemdeki ufak hançeri çıkarıp omzumun arkasına doğru savurup boğazımı sıkan kişinin suratı-

na nişan aldım. Bir çığlık duyuldu ve beni tutan el düştü ama kafamdaki çuvalı çıkarmak için uzandığımda karnıma bir yumruk yedim ve keskin bir acıyla iki büklüm oldum. Yere düştüm, biri diziyle sırtıma vurdu ve beni taşlı toprağa serdi.

Sesler yeni bir heyecanla bağrışmaya başladı. Kaç kişilerdi? Burada beklemiş, gelişimizi gözlüyorlardı. Pusu kurmuşlardı. Döneceğimizi biliyorlardı. Jase'in eve geleceğini Gunner'dan başka kim biliyor olabilirdi?

"Sakın kalkayım deme, pislik!"

"Peşinden gidin!"

"Iersaug'u öldürdü!"

"Bu taraftan! Çabuk!"

"Lanet olsun!"

"Fazla uzaklaşamaz!"

"Kızın yanında kalın! Ben onun arkasından giderim!"

"Başkaları olabilir, etrafı arayın!"

Uzaklaşan at nalı seslerinden birinin Jase'in peşinden gittiğini anladım. Kalkmama izin vermeyen ağırlığa karşı mücadele ettim. *Koş, Mije. Ormanın içi karanlıktır. Lütfen, bütün tanrıların merhameti adına, koş. Sakın durma. Onu kaybedemem.*

Başım dönüyordu, midem bulanıyordu. Bu esnada biri kollarımı alıp arkama koydu. İple bileklerimi ve bacaklarımı bağladılar. Altımdaki toprak sıcak ve ıslaktı, bir koku geliyordu...Tuzlu ve keskin kan kokusu. *Benim mi?*

İşte o anda beni yumruklayan adamın elinde hançer olduğunu anladım. Kaos azalır ve karanlık çökerken, başka bir şeyin daha farkına vardım.

Seslerden birinin kime ait olduğunu anlamıştım.

Konuşan Paxton'dı.

YEDİNCİ BÖLÜM

JASE

GÖZLERİM BİR TÜRLÜ ODAKLANMIYORDU. BAŞIM dönüyordu; ya da belki de Tigone hâlâ korkudan daireler çiziyordu. Kazi dövüşürken onu hayal meyal gördüm. Dünya etrafımda dönerken dörtnala koşan Mije'yi, uzaktaki kale duvarını, ormandaki ağaçları gördüm. Sonra hiçbir şey göremez oldum.

Bu mu yani?

Her şey böyle mi bitecekti?

Belki de çoktan bitmişti. Ama elim. Parmaklarım. Avucumda bir şey tutuyordum. *Kazi? Neredesin?*

Parmaklarım ağrıyordu. Kollarım da. İçlerinde bir ateş kavruluyordu sanki. *Dayan, Jase.* Elimde bir şey tutuyordum. Tigone'nin yelesi mi? Dizginler mi? Daha sıkı tuttum.

"Kazi..." Nefes alamadım. Göğsüm. Ardından her yer soğudu. Buz tuttu.

Parmaklarım kaydı. At, eyer, hava, her biri elimden kayıp gitti. Düştüm ve yere yığıldım. Göğsümdeki ok bedenime iyice yerleşti.

İçimde yakıcı bir sarsıntı başladı, her yanım yine alev almıştı. Hırıltılı nefesim göğüs kafesimde takırdıyordu. Çığlığım, bir hayvanın ölüm nidası gibi boğazımda düğümlendi. Nal sesleri duydum, bir at yaklaşıyordu. Ayak sesleri. Hışırtılar. Yaklaşıyordu. Yanıma yuvarlanmayı denedim, emekleyip oradan kaçmayı. Parmaklarımı çürümüş yapraklarla kaplı toprağa batırdım ama artık verecek nefesim kalmamıştı. Kan öksürdüm, ağzıma tuzlu bir tat doldu. Bu kadar. Her şey böyle bitecekti.

Kaç, Kazi. Git...

Kazi...

Serada. Lütfen...

Seni sev...

Ejderha fesat çıkaracak,
İki yüzlü tavrını takınacak,
Mazlumları kandırıp,
kötüleri yanına toplayacak,
Gücünü tanrı gibi kullanıp
durdurulamaz olacak.

- Venda şarkısı

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAZI

"İŞTE BÖYLE, KAZİ. ELLERİNİ BURAYA KOY."

Elimi tuttuğunu hissediyorum, soğuk havaya rağmen o sıcacık. Jase bana Ballenger'ların dansını öğretiyor. Yüzü ışıl ışıl. Bir zamanlar kralları, kraliçeleri ve kıtadaki en güçlü insanları ağırlayan yıkık dökük, terk edilmiş bir balo salonunda dönerek dans ediyoruz. Sadece bu geceliğine, terk edilmiş olmayacak. Ayaklarımız yere değmiyor sanki. Ruhlar bizi izliyor, asla bitmesini istemiyorlar. Hayaletlerin yaptığı gibi öne doğru eğiliyorlar, dilek diliyorlar, hatırlıyorlar.

"Duydun mu, Jase? Bizi alkışlıyorlar."

Boş balkonlara bakıp onları kendisi de görüp duyabiliyormuş gibi gülümsüyor. "Seni alkışlıyorlar."

Ezberlediğim dans adımları ailesini etkilemeye yeter miydi? Yeterince maharetli miydim? Yeterince narin miydim? Yeterince yeterli miydim? Çünkü onları gerçekten etkilemek istiyorum. Çaresizce istiyorum hem de. Onlara Patrei'yi kaçırmak dışında başka

şeyler yapmayı bildiğimi de göstermek istiyorum. Ailenin bir parçası olmayı öğrenebileceğimi görsünler istiyorum.

Jase beni çevirip havaya kaldırıyor. Omzundaki kasların dokunuşumla kasıldığını hissediyorum. Ardından aşağı kayıp omuzlarının arasına gelmeme izin veriyor, ta ki dudaklarımız buluşana dek. Birlikte hayalini kurduğumuz müziğin vuruşlarını tenimizde, havada, bizi izleyenlerin hayali fısıltılarında hissediyorum. Jase'in çizmelerinin vuruşları bütün sözlerini gerçek kılıyor, güvenli, dayanıklı...

Bir çarpma sesiyle irkilerek uyandım, birisi kapıyı çarpmıştı. Dans ettiğimiz balo salonu yok oldu. Dar, karanlık hücreme geri dönmüştüm. Rüyam hızlı bir rüzgârla yerle bir olmuş, kollarım yine üşümeye başlamıştı. Hücremin kapısının dışındaki koridorun çakıllı yolunda yürüyen ağır ayak sesleri duyuldu. Ayak seslerini kaç gün geçtiğini anlamak için kullanmaya çalışıyordum. O da benimle alay eden gün ışığı ile aynı sıklıkta geliyordu ama buna rağmen aradan ne kadar zaman geçtiği konusunda hâlâ kararsızdım. Bazı günler diğerlerinden daha kötü geçiyordu. İçine düştüğüm hezeyan duygusu bana sıkıca tutunuyor ve anlaşılan ruhuma kadar işliyordu. Mücadele ediyordum. Beni deliliğin kıyısından geri çeviren kişi bazen Jase oluyordu. Sesinin karanlıkta yankılandığını duyuyordum. *Akıntıya kapıl. Sadece biraz daha uzağa. Devam et. Yapabilirsin.*

Beş gün geçmiş miydi? On? Belki çok daha fazla. Başlangıcı ve bitişi olmayan karanlık günler birbirini izliyordu. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Yakında hafif bir *tak* sesi duyacaktım. Hemen ardından hücremdeki fareler kapının üzerindeki küçük boşluktan atılan sert ekmek parçası için yarışmaya başlayacaktı. Bana verdikleri azıcık yemeğe farelerden önce ulaşmak istiyorsam acele etmeliydim. Beni bu kadar besliyorlardı. Günde bir parça ekmek.

Tuhaftı ama hayatta kalmamı istiyor olmalılardı. Ama aynı zamanda zayıf düşmemi istiyorlardı.

Benden korkuyorlardı.

İçlerinden üç kişiyi öldürmüştüm, bu kadarından emindim... hatta yakalandıktan sonra bir kişiyi daha yere sermiş olabilirdim. Natiya, Eben, Kaden ve Griz'den aldığım bütün o dersler bize saldırdıkları o telaş anında bir alışkanlık haline gelmişti. Jase'i kurtarmak için hissettiğim çaresizlik sıcak alevler gibi içimden fışkırmıştı. Vücudumdaki bütün sinirler tek bir amaçla yanıyordu. Önemli olan tek şey, onu kurtarmaktı. Peki başarabilmiş miydim? Kaçmış mıydı? Bir kez daha başarısız olmayacaktım. Bu sefer olmazdı.

Neredesin, Jase?

Kendime onun ormana saklanıp gözden kaybolduğunu söyledim. Kendime birçok şey söylüyordum. Her geçen gün kendime yeni bir olasılığı hatırlatıp moral vermeye çalışıyordum ama hem korku hem de mantık soğuk elleriyle beni sarsıyordu. *Beş ok. Bir tanesi göğsüne isabet etti. Bundan sağ çıkma şansı...*

Kendime yüzlerce okun bile onu durduramayacağını söyledim, kalbine giren okun bile. Ormana kaçtıktan sonra birinden yardım istemiş olmalıydı. Bu düşünceye asıldım, ona sıkı sıkı tutunup hiç bırakmamaya kararlıydım. Bu düşünce, uçurumdan yuvarlanmama engel olan ipti. Ama ona kim yardım edecekti ki? Nereye gidecekti? Saldırganlar Tor Kalesi'nin surlarından içeri girmeyi başarmış mıydı?

Okların *tak, tak, tak* sesleri; devamlı olarak kemiğine ve tenine saplanan çeliğin sesi hâlâ boğazımda yankılanıyordu. Her yere kan sıçramıştı. Tanıdık bir ses duyuldu, benim sesim. Bütün hayatım boyunca peşimi bırakmayan zalim düşüncelerimi fısıldıyordu: *Bazen insanlar hayatımızdan yok olur ve onları bir daha görmeyiz.*

Hayır! Kendi kendime karşı çıkarak güçlükle ayağa kalktım. Su fıçısının kapağını kaldırıp elime bir avuç su aldım. Suyun toprağı andıran, olgun bir tadı vardı. Bir zamanlar içi bira dolu olmalıydı. Beni buraya attıklarından beri fıçıyı dolduran olmamıştı. Belki de su bitince ben de biterdim. Duvara yaslanıp kayarak yere oturdum, harcadığım azıcık çabayla bile nefes nefese kalmıştım. İltihaplanmış yaram ağrıyordu, kaşımdaki yaram yanıyordu ve ben buna rağmen soğuktan titriyordum. Yaralanmalar hakkında çok şey bilmiyordum ve yaşadığım hayatı düşününce bu artık bana şaşırtıcı geliyordu. Reux Lau hapishanesinde geçirdiğim iki ay boyunca bile herhangi bir yara almamıştım. Annem, dilek saplarıyla dilek mi dilemişti? Beni korumak için dilekleri sıralamış olabilir miydi? Belki de artık dilekleri bitmişti. *Benim chiadra'm. Geliyor mu yoksa? Gittikçe yaklaştığını duyduğum ayak sesleri ona mı ait?* Elimin tersiyle kaşımın üzerindeki terleri sildim. *Hayır, Kazi, o önceydi. Şimdi bir hücrede hapissin ve Jase de...*

Kapımın dışında hışırtılar duyuldu. Gardiyanım durdu ve kapı deliğinden içeri bir anahtar soktu. Ama bu sefer iki farklı ses duyuldu, önce yere düşen ekmeğin *tak* sesi ve sonra bir ses daha. Tok bir *şak* sesi. Yere düşen sert bir şeyin sesi. Nefesimi tuttum, kendimi hazırladım ve dört ayak üzerinde kapıya doğru ilerledim. Ben süründükçe ayaklarımdaki zincirler şangırdadı. Elimi yarama bastırdım, parmaklarım yapış yapış oldu.

"Korkaklar!" diye bağırdım, ayak sesleri gitmeden önce var gücümle kapıyı yumruklayarak. Her gün verdiğim bu tepki henüz çok güçsüz olmadığım ya da ölmediğimin göstergesiydi. Hepsini öldüreceğimin. *Öldüreceğim.* Hatta ilk Paxton'ı öldürecektim.

Ama kapıya vurmakla harcadığım çaba beni düşündüğümden daha fazla yordu, kendimi kapıya yaslanırken buldum. Acı başımı döndürmüştü, hemen ardından yere yığıldım. *Bir gün daha, Kazi.*

Bir gün daha hayatta kal. Kapıyı hiç açmayacaklarsa gardiyanların elindeki anahtarı nasıl çalacaktım? Her geçen dakika daha da güçsüzleşirken ne yapabilirdim? *Jase, neredesin? Bilmek zorundayım.* Belki de direnmemin tek nedeni bu zorunluluktu. Her şeye rağmen onu yalnız bırakamazdım. Bu yüzden yemeliydim.

İleriye uzanıp el yordamıyla ekmek parçasını bulmaya çalıştım ve parmaklarım ekmeğin üzerine kapandı. Tek bir parça ekmekle, sandıklarından çok daha uzun süre idare edebilirdim. *Ne kadar uzun sürerse sürsün.* Karnım boş durmaya alışıktı. Bu konuda yıllar süren bir deneyimim vardı. Ekmeği gömleğimin içine saklayıp el yordamıyla düştüğünü duyduğum ikinci eşyayı bulmaya çalıştım. Yoksa hayal mi etmiştim? Bu cehennem yerinde tek arkadaşım rüyalar ve sanrılardı.

Elim hafif bir şeye dokundu. Hemen alıp ellerimle inceledim. Düğüm yapılmış bir paçavra? Bir mendil? Elimdekini sıktım. İçinde yumuşak bir şey vardı. Kokladım. Kokusu tatlıydı. Yiyecek mi? Şekerli bir tatlı? Bir düzmece? Paçavranın düğümünü çözüp parmağımı içindeki yoğun, yapış yapış macuna sürdüm, ardından dilime götürdüm. Bal... içinde yapraklar ve otlar vardı. Bu yiyecek değildi. İlaçtı. Enfeksiyonu azaltması için bir merhem.

Onlardan biri bana ilaç mı gönderdi?

Anlaşılan o kapının ardında yaşamamı isteyen en azından bir kişi vardı. O kişi de benim gibi korkuyordu.

Ertesi gün yine ilaç getirdiler, sonraki gün ve sonraki gün de. Bazısını yedim. Ne de olsa canımı yakmaz, hatta iyileştirebilirdi. Yaramın kanaması durdu. Ateşim düştü. Zihnim açıldı. Yara küçülüyor, cildim kendini onarıyordu. Her gün fazladan bir ekmek daha gön-

derdiler, üstelik içinde bir parça peynir bile vardı. Yemeği hevesle yedim ama günlerdir zincirlenip aç bırakıldığım için güçsüz düşmüştüm. Üstelik karanlıktı. Bitmek bilmeyen, ruhumu emen bir karanlık. Hislerimi körelten bir likör gibi kemiklerime işliyordu.

Destekçim kendini göstermedi ama her geçen gün kapının ardındaki o korkuyu, bağırıp onun kim olduğunu ortaya çıkarabilirim diye hissettiği dehşeti duyabiliyordum. Benim için büyük bir risk aldığını tahmin ediyordum. İçeri fazladan ilaç ve yiyecek sokan o kişi kimdi? Hayatta kalmamı isteyen o kişi kimdi?

Yemek saatinin geldiğini belirten o uyarıyı, yani ayak seslerini duydum. Kapının yanına eğilip yemeğimi ve ilacımı almaya hazırlanıyordum ki bir gürültü duyuldu. Farklı bir ses. Birden fazla ayak sesi vardı. Gürültü gittikçe yaklaştı ve en sonunda kapım ardına kadar açıldı. Kör edici ışıktan korunmak için elimi kaldırdım. Gözlerimi kısarak birkaç kez açıp kapadım. Günlerdir, belki de aylardır görmediğim ışığa alışmaya çalıştım ve nihayet kapının dışında duran muhafızları gördüm. Hepsi ağır bir şekilde silahlıydı.

"Ayağa kalk," diye emretti biri. "Yürüyüşe gidiyoruz."

"Yürüyemeyecek kadar güçsüzsen seni sürükleriz."

"Saçından."

"Tercih senin."

Önümde duran altı muhafıza, üniformalı askerlere baktım. Her biri saçları tıraşlı, uzun boylu, sert görünümlü ve kaslıydı. Hepsi de etten kemikten değil dev ağaç kabuklarından yaratılmış gibi duruyordu. Üçü diğerlerinden bir baş kadar daha uzundu. Doğal olmayan bir halleri vardı. Tenleri sıkıca gergindi ve bakışları eskimiş kalay kaplar gibi solgundu. Asker miydiler? Landese dilini tanımadığım yoğun bir aksanla konuşuyorlardı.

Yüzümü buruşturup yerden kalktım ve karnımı tutarak zayıflıktan titreyen kaslarımı ve kemiklerimi güçlü olmaya zorladım. Duvara yaslanıp kendimi toparladım. "Yürüyeceğim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

KAZI

ŞIKIR. ŞIKIR. ŞIKIR.

Zincirler çakıl taşlı yolda şangırdayarak arkamdan geliyor, kasvetli havayı monoton notalarla dolduruyordu. Muhafızlar önlerinden yürümemi istedi. Çıplak ayaklarımın altındaki zemin soğuk ve nemliydi. Ağır ağır ilerlediğimiz uzun, küflü geçidin neresi olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

"Tanrılar, çok kötü kokuyor," diye şikâyet etti arkamdaki muhafız.

İyi, diye düşündüm. *Kokuyu iyice içine çek, pislik. Alacağın son koku olacak.*

Ellerimi kaldırıp saçlarımı karıştırdım, çürümüş hücre parfümümü daha çok yaymaya çalışıyordum. Birdenbire içlerinden biri baltalı kargıyla sırtıma vurdu ve beni yere serdi. Düşmeden önce kamburumu çıkarıp karnımı korumaya çalıştım.

"Ani hareketler yok!" diye bağırdı muhafız. "Ellerini yanlarında tut!"

Diğer muhafızlardan biri bu kadar tedirgin olduğu için onunla alay etti. "Zar zor yürüyor, görmüyor musun?"

"Üstelik cüssesi senin yarın kadar!" diye güldü bir başkası.

"O bir Rahtan. Onlara güven olmaz."

Nefesimi toplayıp ufak da olsa bir ipucu edinmeye çalıştım. Tedirgin. Hassas burunlu. Üstelik Rahtanlara güvenmiyorlardı. Demek sandığım kadar aptal değillerdi. Ama hepsinin cüssesi ağaç gövdesi kadardı. Hilelerimle onları alt edebileceğimi sanmıyordum. Tekrar ayağa kalkmayı başardım ve duvardan destek alarak doğruldum. Ellerim bitkinlikten titriyordu, göğsüm terden sırılsıklam olmuştu. Yüzümü dönerek onlara baktım, teker teker her birini süzdüm. Kendilerini tanıtacaklarını sanmıyordum, bu yüzden de onlara belirgin özelliklerine göre isimler taktım: *kırık burun, siyah diş, kesik alın, kısa boyun, kıllı el* ve *yaralı göz.* Ayrıca yanlarında bulunan teçhizatları inceledim. Tanıdık bazı silahların yanı sıra nadir görünen, bölgesel silahlar da vardı... daha önce görmediğim bölgeler. Bu askerler Eislandia dışında bir ülkeden gelmişti.

İlk bakışta görebildiğim kadarıyla kemerlerinde asılı bir anahtar yoktu ama Kısa Boyun'un kemerinden zincirlerimi kırabilecek bir balta sarkıyordu. İçlerinden hangisi Jase'i vurmuştu? Belki de hepsiydi ama sonra hatırladım... *Hayır*, saldırı esnasında duyduğum konuşmaların aksanı yoktu. Boynunu omuzlarından ayırdığım adamın ise beyaz saçları ve sakalı vardı. Bunlar beni bıçaklayan saldırganlar değildi ama onlarla çalışıyor olmalıydılar. Kaç tane katille karşı karşıyaydım böyle? Ve ne istiyorlardı?

"Koku için kusura bakmayın," dedim, somurtan dudaklarını gevşetmeyi umarak. "Bu sabah duş almayı unutmuşum, üstelik çok uzun bir gün oldu. Yoksa iki hafta mı?"

Aralarında en ufağı olan Kırık Burun sırıttı. Kesik Alın kötü kötü bakmakla yetindi.

"Ben Kazi. Sizlerle tanışmak ne büyük bir onur. İsimleriniz nedir bakalım?"

Bu hoşlarına gitmemişti. "Kapa çeneni!" diye tersledi Siyah Diş. Kendi bulduğum isimlerle idare edecektim.

"Yürü," diyerek emir verdi Kısa Boyun. "Komutan seni sorguya çekmek için bekliyor. Ama önce banyo. O da senin kokunu çekmek istemiyor."

Aksanı. Bu kadar tanıdık gelmesine şaşırmıştım. Fertig'in yağmacı çetesindeki adamlardan ikisi birbirine seslendiğinde tıpkı bu askerler gibi konuşmuşlardı. Peki hangi aksandı? Ayrıca, komutan dedikleri adam da kimdi böyle? Tor Kalesi'ne saldıran komutan mı? Banyoya ulaştığımızda Yaralı Göz ceketinin cebine uzanıp bileğimdeki zincirleri açan bir anahtar çıkardı. Hemen ardından beni içeri itip elimi çabuk tutmamı söyledi. Beş dakikam olduğunu ve içeriden çıktığımda gül bahçesi gibi kokmazsam kötü olacağını eklemeyi de unutmamıştı. Siyah Diş bu imkânsız bir şeymiş gibi kıs kıs güldü. Yaralı Göz ise gülmedi. Yüz ifadesi hiç değişmiyordu.

Kaymaktaşından yapılma duvar lambaları odayı sımsıcak, titrek bir ışıkla aydınlatıyordu. Burası tahmin ettiğim gibi bir yer değildi. Sabun vardı. Yumuşak havlular vardı. Yandaki kanepenin üzerine yeni, temiz kıyafetler bırakmışlardı. Kaynar suyla dolu geniş bakırdan bir küvet vardı. Ayakkabılar da. Yoksa bu bir rüşvet miydi? Hassas burunlu komutanla tanışmaya can atıyordum. Beni bıçaklayıp muhafızlar eşliğinde huzuruna getiriyor olmasaydı, bana kur yaptığını düşünecektim. Beni bir olay için hazırladıkları aşikârdı, hazırladıkları şeyin iyi olduğunu ise hiç sanmıyordum.

Önce kıyafetlerimi, sonra da yaramın üzerindeki yapış yapış merhemi özenle çıkardım. Karnımdaki üç santimlik kesiğe ilk kez doğru düzgün bakabiliyordum. Tenim büzüşmüştü ve kızarıktı,

bir bölümünden hâlâ iltihap akıyordu. Etrafındaki yaralı derinin üzerine bal ve ot parçaları yapışmıştı. Yavaş yavaş küvete girerken sıcak su tenimi yaktı, yoğun sabun ise daha çok yakıyordu. Nazik ve hızlı bir şekilde yıkandım. Yaranın etrafını temizlerken irkilmeden edememiştim. Bir yandan da gözlerimle odanın her yanını tarıyor, silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey bulmaya çalışıyordum. Hiçbir şey yoktu. Tek şansım kanepenin ayağını kırıp mızrak olarak kullanmaktı ki bu, sessizce yapabileceğim bir iş değildi. Üstelik uzun kargılarına karşı pek de etkili olmazdı. Ama sonra tüfte kanepenin kenarını fark ettim. Kumaşı yerinde tutan dekoratif çiviler vardı. Kargılar ve kılıçlar karşısında işe yaramazdı ama başka bir yerde yarayabilirdi.

"Bir dakikan kaldı!" diye bağırdı kapının önündeki Kısa Boyun.

Aceleyle küvetten çıkıp kurulandım ve giymem için bıraktıkları gömlekle pantolonu üzerime geçirdim. Hemen ardından çivileri çıkarmak için kanepenin kumaşıyla uğraştım.

"Süren doldu!" Banyonun kapısı ardına kadar açıldı.

Kanepeye oturdum, sırtım muhafıza dönüktü. Çıkarmayı başardığım çiviler bacaklarımın arasında duruyordu. "Ben de giyiniyordum," dedim.

"Acele et! Ani hareket yok."

İki küçük çiviyi avcuma aldım ve ayakkabıyı giymek için eğilirken gömleğimin kolunun içine soktum.

Ayaklarımı yine zincirlemediklerini fark ettim. Belki de artık beni bir tehdit olarak görmeyecek kadar zayıf olduğuma ikna olmuşlardı.

"Paxton'ı görmeye mi gidiyoruz?" diye sordum, yine onların önünden yürürken.

"Sessizlik!"

"Komutan kim?"

"Soru yok dedim!"

Ani hareket de yok. Ne kadar tedirgin adamlardı böyle. Dikkatlerini dağıtmak için portakallarla hokkabazlık yapmaktan fazlası gerekecekti. Dar, taştan bir merdivene tırmanırken içlerinden biri önüme geçti. Bırakın merdiven çıkmayı, günlerdir doğru düzgün hareket etmemiştim bile. Merdivenlerin yarısına geldiğimizde bitkinlikten başım dönmeye başladı. Bana verdikleri fazladan yiyecek ve ilaçlar olmasa buraya kadar dayanamazdım. Dizlerim titriyordu. Attığım bir sonraki adımda tökezledim ve dengemi bulmak için duvara tutundum. Böylece arkamdaki asker aniden durmak zorunda kaldı ve lanet okuyarak bana çarptı. Ona doğru yaslanmaya çalıştım ama beni geriye doğru itti. Diğerleri kıs kıs güldü. Tam da olmamı istedikleri gibiydim. Zayıftım ve tamamen onların merhametine kalmıştım.

"Aptal sersem!"

"Şimdi askere falan benzemiyor, öyle değil mi?"

"Sıska çelimsiz."

"Yürü çabuk!" diye bağırdı başkası.

Ben de öyle yaptım. Bir ayağımı diğer ayağımın önüne koydum, nefes alıp nefes verdim. Sırf zayıf düştüm diye, bir asker olmayı bırakmamıştım. Hatta belki de bu, beni daha iyi bir asker haline getirmişti. Her anı nasıl lehime kullanacağımı biliyordum, bir anlık tökezlemeyi bile.

Askerin küçük hançeri artık cebimde duruyordu.

Meşgul insanlarla dolu geniş bir odaya vardık. Askerler masalara eğilmiş, parmaklarıyla harita olduğunu tahmin ettiğim parşömenleri inceliyorlardı. Diğerleri başka askerlerin sıra olup

beklediği masalara dumanı tüten kocaman tencereler taşıyordu. Gerçek yemeğin kokusunu aldığım ilk anda ağzım sulandı. Sıcak püre, tatlı mısır ekmeği, tütsülenmiş et. Havada süzülen kokuları alınca sanki onlar da yemekleri tanımış gibi, dizlerimin bağı çözülüverdi. Tencerelerin olduğu masada duran büyük jambonu görünce masaya koşmamak için kendimi zor tuttum. Kıllı El sertti, iyi beslenmişti ve bu yiyecek bolluğu onu etkilemiyordu. Oyalanmadan yoluna devam etti.

Gözlerim odayı aradı. Paxton ya da onun kas yığını *straza* askerleri gibi, tanıdığım birilerini arıyordum. Hemen sonra gözlerim odanın *detaylarını* fark etti. Birdenbire önüme çıktılar, hepsi yersizdi. Yüksek ahşap tavanlar, tavandan sarkan devasa çelik şamdanlar, duvarlara asılmış üzerlerinde av sahneleri ve üzerinde piknik, racaa, tembris ağaçları gibi resimler olan örtüler. Burası güzel, iyi döşenmiş bir odaydı. Duvarlar boyunca deri kanepeler ve yerlerde özenle dokunmuş halılar vardı... burası bir asker kışlası değildi.

Odanın bir ucunda duran süslü büfenin içinde narin tabaklar dizilmişti, karşıdaki duvara ise bir armanın resmi yapılmıştı. *Ballenger* arması. Boğazım birdenbire kurudu. *Burası onların ini.* Ballenger İni'nin derme çatma yemek salonundaydık ama Ballenger'lar burada değildi. Gunner yoktu, Priya yoktu, müşteriler yoktu. Sadece bana eşlik edenleri andıran yüzlerce asker vardı. *Cehennem Ağzı'ndayım.* Bu nasıl bir delilikti böyle? Bu insanlar da kimdi? Karşımdaki yalnızca Paxton ve onun hırsızlar loncası değildi. Paxton başkalarıyla işbirliği mi yapıyordu? Bütün şehri ele mi geçirmişlerdi?

Tor Kalesi'nin yok olan kuleleri ve yıkılan kale duvarları gözlerimin ardına dağlanmıştı. Boğazımda acı bir tat yükseldi. Biz yokken neler olmuştu? Notta okuduğumuz kelimeler zihnime doluştu. *Kapıya vuruyorlar.*

Adımlarım yavaşlamış olacak ki Kısa Boyun yumruğunu sırtıma geçirerek beni sertçe öne itti. Yankılanan seslerin arasından bağrışmalar duydum.

"Bütün vücudu oklarla doluydu, tanrılar aşkına! Artık bahane duymak istemiyorum! Bulun onu! Hemen!"

Jase. Bağıran her kimse Jase'ten bahsediyor olmalıydı. Yani kaçmayı başarmıştı. Günlerdir aldığım ilk rahat nefes ciğerlerimi doldurdu.

Kesik Kafa homurdanıp başını salladı. Siyah Diş iç çekti. İkisi de bu sinirli sesin kaynağına gitmek için pek hevesli durmuyordu, buna rağmen tam olarak oraya doğru gidiyorduk. Odanın merkezinde duran geniş sütunun yanından döndük ve ana salona bağlanan daha küçük bir yemek odasına girdik. Geniş kemerli kapıdan içerideki kişilerden bazılarını rahatça görebiliyordum, bağıran kişi de dahil. Sırtı bana dönüktü, kollarını öfkeyle sallayıp duruyordu. Odanın ortasında Oleez'i gördüm, omzundan dökülen gümüş rengi örgüyü nerede olsa tanırdım. Yanındaki de Dinah'ydı, Dolise Teyze'ye mutfakta yardım eden utangaç kız. Odanın merkezinde duran uzun yemek masasındaki kirli tabakları topluyorlardı. Oleez de beni gördü. Başını hafifçe eğdi, sonra yüzünde sert bir ifade oluştu ve gözlerini kaçırdı. Gözlerinde gördüğüm şey korku mu, yoksa nefret miydi? Verdiği mesaj belliydi: *Benimle konuşma.* Düşmanların ortasında onun gözünde ben de onlardan biri miydim?

"Gidin! Siz de! Çabuk çıkın buradan!" Bağıran adam küplere binmişti. "Onu bulana kadar da..."

"Komutan Banques?" diye uysalca seslendi Kırık Burun. "İstediğiniz mahkûmu getirdik."

Sırtı hâlâ bana dönük olan adam bağırmayı kesti. Omuzlarını dikleştirdi ve boynunda bir tik varmış ya da öfkesini kontrol al-

tına almaya çalışıyormuş gibi başı hafifçe yana eğildi. Hareketsiz kaldı, saniyeler geçiyordu. Sonra nihayet döndü, yüzünde soğuk ve sakin bir ifade vardı. Saniyeler önce olduğunun tam tersiydi. Bu adam pervasız öfkesi dışarı yönelttiği bir anda gafil avlanmaktan nefret ediyordu. Benim üzerimde başka bir izlenim bırakmak istiyordu, kendini tamamıyla kontrol altında tuttuğunu göstermek istiyordu ama soluk benizli alnından akan terler onu ele veriyordu. Kırık Burun'u uyarmak için belli belirsiz bir bakış attı. *Bir daha gizlice yaklaşma.* Bir ipucu daha. Birileri bu işte yeniydi, ya Kırık Burun ya da Komutan Banques. Belki ikisi de yeniydi.

Komutanın soğuk gri gözleri üzerimde gezindi. Daha ağzını açmadan önce beni ürkütmek istiyordu, her göz kırpışı kontrollüydü. Üst dudağını kaldırdı. Uzun boyluydu, tahminen otuzlu yaşlardaydı ya da belki de gözlerinin etrafındaki çizgiler yaştan değil dizginleyemediği öfkesindendi. Kalın siyah saçlarını arkaya yatırmıştı.

Bakışlarına karşılık verdim. Her nedense bana korkunç şekilde tanıdık geliyordu. Belki de sesi, tonu...

"Demek sensin..." Cümlenin devamını getirmedi. Demek sensin *ne?* "Beklediğim gibi biri değilsin," dedi bana doğru bir adım atarak. Siyah Diş ve Kısa Boyun'a başını sallayarak işaret verince ikisi birden beni kollarımdan yakaladı. Gerçekten mi? Beni aç bırakmışlardı, zayıf düşmüştüm ve hançer yarası hâlâ iyileşmemişti. Her ne kadar üzerine atlayıp gözlerini oymak istesem de buraya gelene kadar bütün enerjimi harcamıştım zaten. Rahtanlar bile insandı ve sınırlarımız vardı. Kollarımı tutan ellere uzun uzun, abartılı bir şekilde baktıktan sonra komutana döndüm ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Daha korkak olabilir miydi?

"Sen Paxton'ın dalkavuklarından biri olmalısın," dedim.

Gülümsedi. "Burada benim sözüm geçer."

"Peki sen kimsin?"

"Kim olduğumun önemi yok. Ama ben senin kim olduğunu biliyorum. Ballenger'ların suç ortağı..."

"Hangi suç? Elinde hiç..."

Bana uzanıp ellerini boynuma geçirdi. Parmaklarından öfke fışkırıyordu. *Başka bir gün öl, Kazi. Bu adamın oynadığı oyun her neyse öğren onu. Jase'in sana ihtiyacı var.* Anlaşılan diğer Ballenger'ların da bana ihtiyacı vardı.

"Beni iyi dinle," diye emir verdi. "Bilmek istediklerimi harfi harfine söylemezsen, senden önce astığımız bütün hainler gibi sallanırsın. Anladın mı?"

Senden önce astığımız mı? Zihnimdeki düşünceler bir ceylan gibi koşuyor, duyduklarıma bir anlam vermeye çalışıyordu. Bu adam deli miydi? Ballenger'lardan mı bahsediyordu? Onları asmış mıydı?

"Bunun ilgini çekeceğini biliyordum."

Yutkunmamaya çalıştım. Nefes almamaya çalıştım. Bakışlarına karşılık verdim. *En son göz kırp, Kazi.* Hafifçe ittim. Onu gerçekliğe döndürmeye çalıştım. Krallık ilkelerini saymaya başladım.

"Krallık anlaşmalarını ihlal ed..."

Beni muhafızların elinden alıp duvara vurdu, boğazımı daha sıkı tutuyordu. "Nerede o?" diye tısladı. Odaya birdenbire bir sessizlik çöktü, bense nefes almakta zorlanıyordum. Artık herkes bize bakıyordu. "Atına bir emir verdin! İki ata da! Ne dedin?"

"Koş," dedim boğuk bir sesle.

Boynumu tutan elini gevşetti. "Nereye kaçtılar?"

"Neresi olursa. Sadece kaç dedim. Oradan uzaklaş. Nereye gittiklerini bilmiyorum."

Ki bu doğruydu. Yüzümden doğruyu söylediğimi anladığını görebiliyordum ama bu haber onu memnun etmemişti. Anlaşılan

Jase'i bulmak için son ümidi bendim. Belki de beni bu yüzden onca zamandan sonra hücremden çıkarmışlardı. Diğer çabaları işe yaramamıştı. Burun delikleri genişledi ve gözlerini kocaman açtı, yüzünde deli bir ifade vardı. Boynuma doladığı parmaklarını yine sıktı. Eğer Jase'i bulamazsa benim boynumla idare edecekti. Tahminimce onu indirebilirdim ama bunu yapmak için yalnızca tek bir şansım olacaktı ve bu süreçte ölmem işten bile değildi. Çok güçsüzdüm ve etrafımda tek başıma alt edemeyeceğim kadar çok adam vardı.

"Onu bulduk!" diye seslendi biri.

Komutan boynuma doladığı elini çekti ve zorlukla soluk alabildim. Dikkatini kalabalık odadaki başka birine vermişti. Sesi tanıyordum, dönüp baktım. Paxton, yanında üç adamla birlikte askerlerin arasından kendine yol açıyordu. Görmeyeli görünüşü epey değişmişti. Her zamanki sakin, gösterişli halinden eser yoktu. Normalde özenle at kuyruğu yaptığı saçları yağlı ve karmakarışıktı, kıyafetleri de buruş buruş ve kirliydi. Yüzünde ince bir ter tabakası vardı. Ona yakından bakmak için etrafta dikilen askerlerin arasından yürürken beni fark etti. Bir an için bocaladı ama sonra benim de yanımdan geçip gitti. Masaya bir çuval fırlattı. "En azından ondan kalanları bulduk. Anlaşılan bir hendeğe düşmüş ve vahşi hayvanlar bizden önce işini bitirmiş."

Adamlardan biri Paxton'ın anlattıklarını onayladı. Söylediğine göre bir çakal sürüsünün saldırısına uğramıştı.

Banques yanımdan ayrılıp masadaki çuvala baktı. "Bu mu?" Çuvalı kaldırıp ters çevirdi. İçindeki şişmiş, kanla kaplı el tok bir sesle masanın üstüne düştü. Oleez öğürdü ve gözlerini kaçırdı. Askerlerden bazılarının yüzü bembeyaz oldu.

Duvara eğildim, avuçlarım terden sırılsıklam olmuştu. "Hayır," dedim. "Bu o değil. Bu onun eli değil. Bu, *Patrei*'nin eli değil." Söz-

ler kafamın içinde bir kez daha ve bir kez daha yankılandı. *Bu o değil.*

"Öyle mi? Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye yanıtladı Banques, ses tonu birdenbire rahatsız edici şekilde yumuşamıştı. "Gel, daha yakından bak." Yerimden kımıldamadım. Başını yana eğip eli inceledi. "Katılıyorum, tanınmaz hale gelmiş ama hayvanlar dişlerinin arasına alıp kavga ettiyse bu anlaşılabilir." Cebinden bir mendil çıkarıp koparılmış eli ters çevirdi ve ardından Paxton'a gülümsedi. "Sonunda. İyi iş çıkardınız askerler." Paxton dikkatini bana verdi, yüzünde taş kadar sert bir ifade vardı. Sessizdi, dudaklarından her zamanki kendini bilmiş cevaplar dökülmedi. Arenada bana yaptığı son uyarıyı düşünmeden edemedim: *Adımlarını dikkatli at, kuzen. Unutma, herkes her zaman göründüğü gibi olmayabilir.* Paxton kendi akrabasını mı öldürmüştü? Düşündüğümden bile daha iğrenç biri olabilir miydi?

"Hayır," dedim üstüne basa basa. "Yanılıyorsun. *Patrei*'ye hesap vereceksin. Cehennem Ağzı'ndaki kanunları o koyar ve..."

"Artık değil." Banques mendil yardımıyla eli dikkatle alarak parmaklardan birini çekti. "İşte, benim için sadece ucuz bir takı parçası. Senin olsun. Ganimet olarak düşün." Şişmiş parmağı bir kez daha sertçe çekti, parmağa takılı olan şeyi çıkarıp bana doğru fırlattı. Fırlattığı şey yerde yuvarlanıp ayaklarımın ucunda durdu. Bu, altın bir yüzüktü. Almak için eğildim ama bir daha kalkamadım.

Yüzüğü parmaklarımın arasında tuttum.

Altından bir mühür yüzüğü.

Jase'in yüzüğü.

Bu sadece başlangıç, Kazi.

Söz veriyorum.

Önümüzde koca bir hayat var.

Ağzıma tuzlu bir tat doldu. Dişlerimi sıktım, yanaklarımın yumuşak etini arasında ezdim. *Hayvanlar işini bitirdi.* Işıklar soldu. Sesler değişti. kulaklarım uğuldamaya başladı ve söylenenleri anlayamaz oldum. Başımı kaldırıp Paxton'a baktım ama gözlerim odaklanmıyordu. Yüzünü bulanık görüyordum, derken biri beni iki kolumdan yakaladı, havaya kaldırdı ve sürükledi ama nereye gittiğimizi göremiyordum. Her şey soğuk, boğuk bir pustan ibaretti. Sanki derin bir nehre düşmüştüm. Sözcükler yoktu, nefes yoktu, batıyordum. Yüzeye çıkmanın yolunu bulamıyordum ve suya uzanıp beni yukarı çekecek kimse yoktu.

Greyson yirmi üçümüzün ismini de büyük harflerle duvarlara yazdı. İsimlerimiz ne kadar büyük ve önemli gözüküyor. Kalıcı. Yaşlarımızı da yazdı. En küçüğümüz daha üç yaşında.

Greyson, *Biz güçlüyüz ama birlik olunca gücümüz artıyor* diyor. Her geçen gün yan yana duran isimlerimize bakınca kendimi daha uzun, daha zeki, daha güçlü hissediyorum.

- Razim, 12

ONUNCU BÖLÜM

KAZI

"BANA YASLAN. TUTTUM SENİ. KENDİNİ AKINTIYA BIRAK."

Jase kollarını bana doluyor, beni sıkı sıkı tutuyor, ne zaman suyun altına gömülsem beni çıkarıyor. "Seni tuttum, Kazi. Ayaklarını öne at. Sadece biraz daha. Yapabilirsin."

"Yapamam, Jase. Sensiz yapamam."

Battığımı hissediyorum. Derinlere batıyorum, umursamıyor, nefes almak istemiyorum. Kendimi bırakıyorum. Kendimi bırakmak daha kolay, her yerim hissiz ve ağır. Burnumdan ve ağzımdan su baloncukları çıkıyor. Karanlıkta parlak küreleri andıran baloncuklar beyaz inciler gibi döne döne yukarı yükseliyor.

"Yapabilirsin, Kazi. Kendini akıntıya bırak."

"Sensiz olmaz, Jase," diye fısıldadım. "Sensiz yapamam."

"Uyandın mı?"

İnciler yok oldu, derin bir nefes alıp doğruldum. Odanın köşesindeki sandalyede al yanaklı bir kadın oturuyordu. Ayağa kalktı ve yanındaki masanın üzerinde duran tepsiyi kaldırdı. "Yahni,"

dedi yanıma gelirken. "Kralın emirleri. İyice beslenmeni ve gücünü kazanmanı istiyor."

Güzel mobilyalarla döşenmiş odaya göz gezdirdim. Neredeydim? Bütün bunlar bir rüya mıydı? İçgüdüsel olarak beni izleyen kadını ve etrafı inceledim. Kadının silahlı değildi ve odada muhafızlar yoktu ama kaçma iradem yok olmuştu. Dilimle yanağımın içindeki şişmiş deriye dokundum. Bu bir rüya değildi. Ne önemi vardı ki? Nereye kaçacaktım? Kime gidecektim? Kendimi başka hangi kâbusun içinde bulacaktım?

Kadının söylediği allak bullak olan sözler zihnimde birleşti.

"*Kral* mı? Kral burada mı?"

"O açıklar. Gidip uyandığını haber vereyim." Tepsiyi yanımdaki yatağın üzerine bıraktı ve çıktı.

Cebimdeki ufak hançeri ve kanepeden söktüğüm çivileri aradım. Yoklardı. Onları elimden o kadın mı almıştı? Geniş bir yatağın ortasında oturuyordum, etrafım lüks çarşaflarla kaplıydı. Handaki odalardan birinde miydim? Dumanı tüten yahniye baktım. Açlık hissetmek yerine boğazımdan bir safra yükseldi. Ayağımı yatağın kenarından sarkıttım ama daha bir adım bile atamadan bacaklarımın bağı çözüldü ve yüzüstü yere düştüm. Jase'in yüzüğü avcumdan düştü, altının sesi yine kulaklarımda yankılandı. O keskin ses, derimin altında gezen bir bıçak gibiydi. *Daha derine,* diye düşündüm. *Derinden kes.* Ölmek istiyordum. Yerin içine batıp yok olmak istiyordum ama eski alışkanlıklar ve kurallarımdan kurtulamadım.

Başka bir gün, Kazi. Başka bir gün öl.

"Hayır," dedim boğuk bir sesle. "Bu sefer değil."

Göğsüm acıyla sarsıldı, derin bir nefes aldım ama acıyı zapt etmek çok zordu. *Yapma, Kazi. Yapma. O ölmedi.* Eğer ağlarsam, olanların gerçekliğini kabullenmiş olurdum. Yine de göğsüm yır-

tılıp açıldı. Ölümün sesleri kendimi durdurmadan bir çağlayan gibi içimden fışkırdı, artık hiç şüphe yoktu. *Ben ölüyorum.* Bir risk almış ve başarısız olmuştum. Son birkaç aydır kendime nihayet hissetme izni verdiğim bütün duygular odaya boşaldı ve yok oldu. Artık yarınlar olmayacaktı, olan yarınların da bir önemi yoktu. Ben artık yarımdım ve bir daha asla bir bütün olamayacaktım.

Bir dilek tut, Kazi. Bir tanesi mutlaka gerçek olur.

Dileğim gerçekleşmişti zaten, sonra da kıskanç tanrılar tıpkı annemi aldıkları gibi onu da ellerimden almıştı. Artık dilek dilemek yoktu, yıldızlar yoktu, hiçbir şey yoktu. Orada öylece yatıp parmaklarımla ulaşamayacağım kadar uzakta duran yüzüğe baktım. Yanağımın altındaki soğuk zemini hissettim, doğrulup kalkmaya korkuyordum. Bunu tekrar yapamazdım. Kendimi hayatta kalmayı umursadığım bir yere sürükleyemezdim.

Yerdeki yüzük parlıyor, dünyanın bütün ışıklarını yansıtıyordu. Jase'in gözlerinin parıltısını, güneşte parlayan saçlarını. Bu yüzük yalnızca bir yüzük değildi. Komutan önemsiz bir takı parçası olduğunu söylemişti ama yanılıyordu. Sayısız *Patrei*'nin altın yüzüklerinin yeniden eritilmesiyle yapılmıştı. Değeri çizik metalinden değil, tarihinden ve onurundan geliyordu. Verdiği sözlerden. *Onları korumak için kan yemini ettim, Kazi. Bir Patrei'nin yemini, ailesinin yeminidir.*

Kendimi ayağa kalkmaya zorlayıp yüzüğü aldım. Titreyen ellerimle parmağıma geçirdim. "Bana da bir söz verdin, Jase. Bana bir hayat boyu..." Sesim çatladı. Ben de ona bir söz vermiş, onu hep güvende tutacağımı söylemiştim. Ve başarısız oldum.

Kapı açıldı ve kral içeri girdi. Tam da kadının söylediği gibi. Cehennem Ağzı'na eşeği kadar bile ehemmiyet vermeyen, Eislandia'nın dalgın hükümdarı Kral Montegue. Anlaşılan bugün Cehennem Ağzı'nın yolunu bulmayı becermişti.

Karanlık ve derin gözleriyle, düşünceli bakışlarla bana baktı. Tereddüt ederek bir adım attı. Yüzündeki sersem ifadeden eser yoktu ama arenada göz ucuyla gördüğüm o kurnaz krala da benzemiyordu. İlk tanıştığımız zamanki gibi azılı saçını arkaya taramıştı, birkaç bukle saç önüne düşüyordu.

"Seninle bir daha bu şartlar altında tanışmayı ummuyordum," dedi. "İçtenlikle özür dilerim. Korkunç badireler atlattın. Korkarım Komutan Banques kaba ve haşin olabiliyor, özellikle de başımızdan geçenleri düşünürsek. Onunla konuştum. Sana karşı davranışları yüzünden mahcup olduğumu bilmeni isterim ama çok zor bir dönemden geçiyoruz."

Zihnim bulanıktı, hâlâ o yoğun ve boğucu histen kurtulmaya çalışıyordum. Parmağıma büyük gelen yüzüğü çevirdim. Zor bir dönem mi? Sonunda başımı kaldırdım. "*Neden* zor bir dönemden geçiyoruz?" diye sordum. "Sen ne yaptın? Banques neden insanları asıyor? Kimi asıyor?"

Patrei'yi neden öldürdün? Ama bu soruyu sesli olarak soramazdım. Düşünmesi bile imkânsızdı.

Kral dokunmadığım yahniye baktı ve iç çekti. "Cevap almayı hak ediyorsun ve alacaksın da. Ama önce bir şeyler yemelisin."

"Yapamam..."

"Lütfen." Yanıma gelip elimi tuttu ve nazikçe ileri doğru itti. "Sana anlatacak çok şeyim var ama bunları duymak için güçlü olmalısın. Karnını doyurunca daha iyi hissedeceksin. Söz veriyorum. Duyduğuma göre yaralanmışsın. Seni tedavi etsin diye şifacıyı çağırdım." Beni köşede duran sandalye ve masaya götürdü, ardından hizmetçilerden biriymiş gibi yahni tepsisini önüme koydu.

Karşımdaki sandalyeye oturdu. Endişeli gözlerle beni izliyor, kaşığı elime almamı bekliyordu.

Bunları duymak için güçlü olmalısın.

Güçlü olmak falan istemiyordum. Ne istediğimi bildiğimden emin değildim. Eskiden olsa bilirdim. Jase ne isterse, ben de onu istiyordum. Bir yuva. Bir aile. Cevaplar. Artık bütün bunların önemi var mıydı? Cevaplar Jase'i bana geri getirecek miydi? Kesinlik istediğimi sanıyordum, kesinliğin beni özgür bırakacağını ama artık kesinlik beni bir çapa gibi dibe çekiyordu. Önümdeki yahniye baktım, hâlâ boğuluyordum. Sokaklarda dolaşan o zayıf, nereye döneceğini bilmeyen küçük kızdım.

"Lütfen," diye tekrar etti kral.

Akıntıya kapıl, Kazi. Başını dik tut.

Kaşığı alıp yemeye başladım.

Tabağımı neredeyse bitirmiş, bana söz verdiği açıklamayı dinlemeye hazırlanıyordum ki kapı çalındı. Kral ayağa kalktı. "Üzgünüm. Muhtemelen şifacıdır. Siz ikinizi baş başa bırakayım. Eminim soyunmanı ister."

"Ama dedin ki..."

"Döneceğim. O gider gitmez."

Komutan Banques'ın tam tersi olan bir insan olabilseydi, bu kişi kral olurdu. Yumuşak başlıydı, davranışları sakin ve düşünceliydi. Mahcuptu. İlk tanışmamızdan bu yana aklı başına mı gelmişti? *Zor bir dönemden geçiyoruz.* Burada olanları gerçekten kafası basıyor muydu? Zalim bir hükümdar serbest kalmış, insanları asıyordu. Bu, kralın kime ve neye hükmettiğini anlamadığının başka bir göstergesi miydi?

O çıkarken şifacı içeri girdi, Cehennem Ağzı'ndayken hiç görmediğim bir kadındı. Nedendir bilinmez ama bir yanım Rhea'yı,

köpek yaralarımı iyileştiren şifacıyı görmeyi bekliyor, hatta umuyordu.

Bu kadın sıskaydı ve köşeli bir vücudu vardı, elindeki bodur deri çantayı sıkı sıkı tutuyordu. Yaramın ne kadar hızlı iyileştiğini görürse şüpheleneceğini düşündüm... tabii eğer ilacı bana veren o değilse? Şifacı. Tabii ya. Başka kim, sızan bir yaraya hangi merhemin iyi geleceğini bilebilirdi? Başka kim, hastayı bile görmeden yaranın ne halde olduğunu bilebilirdi?

"Teşekkür ederim," dedim, bana bir itirafta bulunacağını umarak.

"Ne için?"

"Geldiğin için, tabii. Beni tedavi ettiğin için."

Bakışlarını indirip bana baktı, dudaklarını dişlerine doğru sıktı ve kısaca cevap verdi. "Kralın emirleri." Sertçe çantasını açıp eşyalarını karıştırırken dişlerinin arasından bir tıslama duyuldu.

Hoşlanmadığı kişi ben miydim? Yoksa kral mıydı? Ya da belki hanın dışında olup biten bütün o olaylardandı. Bu delilik nereye kadar yayılmıştı?

"Kimi astılar?" diye sordum.

"Hainleri," diye cevapladı. "Bana yaranı göster. Senin gibilerle uğraşmaktan başka işlerim de var."

Benim *gibiler* mi? Ben yoldan geçen bir hamam böceğiymişim ve o da bütün dünyanın kraliçesiymiş gibi bana baktı. Alnımda sokak faresi mi yazıyordu benim? Ya da haşere? Yoksa sadece Vendalılardan mı hoşlanmıyordu? Bellerine kemik bağlayan o gizemli barbarları kimse sevmezdi. Hakaretlere alışıktım, kendi hemşerilerim bile beni küçümsüyordu. Toplumun en aşağısında olduğunuzda, sizin biraz üstünüzde olan kişilere hayatın daha kötü olabileceğini, siz olmadıkları için memnun olmaları gerektiğini hatırlatırdınız. Şifacının hareketleri sert ve etkiliydi. Burada

olmaktan hoşnut olmadığı her halinden belliydi. Bana iyilik yapan kişi o değildi.

Gömleğimi kaldırdım, yaramı üstünkörü muayene etti ve yakan bir merhem sürüp yarayı sardı. Kadının elleri sert, yaram hâlâ hassastı ama çenemi sıkıp acımı belli etmemeye çalıştım. Bir kâğıt parçasına bir şeyler karaladı, ardından aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. "Geri dönmek zorunda kalmamayı tercih ederim. Okumayı biliyor musun?"

Omuzlarımı geriye attım. "Korkarım sadece üç dil konuşabiliyorum," diye cevapladım. "Akıcı olarak yani. Toplamda beş tane." Biraz abartmıştım ama olsun. "*Caz ena*, huysuz?" diye ekledim.

Kaşlarını bir an için çattı. Ne söylediğimden emin değildi ama ağzımdan çıkan kelimelerden en azından birinin ona tanıdık geldiğini ve onu rahatsız ettiğini biliyordum. Kâğıt parçasını ve ufak merhem şişesini masaya koyup gitti. Alet çantasından ufak bir eşyanın eksildiğinin farkında bile olmadan kapıdan çıkmasını izledim.

Kapıyı ardından kapattıktan sonra elimdeki neştere baktım, bunca şeyden sonra bunu çantasından neden aldığımı bilmiyordum. Hayatta kalma içgüdüsü mü? Venda sokaklarında elime kolay bir şey geçince çalmaktan kaçınmazdım. Çaldıklarım eninde sonunda bir gün daha hayatta kalmama yardımcı olurdu. İstemediğim bir şey bile olsa onu daha sonra takas için kullanabilirdim. Bu neşteri hiçbir şekilde takas edemezdim. Bin kişinin boynunu kessem bile Jase'i geri getirmeyecekti.

Kaburgalarımın altında bir acı beni kemirmeye başladı, kaçmaya çalışan bir hayvan gibi. Jase ile geçirdiğim son telaşlı dakikaları hatırladım ama elimde sadece birbirleriyle alakasız, bir türlü birleştiremediğim kesik parçalar vardı. Ona söylediğim son sözler neydi? *Kaç? Koş?* O dakikalar korku ve öfkeyle doluydu.

Geri sar, Kazi. Hepsi farklı olsun. Bir şans daha. Ama o an artık bitmişti. Birisi, Jase'in benden duymasını istediğim son sözleri çalmıştı. *Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim.* Onu kurtarmayı denemiştim. Var gücümle mücadele etmiştim ama yine de yetmemişti.

Neşteri elimde evirip çevirdim. Keskin ve ölümcül şekilde parlıyordu. Böyle bir bıçak deriyi hissettirmeden, tereyağından kıl çeker gibi kesmeye yarardı. Parmağımın ucunu kestim, cildim parlak kırmızıya döndü.

Kan yemini. Bir Patrei'nin yemini, ailesinin yeminidir.

Kan damlası parlak kırmızı bir zümrüt gibi büyüdü, büyüdü. Parmağımı dudağıma götürdüm ve sıcak kanı sürüp dilimle tadına baktım. O tuzlu tat, yüzyıllar süren yeminler, verilen sözler. Ve Jase.

Artık benim ailem sensin, Kazi.

Neşterin üstündeki kanı sildim ve sandalyenin minderinin altına gizledim. Bu silahı benden alamayacaklardı.

Patrei'nin kan yemini artık benim yeminimdi. Ne pahasına olursa olsun, onu koruyacaktım.

Üstelik kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KAZI

KRAL SÖZ VERDİĞİ GİBİ BENİ GÖRMEYE GELMEK YERİNE, beni huzuruna çağırdı. Tabii öncesinde kıyafetlerimi bir kez daha değiştirdiler. Garipti ama bu kez deri bir yelek, yüksek çizmeler ve bir silah kemeri de vardı, gerçi silah falan yoktu. Yeniden bir askere benzemiştim. Refakatçim silahlı değildi. Banques ve haydutlarından farklı olarak kral, becerilerimi takdir ediyor olmalıydı. Paytak adımlarla yürürken içimde bir sis görünüp kayboluyordu. Açlıktan değildi ama hafızam ve aklımdan atamadığım bazı sözcükler vardı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve zihnime dolan dehşet verici görüntüleri kovmaya çalıştım. *Hayvanlar işini bitirdi.* Kendimi koridorun sonundaki uzak bir noktaya odaklamaya zorladım. O uzak nokta önemli olan tek şeydi. Bu sayede dünya tersine dönmeyecekti.

Muhafız bir kapının önünde durdu ve görünüşü itibariyle kralın özel yemek odasını andıran bir odayı gösterdi. Perdeler sıkı sıkı kapatılmıştı, gün ışığını içeri almıyordu. İki kişilik hazırlanmış bir masada altın şamdanların üzerinde uzun mumlar parlıyordu.

Ben odaya girince kral döndü, elini istemsizce göğsüne götürmüştü. Ceketinin içindeki cepte bir hazine mi gizliydi, yoksa göğsü mü ağrıyordu? *Zor bir dönemden geçiyoruz.* Yoksa yaralanmış mıydı? Bakışları benim üzerimden geçti ve bana gülümsedi. "Bakıyorum da bu kez sana doğru düzgün kıyafetler vermişler. Güzel. Sen kıdemli bir askersin, öyle görünmeyi hak ediyorsun."

"Kıdemli askerler bıçaklanmayı, aç bırakılmayı ve sayısız günler boyunca karanlık bir hücrede tutulmayı hak eder mi peki?"

Yüzünü buruşturdu. "Haklısın ama açıklamam için izin ver." Oturmam için bir sandalye çıkardı.

Başımı sallayıp onu reddettim.

"Bir hata ettik," dedi. "Kim olduğunu bilmiyorlardı."

"Her gün kapının dışında avazım çıktığı kadar bağırdım."

Başını eğdi ve pişmanmış gibi iç çekti. "Mahkûmlar akıllarına gelen her şeyi bağırıyor, üzgünüm."

"Neden mahkûmlarınız var? Niye buradasınız?"

Sandalyenin arkasından çekilip yanıma yürüdü, hatırladığımdan daha uzun boyluydu. "Saygısızlık etmek istemem," dedi. "Ama mahsuru yoksa, aynı soruyu ben sana yöneltmek istiyorum. Sen neden buradasın? Arenada *Patrei*'nin çenesine yumruk attığını gördüm, sonra da boğazına hançer dayayıp onu tutukladın ve hainlere yataklık etmek suçundan yargılanmak üzere yaka paça Venda'ya götürdün."

"Boğazına hançer mi dayadım? Bu kısmı bilmeniz imkânsız."

"Oleez, o gece burada olan hizmetlilerden biri, Komutan Banques'e çatışmayı anlattı."

Oleez o gece burada mıydı? Onu gördüğümü hatırlamıyordum ama gölgelerin içinde saklanmış olabilirdi. Bu, bugün onu gördüğümde neden kötü kötü baktığını açıklıyordu.

Kralı inceledim. O, tam bir gizemdi. Farklıydı. Hâlâ hatırla-

dığım gibi arenada tanıştığım o uzun boylu, geniş omuzlu kraldı. Gerçi şimdi daha bakımlıydı ve daha önce onda görmediğim bir edaya sahipti. Bunun kıyafetleri ya da duruşuyla ilgisi yoktu, değişen şey tavırlarıydı. Karşımda oturan kral aklı başında, ne yaptığının farkında olan biriydi. Sözleri sakin ve dengeliydi. Düşünceliydi. Omuz silkip gülümseyerek ellerini bir çocuk gibi çırpan o budala neredeydi? Tanıdığım kral, bahsettiği zor dönem yüzünden mi yok olmuştu?

"Buradayım çünkü Venda Kraliçesi bana *Patrei*'ye evine kadar eşlik etmemi emretti," diye cevapladım, hâlâ gerçeğin ne kadarını paylaşmanın güvenli olacağını bilemiyordum. "Onu tutuklayarak haddimi aştığımı söyledi. Jase'in yataklık ettiği kaçakların gerçek kimliğini bildiğine dair bir kanıt yoktu. Bazıları için arama emri bile çıkarılmamıştı."

"Yani buraya gelme sebebin başından beri bu kaçakları yakalamaktı, anlaşma ihlalleri değil?"

Başımı salladım.

Boynu öfkeyle kızardı. "Peki bana haber vermek aklına gelmedi mi?" Çelik kadar sert bakışları gözlerimi delip geçiyor, kesik kesik konuşuyordu. "Ne de olsa kral *benim*. Ama belki de beni arenaya Suri almaya gelen basit bir çiftçi olarak gördün." Gözlerini kaçırdı, sesinde duyduğum hayal kırıklığını atmak istermiş gibi derin bir nefes aldı. Ama hayal kırıklığının olduğu yerde farkındalık da olurdu. Tam anlamıyla ilgisiz değildi. Halkının onu nasıl bir hükümdar olarak gördüğünün farkındaydı.

"Lütfen," dedi, tekrar sandalyenin yanına giderek. Sandalyeyi biraz daha uzağa çekti. "Daha dişe dokunur bir şeyler yemen iyi olur diye düşündüm. Birbirimize anlatacak çok şeyimiz var."

Önce sandalyeye, sonra da ona baktım. Lüks banyo ve kaliteli çarşafları hatırlayıp olduğum yerden kıpırdamadım. "Nedense büyük bir ziyafet için şişmanlatılan bir kaz gibi hissediyorum."

İç çekti. "Benim de kendi haddimi aştığım için yaptıklarımı telafi etmeye çalışıyor olabileceğim hiç aklına geldi mi? Protokolleri hiçe sayıp pervasızca davrandım. O kadar meşguldüm ki kimin esir alındığına ve ona nasıl muamele ettiklerine dikkat bile etmedim."

O da benim gibi hokkabazlık yaparken birkaç topu elinden mi düşürmüştü? Jase, Montegue'nun birkaç sene önce babası bir yük atı tarafından ezilince beklenmedik şekilde kral olduğunu söylemişti. Jase'ten yaşça çok da büyük sayılmazdı, o da...

Sert bir yumruk kalbimi yakaladı ve sarstı. Bir yanım Jase'in o kapıdan içeri girmesini bekliyordu. Onun canlı olduğunu düşünmeden edemiyordum. Faal ve hayat dolu olmalıydı. Yapılması gereken işlerin çaresine bakmalı, sınırları keşfe gitmeli, yeni ticaret yasalarını belirlemeli, ailesine beni anlatıyor olmalıydı. Artık bunların hiçbiri olmayacaktı. Bir kez daha akıntının beni içine çektiğini hissettim, her tarafım dengesizdi, nefes almaya çalışıyordum. Parmağıma uzanıp onun yüzüğüne dokundum.

Mücadele etme, Kazi. Eğil, ayaklarını öne at.

Sesi zihnimde o kadar berraktı ki. O kadar yakın. O kadar kararlı.

Kral gözlerini üzerimden ayırmadı. Meraklıydı. İlginç bir şekilde, sabırlı bakışlarla beni izliyordu.

Sandalyeye gidip oturdum, daha doğrusu yıkıldım. Her kelime, harcadığım her çaba enerjimi tüketiyordu. Jase, o kapıdan içeri girmeyecekti. Artık hiçbir kapıdan içeri girmeyecekti. *O yaşıyor, Kazi. Yaşamak zorunda.* İçimde kopan savaş başımı ağrıtıyordu. Bu savaşı daha önce de vermiştim. Bir kez daha veremezdim. Kralın ağzından çıkan şeylerin bir önemi var mıydı?

Başını dik tut. Nefes al. Jase beni tekrar tekrar yukarı çekiyordu.

"Anlat," dedim.

"Lütfen, izin ver de önce sana servis yapayım." Tencerenin

gümüş kapağını kaldırıp tabağıma narin otlarla kaplanmış ufak haşlanmış patateslerden koydu, yanına da üç tane haşlanmış bıldırcın yumurtası ekledi. Hepsinin üzerine altın rengi tütsülenmiş bir sos gezdirdi, tabağım yenecek bir şeyden çok bir sanat eserine benziyordu. Gülesim geldi. Dilimin ucundaki zalim haberlerle müthiş bir tezat oluşturuyordu.

Tencerenin gümüş kapağını kapattı ve bir an tereddüt etti. Elimi sandalyenin kenarına koyduğumu fark etmişti. "Arma yüzüğünü mü takıyorsun?"

"Komutanın şeyden çıkarmış..." Gözlerim yanmasın diye kırpıştırdım. "Onu bana verdi. Ödül olarak alabileceğimi söyledi."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Bunu yapmamalıydı. Onu yok ettirebilirim, ister misin?"

Yüzüğe baktım. Yok ettirmek mi? *Benim için önemsiz bir takı parçası.* Kralın ve komutanının, bu yüzüğün ardında yatan tarihten haberi var mıydı? *Nesillerdir aileme ait. Bir kere takınca asla çıkaramıyorsun.* Yüzüğü parmağımda oynattım.

"Sen iyi misin?" Kral bana baktı, cevap vermemi bekliyordu.

"Bende kalsın."

Karşıma oturdu ve yaklaşık iki ay önce Cehennem Ağzı'nın işletmeleri yağmalayan, evleri ateşe veren ve şehrin sakinlerine terör estiren gaddarlar tarafından kuşatma altına alındığını söyledi. O esnada kendisi Parsuss'taydı, haberler ona ulaştığında kanunsuzluk başını alıp gitmişti. Rybart denilen adamın önderlik ettiği lonca tam anlamıyla bir savaş açmış, Cehennem Ağzı ve arenayı ele geçirmeye çalışıyordu. Şehrin sakinleri dehşete düşmüştü. Kimisi ölmüştü. Daha da kötüsü, Ballenger ailesi onları korumak için kıllarını bile kıpırdatmamış, bunun yerine öncelikle güvenlik için kesilen haracı şart koşmuştu.

İmkânsız. Jase asla böyle bir şey yapmazdı, peki Gunner yapar

mıydı? Fevri olduğunu ve çabuk öfkelendiğini zaten biliyordum. Kraliçeye mektup göndermek için bana şantaj yapmak onun fikriydi. Ayrıca rüşvet niyetine Zane'i önüme çıkardığında kendini ne kadar küçülttüğünü de unutamıyordum. Ama Ballenger'ların şehri korumak için ettiği yemini bozup daha fazla para kazanmak için şehir sakinlerini rehin alır mıydı? Ailesinin geri kalanının bunu yapmasına izin vereceğini hiç sanmıyordum.

"Anlaşılan en sonunda yasadışı planlarına para sağlamanın bir yolunu bulmuşlar," diye devam etti kral. "Senin de bildiğin üzere, uzun süredir kaçaklara yataklık ediyorlardı ama bunu yaparken çok belli bir amaçları vardı. Silah yapmak için kaçaklarla işbirliği yaptılar. Büyük bir cephane biriktirmişler."

"Ama bu mümkün değil. Silah falan yoktu. Beaufort dedi ki..."

"Hem de öyle silahlar vardı ki. Neyse ki Komutan Banques'ın öncü birlikleri Ballenger deposundaki cephaneyi buldu ve silahlara el koydu. Silahları geri almak için çıkan arbedede şehir biraz hasar gördü ama silahları Rybart ve haydutlarını alt etmek için kullandık. Ordum şehri korumak için artık bu silahları kullanıyor."

Zihnimde farklı bir gerçek yankılanıyordu. Ne duyduğumu biliyordum. Kardos, Jase'in çalışan tek silahlarını aldığından yakınmıştı ve cephaneleri gerçek olmadan önce onları tutuklamıştık. Ortada silah falan yoktu, Sarva'nın üzerinde çalıştığı prototip dışında... *tek* bir silah vardı ve Jase onu alıp saklamıştı. Fazladan silahları kim yapmıştı? Rybart'ın loncası şehre korku salmak ve onları Ballenger'lara düşman etmek için başından beri Beaufort ile işbirliği yapıyor olabilir miydi? Şimdi de koca bir ordu...

Mantıklı olmayan başka bir konu da buydu. "Ama senin bir ordun yok ki," dedim. "Nasıl..."

"Artık var. Kendime hızlıca bir ordu kurmam gerekiyordu,

ben de özel askerler kiraladım. Danışmanlarımın önerisine uydum ve..."

"*Paralı asker mi?* Cehennem Ağzı sokaklarında paralı askerler mi dolaşıyor?"

"Her birinin nitelikli askerler olduğuna dair güvence verdiler. Ayrıca başka bir şansım da yoktu. Şunu anlamak zorundasın, burada bir savaş çıkmıştı. Dediğim gibi, binalar yıkılıyordu. Şehrin sakinleri ölüyordu. Bir şey yapmak zorundaydım. Bana bir servete mal oldu ama Paxton arenadan elde edeceğimiz kârın masraflardan bazılarını karşılayacağına dair söz verdi. Eğer karşılamazsa, bir sonraki mevsimde ekecek bir tarlam kalmayacak."

Her şey kontrolden çıkmıştı. "Arenayı da mı ele geçirdin?"

"Biri yapmak zorundaydı. Cehennem Ağzı sakinlerinin çoğu ekmeğini oradan kazanıyor. Arena iflas ederse, şehir de iflas eder."

"Peki ya Ballenger'lar? Onlar nerede?" diye sordum. "Bahsettiğin mahkûmlar onlar mı?"

Başını salladı. "Entrikalarının ortaya çıktığını anlar anlamaz, bütün aile tutuklanmaktan kaçınmak için dağdaki o mahzenlerine saklandı. Dışarı çıkmıyorlar, büyük bir patlama yapmadan içeri girmemiz mümkün değil ama patlatırsak bütün dağı başlarına yıkmış oluruz. Tam olarak kimlerin oraya saklandığını bilmiyoruz, masumların ölmesini gerçekten hiç istemiyorum."

"Sağlam taştan bir dağı patlatamazsın."

"El koyduğumuz silahlar korkutucu derecede güçlü. Bazıları elle taşınıyor ama diğerleri mancınığa benziyor. Daha önce gördüğümüz silahlara benzemiyorlar. Ballenger'ların onlarla ne yapmayı planladığını bilmiyoruz. Tek korkum, bazı belgeler kayboldu. Ballenger'ların daha fazla silah üretmek için planları ele geçirmiş olabileceğinden korkuyorum. O belgeleri bulmak zorundayız."

"Planları yaktım."

Çatalını masaya bıraktı ve hafifçe çenesini kaldırıp bana baktı. "Onu yapan sen miydin? Yanıp kül olan atölyeyi gördüm."

"Atölye olduğunu nereden bildin? Oleez mi söyledi?"

"Hayır, başka bir hizmetliydi. Ballenger'lar kaçınca çalışanlardan bazıları arkada kaldı. Onları kabul edip hayatlarını yeniden normal hale getirmek için iş verdik. Bütün şehir için bunu yapmaya çalışıyoruz. Artık neredeyse kontrol altına aldık." İç çekti ve kendine koyduğu şarap kadehinden uzun bir yudum aldı. Dokunmadığım bardağıma daha fazla şarap dökerek ağzına kadar doldurdu. "Sorun şu ki, halktan bazıları hâlâ Ballenger'lara sadık," diye açıkladı. "Onlar daha fazla bela çıkarmaya devam ediyor, şehri sakinleştirmeyi daha zor hale getiriyorlar. Ticarete balta vuruldu. Geçim gücü azaldı. Halk kendi işlerine dönmekten korkuyor. Onları suçlamıyorum. Ballenger'lara sadık olan isyancılar bütün şehri esir almış durumda. Aileye olan bağlılıklarını anlıyorum. Onlardan başka kimseyi tanımamışlar ama Ballenger'lar kendi kaderlerini mühürledi. Hükümdarlıkları artık bitti, bense Cehennem Ağzı'na sadığım ve şehri tekrar ayakları üstünde görmek için kararlıyım. Şehirdeki insanların olayların bir şekilde nihayete ermesine ihtiyacı var. Bu dehşet verici dağınıklığa artık nokta koyulmalı; ancak o zaman önümüze bakabiliriz."

Aşağı baktı ve tabağına bir patates koydu, ardından sorunlarına çözüm bulabilecekmiş gibi patatesi inceledi. "En iyisi şimdi söyleyeyim gitsin. Yardımına ihtiyacım var. Sana en baştan söylemediğim için üzgünüm." Gözlerini kaldırdı ve bakışları benimkiyle buluştu, mumun ışığı gözbebeklerinde parlıyordu. Bakışlarında bir ağırlık vardı, onu daha genç gösteren bir şeyler. Boyundan büyük işlere kalkışan çocuk kral. "Bütün bunlarda yeniyim," diye itiraf etti en sonunda. "Harekete geçip başından beri

yapmam gereken şeyi yapmaya çalışıyorum. Halkımın başından beri olmamı istediği hükümdar olmaya çalışıyorum, Cehennem Ağzı gibi uzak diyarlarda yaşayanların bile. Belki daha önce yapsaydım bunların hiçbiri olmazdı."

Koyu renk gözlerini benimkilerden asla ayırmadı, her şeyi düzeltecek anahtar orada saklıymış gibi yüzümü inceledi.

"Benden ne istiyorsun?"

Sadede geldi. "Şehre son *Patrei*'nin öldüğünü söylemeni. Ama Jase Ballenger'ın Krallıklar Birliği'ne karşı suçlardan suçlu bulunduğunu ve kraliçenin emriyle Venda'da idam edildiğini söyleyeceksin. Adalet yerini buldu."

ON İKİNCİ BÖLÜM

KAZI

ONA BAKAKALDIM, GÖZLERİMİ ONDAN AYIRAMIYORDUM. Ne yani, Jase'in Venda'da idam edildiğini mi ilan edecektim? Kral ciddi miydi? Gözlerini benden ayırmadı, bir saniye olsun kırpmadı bile. Benden neden bu kadar akıl kalmaz, bu kadar canı bir yalan söylememi istediğini algılamaya çalışırken uzun saniyeler geçti.

"Ama ikimiz de böyle olmadığını biliyoruz," diye cevapladım sonunda.

"Gerçek daha mı iyi? Cesedini hayvanlar parçaladı. Eve dönmek için atıldığı cesurca maceranın sonunda yırtıcılara yem olduğunu mu söyleyelim? İlk Ballenger dedikleri insanlığın son kalıntılarını korurken ölen o efsanevi adam gibi bir aziz muamelesi görmesini istemiyorum. Bu sadece isyancıların ya da başka bir Ballenger'ın saldırısını haklı çıkarır. Bu anlamsız savaş sonsuza dek sürüp gidebilir. Sence kimse bunu istiyor mu? Şehrin iyiliği için, tarihin bu bölümünün sonsuza dek kapanması daha iyi. Jase'i Birlik'in adaletinin karşısına çıkan suçlu biri olarak görürlerse

bu mümkün olabilir, özellikle de kraliçenin muhafızının bizzat idama şahit olduğunu düşünürlerse. Artık bitip gidecek. Onlara verebileceğimiz en nazik gerçek bu. Şehir bu sayede yoluna bakacak ve yeni bir dönem başlayacak. Bunu yalnızca halkın hatırı için istiyorum senden. Çok badireler atlattılar, üstelik kâhin önümüzdeki mevsimin zor geçeceğini söyledi. Kışın aç kalmak istemiyoruz. İnsanların huzura ihtiyacı var." Masaya uzanıp elimi sıktı. "Onlara bunu vermeme yardım eder misin?"

Benimkini tutan eline baktım. Geniş, sıcacık ve nazikti. Yavaşça kendi elimi çektim. "Huzur," diye tekrarladım, zihnimde kopan fırtınalara aldırmayarak.

Kral başını salladı.

"Merak ediyorum da... *Patrei*'nin eve döneceğini nasıl öğrendin?"

"Mektup gönderdi."

"Mektuba sen mi el koydun?"

"Posta ofisindeki Ballenger'lardan rüşvet alan adam mektubu bize verdi. O da artık kan dökülmesini istemiyordu."

"Bu yüzden ona pusu kurdun."

"Şehre girip kaos yaratması, istediğimiz son şeydi. Ticarete yeniden balta vurabilirdi. Gelirlerimiz yeni yeni artmaya başladı. Çok fazla insan zarar gördü. Senin onun yanında olacağını bilmiyorduk." Söylediklerimi inkâr etmiyor, sadece sebebini açıklıyordu. Jase'i o öldürmüştü.

Ayağa kalkıp odanın içinde dolandım, dizlerimin bağı çözülmek üzereydi ve nefesim kesik kesik çıkıyordu. Karnımdaki yara yine ağrımaya başlamıştı, bana ne kadar zayıf olduğumu hatırlatıyordu. Ben hiçbir şeydim. Kral haklıydı. Yiyecek. Yemeye ihtiyacım vardı. Gücümü toplamaya.

Jase'in kollarını etrafımda hissettim. Beni sarıyor, başımı suyun üstünde tutmamı sağlıyordu.

Yavaş ol.

Tuttum seni. Söz veriyorum.

Dönüp kralla yüzleştim.

Ona güvence vermek için gülümsedim.

Zihnimdeki kelimelere hokkabazlık yaparak mükemmel şekli verdim, ardından güzelce yan yana dizdim. Bunlar yapmayı bildiğim şeylerdi, her şey çılgınca kontrolden çıkarken bile bunlar benim için alışkanlıktı.

Kontrole ihtiyacım vardı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Şehrin önüne bakmaya ihtiyacı var. Yeni bir dönem geldi artık." Masaya yürüdüm. Kralın tabağı boş, benimkiyse doluydu. Olduğum yerde ayakta kaldım ve çatalımı bıldırcın yumurtalarından birine batırıp yedim, sonra çatalı küçük patateslerden birine batırdım. Patatesi de yedikten sonra şarabımdan büyük bir yudum alıp bardağın yarısını bitirdim. Şarabın birazı çeneme damladı, damlacıkları kolumun tersiyle sildim. Parmak uçlarımdan ayaklarıma kadar bir sıcaklık ve umursamazlık dalgası yayıldı. "Gerçi beni şaşırtan bir şey var, Majesteleri. Bir kumarbazsın, öyle değil mi? Bunu beklemiyordum."

"Hayır," diye cevapladı tereddüt ederek. "Asla kumar oynamam."

"Askerlerinden en az üçünü öldürdüm ama buna rağmen öncesinde odama adımını attığın anda seni öldürmeyeceğime inandın." Boş yemek odasına bakıp ellerimi kaldırdım. Elimdeki çatalın ucuyla onu işaret ettim. "Burada bile, silah falan yok. Muhafızlar da yok. Az önce Cehennem Ağzı'nın *Patrei*'sini, yani kraliçemin beni sağ salim evine ulaştırmakla görevlendirdiği hükümdarı öldürdüğünü itiraf ettin. Evet, sen bir kumarbazsın ama pek de iyi bir kumarbaz sayılmazsın." Masaya doğru eğildim. "Ya

da belki yalnızca *aptal* bir kumarbazsındır."

Çenesini kaldırdı. Sivri elmacıkkemikleri ortaya çıktı.

Kurnaz kral. Ah, işte buradaydı. Geri gelmişti. Gölgelerin arasından ortaya çıkmıştı. Tek yapmam gereken onu biraz dürtmekti.

Delici bakışlarla ona baktım. "Sen kendi kazancın için dengesiz bir dönemde harekete geçen ve istediğini elde etmek için Paxton ve Truko gibi kurtlarla işbirliği yapan bir fırsatçıdan başka bir şey değilsin. Umurunda olan tek şey, arenadan elde edeceğini fark ettiğin para. *Patrei*'ye kurulan pusudan sorumlu olduğunu söyleyip, bundan yargılanmayacağını düşünüp, üstüne üstlük bir de senin için yalan söyleyerek emirlerini yerine getireceğimi mi sandın?"

Ellerini koltuğun kenarlarına bastırıp yavaşça ayağa kalktı. Kurnaz kral yavaş yavaş geri dönüyordu; uzun boylu, azametli ve kendinden emindi. Hokkabazlık yoktu. Umursama yoktu. Kendini saklamadan tam anlamıyla ortaya çıkmıştı. Yüzünün cildi esneyerek gerilmiş, elmacıkkemikleri keskinleşmiş, gözleri daha koyu ve daha derin bir hal almıştı.

"Her şeye rağmen sana güvenmek istedim. *Patrei*'yi öpmek, ona saldırmak ve tutuklamak arasında gidip geldiğin için hangi tarafta olduğun konusunda şüphelerim vardı. Vendalı bir asker mi, yoksa Ballenger'larla işbirliği yaparak Birlik'e ihanet eden bir hain mi olduğundan emin değildim. Artık eminim."

İleri doğru bir adım atarak bana yaklaştı, onu uyarmak için elimdeki çatalı yukarı kaldırdım.

Gözlerinde alaycı bir gülümseme belirdi. "Beni bir turşu çatalıyla öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

"Ufak bir çatalı nereye saplayacağım konusunda ne kadar yaratıcı olabileceğimi bilsen şaşırırdın. Ölümün hızlı olacak demiyorum. Tam tersi, dehşet verici ve yavaş olacak. Tıpkı vahşi hay-

vanlar tarafından parçalara ayrılmak gibi."

Yutkundum, söylediğim son birkaç sözcük boğazıma oturdu.

"Bunu ben emretmedim," dedi. "O kaderdi, tanrıların takdiri." Bana doğru bir adım daha attı. "Çatalı indir. Senden daha güçlü olduğumu ve seni kolayca alt edebileceğimi biliyorsun."

"Halimize bir baksana," diye cevapladım. "Turşu çatalını tutan benim ve boynunda atan damarları görebiliyorum. Nabzın yükseliyor. Sadece tek bir tür güç yoktur, Majesteleri. Belki de pazılarına ve kulaklarının arasındaki o işe yaramaz kasa güvenmeden önce hepsini öğrenmelisin."

Yemek odasının kapısı ardına kadar açıldı ve kralın adamları içeri daldı.

"Tahmin etmeliydim," dedim. "Bizi mi dinliyorlardı?"

Muhafızlar elimdeki çatalı görünce yavaşladı. Odanın içine dağılmaya başladılar. "Arkama geçmeyin," diye uyardım. "Önüme geçin ki sizi görebileyim, tabii bu çatalı anında kralın boğazına saplamamı istemiyorsanız." Krala onların olduğundan daha yakındım ve en az üç askeri öldürmüş, gizemli ama ölümcül bir yabancıydım.

"Sizi görebileceği bir yerde durun," diye emretti kral.

Şu anın ötesinde bir planım yoktu. Wren görse bundan nefret ederdi. Kaçış yok. Hokkabazlık yok. Ama eğer öleceksem, kral benden önce ölecekti. Bu kadarından emindim.

Muhafızlar etrafımda yarım daire şeklinde dizildi, her birini dikkatle inceledim. Banques, Truko, Kesik Kafa. Ve Paxton. Gözlerim en uzun süre ona baktı. Hepsini öldüremeyeceğime pişmandım.

"Çatalı indir," diye yineledi kral. "Buradan asla canlı çıkamazsın."

"Belki de hesaba katmadığın şey budur. Asla canlı çıkmayı planlamadım ki."

"Aptallık etme," diye uyardı Paxton, ileri doğru bir adım atarak. "Kral sana bir mevki verebilir, kârlı bir mevki. Kendisi çok cömerttir. Olaya tamamen yanlış bakıyorsun. Ani kararlar verme."

Paxton'a dik dik baktım. "İçlerinde en kötüsü sensin, seni değersiz pislik torbası. Sen de Ballenger'sın."

"Sayılmam," diye cevapladı Paxton. "Ailem nesiller önce aileden sürgün edildi."

"Ona gösterelim," dedi Banques. "Önerini neden kabul etmesi gerektiğini gösterelim."

Midemdeki şarabın duyularımı körelten yakıcı etkisini hissettim, keşke daha da çok köreltseydi. "Önerini asla kabul etmeyeceğim."

Banques gülümsedi. "Hah, sanıyorum ki elimizde fikrini değiştirecek bir şey var."

"Belki de haklıydın, ben bir kumarbazım," dedi kral, öne doğru bir adım attı, artık korkmuyordu. "En iyi kumarbazlar her zaman sona elini güçlendirecek kadar altın bırakır."

Gözleri sert camlar gibiydi, buz gibi parmaklarını sırtıma değdirdi. O sakar, beceriksiz halleri yıllarca herkesi inandırdığı oyunun bir parçası mıydı? *Suri. Çiftçilerin hayatı böyledir işte.* Omuzlarını silkip soytarı gibi gülümsediğini hatırlıyorum. Karşımda duran adamın bununla ilgisi bile yoktu. Gözlerinde bir farkındalık, duruşunda özgüven vardı. Aklımdan geçenleri biliyordu ve bu bilgi ona güç veriyordu. Kurnaz kral bir kez daha sahneye çıkmıştı.

"Git," dedi. "Pencereden dışarı bak. Handa tanıdığını düşündüğüm birkaç misafir daha var." Başını sallayıp Truko'ya işaret verdi.

Truko karmakarışık saçları ve her zaman çatık olan fırça gibi siyah kaşlarıyla devasa bir adamdı. Gözleri kocamandı ve onla-

rı asla kırpmazdı. Jase'e hayatta kalmak için kendime koyduğum kurallardan birinin *en son göz kırpan ol* olduğunu söylediğimde komiğine gitmiş, Truko'nun hiç sevmediği huyunun tam da bu olduğunu söylemişti... adam gözlerini hiç kırpmazdı. Jase, onun aklından geçenleri asla tahmin edemediğini söyledi. Şimdi o buz gibi bakışlarla karşılaşınca aslında bunun hiç de komik olmadığını anladım. Truko yeri inleten adımlarla ağır ağır pencereye yürüdü ve perdeleri açtı.

Bu bir blöf değildi. Çatalı indirip pencereye yürümeden önce dahi, kralın kazandığını biliyordum. Ölüm bütün bunları önceden görmüş, bu yüzden bana başını sallamıştı.

"Git," diye yineledi kral. "Bak bakalım, orada kim var. Bence seni şaşırtacak."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JASE

TAŞLARIN ÜZERİNDEN AKIP GİDEN SUYUN SESİ. BENDİNİ aşan bir gelgit gibi çağlayan bir gürültü. Tekrar duyuldu. Sonra tekrar. Göğsümdeki yarayla birlikte gelip gidiyordu, o anda fark ettim ki duyduğum ne taşların ne de suyun sesiydi. Bu benim kendi nefesimdi, nefes almaya çalışırken çıkardığım sıvı ve ıslak seslerdi.

Başka sesler de vardı, uzaktan gelen boğuk sesler ama bunlar önemli değildi.

Önemli olan taşlar, su ve bir sonraki nefesimdi.

Yaz bunu, gerçekler unutulmasın.

Her geçen gün yazıyoruz.

Ama biz sadece Şimdiyi yazabiliriz.

Öncesi çoktan yok oldu, geriye sadece kâbuslar kaldı.

Her gece küçüklerimizi yatıştırmak zorundayız.

Öncesine dair bildikleri tek şey Sonrası.

Yine olacağından, yeni ailemizin parçalanacağından korkuyorlar.

Bu yüzden burada saklanıyoruz, diye ağlıyor Nisa.

Doğru söylüyor.

Ben de korkuyorum.

Büyükbabam bana güveniyordu.

Onun gibi ben de kendime güvenmeye çalışıyorum ama bazı geceler, Nisa uyuduğu sırada, ben de ağlıyorum.

- Greyson Ballenger, 14

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

PENCEREDEN BAKINCA KÜÇÜK, ETRAFI ÇEVRİLİ BİR teras görülüyordu. Terasın her köşesinde bir muhafız bekliyordu. Muhafızların belinde uzun kılıçlar asılıydı. Terasın ortasında iki çocuk oyun oynuyor, bir çemberi birbirlerine fırlatıyorlardı. Oleez yanlarında oturuyordu. Pencereden bakarken beni gördü ama yüzündeki boş ifade değişmedi.

Biri elimdeki çatalı aldı. Sanırım bu Paxton'dı. Karşı koymadım. Mesaj gayet açıktı, kazanan el kralındı. Söylediğini yap, yoksa sonuçlarına katlanırsın. Fikrini değiştiremeyecektim. Tuzağa düşürülmüştüm, bir dördünlordu cezamı belirlemiş ve parmağımı kesmek üzereymiş gibi hissediyordum. Bu kez konuşarak bu durumdan kurtulamazdım.

Kral yanıma geldi ve yakınımda durdu. Sırtıma bastırdığı göğsü alev alevdi. Perdeyi biraz daha açtı. "Mutlu duruyorlar, öyle değil mi? Aslına bakarsan beni epey bir sevdiler. Onlara ilgi gösteriyorum, hediyeler getiriyorum. Onun hiç yapmadığı kadar. Hallerinden gayet memnunlar. Bu konuda bana güvenebilirsin."

Ağzından çıkan saçmalıkları aklım almıyordu. Halka Jase'in idam edilen bir suçlu olduğunu ilan ettiğimde yüzlerinde oluşacak ifade zihnimden bir türlü gitmiyordu. "Onların önünde söyletme. Duymalarını istemiyorum."

"Eninde sonunda ağabeylerini öğrenecekler," dedi Banques. "Zaten onu unuttular sayılır. İyi karşılayacaklar."

"Lütfen," dedim.

Kral geriye doğru bir adım attı ve odadan çıkarken Banques'e, "Ona oyunun kurallarını anlat. Bütün kuralları iyice anladığından emin ol, sonra da odasına götür."

Oyun mu? Bu oyun falan değildi. Sonuç çoktan belliydi. Tek bir kazanan vardı.

Kral odadan çıkınca Banques'a döndüm. "Bunu yapamazsınız. Birlik'in bütün yasalarını ihlal..."

"Hiçbir yasayı ihlal etmiyor," diye tısladı. "Hatırlatırım, bu topraklar Eislandia Krallığı'na ait, tek ve gerçek hükümdarı ise Montegue. Burayı istediği gibi yönetmek ve korumak onun yalnızca hakkı değil, aynı zamanda halkının refahını sağlamak onun ahlaki görevi. İşini yapıyor ve bu konuda çok da iyi. Hırsız ve barbar askerlerin söyledikleri umurunda değil. Hele de Ballenger'lara sevgi besleyen ve buradaki yıkımdan sorumlu olan hırsız ve askerlerin hiç değil. Hâlâ savaş çıkmasını önleyip düzeni yerine getirmeye çalışıyoruz ve halkın iyiliği için elimizdeki her kozu kullanmalıyız."

Her kozu mu? Bakışlarını indirip çocuklara baktı, ardından bana döndü. Ellerini yüzüme geçirmek istermiş gibi yumruk yaptı. Sessiz olmam için uyarıp her şeyi açıkladı. Anlaşılan bu kuralları hatırlaması hiç de zor olmayacaktı. Hepsi neredeyse aynıydı.

1. Krala en ufak bir şekilde zarar verirsen...
2. Kralın komutanına ve askerlerine en ufak bir şekilde zarar verirsen...

3. Refakatçin olmadan odandan dışarı çıkarsan...

4. Bir saç tokasını bile çalmaya kalkarsan...

5. Krala yalan söylersen... çocuklardan biri ölür ve hangisinin öleceğini de sen seçmek zorunda kalırsın.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu.

Başımı salladım. Ama Lydia ve Nash arasında seçim yapmaktansa kendi boğazımı kesmeyi tercih ederdim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

JASE

AKINTININ BİR RİTMİ VARDI.

İçeri.

Dışarı.

Kazanıyordu. Beni aşağı çektiğini hissediyordum.

Karanlık. Tek bildiğim buydu. Bir de sessizlik. Nefes almıyor muydum artık? Ama acı hâlâ dinmemişti. Acı her yerdeydi.

Yaşıyordum.

Sıcak. Islak. Tenim, dudaklarım, her şey yanıyordu.

Cehennem. Cehennemde olmalıydım. Buradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Kendine geliyor.

Lanet tanrılar. Şimdi olmaz. Sessiz kalmasını sağla.

Elimi uzatıp gözlerime dokunmaya çalıştım çünkü hâlâ hiçbir şey göremiyordum ama yaptığım hafif hareket bile omzumun kızgın bir ocak demiri saplanmışçasına ağrımasına sebep oldu. Homurdanınca biri eliyle sertçe ağzımı kapattı.

"Şşşt," diye tısladı ses. "Ölmek istemiyorsan sessiz ol!"

Kıpırdamadan durdum çünkü zaten kıpırdayamıyordum. Uzanıp ağzıma kapanan eli çekemiyordum. Başımın üzerinde bir şeylerin çatladığını duydum. Ahşap zemin mi? Boğuk sesler duyuldu.

Ballenger'lardan günahımız kadar hoşlanmayız.

... evlerimizi yaktılar.

Eğer burada olsaydı, onu kendi ellerimizle size teslim ederdik...

İyi de oldu, derim ben.

Eğer onu görürseniz, derhal bize bildirmelisiniz.

Uzaklaşan nal sesleri duyuldu, ağzımı kapatan el çekildi.

Yine aşağı kaydığımı, o karanlık mağaraya düştüğümü hissettim. "Sen kimsin?" diye fısıldadım.

"Kerry."

"Puslukırlangıç'lı Kerry mi?"

"Kaç tane Kerry tanıyorsun ki?"

Sadece bir tane. O küçük çocuk bile beni zapt edebiliyordu.

Yanan iç yağın ağır kokusuyla uyandım. Gözlerimi açtığımda cam lambanın içinde yanan mumu ve duvarlarda titreşen gölge-

leri gördüm. Odanın içine variller dizilmişti, yerler hasır otu ile kaplıydı. Bir ot minderinin üzerinde uzanıyordum. Caemus yanımda duran üç ayaklı bir süt sağma taburesine oturmuştu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Burada ne yapıyordum? Bana ne olmuştu? Derken karanlık sis yavaş yavaş, parça parça dağılmaya başladı. Saldırıya uğramıştık. Kazi ile ben...

Doğulmaya çalıştım ama bunun yerine derin bir nefes aldım, öksürdüm ve göğsüme bir ağrı saplandı.

"Dur bakalım, ağır ol," dedi Caemus, beni nazikçe yerime yatırdı. "Bir ayağın hâlâ öbür dünyada. Dikkat et de diğeri de düşmesin."

"Neredeyim ben?" diye fısıldadım.

"Mahzende. Burayı kazdığın için şanslısın. Yoksa seni nereye saklardık bilmiyorum." Sürahideki suyu bardağa döktü. "Al," dedi, bardağı dudaklarıma götürerek. İçmekte zorlanıyordum. Dilim bile acıyordu. Kupkuru, çatlamış ve tuzluydu. Başımı kaldırmaya çalışınca titremeye başladım, Caemus'un yardımına rağmen zorlanıyordum.

Bardağı yere koydu. "Şimdilik bu kadar yeter. Hayatta kalacağını bile düşünmüyorduk. Kaç gündür bir uyanıp bir dalıyorsun."

Hiçbirini hatırlayamıyordum. "Kazi nerede? Neden burada değil?"

Bir an sonra sis birazcık daha aralandı. *Baricha.* Ona kaçmasını, oradan uzaklaşmasını söylemiştim ama o atından atlayıp adamlarla mücadele etmiş ve dövüşerek onları üzerimden uzaklaştırmıştı. Atlara kaçmasını emretmişti. Adamlardan birini öldürmüştü, sonra birini daha, sonra bir yumruk... biri karnına yumruk atmıştı ama ben hareket edemedim. Ona ulaşamadım. Hiçbir şey yapamadım. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. *Baricha.* Tigone ormanın içine koştu. Çelik parladı,

bağrışmalar duyuldu, dünya bir kararıp bir düzeldi. Sonrasında olanları sadece yarım yamalak parçalar halinde hatırlayabiliyordum... Yere düşmüştüm, ayak sesleri duymuştum ve biri beni kaldırmıştı.

"Sadece seni getirdi."

"Beni buraya biri mi getirdi? Kimdi peki?"

"Bilmiyorum. Hava karanlıktı, gecenin bir yarısıydı. İsmini söylemedi, onu doğru düzgün göremedik. Sanırım böyle olmasını o da istiyordu. Sana bakmamı söyledi, seni iyileştirmek için elimden geleni yapacaktım ama şifacı çağırmam yasaktı. Onların bütün şifacıları izlediklerini, takip ettiklerini söyledi. Sana bakmam için bana para teklif etti ama almadım. Gitmeden önce parmağındaki yüzüğü aldı. İhtiyacı olduğunu söyledi, ben de itiraz etmedim, ne de olsa hayatını kurtarmaya çalışıyordu."

Onlar.

Onlar şifacıları izliyordu.

"*Onlar* kim?"

"Bilmiyorum. Yangınlardan beri geri dönmedik. Elimizdekilerle idare etmeye çalışıyoruz. Şehir çok tehlikeli."

Anlamam için iki kez, belki üç kez anlatması gerekti. Hâlâ bir dalıp bir kendime geliyor, anlattığı detayları algılamaya çalışıyordum. Suyumdan yudumlar aldım. Öksürdüm. Bir ayağım hâlâ öbür dünyadaymış, beni bırakmak istemiyormuş gibi geliyordu.

Caemus yaklaşık iki ay önce kötü bir yangın çıktığını anlattı. Kuzeydeki ahırlar yanıp kül olmuştu. İçerideki bütün atlar ölmüştü. Sonraki gece bir yangın daha olmuş ve ayrıca kervanlardan biri yağmalanmıştı. Daha sonra tehlikeler gelmeye devam etmişti ama o ve yerleşke halkı uzak durmuştu. Yolda saldırıya uğramaktan korkuyorlardı. Hem *Patrei*'den sonra beş Vendalı asker daha yakalanmıştı, yani Vendalılar şehirde hoş karşılanmıyordu.

İlaç almak için aceleyle şifacıya gidip gelmek dışında geri dönmemişlerdi. Caemus çoğunlukla etliye sütlüye karışmıyor, dikkat çekmek istemiyordu ama şifacıda duyduğu fısıltılara göre Ballenger'lar oradan oraya koşuyor, kargaşa çıkaran her kimse onu durdurmaya çalışıyordu. Ama sonra ordu şehre girmiş ve her şeyi ele geçirmişti.

"*Ordu* mu?" diye sordum. Verdiği her yeni bilgi gittikçe daha karmaşık ve imkânsız bir hal alıyordu. "Hangi ordu?"

"Bilmiyorum ama duyduğuma göre büyük bir orduymuş. Şehre girerken göz ucuyla gördüm."

Nerenin ordusuydu bu? Komşu krallıkların mı? Yoksa loncalar güçlerini birleştirip ordu mu kurmuştu? Fertig'in çetesini ve Kazi'nin her birinin iyi eğitimli olduğunu fark etmesini hatırladım.

"Peki ya Tor Kalesi?" Cevabı zaten biliyordum. Yıkılmış kuleleri, surları kendi gözlerimle görmüştüm. Buna rağmen *nasıl* olduğunu anlayamıyordum. Savunmalarımızı delmek imkânsızdı. Surlarımız, muhafızlarımız, gözetleme kulemiz, Tor Kalesi'ne çıkan dik yokuş... Yüzlerce mancınığı olan bir ordu bile surları geçemezdi. Okçularımız görüş alanına bile girmeden önce onları indirirdi. "Surları nasıl yıktılar?"

Bunu da kesin olarak bilmiyordu ama daha önce hiç görmediği silahları olduğunu söyledi. "Dediklerine göre, tapınağın büyük bir kısmı yok olmuş ve bunu yalnızca tek bir atışla yapmışlar. Şifacının karısı bunu herkesin dikkatini çekmek için yaptıklarını söyledi. Eh, işe yaramış. Artık kimse onlara laf edemiyor."

Şehri kurtarmaya gelen bir orduya benzemiyordu. Bu bir işgaldi. Paxton, Rybart ve Truko'nun işiydi. Öyle olmalıydı. İşbirliği yapıyorlardı.

Sormaya korkuyordum ama öğrenmemekten daha çok korkuyordum. "Silahlar neye benziyordu?"

"Garip olan da bu," dedi. "O kadar büyük değiller. Askerler omuzlarında taşıyordu." Daha fazla detay verdi. Harfi harfine Beaufort'un bizim için tasarladığı tüfeklere benziyorlardı... asla teslim alamadığımız tüfeklere.

"Peki ya Kazi? Nerede olduğunu biliyor musun? Onu ele mi geçirdiler?"

Caemus başını salladı. "Bilmem. Seni getiren adam Kazi'den bahsetmedi. Dediğim gibi, biz de şehre dönmedik."

Ama ben biliyordum. Onu ele geçirmişlerdi. Onların esiri olmuştu. Kazi'nin şimdi burada, benim yanımda olmamasının tek açıklaması buydu. Tabii eğer...

Üzerimize üşüştüklerini, karanlık tepeden hızla aşağı inen siyah gölgeleri hatırladım.

"Benim oraya..." Dirseğimin üzerinde doğrulup oturmaya çalıştım ama nefes nefese kalıp geri düştüm. Caemus lanet okudu, Jurga'nın diktiği yaralarımı açacağımı söyledi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Kazi şehirde olsa bile ona bir yardımın dokunmaz. Bu haldeyken işine yaramazsın. Senden sadece bir tane, onlardansa yüzlercesi var."

"Ama ailem. Onlar..."

"Onlar da yardım edemez. Hepsi sizin şu dağda saklanıyor. Bu kadarını biliyorum."

Mahzen. Yani durum gerçekten çok kötüydü.

"Onların yanına gitmeliyim. Onlar neyle karşı karşıya olduğumuzu bilirler. Onu bulmama yardım..." Ama karanlık sis yine üzerime iniyordu, gözlerim istemsizce kapandı. Gözlerimi bir daha açamayacağımdan, bu kez öbür dünyanın beni içine çekeceğinden ve bir daha bırakmayacağından korktum.

Mahzen, küflü hava, ağrılarım, hepsi kayıp yok oldu.

ON ALTINCI BÖLÜM

KAZI

BANA ODAMA KADAR EŞLİK ETTİLER VE TAM İKİ GÜN boyunca "lüks" yatak odamda tek başıma bırakıldım. Benim için hazır olduklarında beni çağıracaklarını söylediler. Kapım kilitli değildi. Bu bana bir sınav gibi geliyordu. Ama kaçmam konusunda endişelenmedikleri kesindi. Kapıyı aralayıp dışarı baktım ama bir adım atıp dışarı bakmaya cesaret edemiyordum. Odama bol bol yiyecek getirdiler. Kıyafetler. İlaçlar. Ama kimse gelip benimle konuşmadı ya da başka kurallar vermedi. Beklemek, merakta kalmak ve elimin kolumun bağlı olması beni deli ediyordu. *Tanrılar aşkına, beni çağıracaksanız çağırın artık!*

Saatlerimi yüzlerce soru sorarak geçirdim. Kimi asmışlardı? Kaç kişi ölmüştü? Bir depo dolusu cephaneyi nasıl bulmuşlardı? Bütün bu yıkımın sorumlusu gerçekten Gunner olabilir miydi? Rybart'ın şehri yağmalamasına göz yumup daha fazla para almak için halka şantaj yapmış olabilir miydi?

Ama *Patrei*'nin yemini ailesinin de yemini sayılırdı ve Gunner'dan

her ne kadar nefret ediyor olsam da böyle bir şey yapacağına inanmakta zorlanıyordum. Gerçi onun fevri olduğunu inkâr edemezdim. Halkı kandırmış, kraliçenin geleceğini söylemişti.

Öte yandan bu fikirden nefret etse de yerleşkeyi yeniden inşa etmemize yardım etmişti. Jase'in yemini onun da yemini sayılırdı. Hem Vairlyn buna asla izin verme...

Düşünceler zihnime bir çekirge sürüsü gibi üşüştü, detaylar karmakarışık halde uçuşuyordu. Gerçeği ayırt edemiyordum. Çözümler aradım ama bir düşünce diğerini kovaladı. En sonunda, sadece ve sadece tek bir düşünce tekrarlanıp durdu: Lydia ve Nash'i onların elinden kurtarmak zorundaydım. Ancak ne bir hırsız ne de bir asker olarak sahip olduğum beceriler bu konuda işime yaramazdı. Bir kaplanı ve hatta Beaufort'u çalmak bir yana, sıkı bir güvenlikle korunan iki küçük çocuğu çalmak bir yanaydı. Hem, onları nereye götürecektim ki? Şehir düşman askerleriyle doluydu. Tor Kalesi yok olmuş ve terk edilmişti. Benden sadece bir tane vardı, onlardansa yüzlercesi. Ayrıca, bir ihtimal benimle gelmek bile istemeyebilirlerdi. Gunner ve Priya'nın söylediği o son acı sözleri hatırladım. Lydia'yla Nash'i bana karşı doldurmuş olabilirler miydi? Her şey başarısızlığa işaret ediyordu, başarısız olmak ise fazla büyük bir risk taşıyordu. Eğer kraliçeye bir mektup ulaştırabilirsem...

Ama arenayı da ele geçirmişlerdi. *Tacirler.* Tacir kervanlarından biriyle haber gönderebilirdim. Ama ne zaman? Güvenliğim sıkıydı, hem tacir kervanları da krala sempati besliyor olabilirdi, o zaman da ihanetim ortaya çıkardı.

Hiçbir yasayı ihlal etmiyor. Bu onun hakkı.

Kraliçenin yüzüne tükürdüğüm o gün hissettiğim dehşeti hissediyordum. İşe yaramaz, kaybolmuş, tüyleri koparılmış bir kuş gibi. Yönetmesini bildiğim dünya yok olmuştu. Banques'ın ortaya attığı kurallara uymak zorundaydım. Tek seçeneğim buydu.

Dehşet ve sorular her ne kadar kötü olsa da bazen beni başka türden bir delilikten kurtaran tek şeyin bu olduğunu düşünmeden edemiyordum. *Jase.* O ölmüştü. Bu ezici düşünce beklenmedik anlarda üstümden geçerek kalan akıl sağlığımı da yitirmeme sebep oluyordu. Sadece Nash ve Lydia'yı nasıl kurtarabileceğimi düşünmek deliliği bir kenara atmama yarıyordu.

Üçüncü günün akşamüstünde muhafızlar kapımı yumrukladı ve kralın kendisinin huzuruna çıkmamı beklediğini söyledi. Sonunda beni çağırmışlardı. Bana giyeceğim kıyafetleri söylediler. Siyah Diş ve Kırık Burun beni hanın başka bir kanadına götürdü.

"İşte," dedi Kırık Burun, açık bir kapının önünde durup beni içeri itti.

Kralın odasında son dakika yapılan hazırlıkların kalabalığı vardı. Hizmetçiler telaşla onun etrafında dolanıyor, kılıç kayışını düzeltiyor, çizmelerinin bağcıklarını bağlıyor, zırhını yerleştiriyor, hançerleri ve kılıçları kınına diziyordu. Kral bu ilginin tadını çıkarıyordu, bütün bunlar onun için yeni olmalıydı. Ama herkeste bir aciliyet, kralı başka, yeni bir kişiliğe büründürmek için bir telaş olduğu belliydi.

Ben odaya girince başını çevirdi. Elini sallayıp beni yanına çağırdı ve hizmetçilere beni "hazırlamaları" için emir verdi. Silah kemerime bir kılıç ve bir hançer eklendi. Onları kullanmamdan endişelenmiyorlardı. En ufak bir saldırıda bulunursam ne olacağını gayet açık bir şekilde belli etmişlerdi. Bu silahların hiçbiri işime yaramazdı. Bu rağmen silahların uçlarının kör olduğunu fark ettim. Hem de çok kördü. Bu haldeyken birini bıçaklamaktansa halıları süpürmeye yararlardı. Ama kınında durdukları sürece bir güç göstergesi oldukları kesindi.

"Neye bakıyorsun öyle?" diye sordu kral. Cevap gayet bariz olmalıydı. Ona tam teşekküllü asker üniforması giydirmişlerdi.

Omuzlarındaki siyah deri omuzluklar cilayla parlıyordu. "Bu kadar şaşırma. Tabii ki ben de bir askerim. Yıllarca Banques'dan eğitim gördüm ve onun bu kıtadaki en iyi kılıç ustası olduğunu söylemek abartı olmaz." Bir çiftçi, kılıç ustasından eğitim mi almıştı? Hem de yıllar boyunca?

Durup aynada kendine baktı ve tuniğini çekiştirip göğsündeki kılıç kayışını düzeltti. "Hem, artık boynuz kulağı geçti diyebilirim." Dönüp bana baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ben krallığımın önderi ve koruyucusuyum. Halkıma özgüven aşılamak için giyimimle de bunu göstermem gerekir."

Dışarıdan bakınca görkemli ve çarpıcı gözüküyordu. Synové'nin, hatta belki de Cehennem Ağzı'ndaki diğer bütün kızların bu değişimden hayli etkileneceğine şüphem yoktu. Siyah saçlarını kesmiş ve tarakla şekil vermişti. Tek bir tutam saçı daha az önce kılıç sallamış gibi önüne düşüyordu. Yeni tıraş edilmiş yanakları parlıyor, deri göğüs zırhı geniş omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Bütün detaylardan güç, liderlik ve onun halkı yönetmeye uygun, hazır bir kral olduğu hissiyatını veriyordu.

Benden cevap alamayınca duraksadı. Elini sallayıp onunla ilgilenen hizmetçiyi uzaklaştırdı ve yanıma yaklaştı. "Ben senin sandığın gibi bir canavar değilim. Sadece bir hükümdarım ve danışmanlarımı dinlemek zorundayım. Onlara bu yüzden maaş ödüyorum."

"Çocukları esir almak alçakça bir hareket. Danışmanlarının hepsi alçak. Eğer onları dinliyorsan sen de alçaksın."

"Dışarıdan bakan biri için söylemesi kolay. İnsanların ölmesini izlemediğin sürece kelimeleri sallayıp kibirli suçlamalarda bulunmak ne kolay, öyle değil mi? Çapulcuların işgal ettiği bu sorunlu krallığın hükümdarı sen değilsin. Her gün zor kararlar vermek zorundayım, bugün de öyle yaptım. Bazen halkın iyiliği için fedakârlıklar yapmak zorunda kalırız."

Gözlerimi devirmeden edemedim. "Bu da tuzu kuru danışmanlarından aldığın bir inci mi?"

Siyah kirpiklerini kırpıştırdı, gözleri öfkeyle alev aldı.

"Kusura bakma," dedim. "O narin egonu zedelemek de kuralları çiğnemekten sayılıyor mu? Bunun cezasını çocuklara mı çektireceksin?"

Bir adım daha attı. Yüzü benimkine çok yakındı, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Rybart şehirde terör estirdi, o her yeri yakıp yıkarken Ballenger'lar ve yandaşları daha fazla haraç kesmek için şantaj yaptı. Gerçekler bunlar! Ayrıca, Eislandia'nın kralı *benim*." Sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "*Bana saygı göstereceksin*," diye tısladı sıktığı dişlerinin arasından. "*Anlaşıldı mı?*"

Bu kez gösteriş yapmıyordu. Daha birkaç gün öncesinde sandalyemi çeken nezaket timsali o adam şimdi öfkeden köpürüyordu. Güçlü hükümdar rolünü bir kurt kadar aç bir şekilde benimsemişti.

"Evet, Majesteleri," diye cevapladım ihtiyatla. O anda, koyu renk gözlerinin içine bakarken egosuna darbe yemenin onun için en önemli şey olmasından korktum. İnsanların kişiliklerine karar verme konusunda genel olarak başarılıydım. Onları zorlar ama sınırlarımı her zaman bilirdim fakat bu kral aynı anda birden fazla kişi gibi davranıyordu ve ben hiçbirini anlayamıyordum.

Bakışlarını üzerimden ayırıp masadan bir kâğıt aldı ve bana verdi. "İşte, Banques bunu hazırladı. Halka seslenirken bunu okuyacaksın. Kelimesi kelimesine okumanı istiyorum. Çok geçmeden gitmeliyiz, son zil çalmadan buradan ayrılacağız."

Hizmetçiler yine içeri daldı, üniformasına son rötuşları yaptılar. Genç bir kadın onun üzerine titriyor, orada olmayan ipleri alıyordu. Ondan korktuğu için mi yoksa sırılsıklam âşık olduğu için mi böyle yaptığını anlamamıştım. Kral arkasını dönünce par-

maklarıyla hızlıca saçını kabartıp korsesini düzelttiğini görünce cevabımı almış oldum.

Kral görünümünden memnun olunca o kızla diğer hizmetçileri kovdu ve bana baktı. Gözleri belimde duran kılıçtan hizmetçilerin bana giydirdiği terzi işçiliği uzun, kumaş cekete kaydı. Yavaş ve özenli bir inceleme yapıyordu. En sonunda gördüğünden memnun olmuş gibi başını salladı. "Evet, atınla az önce dönmüş gibi gözüküyorsun. Yolculuk seni biraz yormuş. Bundan sonra lezzetli bir ziyafet verip o yanakları dolduracağız. Güven bana, en iyisi bu. Hadi gidip haberlerini paylaşalım."

Başımı kapatmak için kapüşonu üzerime çekti ve sıkı ama nazik bir şekilde kolum tuttu. Bana kapıya kadar eşlik ederken, *Patrei*'nin idam edildiği haberini vermeye gelmiş yabancı bir hükümdarın saygıdeğer ulağına eşlik eden asker kral rolünü oynuyordu. Yeni bir dönem başlıyordu. Kralın maiyeti hanın geniş girişinde toplandı. Sokağa çıkıp meydana doğru yürümeden önce Banques ve iki askerle yan yana yürümem için beni ileriye ittiler, kral ise geride kaldı. Aramızdaki boşluk askerlerle dolmuştu ama göz ucuyla Lydia ve Nash'i onun yanına götürdüklerini gördüm. Nash mutlu bir şekilde kralın kollarına koştu. Kral onu havaya kaldırdı, tek eliyle dizine oturttu ve diğer eliyle Lydia'yı tuttu. Lydia'nın gülümsemesi daha utangaçtı ama o da gülümsüyordu. Nedendir bilmiyorum ama bunu görünce göğsüm kıskançlıkla yanmaya başladı. Lydia, Jase'e gülümsüyor olmalıydı. Oleez yanlarında duruyordu. Krala gülümsedi ve kendi aralarında birkaç sözcük fısıldaştılar. Oleez benim delici bakışlarıma karşılık vermedi ama hissettiğini biliyordum.

Banques maiyetin ilerleyeceğini duyurunca hepimiz birlikte Ballenger Hanı'ndan dışarı çıktık. Yürürken yan gözle Banques'a baktım... Yıllardır kralı eğiten kişi o muydu? Ona kılıç dışında ne

öğretmiş olabilirdi? Bundan daha ziyade gerçekte kimin sözünün geçtiğini merak ediyordum, kral mı yoksa Banques mı?

Ne göreceğimi biliyordum, birdenbire güç dengesi değişince kafası karışan bir şehir. *Patrei*'lerinin nerede olduğunu merak eden bir şehir. Bir şeylerin olmasını bekleyen bir şehir. Ne olursa.

Ama olan olmuştu zaten.

Gözüme çarpan ilk şey, verdikleri hasar oldu. Bir zamanlar alt katında meyhane olan binanın kalıntıları orada öylece duruyordu, parçalara ayrılmış keresteler kırık kemikler gibi harabenin içinden dışarı fırlamıştı. Biraz daha aşağıda, iki metrelik bir krater çakıl taşlı bir yolun yarısını yok etmişti. At arabaları kraterin etrafından dolaşıyor, delik orada değilmiş gibi davranıyordu.

Ama burada hasardan fazlası vardı. Kafamı kaldırıp baktığımda her yere asker koyduklarını gördüm. Her yere. Yırtıcı kuşlar gibi gök geçitlere ve çatılara tünemişlerdi, koyu pelerinleri rüzgârda dalgalanıyordu. Kral kaç paralı asker almıştı? Parayı nereden buluyordu? Bu güç gösterisi nefesimi kesmişti.

Yerdeki askerler kılıçlar ve kargılar gibi her zamanki silahları taşıyordu ama çatı ve gök geçitlerindekiler daha farklı silahlandırılmıştı. Hepsinin omzundan bir buçuk metre uzunluğunda parlak çelik silahlar asılıyordu. Bu silahları daha önce hiç görmemiştim ama Jase'in bana bahsettiği tüfeklerin ta kendisi olduğundan emindim. Konumlandıkları yerden her şeyi görebiliyorlardı ve onları alt edip yenilmez silahlarını ellerinden alabilecek herkesten stratejik şekilde uzakta duruyorlardı. Bu, korunan bir şehir değildi. Rybart ile adamları çoktan ölüp gitmişti. Artık bu şehir işgal altındaydı ve bu askerler de herhangi bir muhalefeti ezmeye hazırdı.

Havada bir türlü dinmeyen bir hüzün vardı. Gökyüzüne gri bir kış havası hâkimdi. Pencereler ve kaldırımlar buzla kaplanmıştı.

İnsanlar bile griydi, soğuktan korunmak için pelerinlerini sıkıca çekmiş, günlük işlerini yaparken yüzlerini atkılar, kapüşonlar ve şapkalarla kapatmışlardı. Ben geçerken merakına yenilen birkaç kişi başını çevirip bana baktı ama kapüşonun altından beni doğru düzgün göremiyorlardı.

Bir zil çaldı. Son zil. Zilin çınlamasıyla dişlerim kamaştı. İnsanlar ellerindeki işleri bırakıp meydana yollandı. Kralın emri miydi? Yoksa haberleri duymak için sabırsızlanıyorlar mıydı? Biraz olsun umut için miydi? Ama onlara bu umudu veremezdim.

Köşeyi dönünce tapınağın görüntüsüyle karşılaştım, şehrin ortasında açılan bir delik daha. Sadece çan kulesi ve sunak ayakta kalmıştı, gerisi harabeydi. Azizlerin kırık heykelleri göğe bakıyordu. Göğsümdeki hava yumruk yemişim gibi birdenbire kesildi. Baktıklarımı görüyor ama bir türlü inanamıyordum. Burası bütün meydanın en güzel yeriydi, beyaz mermer duvarlarının parlak ışıltısı her yere yansırdı. Şimdiyse huzurlu bir vahadan çok bir cehennem geçidini andırıyordu. Jase tüfeklerin ne yapabileceğini anlatmıştı ama bu kadarı fazlaydı. Tabii eğer Beaufort, silahın neler yapabileceği konusunda yalan söylemediyse. Beaufort hiçbir konuda dürüst değildi.

"Tapınak isyancıların karargâhı haline gelmişti. Yok etmek zorundaydık," diye açıkladı Banques. "Son isyancı da gidince yeniden inşa edeceğiz."

Tapınağa o kadar takılmıştım ki tam tepemde olanı göremedim, en azından Banques başını kaldırana kadar. Gözlerini takip edip baktığı yere baktım ve anında başımı çevirip öğürdüm. Banques kolumu yakaladı.

"Yavaş ol," diye fısıldadı. "Unutma, izleniyorsun ve adaletin yerini bulduğuna dair haberler getiren bir ulaksın." Sesini alçalttı. "Daha da önemlisi, tam arkanda kimin yürüdüğünü unutma.

Şimdi derin bir nefes al, başını dik tut ve o basamaklardan çık. Rolünü ciddiyetle oyna, en başından beri böyle yapmalıydın zaten."

Midem bulanarak meydana bakan sahneye çıkan basamakları tırmandım. En son basamağı tırmandığımda, Garvin'in orada olduğunu görünce şaşırdım. Gözleri sokakları ve meydana doluşan halkı inceliyordu.

"Onlar için mi çalışıyorsun?"

Beni onaylayarak başını eğdi. "Kişisel bir şey değil. Artık maaşımı başkası ödüyor."

"Bu mu yani? Her şey haftalık maaşın için mi?"

Omuz silkti. "Sadece bir görev."

"Açlıktan kırılan bir kaplanı kasaba satan birinden ne beklenir zaten?"

Sırıttı. "Demek bunca sene sonra beni tanıdın." Onu unutmamış olmam hoşuna gitmiş gibi başını salladı.

"Kraliçeye adını verdim. Seni de getirmediğime pişman olduğunu söyledi. Onun boğazını kesmenle ilgili bir şeyden bahsetti."

Başını salladı. "O da sadece görevdi. Paralı bir görev. O bunu kişisel algıladı."

Arkasını dönüp sokağı izlemeye devam etti. Kimi arıyor olabilirdi? Bir zamanlar maaşını veren Ballenger'ları mı? Onu aşağı atmamak için kendimi zor tuttum.

Banques beni ileri ittirdi. Dönüp baktığımda, *tembris* ağaçlarının yüksek dallarından asılan en az on iki cesetle göz göze gelmiştim. Boğazımda yükselen safrayı bastırdım. En yakınımdaki ceset griydi, yüzü buzla kaplıydı, çenesinden küçük buz salkımları sarkıyordu. Onu tanımadığımı fark edip gözlerimi diğerlerinde gezdirdim ama yeterince hızlı olamadım. Ağzımın içine hastalıklı ve tuzlu bir tatla doldu. Cesedin yanında asılan kişiyi tanıyordum. Drake. Jase'in *straza* askerlerinden biriydi. *Tabii ki isyancılardan biriydi. İşi Ballenger'ları korumaktı!*

Gözlerimi diğer yüzlerde gezdirdim, asılanlar arasında başka birini görmekten korkuyor ama bakmamaktan daha çok korkuyordum. Drake'in üç ceset yanında tanıdığım birini daha gördüm. Bu, kıyafetlerim için ölçüm yapan terzi kadındı. Gözleri açıktı ama boşluğa bakıyordu. Tırnaklarımı avcuma batırdım.

"İsyancılara yardım ve yataklık etti," diye açıkladı Banques, bu her şeyi açıklarmış gibi. "Şehrin bütün sakinlerine bizimle işbirliği yapıp doğru olanı yapmak için bir şans tanıdık. Terzi doğru olanı yapmadı, Ballenger'larla işbirliği yaptı ve diğer sakinleri tehlikeye attı. Bizim görevimiz bir düzen kurup herkesin yeniden güvende hissetmesini sağlamak."

Arkamı dönüp ona baktım. Sesi ne kadar *tanıdıktı* böyle. Ağzından çıkan her kelime boynumdaki tüyleri diken diken ediyordu. Onu hem tanıyor hem de tanımıyordum. Anlatmaya devam etti, bütün açıklamaları sıraladı. Anlattığı hikâye kralınkiyle neredeyse kelimesi kelimesine örtüşüyor, aynı kurgu kendini tekrar ediyordu. Ağaç kovuğunu delen bir ağaçkakan gibi gerçeği kendi istediği gibi şekillendirene dek derinleştiriyordu. *Şehri güvende tutuyoruz.*

Yeteri kadar tekrar ederlerse, gerçek olacağını mı umuyorlardı? Beni kandıracaklarını mı sanıyorlardı? Ellerindeki kanın sihirli bir şekilde silineceğini mi?

"Şehir böyle korunmaz," dedim. "Siz şehrin zenginliklerinden yararlanmaya gelen fırsatçılardan başka bir şey değilsiniz."

Banques elini sallayıp suçlamalarımı hiçe saydı. "Artık acele edelim, ne dersin? Hava soğuk ve saat geç oluyor. İnsanlar evlerine dönmek isteyecektir. Sevgili halkımızı bekletmeyelim."

Kral, kucağında Nash ve yanında Lydia ile arkamızdan basamakları çıktı. Nash ve Lydia asılan cesetleri fark etmemişti bile; ya da belki de çoktan alışmışlardı. Şimdiye kadar ne tür dehşet-

ler yaşamışlardı, kim bilir. İkisi de benden yana bakmadı. Onlara bana bakmamalarını söylemiş olabilirlerdi ya da belki de şehir ele geçirilmeden önce aile üyeleri Jase'i götüren kişinin kim olduğunu onlara anlatmıştı. Belki de bana bakmamalarının sebebi, beni görmeye bile katlanamıyor olmalarıydı.

Üçü birlikte sahnenin öbür tarafına geçti ve kral Nash'i indirip tam önüne bıraktı, bir elini de Lydia'nın omzuna yerleştirdi. Halka seslenerek Venda Kraliçesi'nin özel muhafızlarından birinin geleceğe ümitle bakmalarını, atlattıkları zor zamanların bir daha tekrarlanmaması için o kapının kapatılmasını sağlayacak haberler getirdiğini söyledi. Bizi daha iyi bir dönem bekliyordu. Konuşması kendinden emindi, tonu güven veriyordu. Yüzünde içten bir ifade vardı. Kaşlarını endişeyle hafifçe çattı ve ardından bir el hareketi yaparak beni huzuruna çağırıp öne çıkmamı söyledi.

Banques, insanlar beni daha iyi görebilsin diye gök geçitlerinden birine çıkmamı tembihlemişti. Ayaklarımın altındaki tahta döşemeler gıcırdadı. Geçidin ortasına geldiğimde döndüm ve beni görebilsinler diye örtüyü kaldırdım. Kalabalıktan alçak sesli uğultular yükseldi. *Bu o asker. Patrei'yi götüren.* Beni son gördüklerinde belki de çarşının önünde portakallarla hokkabazlık numarası yapıyor ya da şifacının önünde *Patrei* ile öpüşüyordum. Ya da belki arenada ona tokat atarken görmüşlerdi. Onlar için ben bir gizemdim.

Rüzgâr saçlarımı dağıtıyor, soğuk hava nefesimi buharlaştırıyordu. Daha birkaç ay önce renkler, sesler ve ışıklarla dolu olan o sıcak şehirden eser kalmamıştı. Burası şimdi uzun, yünlü pelerinlerden oluşan kasvetli bir denizdi. İnsanlar burunlarını ve ağızlarını atkılarıyla kapatmış, gözlerini zar zor açarak bana bakıyordu. Hava soğuk olduğu için mi böyle giyinmişlerdi, yoksa amaçları kimliklerini gizlemek miydi? Aralarında hâlâ *Patrei*'nin dönmesini bek-

leyen kaç isyancı olduğunu merak ettim. Yorgunluktan çökmüş omuzlarına, asık suratlarındaki kederli ifadeye baktım. Kralın bana verdiği kâğıt elimde titriyordu. Bunu nasıl yapacaktım? Jase hakkında yalan mı söyleyecektim? Üstelik Lydia ve Nash'in önünde?

Krala son bir kez yalvaran bir bakış attım. *Onlara bunu yapma.* Başını hafifçe yana eğdi, kararlıydı. Elini Nash'in omzuna koyup onu yakınına çekti. Nash'i yatıştırmak için mi böyle yapmıştı, yoksa beni uyarmak için mi?

Dönüp tekrar kalabalığa baktım. Kâğıdı okudum. "Cehennem Ağzı sakinleri, sizlere Jase Ballenger'dan haberler getirdim." Ağzımdan çıkan her kelime havada süzülüyordu. Gerçek değildi, doğru değildi. İmkânsızdı. Yine de benim dudaklarımdan çıkıyordu. *Jase, sana ihtiyacım var.* Bu oluyor olamazdı ama oluyordu işte. "Şehrinizin önceki *Patrei*'si geri dönmeyecek," diye devam ettim. "Kendisi tutuklandı ve Venda Kraliçesi'nin huzuruna çıkarıldı. Ardından mahkeme tarafından Krallıklar Birliği'ne karşı işlediği suçlardan yargılandı. Mahkeme onu suçlu buldu ve idam yoluyla ölüme mahkûm edildi. Yaptığı itiraflara, işlediği suçlar için tanrılardan af dilemesine ve akabinde de idam edilmesine bizzat şahit oldum. Jase Ballenger ölmüştür."

Meydandaki insanlardan kısık sesli, belli belirsiz boğuk bir uğuldama yükseldi, ardından bir çığlık duyuldu ve biri dizlerinin üzerine düştü. Gök geçitlerindeki askerler tüfeklerini ateş etmeye hazır hale getirdi. Yerdeki askerler daha yakına geldi.

Banques bana işaret ederek devam etmemi söyledi.

Daha yüksek sesle konuşarak uğultuları bastırmaya çalıştım. "Cehennem Ağzı'nın tek ve gerçek hükümdarı Kral Montegue düzeni sağlamak ve Cehennem Ağzı'nı daha önce hiç olmadığı kadar büyük hale getirmek için çabalıyor. Birlik de ben de sizleri hainleri askerlere teslim ederek şehrinizi güvende tutmasına

yardım etmeye davet ediyoruz. Gördüğünüz gibi, masum insanlar kralın hükmü altında acı çekmez."

Duraksadım, Nash ile Lydia'ya ve çok yakınlarında duran silahlı muhafızlara baktım. Kral başını sallayıp devam etmemi işaret etti. "Acı çekecek olanlar yalnızca sizi riske atan suçlulardır," dedim. "Eğer diğer Ballenger'ların ya da isyancıların nerede saklandığını biliyorsanız onları askerlere teslim edin, yoksa siz de krallıklar nezrinde suçlu sayılırsınız. Cehennem Ağzı'nın ilerileyip umut vadeden yeni bir geleceğe yol almasının vakti geldi."

Fark edilir bir sessizlik oldu, meydana bir durgunluk yayılmıştı. Derken bir ses "*Katil!*" diye bağırdı.

Neredeyse aynı anda bir cisim bana çarptı ve başım ağrıyla patladı. Geriye sendeleyip tırabzana tutundum. Bir taş kalaslardan yuvarlandı.

Başka bağrışmalar da duyuldu, ardından ortalığa bir sessizlik çöktü ve kalabalık bağıran her kimse onu içine çekti. Askerler meydana çıktı, saldırganı aramaya başladılar ama her kimse kalabalık dağılınca griler denizinde kaybolmuştu.

Elimle uzanıp başıma dokundum, elime baktığımda parmaklarımın kanlı olduğunu gördüm. Geri dönüp Lydia ve Nash'e baktım. Yüzlerinde bomboş bir ifade vardı. Verdiğim haberler konusunda hislerini daha önce hiç kuşanmadıkları yeni, ağır bir zırhın ardına gizlemişlerdi. Kral tekrar Nash'i kaldırdı ve Lydia'yı yanına çekti, onlara gitme vakti olduğunu söyledi. Nash başını kralın omzuna koydu ama gözü bendeydi. Gözlerindeki o yoğun açlık hissi midemde koca bir boşluk oydu. Gördüğüm şey, intikam ateşi miydi? Gözlerinde yanan ateş tıpkı Jase'i hatırlatıyordu. Üçünün birlikte, yan yana basamakları inmesini izledim. Lydia bana bakmadı ama hiçbir şeyin gözünden kaçmadığını biliyordum. Ağabeyi hakkında söylediklerimi duymuştu.

Banques başıma koymam için bana bir mendil uzattı. "İyi iş çıkardın. İster inan ister inanma, şaşırtıcı şekilde iyi gitti. Meğer bu krallıkta senin için bir yer varmış. *Patrei* ve onun bütün kanun kaçağı ailesini yakında herkes unutacak."

Mendili alnıma bastırıp ona baktım ve onu nasıl öldüreceğimi hayal ettim. Bazı yavaş yolları vardı. Eben karanlık gecelerde kamp ateşinin etrafında bize hepsini anlatmıştı. Rahtanların bile artık kullanması yasak olan yollar vardı. Komizar'dan öğrendiğimiz, turşu çatalından bile daha yavaş yollar. Eskiden cani olduğunu düşünüp kullanmayı hayal bile etmediğim yollar. Artık hiç de öyle gözükmüyorlardı.

Mızraklara baktım. Yatak uçlarını kırıp uçlarını sivriltmiştik. Bugün bir tanesini fırlattım, kapının dışında çığlık atan bir yağmacıyı nişan almıştım. Kendimi güçlü ve kuvvetli hissettim. Onu ıskaladım, o da mızrağı alıp koşarak uzaklaştı. Artık onun bana karşı kullanabileceği bir mızrağı var. Sanıyorum ki o, benden daha iyi bir nişancı.

- Greyson, 15

ON YEDİNCİ BÖLÜM

JASE

MİNDERİN UCUNDA DURUP İLK KEZ AYAĞA KALKMAYA hazırlandım. Benim için bir dönüm noktasıydı.

"Bebek gibi davranmasana," diye azarladı Kerry. "Surat asmayı kes. Ayağa kalkıp kendi başına işemek istiyor musun, istemiyor musun?"

İstiyordum. Kendimi gülümsemeye zorladım. "Böyle nasıl?"

Kerry homurdanarak karşılık verdi. Son zamanlarda benim bakıcım haline gelmişti. Yanımda oturmuş, beni yıkamış, beslemiş... sık sık ağzımın payını vermeyi de ihmal etmemişti. Bana karşı hiç merhamet göstermiyordu. Bazen bütün bunları ona kazdırdığım çukurların intikamını almak için mi yaptığını merak ediyordum. Dört gün önce gücümü geri kazanayım diye ağırlıklar getirmeye başlamıştı. Elime tutuşturduğu patates çuvalları iki kilodan ağır değildi ama onları kaldırırken harcadığım çaba, bedenimin oklardan birinin isabet ettiği bacaklarıma kadar yanmasına sebep olmuştu. Çuvalları kaldırırken ellerim titriyordu.

Bunun üzerine Kerry beni *İyice şiştin*, diye azarlayıp üst kolumu sıkmıştı. Caemus yanımızda olduğu zamanlarda, *Ona çok yüklenme, elinden geleni yapıyor*, diye ona karşı çıkıyordu. Neyse ki o bekçimden daha merhametliydi. Ama katettiğim yoldan memnun değildim ve bir yanım bu acımasız öğretmene sahip olduğum için memnundu. Buradan çıkıp bir an önce Kazi'yi bulmalıydım. Eğer onu esir aldılarsa...

Bunu uzun süre düşünmeme müsaade etmiyordum ama hâlâ haber yoktu. Caemus nihayet cesaretini toplayıp şehre inmişti. Belki de oraya sürüne sürüne kendim gideceğimden korkmuştu. Her köşede askerler olduğu için pelerininin kapüşonunu kapatmış, başını eğip birkaç kelimeden başka söz söylememişti. Kazi'yi ne duyan ne de gören vardı. Ailemi de öyle. Ondan gördüklerini anlatmasını istedim ama şehrin asık suratlı askerlerle dolup taştığını, bu yüzden herkesin korkudan ağzını kenetleyip hiçbir şey anlatmadığını söyledi. Halk garip şekilde sessiz kalmıştı. Caemus dikkat çekmekten korkuyordu ama buna rağmen dükkân sahiplerinden birinin arenanın artık Paxton ve Truko'nun elinde olduğundan şikâyet ettiğini duymuştu.

Başka bir okla vurulmuştum sanki. Gerçi, şaşırmamam gerekirdi. Birilerinin bize meydan okuduğunu biliyorduk, çıkan yangınların ve yağmaların ardında loncalardan biri olduğundan her zaman şüpheleniyordum. Ama artık elimde isim vardı. Bırakın gerçekten böyle bir şeyi başaracaklarını, denemeye kalkışacaklarını bile düşünmezdim. Evet, homurdanıp duruyorlardı. Biz de homurdanıp dururduk. Ama hepimiz para kazanıyorduk ve aramızda inişli çıkışlı da olsa rahat bir iş ilişkisi vardı. Ta ki onlar Beaufort ile çalışmaya başlayana dek. Bu işgale bizzat Ballenger'lar önayak olmuştu. Aracıları da Zane olmalıydı. Bunu ne zamandır planlıyorlardı? Kazi'nin saçının teline zarar verirlerse hem Paxton

hem de Truko'yu öldürecektim. Üstelik hızlı bir ölüm de olmayacaktı. İşlerini bitirmek için güçlü silahlara...

Caemus'un anlattıklarını düşününce duraksadım. Tek atışta tapınağın yarısını havaya uçurduklarını söylemişti. Yanılıyor muydu? *Tek* atış mıydı gerçekten? Test ettiğim tüfek güçlüydü. İki yüz metrede bir adamı ıskalamadan indirebilirdi, hatta yan yana duruyorlarsa üç adamı birden ama tek atışta tapınağı yerle bir edemezdi. Gözcü Vadisi'nde gördüğümüz yıkımı ve Beaufort'un krallıkları ele geçirmekle ilgili atıp tuttuklarını hatırladım. Cehennem Ağzı, büyük planın başlayacağı yer miydi? Ballenger tarih kayıtları şehrin harabelerin üzerine inşa edildiğini anlatırdı. Yüzyıllar süren inşa sürecinin sonunda harabeler bugün olduğu harikalara dönüşmüştü ama şimdi Beaufort ile adamları şehri işgal edip onu bir zamanlar olduğu harabeye çevirecekti. Üstelik planını uygulamak için bir ordusu vardı. Bu kısım hâlâ mantıklı gelmiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Kerry, benim için yaptığı derme çatma koltuk değneğini uzatarak.

Doğrulup oturacak kadar iyileşmem bir haftadan uzun sürmüştü. Üzerimde gömlek yoktu ama vücudumun yarısı sargı beziyle sarılıydı. Anlaşılan Paxton ve adamları beni öldürmeye kararlıydı.

"Nefesini tut, ben de seni kaldırayım." Koltuk değneğinden destek aldım, Kerry de elini sargı bezinin altına koyup çekti. Göğsüme boğa oturmuş gibi bir baskı hissediyordum. Dişlerimi sıktım.

"Kerry! Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı Jurga. Mahzenin basamaklarında donup kalmıştı. İkimizin de başı beladaydı.

"Eninde sonunda kalkması gerekiyordu."

"Kerry haklı," dedim, onu savunarak. "Gücümü toplamak zorundayım." O anda içimde sakladığımı bile bilmediğim çaresiz kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı. "Kazi yalnız başına.

Belki de yaralı, onu esir tutuyorlar. Ailem kaçıp saklandı, şehri işgal ettiler ve bana en çok ihtiyaç duydukları zamanda ben aciz bir halde burada yatıyorum. Gücümü toplamalıyım. Yanlarına gitmeliyim."

Jurga gözlerini kocaman açarak beni dinledi. Kendimi imkânsızı isteyen bir çocuk gibi hissettim ama zaten bunun ne Jurga'nın ne de Kerry'nin bana veremeyeceği bir şey olduğunu biliyordum.

Gözlerimi kırpıştırıp bulanık görüşümü düzeltmeye çalıştım. "Onu bulmak zorundayım."

Jurga dudaklarını büzerek yüzünde limon yemiş gibi ekşi bir ifadeyle bana baktı. Ardından dönüp uzun uzun Kerry'yi süzdü. "Hadi, yardım et de onu basamaklardan çıkaralım. Biraz temiz hava almak ona iyi gelir."

İlk birkaç gün mahzenden hiç uzaklaşmadım, süvarilerin yaklaştığı uyarısı geldiği an yine içeri girmeye hazırdım ama gelen olmadı. Anlaşılan beni aramayı bırakmışlardı, yani muhtemelen öldüğümü düşünüyorlardı.

Bana bakıcılık yapan tek kişi Kerry değildi artık. Yerleşke halkı sırayla bana bakıyor, beni kulübenin etrafında yürütüp yorulduğumda da banka oturmama yardımcı oluyorlardı. Aradan biraz zaman geçtikten sonra, beni biraz daha uzağa götürüp inşa ettiğimiz evlerinin daha önce göremediğim son halini gösterdiler. Yüksek temelleri, daha önce hiç sahip olmadıkları parke zeminleri ve raflara dizdikleri erzakları gösterdiler. Beni evlerine davet ettiler, yiyip içirdiler ve artık benim de onlar gibi belime taktığım kemere kemikler eklediler. *Meunter ijotande,* dediler beni görünce. Asla unutmadık. Gün geçtikçe onların dilini öğrenmeye başladım.

Yerleşkenin inşasına ilk başta karşı çıktığım için pişman, harcadığımız fazladan çaba içinse memnundum. Ettiğim kan yemini ve yaptığım yardımlar için memnundum. O zamanlar bilmediğim çoğu şeyi artık biliyordum. Kazi olmasaydı hiçbirini öğrenemezdim.

"Bir tur daha," diye emretti Kerry. Gözleri parlıyordu. Acı çekmemi izlemekten zevk alıyordu. Gücümü yavaş yavaş topluyordum. Artık iki kova su taşıyabiliyordum, kovalar sadece yarısına kadar doluydu ama dizimdeki ağrı en azından katlanılır hale gelmişti; ya da belki de artık alışıyordum. Gitmeye hazır olana dek ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu? İkinci bir şansım olmayacağını biliyordum. Bu işi ilk seferde doğru yapmak zorundaydım. Yapmam gerekeni yapacak kadar güçlü olmalıydım. Öfkemi çalışarak değerlendirdim; daha çok tur, daha çok yemek, daha çok yürüyüş.

Günlük turlarımı bitirdikten sonra genelde güneşli bir banka oturup Kerry'ye kitap okuyordum. Gönderdiğimiz öğretmen yanında kitaplar getirmişti, bazıları Tor Kalesi'nden uzaktaki diyarların efsanelerini anlatıyordu ama Kerry'nin hoşuna en çok giden hikâye, Ballenger tarihi ve Greyson'un öyküsüydü. Herkesi güvende tutma görevini üstlendiğinde Greyson da bir çocuktu. Ne zaman anlatsam Kerry'nin gözleri hayranlık ve yoğun bir merakla parlıyordu, babam bana ilk anlattığında ben de böyleydim. Öyküyü anlatırken olayları abartmıyordum, abartmama gerek yoktu. Gerçekler yeterince şaşırtıcıydı zaten.

"Bütün bu öyküleri nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Her birini teker teker yazıya geçirdim. Eğitimimin bir parçasıydı. Evde Ballenger tarihiyle dolu bir kütüphanem var. Bir gün sana gösteririm."

Ev. Eğer öyle bir yer kaldıysa.

Eğer herhangi bir yer kaldıysa.

Bizim hikâyemizi kim yazacak, Jase?

Biz yazacağız, Kazi. Binlerce cilt olacak. Önümüzde kocaman bir hayat var.

Önceki gece sis biraz daha dağılmıştı. Zihnimde bir görüntü belirdi. Biri Kazi'nin karnına yumruk atmıştı ama elinde parlayan bir şey de vardı. Ne olabilirdi? Göremeyip bilmediğim şeyler konusunda endişelenmeden edemiyordum.

"Onu bulmaya gittiğinde ben de seninle geleceğim," dedi Kerry, aklımı okumuş gibi. Çenesini sıktı, ukala ve kendinden emindi. Korkusuzdu. Parmaklarını yaralı kolunda gezdirdi. Dışarıdaki canavarlar ne kadar korkunç olursa olsun, zaten yüzleştiği canavarlardan daha kötü olamazdı. Greyson'un hikâyelerini dinlemeyi sevmesine şaşırmadım. İlk *Patrei* gibi Kerry de yaşına aldırmadan gerekeni yapacak kadar cesurdu.

"Bakarız," diye cevapladım.

İki kişilik bir ordum vardı, üstelik biri yedi yaşında bir çocuktu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAZI

YILLAR ÖNCE KAPLANI ÇALACAĞIM ZAMAN, DİĞER hırsızlıklarımdan farklı taktikler kullanmak zorundaydım. Yardıma ihtiyacım vardı ve bana borcu olan birçok insandan borcumu tahsis etmeliydim. Tabii ki, kimsenin bana yaptıkları iyiliklerin neye yarayacağını tam olarak bilmediğinden emin oldum. Birbiriyle ilişkili olduklarını bilmemeleri önemliydi ama çoğunun ne yaptığımı tahmin ettiğinden emindim. Fısıltılar da böyle başladı. *On yaptı. Kaplanı On çaldı.* Sonra diğerleri bu fikre burun kıvırırdı. *O çarpık çurpuk sıska kız bir kaplanla mı güreşti? Şimdiye kaplan onu mideye indirmiştir. Hem, neden böyle bir şey yapsın ki?* Diğerlerine göre, bu hırsızlık çok daha kötücül suçluların başının altından çıkmıştı. *Depo sundurmasında iblis tozu çemberi bulmuşlar. Bir iblis hayvanı bütün olarak yutmuş.*

İlk iş hayvana rüşvet vermekti. Meğerse en kolayı kaplanın güvenini kazanmakmış. Dördüncü akşam, bir topak hamura sardığım etle birlikte geldiğimi görünce kaplan burnunu oynatmıştı.

Geri kalan bütün adımlar; hileli at arabasını ayarlamak, dikkat dağıtmak için kavga çıkarmak, ağır uyku iksirleri hazırlamak, siyah iblis tozu... Hepsi birbiri ardına dizildi. *Bunu takas edip şunu al, şunu takas edip onu al.* Ta ki birileri takasın yeterli olmadığına ve daha fazlasını istediğine karar verene dek. Bazen nefret ettiğim insanlarla takas yapmam, onlara gülümseyip sonu gelmeyen isteklerini yerine getirmem gerekti. Bütün bunları neden yaptığımı, aklından çıkmayan kehribar gözleriyle bana bakan zincirlenmiş o hayvanı hatırlayıp hepsine katlandım.

En nihayetinde kaplanı kasabın gözünün önünde, satırlarını ve bıçaklarını bilemek için haftada bir kez gittiği depoda saklamaya karar verdim. Sonra da gecenin bir yarısı, sokaklar ıssızken geri gidip hayvanı oradan kaçırdım. O sırada kasap ve *jehendra* sakinlerinin çoğu, onlar için hazırladığım otuz saniyelik dikkat dağınıklığıyla uğraşıyordu. Kasap dükkândan birkaç adım öteye gitmişti ama bu kadarı bile bana yeterdi. En çok vakti kaçış yolunu belirlemek için harcamış ve en karanlık, ıssız olacağı en kesin, gerekirse saklanacak yerler bulabileceğim sokakları araştırmıştım. En sonunda kaplanı ürkütüp kükremesine sebep olacak bir sürpriz olmadığından emin olmak için aynı yolu yedi kez yürümüş ve rotamı belirlemiştim.

Bugün de gözlerimle sokakları, ağaçları, gölgeleri taradım ama attığım her adımda hevesim biraz daha soldu. Dünyadaki bütün rüşvetler ve iyilikler bile her köşede ve çatılarda bekleyen askerleri atlatmaya yetmezdi. Üstelik kimseye iyilik yapacak durumda değildim ve daha da önemlisi, iyilik yapacak *kimsem* yoktu. Tabii, hapishane hücremde bana ilaç veren kişiyi saymazsak; ama o bile kendini göstermekten korkuyordu.

Hana döner dönmez başımdaki yarayı tedavi ettiler, ardından kralın sözünü ettiği "kutlama" yemeği için hanın özel yemek

odasına götürüldüm. Anlaşılan haberlerin halka verilmesinin iyi gittiği konusunda o da Banques ile hemfikirdi. Kafama taş atılmış olması ya da kulaklarımda çınlayan ağrı da onlar için bir şey ifade etmiyordu, demek ki halka seslenişlerde böyle taş saldırıları olmasına alışıklardı. Buna kıyasla aldığım yara önemsizdi. Ya da belki bütün bunların amacı suçu başkasına, yani bana atmaktı. Eğer amaçları buysa bugün gayet başarılı olduklarını söyleyebilirdim. *Katil* kelimesi hâlâ içimi kemiriyordu, Jase hakkında söylediklerim ağzımda kötü bir tat bırakmıştı ama seçme şansım yoktu. Yine yapacaktım, Banques'ın isyanın son kırıntıları da ortadan kalkana dek halka hitap etmemi isteyeceğine şüphe yoktu.

Misafirler de bugüne dair olumlu yorumlarda bulundu. Anlaşılan hiçbiri şehir meydanının ortasında asılan cesetleri dert etmiyordu. Bu samimi yemek davetindeki misafirlerin hiçbirini tanımıyordum. Acaba Parsuss'tan gelen kralın kendi taraftarlarıydı mıydı, yoksa Garvin gibi kolayca saf değiştiren Cehennem Ağzı sakinleri mi?

Uzun masada oturan herkes kral ile Banques'ı öve öve bitiremiyor, onlara gerçek kurtarıcılar gibi davranıyordu. Dört kadın sanki görkemli bir davete katılıyormuş gibi şık giyinmişti. Yüzlerini daha önce hiç görmediğim tozlarla boyamışlardı, boyunları ve kollarınaysa parlak mücevherler takmışlardı. Bu oda bir hırsız için cennetti, tabii uyulması gereken kurallar olmasaydı.

Misafirler kahkaha atıyor, gülümsüyor, Montegue'nun ağzından çıkan her kelimeyi can kulağıyla dinliyordu. Yemeğin ortasında içkiyi fazla kaçıran bir kadın masanın etrafında dans edip kralın kucağına düşüverdi. Topuz yaptığı saçları aşağı dökülдü ve kadın krala övgüler dizmeye başladı. *Majesteleri* şöyle, *Majesteleri* böyle, ardından geveleyerek özür diledi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Kral ilgiyi kuru bir sünger gibi içine çekip dudak-

larını uzun bir an için kadının dudaklarının üzerinde tuttu. Parmaklarını kadının bacağında gezdirmeye başlamıştı ki Banques nihayet boğazını temizleyip hepimizin onları izlediğini hatırlattı.

Yemek boyunca Montegue birkaç defa bana bakmıştı, ne beklediğinden emin değildim. Diğerlerine katılıp onu övgüye boğmamı mı? Bir an durup düşündüm. Eninde sonunda direnmekten vazgeçip onun güvenini kazanmak, fikrimi değiştirmiş ve Banques'ın dediği gibi bu yeni krallıkta "bir yer" edinmeye hazırmış gibi davranmak zorunda olduğumu biliyordum. Montegue'nun ayakçılarından biri gibi davranmam gerektiğini. Nasıl yapıldığını biliyordum. Benim uzmanlık alanım buydu. En temkinli insanlar bile pohpohlanmaktan hoşlanırdı, ne de olsa hak ettiklerini düşünürlerdi. Asıl önemli olan onları buna inandırmaktı. Ama zamanlama doğru olmak zorundaydı. Birine iltifat etmek, bıçağı balığın incecik derisine sokup kılçığı etten ayırmak kadar pürüzsüzce yapılması gereken narin bir işti. Şimdi ise kendimi ne pürüzsüz ne de narin hissetmiyordum. Tam tersi, tereddüt ve kuşkulardan oluşan zavallı bir pelte gibiydim.

Bunu farklı kılan neydi? Bir dördünlordunu ilk defa kandırdığım zaman korkudan titremiş, niyetimi gözlerimden fışkıran ateşten anlayacağını sanmıştım. Dördünlordu kocaman, güçlü ve heybetli bir adamdı, bense bunların hiçbiri değildim. Yalnızca ezip unutacağı altı yaşında bir böcektim, o kadar. Ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Açlık içimde bir bıçak gibi bilenmişti. Hissettiğim korkuya ve titreyen dizlerime rağmen, kuşkularını ortadan kaldıracak bir yol bulmuş ve iki olgun inciri araklayıp oradan kaçmayı başarmıştım. Başımı kaldırıp Banques ile Montegue'ye baktım. *Onları da dördünlordu gibi düşün, Kazi. Kandır onları. Egolarını besle. Güvenlerini kazan. Önlerine ekmek kırıntıları at, sonra da ağzı açık balıklar gibi solungaçlarından yakala.*

Sonra da boğazlarını kes.

Ama bu oyunun riski farklıydı. O zamanlar, kaybedecek tek şeyim kendimdi. Belki de gözümü karartan da buydu. Şimdiyse tek bir sokak faresinin hayatından fazlası için oynuyordum. Lydia ve Nash'in özgürlüğüne oynuyordum, aynı zamanda hayatlarına. Jase için oynuyordum, ona ve ailesine verdiğim sözler için. Onun kan yemini benim de yeminimdi. Bir yeminim daha vardı, o da kraliçeyeydi. Belgeleri bulup yok etmeliydim. *Bütün bu parçaları aynı anda oynatamazsın, değil mi, Kazi? Sen sadece portakalları düşürmemeye bak. Tek bir tanesini bile düşürme, yoksa işin biter.*

Masada kahkahalar koptu. Anlaşılan Montegue epey komik bir şey söylemişti, bense kaçırmıştım. Feci şekilde bocalıyordum. Bana bir bakış daha attı. Gözleri beklentiyle parladı. Sessizliğimle onuruna leke mi sürüyordum? *Eğil, Kazi. Gülümse. Hokkabazlık yap. Şu piçe iltifat et. İnanmasını sağla. Bir kez daha yapabilirsin.*

Zihnimi kurcalayıp sohbete ekleyecek minik de olsa bir şey bulmaya, o ilk tohumu ekmeye çalıştım ama öfkem köpürüp duruyordu.

Tembris ağaçları için ne kadar yaratıcı bir işlev bulmuşsunuz, Majesteleri. Bütün o ilmekleri o yüksek dallara nasıl çıkardınız?

Tapınağı yıkarak harika bir iş çıkardınız.

Cesetler henüz kokmaya başlamamış, ne kadar iyi. Anlaşılan soğuk hava çürümelerini engelliyor. Tanrılar sizden yana olmalı.

"Yahni çok lezzetli," deyiverdim. "Şefe teşekkürlerimi iletin." Masadan yükselen bardak ve kahkaha sesleri bir anda kesildi. İlk kez ağzımı açmıştım. Montegue ile göz göze geldim. "Ve böylesine güzel bir menü seçtiği için Majestelerine teşekkürler." Zavallıcaydı, biliyordum. Hiç de pürüzsüz bir an değildi. Daha iyisini yapmalıydım.

İltifatım kralın dikkatini dağıtmış olmalıydı. Birkaç dakika

sonra arkasına yaslandı ve peçetesini tabağına koydu, yemeği bitmişti.

Masada dönen saçma sohbetten sıkıldığında, kral yemeğin bittiğini ve hep birlikte arenaya gideceğimizi duyurdu. Akşam havası serin olduğu için at arabasının getirilmesini emretti. "Hep birlikte" demek, Banques de geliyor demekti. Oleez ile çocuklar bize katılmaları için odalarından çağırıldı. Kral nereye giderse, onlar da peşinden gidiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Nefesi şarabın o tatlı, kekremsi tadı gibi kokuyordu. Saçları dağınık, gözleri buğuluydu.

Ballenger dairesinde baş başaydık. Satın aldığı diğer dairelere bakmalarını söyleyip Banques, Oleez ve çocukları başından savmıştı. Bir elinde şarap bardağıyla odada volta atıyor, diğer elini de mermer sütunlarda gezdiriyor ya da yüksek tavana ve şamdana bakıyordu. Çizmeleri topuktan başparmağa tıkırdıyor, cilalı parkelerde kendi sahipliğini ortaya koyuyordu. "Burası çok daha zarif ve bir krala han odasından çok daha uygun," diye mırıldandı. "Üstelik daha güvenli. Yatak odasını yeniden düzenleyeceğim, sonra taşınabiliriz."

Biz. Kimden bahsettiğini bilmiyordum.

Benden cevap alamayınca dökümlü perdeleri incelemeyi bırakıp bana döndü. "Hâlâ çocuklar için mi endişelisin? Sana söz veriyorum, onlara sordum ama seninle konuşmak istemiyorlar."

"Bana müsaade eder..."

"Yarın yine sorarım. Belki fikirleri değişir. Ama korkarım Ballenger'lar onları senden soğutmuş. Biraz zaman alacak. Onlara bu zamanı tanımalısın. Onlar daha çocuk."

Gerçek anlamda endişeli görünüyordu. Buna rağmen onları bana karşı kullanmaktan çekinmiyor muydu? Onlara zarar verme tehdidini dediklerini yapmam için Banques uydurmuş olabilir miydi? "Sözünden dışarı çıkarsam onları gerçekten öldürür müydün?"

Kaşlarını ilgiyle kaldırdı. "Sözümden dışarı çıkmak gibi bir niyetin var mı?"

"Yok."

"O halde bunu tartışmak anlamsız, öyle değil mi?"

"Öyle bile olsa, her dakika üzerimde bu korkunç baskıyla yaşayamıyorum. Sürekli onlara bilmeden zarar verecek bir harekette bulunmaktan korkuyorum."

Duydukları hoşuna gitmiş gibi gülümsedi, perdeyi sakince elinden bıraktı ve yüzünü tamamen bana döndü. "Rahtan şövalyeleri gayet iyi eğitimlidir diyorlar, sen de bana *bilmeden* bir harekette bulunacak biri gibi gelmiyorsun. Endişelenecek bir şey olmadığından eminim."

"Ama endişeleniyorum."

"Beni öldürmekle tehdit etmiştin, hatırlatırım."

"Turşu çatalıyla."

Dudaklarının kenarındaki alaycı gülümseme şimdi gözlerine yansıyordu. "Bu konuda usta olduğunu söylemiştin."

"Bunu inkâr edemem," diye cevapladım neşeyle, keyfine karşılık vererek.

Şarabından bir yudum alıp omuz silkti. "Haklı olduğumu buradan anlayabiliriz." Pencereye doğru yürüdü ve yanıma geldi. Bardağını pencerenin önündeki derin mermer pervaza koymuştu. "Bugün başına vurdukları için üzgünüm. Dengesiz bir isyancının işiydi. Onu bulacağız."

"Ve asacak mısınız?"

"Buna Banques karar verecek."

"Hiçbir şey için sorumluluk almaz mısın? Ne de olsa, kral *sensin*."

Cevap vermedi ama sanırım bu da yeterli bir cevaptı. Dirseklerine doğru eğildi, meşalelerle aydınlanan arenaya, uzayıp giden topraklarına baktı.

"Haftanın sonunda Tor Kalesi'ne gideceğiz," dedi. "Ballenger'lar ile konuşmanı istiyorum. Dışarı çıkmaları için onları ikna et."

"Mahzenin kapısının önünden sesleneyim mi? Beni duyamazlar ki."

"Ama..."

"Kendi gözlerimle gördüm. Mahzenin kapısı bir metre kalınlığında ve saf çelikten yapılma, ayrıca etrafı kayalarla çevrili. Hayaletler bile içeri giremez."

"Bir yolu olmalı. Nasıl temiz hava alıyorlar?"

Şimdiden ne kadarını bildiğini bilmiyordum ama kurallardan birini hatırladım: *Krala yalan söylemeye kalkarsan.* Yalandan kaçınıp söylediğim gerçekleri özenle seçmeye karar verdim.

"Mahzenin içinde kadimlerin kurduğu bir havalandırma sistemi var. Nasıl çalıştığını anlatmadılar. Yalnızca kısaca gezdirdiler."

Döndü ve gözlerini kısarak bana baktı. "*Patrei* sana mahzeni mi gezdirdi?" Sesinden hayal kırıklığı okunuyordu, Jase onun hakkını elinden almış gibi alınmıştı.

"Evet," diye cevapladım.

Basit bir bilgi vermiş olmama rağmen uzun uzun düşündü. "Peki başka bir çıkış var mı?" diye sordu sonunda. "Başka bir kapı var mı?"

"Hayır, ben..." Jase'in sözleri beklenmedik bir şekilde zihnimde yankılandı. *Her sağlam kalenin birden fazla çıkış yeri vardır. Yoksa içeride sıkışıp kalırsın.* Bunu daha önce niye düşünememiştim? Jase'in bilgeliği Kadimlerin inşa ettiği mahzen için de geçerli olabilir miydi? Belki de bu bilgiyi ilk orada edinmişti.

"Başka bir kapı görmedim," diye cevapladım. Bu doğruydu ama eğer öyleyse nereden yiyecek buluyorlardı? Mağaranın tavanındaki Jase'in sera dediği boşluk yüzlerce metre yüksekteydi. Candok ayıları ve yılanlar bazen içeri düşerdi ama geri çıkan olmazdı. İlk Ballenger'ların yaptığı gibi, yırtıcı hayvanlara göğüs gerip orada avlanıyor olabilirler miydi?

Kral pencereden bir adım geriye çıkıp şarabının son yudumunu kafaya dikti. Kaşları öfkeyle çatılmıştı. "Sonsuza dek orada kalamazlar. Eninde sonunda çıkmak zorundalar."

Ağırlığını bir ayağından diğerine vermişti. Bardağını bıraktı ve ani bir hareketle döndü, ellerini iki yanımdaki duvara yaslayıp beni kollarının arasına kenetledi. Bana baktı, bir an için beni öldürmek mi yoksa öpmek mi istediğini anlayamadım. Gözleri anlam veremediğim bir ateşin aleviyle yanıyordu. Zihninde dönen mücadeleyi görebiliyordum. *Geri adım atma. En son göz kırp, Kazi.* Kalbim hızla atıyordu, bakışlarına karşılık verip ne yapacağını görmek için bekledim.

Daha yakınıma eğildi. "*Patrei* ile aranızdaki ilişki konusunda hâlâ biraz kafam karışık," dedi. "Seni arenada son görüşümde suratına yumruk attın, üstelik hiç acımadan. Ağzının kenarından kan aktığını gördüm. Hiç de basit bir sevgili kavgasına benzemiyordu. Onu öldürmek istiyormuşsun gibi duruyordu. Ardından duyduğuma göre hiddetli bir çatışmadan sonra onu tutuklamışsın. Ama öldüğünü öğrendiğinde verdiğin tepki, onu önemsediğini düşündürdü. *Patrei* ile arandaki gerçek ilişki neydi?"

Gerçek ilişkimiz mi? Telaşımın yüzümden okunmaması için çabaladım. Eğer Jase ile benim aramdaki gerçeği, birbirimiz için gerçekte kim ve ne olduğumuzu öğrenirse beni yine bir hücreye tıkar ve bu sefer asla çıkarmazdı. Yüz ifademden belli olmasından korktuğum için Jase ile ilgili bütün düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

Montegue biraz daha ileri gelerek bacaklarını benimkine bastırdı. Vücudundan bir sıcaklık yayılıyordu. "Belki de sen bile henüz karar vermemişsindir."

Onun görmüş olabileceği, ayrıca diğerlerinden, özellikle de Garvin ile Paxton'dan duymuş olabileceği her şeyi hatırlamaya çalıştım. "Doğru zamanı kolluyordum çünkü öyle yapmak zorundaydım. Tor Kalesi'ne girmemin tek yolu buydu."

Başını yavaşça eğdi, biraz daha yaklaştı. Buğulu bakışlarıyla beni yutuyordu. "Yani, onu kullanıyor muydun?"

"Benim işim buydu. Pişman değilim."

"Sadık bir Rahtan. Hepsi bu mu yani?"

"Beuafort'u bulana kadar onunla oyalandım."

"Ama sonra cesur bir hareketle onu kurtarmaya çalıştın, hatta kendi hayatını bile riske attın."

Birileri her hareketimi ona rapor etmişti. Jase'i kurtarmak için her şeyi neden riske attığımı ona anlatamayacağım için yalanımı benimsedim, yalanı bütünüyle ve tamamen kendi parçam haline getirdim, kanla yazılmış bir yemin gibi. Gözlerimin öfkeyle parlamasına müsaade ettim.

"Çok öfkeli bir kraliçe *Patrei*'yi evine götürmem için bana emir vermişti," diye tersledim onu. Kolunu çekip kendimi kurtardım. Ağır ağır büfeye yürüyerek öncesinde istemediğim şarap bardağını doldurdum, ardından hızla dönüp onunla yüz yüze geldim. "Buraya dönerken yaptığımız yolculuk hiç hoşuma gitmedi," dedim, sesimdeki öfkeyi belli ederek. "Yol boyunca *Patrei* bunu başıma kakıp durdu. Kendi kraliçemin beni azarlaması epey hoşuna gitmişti anlaşılan, haddimi aştığımı hatırlatıp durdu. Hem de her zaman. Görevimi tamamlayıp ondan kurtulacaktım ama bize saldırdılar. Tabii ki onu kurtarmaya çalıştım! Görevimde başarısız olsaydım..." Başımı eğdim, söylediklerimin etkisini uzatarak.

"Başarısız olsaydın, ne olurdu?" diye sordu.

Her yutkunma, gözümün her kırpışı birer ekmek kırıntısıydı. Her kelime ve her vurgu önem taşıyordu. Kral bakışlarını bana odaklamış, dünyanın geri kalanını unutmuştu. *Acele etme, Kazi. O bekliyor. Seni izliyor. Git gide yaklaşıyor.*

"Eğer başarısız olursam, eve dönmesem daha iyi olurdu. Benim için ağır... *sonuçları* olurdu." Kötü bir anı, bir balık kılçığı misali içeride takılmış gibi boğazımı temizledim. "Kraliçe ile aramız zaten iyi değil." Devam ettim. "Ne yazık ki, birkaç kez karşı karşıya geldik. Kendisi benim çok... özgür ruhlu olduğumu düşünüyordu." Şarabı kafama diktim. "Anlayacağınız evet. Tabii ki öfkeli, cesur ve çaresizdim. Bıçaklandığımdan, aç bırakılıp hapse atıldığımdan bahsetmiyorum bile. O çuvaldan *Patrei*'nin eli çıktığında bu benim için askerlik kariyerimin, hunharca çalıştığım ve hayatımın yarısı boyunca bunun için yetiştirildiğim işin ellerimden kayıp gittiğinin son göstergesiydi. Artık yoktu. Rahtan olarak eski yerime dönemeyecektim. Kraliçe bunu gayet açık bir şekilde belirtmişti. Artık benim için neden bu kadar önemli olduğunu öğrendiğine göre, benzer bir durumda senin de öfkeleneceğini ve senin de canını dişine takıp mücadele edeceğini düşünüyorum."

Venda hakkında sınırlı bilgisine rağmen kral bile Rahtan şövalyelerinin seçkin bir yeri olduğunu biliyordu. Bana hak veriyormuş gibi başını salladı ve ardından, "Ama kraliçen yanıldı. *Patrei* suçluydu. Evinde bir kaçak barındırdığının farkındaydı, üstelik onunla işbirliği yaptı," diye ekledi.

"Korkarım kraliçe yalnızca sağlam deliller istiyor, benimse elimde hiç delil yoktu. Ayrıca, o zaten asıl istediğine kavuşmuştu. Kardeşlerine suikast düzenleyen adam, yani Beaufort, artık elindeydi."

Söylediklerimin aklına yatıp yatmadığına karar vermeye çalı-

şırken dilini sıkı sıkı birbirine bastırdığı dişlerinde gezdirdi. "*Patrei* ihanetine rağmen seni istiyor muydu?"

Beklenti dolu bakışlarla bana baktı. Garvin ona bir şeyler anlatmış, belki de Jase ile benim hakkında yaptığı bir konuşmadan bahsetmişti. Belki de Jase, Garvin'e beni sevdiğini söylemişti.

"Evet, beni istiyordu. Hem de çok. Ne yazık ki ilk geldiğimde yaptığım oyun görevini fazlasıyla yerine getirdi, aslında beni yenmesi gereken bir mücadele olarak görüyordu. Sizin de bildiğiniz gibi *Patrei*'nin egosu dev gibiydi ve yenilgiyi kolay kolay kabul etmezdi."

Yanıma yürüdü ve şarap bardağımı elimden alıp arkamızda duran büfeye koydu. Büyüyüp kocaman olan gözbebekleri akik taşlarını andırıyordu.

"Peki *Patrei* ile beni karşılaştırabilir misin?" diye sordu, buğulu sesiyle.

Yüreğim birdenbire ağzıma geldi. "Nasıl yani?"

"Ben daha zeki miyim? Daha cazip miyim?" Bir adım atarak bana yaklaştı. "Jase senin için bir görevden ibaretse, şimdi uzanıp seni öpsem itiraz etmezsin. Hatta, belki hoşuna bile gider. Sonuçta bir kralı öperek *Patrei*'den sonra sınıf atlamış olursun, öyle değil mi?"

Öp onu, Kazi. Öp gitsin. Onu yanına çekmek için önüne bir ekmek kırıntısı daha fırlat. Güvenini kazan. Ama içimde bir şey sızladı. Jase'in dudaklarının anısı belleğimden gitmiyordu. *Yapman gerekeni yap, Kazi.* Ama içimdeki acı daha derinden sızladı. Tanıdık bir fısıltı duydum. *Dinle beni, Kazi. Konuşulmayan dili duy.* Sanki dördünlordu gözlerini dikmiş, uzaktan beni izliyordu. İzliyor, bekliyor, cebimden bir şey çıkarıp sonra da üzerine atlamamı bekliyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Kral oltaya takılmış bir balık gibi bana doğru yüzmüyor, etrafımda daireler çiziyordu. *Oltayı elinde tutan o, beni yakalamaya hazırlanıyor.*

Yüzünü bana döndü ve aşağı eğdi, dudaklarını yaklaştırdı ama son anda kafamı çevirdim. Dudakları yanaklarıma değdi ve göğsünden küçük bir kahkaha duyuldu. "Güzel hareket, asker," diye fısıldadı, hâlâ yaklaşmaya devam ediyordu. "Bana karşı olan duygularının bir anda değişmesini beklemiyorum, ne de olsa güçlükle kazandığın işini az daha benim yüzümden kaybediyordun. Hatta buna saygı duyarım. Beni de onu kullandığın gibi kullanma sakın." Buğulu sesiyle imalı imalı konuşuyordu. "Ayrıca, doğrusunu istersen... bu akşamki yahninin pek de iyi olmadığını ikimiz de biliyoruz, öyle değil mi? Bana bir daha asla yalan söyleme. Yahni için bile olsa." Bakışlarıyla beni olduğum yere mıhladı. Bir zamanlar olduğunu sandığım o aklı havada, beceriksiz kraldan eser yoktu. Daha başka ne saklıyor olabilirdi?

Hana geri döndüğümüzde tam yanından ayrılacakken, "Rahtan şövalyeleri görevlerini bırakabilir mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım tereddütle. "Sanırım bırakabiliriz."

"İyi. O halde görev sorunun çözüldü. Artık bana çalışacaksın. Hiç kuşkun olmasın, Montegue saflarında çok daha şanlı bir hayatın olacak. Kariyerin bitmedi, daha yeni başlıyor."

Haberler iki gün sonra duyuruldu, tabii Banques kuralları bana tekrar hatırlatmayı ihmal etmemişti. Kraliçenin bana sırtını dönmesine neden olduğunu sandığı o "bağımsız" fikirler gibi düşüncelere kapılmamı istemiyordu. Bu kez meydandaki sahneye çıktığımda Montegue benden uzakta durmadı. Banques yakında bir yerlerde çocukların başında dikilirken Montegue uzanıp beni kendine doğru çekti, eli önce hafifçe omzuma dokundu ama sonra belime doğru kaydı. Halka bir mesaj vermeye mi çalışıyordu? Yoksa amacı ne kadar sadık olduğumu mu görmekti?

Gözüm, sahnenin meydana bakan öbür ucunda tembris ağaçlarında asılı duran cesetlere takıldı. Beni izliyorlardı. Kafalarını çevirdiler. Keskin bakışlarla, bekleyiş içerisinde bana baktılar. Ben dost muydum, düşman mı? Gözlerimi kırpıştırdım ve cesetlerin gözleri bir kez daha boş ve ölü bakar oldu. Ama kalp atışlarını, birlikte atan o gümbürtüyü duyuyor, bir şey olmasını beklediklerini görebiliyordum.

Montegue meydanda toplanan halka burada kalıp şehrin tekrar kendi ayakları üzerinde durmasına yardım edeceğimi, desteklerimin çok değerli olduğunu açıkladı ama tam olarak ne yapacağımı söylemedi. Bunu ben de merak ediyordum. Söylediklerini teyit edip tekrarlayayım diye beni dürttü, ben de öyle yaptım.

Halk, bu duyuruya *katil* anlamına geldiğini hayal ettiğim boğuk bir uğultuyla karşılık verdi. Onların gözünde hırsızdan bile, sokak faresinden bile daha düşüktüm ama Montegue verdikleri tepkiden memnundu. Uğultu onun için başka bir anlama geliyordu. Omuzlarını bir an için düşürmesinden rahatladığını anlamıştım. Ona göre uğultular tasvip etme anlamına geliyordu, üstelik bu sefer taş atan ya da bağıran kimse yoktu. Bir an için öylece durup, önündeki kalabalığa baktı. Çenesini kaldırdı ve bu anı içine çekiyormuş gibi göğsünü kabarttı.

"*Patrei*'yi unutuyorlar," diye fısıldadı, sadece kendisinin duyabileceği kadar kısık sesle. "Önlerine bakıyorlar. Yakında sadece beni hatırlayacaklar, en başından beri olması gerektiği gibi." İçimden bir ses, asıl isteğinin önüne bakmaktan fazlası olduğunu söylüyordu. Jase'ten nefret etmesine rağmen bir yanı Jase *olmak* istiyordu. Güç bunun yalnızca bir kısmıydı. Sevilmek istiyordu, tıpkı Jase'in sevildiği gibi. Hâlâ sevilmeye devam ettiği gibi.

Bu hiç doğal değil, **diyor Greyson.**

Sadece bir hile, diye karşılık veriyor Fujiko.

Harabelerin ortasında büyüyen ağaç çemberine bakıyoruz. Vadiye bakan tepenin üstünden bile, her geçen gün değiştiklerini görüyoruz.

Sihir, diyorum. *Bu bir tür sihir.*

- Miandre, 15

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

JASE

MİDEM GARİP ŞEKİLDE BÜZÜLÜYOR. NASIL GERGİN olabilirim? Ama öyleyim. Hissetmeyi hiç beklemediğim birçok hissi aynı anda hissediyorum. Bu anın kusursuz olmasını istiyorum. "Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz. Hazır olduğuna emin misin?"

"Seni öptüğüm ilk andan beri hazırım, Jase Ballenger."

Gülümsüyorum. "Bundan pek emin değilim."

"Neredeyse ilk andan beri," diye düzeltiyor. "Ama artık hazırım. Ağırdan alabiliriz."

Elini uzatıp gömleğimi pantolonumdan çıkarıyor. Gömleği yukarı kaldırıp başımdan geçirmesine yardım ediyorum.

Parmak uçları dövmemdeki tüyleri hissedebiliyormuş gibi göğsümde geziniyor.

Yutkunuyor, ne kadar ağırdan alabileceğimi merak ediyorum.

Gözlerini kaldırıp bana bakıyor ve o altın denizlerde kayboluyorum.

Bana sadece birkaç dakika önce söylediklerini hatırlıyorum.

Seninle yaşlanmak istiyorum, Jase.
Bütün yarınlarım senin olsun.
Öne doğru eğiliyorum, dudaklarım dudaklarıyla buluşuyor.
Toprakla birleşen,
Aşkla bir...

"Seni bekliyoruz."

İrkilerek uyandım. Caemus tepeden bana bakıyordu. "Hâlâ uykunu almadın mı?" diye sordu.

Kendince henüz hazır olmadığımı ima ediyordu.

"Uyumuyordum. Sadece düşünüyorum."

Kahkaha attı. "Hah. Sen öyle diyorsan."

"Hemen kalkıyorum," dedim.

Caemus arkasını döndü ve mahzenin basamaklarını çıkmaya başladı. Belki de henüz yüzde yüz hazır değildim. Bazen öğleden sonraları bitkin düşüyordum ama bir günü daha Kazi'nin nerede olduğunu merak ederek geçirirsem delirecektim. Rüyalarım artık yetmiyordu. Ona ihtiyacım vardı. Güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Yanlışlıkla boya bulaşmasın diye gömleğimi çıkardım. Yerleşke halkı bana kıyafet bulmak için yeterince uğraşmıştı zaten. Birinin sırtından aldığım gömleği mahvetmek istemiyordum.

Caemus basamakların yarısında durup döndü ve bana baktı. "Uykunda konuşuyorsun," dedi. "Ama zaten anlamıştım. Yerleşkeyi inşa etmek için buraya geldiğinizde anladım. Siz ikinizin birbirini sevmesi kaçınılmazdı. Bazı insanlar için öyledir."

Gözümü ellerimde tuttuğum gömlekten ayırmadım. Bu konu hakkında konuşamazdım. "Söyledim ya, bir dakika sonra geliyorum." Gömleği havalandırıp katladım, kenarlarını özenle düzleş-

tirip yakasını düzelttim. Her şeyin düzgün ve kusursuz olduğundan emin oldum. Gömleği havalandırıp yeniden katladım. *Bazen kendine güçsüz olmadığını hatırlatmalısın. Biraz da olsa hâkimiyete sahip olduğunu. Bir sonraki günle yüzleşmek için sana cesaret veren de budur.*

"Neler hissettiğini biliyorum, evlat," dedi Caemus. "Bir zamanlar benim de karım vardı. Tam olarak aynı değildi. Senelerce evliydik, birlikte çok vaktimiz oldu ama sonra onu bir su yılanı ısırdı. Birkaç saat içinde de öldü. Onu ne kadar sıkı tutarsam tutayım ya da delicesine geri dönmesini ne kadar istersem isteyeyim, hiçbir önemi yoktu. Durum değişmedi. Bazen insanlar bizi bırakıp gider ve onları bir daha görmeyiz."

Boynumdan yukarı bir sıcaklık yükseldi. Caemus'un sözleri, Kazi'nin bir keresinde annesi hakkında söylediklerini andırıyordu. *O öldü, Jase, artık gitti. Bir daha da geri dönmeyecek.* Buna rağmen bakışlarında, ne kadar uğraşsa da söndüremediği minik bir umut ateşinin yandığını görebiliyordum. İnanmaktan korkuyordu ama umut hâlâ içindeydi, cebinin derinliklerine sakladığı bir dilek sapı gibi.

Başımı sallayıp Caemus'un ima ettiği şeyi reddettim.

Ses tonu normalden daha ciddi bir hal aldı. "Oraya gittiğimizde onun hakkında bir şeyler görüp duyan kimse yoktu. Güven bana, Cehennem Ağzı'nda bir Vendalı göze batar, özellikle de Vendalı bir asker."

"O yaşıyor, Caemus. Yaşadığını biliyorum. O kolay kolay ölemez."

Dişlerini dudaklarının üzerine getirdi, bir an bunu düşündü. "Pekâlâ," diye iç çekti. "Eğer buna inanıyorsan, sanırım doğru olmalı. Ben sadece sana ihtiyacı olan diğer insanları unutmamanı istiyorum. Kendine gelmelisin. Sakın gidip kendini öldürtecek çılgınca bir şey yapmaya kalkışma. Bu onu geri getirmez."

Başımı salladım. "Kendimi öldürtmeyi istemiyorum."

"Kimse istemez."

Arkasını dönüp basamakları tırmandı, ben de yatağımda duran katlanmış gömleğin birbirine uymayan kenarlarına baktım. Başka insanların da bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Her geçen gün içimi kemiriyordu. Şehir, ailem. Korumaya yemin ettiğim yüzlerce insan. Yüce tanrılar, bilmez miydim? Babam doğduğum günden beri zihnime bunu kazımıştı. Sorumluluk. Ama Kazi'yi kurtarmak için çılgınca bir şey yapmam gerekecekse, tam da öyle yapacaktım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

KAZI

"BU HİÇ ADİL DEĞİL. SÖYLEYİN ONA, BENİMLE PAYLAŞSIN!"

Lydia yumruk yaptığı elini başının üzerinde tutmuştu, Nash de zıplıyor ve bir yandan yüksek sesle onu Oleez'e şikâyet ediyordu.

Tanrılar Hamamı'nın bahçesinde, mezarlığın kapılarının yanında durmuş, onların tartışmasını izliyordum. Montegue, Tor Kalesi'ne giderken ayaklarını ıslatmak için burada bir durak ayarlamıştı. Mermer köşkün etrafında suları kaynayan bir kaplıca ve ortasında da kaynayan pembe suların çevrelediği üç yuvarlak basamak vardı. Gün doğumunda ortaya çıkan puslu bulutları andırıyordu, ayrıca şifalı özelliklerinin yanı sıra buharı içine çekmenin insana tanrıların nimetlerini vereceğine inanılırdı. Gerçi Montegue *nimet* yerine *güç* demişti.

Paxton ve Truko ile kısık sesle arenadan sağlanan geliri nasıl artırabileceklerini konuşurken onu dinledim. Daha çok para kazanmak istiyordu, hem de hemen. Truko ekinler az olduğu ve kötü hava koşulları seyahat etmeyi engellediği için kışın gelirin

hep az olduğunu açıklamaya çalıştı. Montegue'nun telaşlı sözleri beni şaşırtmıştı, sesini alçaltıp dişlerini sıkarak konuşuyordu. *Ne yapıp ne edin, artırmanın bir yolunu bulun.* Elindeki bütün zenginliklere rağmen neden daha fazlasını bu kadar hızlı şekilde bulmaya neden ihtiyacı olsundu ki? Söylediği gibi halka yardım etmek için miydi? Yoksa kâhinin bu kışın zorlu geçeceğine dair yaptığı uyarı onu endişelendirmiş miydi?

Banques, yolda Nash ve Lydia ile konuşmamamı tembihlemişti. Anlaşılan ikisi de yakınımda durmak istemiyordu. Bu yüzden önlerinde Paxton ve Truko'nun yanında gitmek zorunda kaldım, aramıza tampon olması için birkaç asker koymuşlardı. Ama bir dönemeçten döndüğümüzde iki çocuğun da gözlerini üzerime diktiğimi hissettim.

Nash, Montegue ile aynı ata biniyordu, Lydia ise Banques ile biniyordu. Küçük yaşlarına rağmen ikisi de gayet becerikli binicilerdi. İkisinin de kendi atları vardı. Şimdi, onları Banques ve Montegue ile eyerlere sıkıştıklarını görünce ata yalnız binmemelerinin asıl nedeni kafama dank etti. *Onları koruma için kullanıyordu.* Tiksintiyle midem bulandı.

Montegue ile Banques'ın etrafını saran askerlere rağmen tepenin üstünde ya da yolun sonunda isyancıların saklanmasından korkuyorlardı. Kimse Ballenger çocuklarını okla vurmaya cesaret edemezdi. Ayrıca ortada açıkça söylenmeyen bir tehdit de vardı. Kralın saçının teline zarar gelirse, çocuklara daha kötüsü olur. Kurallara uyması gereken tek kişi ben değildim.

İsyancılar dağıtılıp teslim olduğunda ve kralın artık korunmaya ihtiyacı kalmadığında ne olacaktı? Ayrıca beni de şehre boyun eğdirme planının bir parçası yapmıştı. Lydia ve Nash artık işine yaramadığında, onun için bir külfet haline mi geleceklerdi? Monarşisine karşı bir tehdit mi olacaktı? Onları da bir gün ayaklanıp ondan intikam alacak olan başka Ballenger'lar olarak mı görecekti?

Ama sonra Montegue'nun Nash'i atından indirirken gülümsediğini gördüm. Saçını okşayıp kız kardeşiyle oynamasını söyledi. *Aslına bakarsan beni epey bir sevdiler. Onlara ilgi gösteriyorum, hediyeler getiriyorum. Onun hiç yapmadığı kadar.*

On beş dakika bile geçmemişti ki bir tartışma daha çıktı.

"Onu bana ver, Lydia!"

Benim tanıdığım Nash böyle mızmızlık yapmazdı, hele ki basit bir göztaşı için asla, Lydia da böyle inatçılık yapmazdı. İkisi her zaman çok iyi dosttu. Didişmelerini ilgiyle izledim. Oleez onları gönülsüzce susturmaya çalışıyor, sanki tam olarak umursamıyordu. Montegue git gide sesten rahatsız olmuş, babacan tavrının altındaki gerçek yüzü ortaya çıkmıştı.

"Başka bir tane bulmanıza yardım edebilirim," deyiverdim. "Nehrin orada mutlaka vardır." Çocuklar didişmeyi bırakıp bana baktı, gözlerinde dinmek bilmeyen bir ateş vardı. Banques irkilerek başını çevirdi. Emirlerine karşı gelip çocuklarla konuşmuştum. "Tabii Majesteleri'nin izni olursa," diye ekledim.

Montegue bir an için bunu düşündü, sonra da Lydia'yla Nash'e baktı. Onları ve didişmelerini nehrin oraya gönderip onlardan kurtulmak ona cazip gelmişti.

"Sizi gönderirsem sorununuz çözülür mü?" diye sordu onlara.

Nash gönülsüzce omuz silkti. "Sanırım."

Lydia kaşlarını çattı. "O bize dokunmasın yeter," dedi, yüzünü ikna edici bir şekilde tiksintiyle ekşitmişti. Boğazım düğümlendi. Gözlerinde gördüğüm şeyi tanıyordum. *Hokkabazlık, nefret, gösteri.* Her nefeste ve göz kırpışında ortaya ustaca bir performans koyuyordu. Tanıdığım biri haline gelmişti, hayatta kalmak için her şeyi yapan biri.

Montegue, Paxton ve Truko'yla olan sohbetine dönmek için sabırsızlanıyordu. Mezarlıkta oynarlarken çocuklara göz kulak

olması için görevlendirdiği iki muhafıza başıyla işaret etti. "Yanlarından ayrılmayın," diye emir verdi Banques, ardından oyunun kurallarını hatırlatmak için bana uyaran bir bakış attı. Henüz yakın çevreye girmemiş, güvenlerini kazanamamıştım.

Ama yaklaşıyordum.

Kral bu sabahki duyurudan sonra yine yanıma gelmişti. Dudaklarıma bakmıştı. Jase'in öptüğü dudaklara. *Patrei*'nin isteyip de asla tam anlamıyla sahip olamadığı dudaklara. Gözlerinde bir bilmece okunuyordu, cevabı ise dokunacak kadar yakındı.

"Onu seviyor muydun?" diye sordu.

Hayatımda ilk kez, açlıktan kırılan bir yetim olarak geçirdiğim yıllara şükrettim. Dördünlordları attığım her adımı dikkatle izlerken elimin altındaki yaban elmasını umursamıyormuş gibi davranıp gülümsemeyi ve hokkabazlık yapmayı öğrendiğime şükrettim. Ustaca omuz silkmelerime ve pervasızca iç çekişlerime şükrettim. Hedefimi tartıp biçerek, sabırla onun hayallerini beslemeyi öğrendiğime şükrettim.

İçimdeki her şey Jase'i istiyordu. Onu sevmekten asla vazgeçmeyecektim. Ama krala cevap verirken belli belirsiz gülümsemekle yetindim. Ayın peynirden mi yapıldığını soran küçük bir çocukmuş gibi saçma sorusunu geçiştirdim, onu aşağılayarak aklından bu düşünceyi atmayı umuyordum. Hem, bu zaten kendisinin de aklından atmak istediği bir düşünceydi. Tıpkı halkın haykırdığı *katil* sözcüğünü duymayıp, sadece *çok yaşa kral*'ı duyması gibi.

Derenin yanındaki çamaşırhaneye gidip diz çökerek oturduk. Oleez taşların arasından yürüyerek bize katıldı. Lydia ve Nash didişmeyi sürdürdü ama muhafızlar sıkılıp uzaklaştığında Lydia bana, "Üzgünüm," diye fısıldamayı başardı.

"Ben de," dedi Nash.

"Üzülecek bir şey yok," diye fısıldayarak cevap verdim. "Sizi buradan çıkarıp ailenize götüreceğim. Söz veriyorum. Siz yeter ki sabırlı olun ve böyle davranmaya devam edin."

"Başka şansları yoktu," diye açıkladı Oleez, fısıltıyla konuşurken kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için iki yana baktı. Saldırı olduğu sırada çocuklarla şehirde alışverişe çıktıklarını anlattı. *Straza* askerleri, çılgın yarasalar gibi şehre üşüşüp herkesin canlarını kurtarmak için kaçışmasına neden olan diğer askerlerle başa çıkamamıştı. Onu ve çocukları yakalamışlardı. Onları yakalayan Hagur'du, arenada çalışanlardan biriydi ve saldırının olacağını bildiği için onları takip etmişti. Kaçırılma gibi durumlarda çocuklara birileri onları kurtarmaya gelene dek onları kaçıran kişinin sözünden çıkmamaları, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaları tembihlenmişti. Oleez bu uyarıyı uygulamak zorunda kalacaklarını daha önce hiç düşünmediğini itiraf etti. Öne uzanıp onu korumak istermiş gibi Lydia'nın gözüne düşen saçlarını arkaya attı.

"Peki ya Rybart?" diye sordum. "Kralın dediği gibi şehri yağmaladı mı?"

"Birileri yağmaladı. Bu kişi Rybart mıydı bilmiyorum. Ama olabildiğince kötüydü. Binaları yaktılar. Kervanları yağmaladılar. Ballenger'lar her yana yetişmeye çalışıyordu."

"Montegue bu yüzden mi askerleri gönderdi?"

"Ona kalırsa evet ama askerlerin gelişi bize de sürpriz oldu. Mason yeni nöbetçiler getirmişti. Birkaç gün boyunca ortalık sessizdi, bu yüzden çocuklarla şehre inmiştim zaten. Ailenin kaçıp mahzende saklandığını söylüyorlar. Bütün suçu onların üzerine yıktılar. Onlar..."

"İşiniz hâlâ bitmedi mi!" diye bağırdı Kısa Boyun. "Kral çizmelerini giyiyor."

Oleez, korkuyla Kısa Boyun'a baktı. "Bu askerlerden bazıları -mesela şunun gibi- bu dünyaya ait değil," diye fısıldadı. "Onlarda doğru olmayan bir şeyler var." Bunu ben de düşünmüştüm.

"Geldik!" diye seslendim.

"Kraldan nefret ediyorum," diye tısladı Nash.

"Bir gün onu öldüreceğim," dedi Lydia kararlı bir şekilde.

"Hayır," dedim sertçe. "Onu zamanı gelince ben halledeceğim. Siz sadece şimdi yaptığınızı yapmaya devam edin. Hem, ağabeyiniz hakkında söylediklerim..." Boğazım düğümlendi, beni yatıştırma sırası bu kez Nash'teydi.

"Jase hakkında o şeyleri kral söyletti. Biliyorum." Sesi çocuksu ama bilgeydi, hıçkırıklara boğulmamak için tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım.

"Hiçbirinin doğru olmadığını biliyoruz," diye ekledi Lydia. "Ağabeyimiz gerçekten ölmedi. O *Patrei*. Ölmek için daha çok genç."

Derin bir nefes alıp yıkılmamaya çalıştım. Hayatta kalmak için çabalıyor olabilirlerdi ama onlar daha çocuktu.

"O nerede?" diye sordu Nash. "Ne zaman gelecek?"

Dönüp Oleez'e baktım. Arma yüzüğünü taşıyan şişmiş eli o da görmüştü.

"Kazi?" diye sordu Lydia.

Boğazımı temizleyip sesimi titrememeye zorladım. "En kısa zamanda," diye cevapladım. "Jase en kısa zamanda gelecek."

Gitme vakti gelmişti. Hava soğumuş, kar yağmaya başlamıştı. Lydia ve Nash önden koşup ellerinde bir sürü parlak göztaşıyla Oleez'in arkasından gitti.

Ballenger aile mezarlığından geçerken durdum ve uzun, kıvrımlı sütunlara baktım. Bir adım atıp yaklaştım. *Hayaletler...* Bu dünyadan göçüp gidenlerin uykusunu hissedebiliyordum. Yumuşak kalp atışlarını, içlerindeki huzuru hissedebiliyordum. Ama başkalarını da hissediyordum. Tepemde hep bir ağızdan uğuldayıp bana fısıldayan uykusuz hayaletleri, hâlâ bu dünyadan kopamayan sonsuz nefeslerini, nedendir bilinmez bir türlü burayı bırakıp gidemeyenleri...

Parlak ışık huzmeleri soğuk parmaklarıyla kollarıma dokunuyor, saç tellerimi havaya kaldırıyor, merakını gideriyor, hatırlıyor, umut ediyordu... Eski anıları yeniden yaşıyor, ikinci bir şans umuyordu. Tıpkı yaşayanlar gibi. *Şşşt.* Eğer bilmiyorsanız yalnızca çamların arasından fısıldayan bir meltem olduğunu sanabilirdiniz. Eğer Ölüm ile hiç yüz yüze gelmediyseniz, onu hiç tanımamanız normaldi.

Devasa lahitte birçok mezar vardı ama bir tanesinin üzerinde yazan kişiyi taşımadığını biliyordum. Duyduğum nefesler onun değildi. Çünkü o Breda'nın Gözyaşları'nda gömülüydü, ay ve güneş ona arkadaşlık ediyordu. Jase'in bu boş mezarın ardında yatan gerçeği anlatacak kadar güvendiği tek kişi bendim. Ona öğretilen her şeye ve ülkesinin yasalarına karşı gelmiş, kız kardeşinin son arzusunu yerine getirmişti.

Ölüm döşeğindeyken Sylvey'yi bu kadar korkutan görkemli ve devasa anıta hayran kaldım. Girişin iki yanında bir insan boyunda kılıçlar taşıyan üç buçuk metre boyunda asık suratlı iki melek heykeli vardı, ürkütücü ve etkileyici görünüyorlardı. Çukur gözleri nereye gitseniz sizi takip ediyordu. Yukarıdaki pervazı süsleyen ustaca yontulmuş bir kartal heykeli vardı. Devasa pençeleriyle oyuklu bir çıkıntıya tünemiş, bakışlarıyla buraya gelen herkese sonsuz bir uyarıda bulunuyordu. Aradaki boşlukları birçok oyul-

muş meyve ve meyvelerin üzerini kaplayan yaprağımsı mermer süsler dolduruyordu. Detaylar o kadar gerçekçiydi ki, limonların üzerindeki dokuyu bile görebiliyordunuz. Venda'da ölüler işaretsiz mezarlara gömülür, bazen mezarın üzerine en ufak rüzgârda uçup giden bir avuç *thannis* dökülürdü.

İçeri gireceksen gir, yoksa git.

Bir adım geriledim, belli belirsiz sesi duyunca irkildim.

İçeri girmenin bir yolu yoktu. Taştan kapı iki buçuk metre yüksekteydi. Karsen'in cenazesinde mezarın kapısını kapatmak için iki iri adam gerekmişti. Jase on beş yaşındaki haliyle gecenin bir yarısı burayı açmayı nasıl başarmıştı? Çaresizlikten mi? Olabilirdi. Çaresizlik insanı ya müthiş aptal ya da müthiş güçlü yapardı veya ikisi birden.

Yanağımı kapıya yaslayıp pürüzsüz soğuk taşı tenimde hissettim, gözlerim yanıyordu. *Jase.* Kalbim onun ölmediğini söylüyordu. Burası ona yaraşır bir yer değildi. *O yaşıyor.* Ama mantığım başka şeyler söylüyordu. Banques'ın yere fırlattığı yüzüğün o tok sesini düşününce boğazım düğümleniyordu. Gözlerimi kapatıp sırf irademle acının gitmesini sağlamaya çalıştım, yüzüğü zihnimden atıp Jase'e yaptığım yemini hatırladım.

Kazi...

Gözlerimi birdenbire açtım. Ses çok yakından gelmiş, kulağımı ısıtıyordu, iki dünya arasında sıkışıp kalmış gibi. Kapıdan uzaklaşıp başımı çevirerek daha fazlasını duymaya çalıştım.

Bilmiyordum... Yemin ederim bilmiyordum. Üzgünüm.

Duyduğum ses rüzgârla birlikte havaya karıştı. *Şşşt.*

"Atına bin artık! Kral seni bekliyor!"

Kısa Boyun'un emriyle birlikte ölülerin seslerini arkamda bırakarak Tor Kalesi'nde beni bekleyenlerle yüzleşmeye gittim. Orada tanıdığım kimler ölmüştü?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

JASE

JURGA, ERİDİNE İLE HELDER BAŞIMDA DURUYOR, ALNIMA çizgiler çizen Caemus'u izliyordu.

"Şuraya biraz daha çizelim," dedi Jurga, şakaklarımı göstererek.

Herkes elbirliğiyle yardım ediyor, yüzümdeki dövmelerin Caemus'a çizdiğim çizimle birebir aynı olmasına özen gösteriyordu. Kbaaki tasarımları hep kendine özgü olurdu, buraların sakinleri onların dövmelerini iyi tanırdı. Bizim dövmemiz de ikna edici olmalıydı. Şimdiden yüzümün yarısını kaplıyordu.

"Hâlâ gitmen için çok erken olduğunu düşünüyorum," diye homurdandı Cemus, yüzüme hafifçe boya sürmeye devam ederken.

"Yürüyebilirim. Ata bilebilirim. Artık vakti geldi," diye cevapladım. Ve eğer oraya ulaşabilirsem elimde en azından bir tane silah ve bir torba cephanem olacaktı. O tek silaha ulaşabilirsem, daha fazlasını da bulabilecektim.

"Başını çevir," diye emir verdi Caemus.

Cehennem Ağzı'nın en çok tanınan adamı bendim, bu yüzden görünüşümü tamamen değiştirmeliydim. Ağır kürklü pelerin, çizmeler ve başlık işe yarayacaktı. Yüzümün yarısını kaplayan kaşkol daha çok işe yarayacaktı ama kaşkolü çıkarma ihtimaline karşı görünümümü yine de değiştirmeliydim. Kbaaki tasarımları göz alıcıydı. İnsanlar gözlerin etrafındaki kıvrımlara bakarken yüze dikkat etmezdi.

"İşte bu kadar," dedi Helder, onaylayarak başını salladı. Caemus'un çizimini benim çizimimle karşılaştırdı. Karısı Eridine ona katıldı.

"Sırada yüzük var," dedim.

Caemus yüzünü buruşturdu.

"Emin misin?" diye sordu Eridine.

Bu sözde ordunun askerleriyle kaynayan tepelerden geçecektim. Kbaaki kötü ruhlardan korunmak için sol kaşlarına mücevherler takardı. Jurga'nın işime yarayabilecek minik bir küpesi vardı. Karşılaşacağım kişileri ikna etmek için önemli bir detay, bana detaylıca bakmalarına engel olacak bir dikkat dağıtma yoluydu.

"Ben yaparım," dedi Jurga, Caemus'un elindeki iğneyi alarak. Herhangi bir uyarıda bulunmadı. Sadece kaşımı tuttu ve iğneyi batırdı. Küpeyi balık oltası gibi kaşıma geçirirken göğsümden bir homurtu kaçtı. Jurga'nın uysal görüntüsünün altında demir kadar sert bir yanı olduğunu biliyordum, şimdiyse kolay kolay sarsılmadığını öğrenmiştim.

Eridine yaranın kanını sildi. "Bu işine yarar," dedi. "Artık seni kendi annen bile tanıyamaz. Göğsünü açmamaya dikkat et yeter."

Bu ayazda gömleğimi çıkartacağımı hiç sanmıyordum ama ne demek istediğini anlamıştım. Göğsümdeki Ballenger dövmesi her şeyi açığa çıkarırdı. Bunun yanı sıra yüzümü yıkamamamı, yoksa boyanın çabuk solacağını söyledi. Eğer şanslıysam bana iki hafta bo-

yunca yeterdi. Bu kadar uzun süre ihtiyacım olmayacağını umuyordum.

Jurga bana ufak bir ayna tuttu. Yüzümün yarısı koyu mavi mürekkeple kıvrımlı şekillerle boyanmıştı, diğer yarısını ise gözüme doğru uzanan uzun, kıvrımlı bir çizgi ikiye ayırıyordu. Kendimi tanıyamıyordum. Beceriksizce Kbaaki aksanıyla konuşmaya çalıştım. "Yolumdan çekil git, seni ova yerlisi. Üşüşme tepeme."

Eridine ve Hélder kıkırdadı.

"İşe yarayabilir," diye kabul etti Caemus.

Başka bir replik söyleyecektim ki kulübenin kapısı ardına kadar açıldı. Kerry kapıyı ardından kapattı ve dizlerini tuttu, nefes nefese kalmıştı. "Atlılar!" dedi hırıltılı bir sesle. "Acele edin!"

Kostümümün bir kısmı tamamdı ama bir Kbaaki avcısı Venda yerleşkesinde şüphe çekerdi, üstelik Ballenger arması dövmeli göğsüm açıktaydı. Oturduğum banktan zıplayarak kalktım, Hélder aceleyle ayağa kalkıp mahzenin kapağını açtı. Ben mahzenin kapısına varana dek kapı duvara çarparak yine açıldı. Döndüm ve silahlı saldırganlara baktım. Onlar da beni gördüklerine, benim onları gördüğüm kadar şaşırmıştı.

"Seni yalancı şeytan! Ona ne yaptın? Kız nerede?"

Wren üzerime atladı, beni duvara vurup *ziethe* hançerini boynuma dayadı. "Sana onun arkasını kolla, yoksa senin peşine düşerim demiştim!"

"Bırak da konuşsun, Wren!" diye araya girdi Synové, ardından alev alev yanan mavi gözleriyle bana baktı. "Konuş, seni yılan. İyi bir bahanen olsa iyi edersin!"

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedim. "Saldırıya uğradık. Onu bulmaya gideceğim, yani ya beni öldürün ya da yolumdan çekilin."

Artık herkes hep bir ağızdan konuşuyor, Wren ve Synové'yi

sakinleştirmeye çalışıyordu. Mije ve Tigone'nin saklandığı ormandaki harabeyi görmüşlerdi. Mije'nin eyerindeki kanları görüp Kazi'ye ait olduğunu sanmışlardı.

"Pusuya düştüler diyoruz, kızım! İndir silahlarını!" diye emretti Caemus.

Wren'in gözleri parladı, benimkilerin içine bakıyordu. Hançeri tutan eli titriyordu. Nihayet *ziethe*'yi indirip arkasını döndü.

Synové gözyaşlarına boğulmuştu. "Kazi'nin nerede olduğunu biliyorum. Onu bir hücreye atıp zincirlediler."

Ardından hıçkıra hıçkıra bize rüyasını anlattı.

Birbirinizi bırakmayın, sizi kurtaran bu olacak.

Eskiden çoktunuz, şimdi bir oldunuz. Artık bir ailesiniz.

Birbirine kenetlenmiş aileme bakıyorum.

Burada olmayı onlar da en az benim kadar istemiyor.

Hepimiz farklıyız. Tartışıp duruyoruz. Yumruklarımızı sallıyoruz.

Ama birbirimize sarılmasını da biliyoruz.

Birlikte büyüyoruz, vadideki ağaç çemberleri gibi güçleniyoruz.

- Greyson, 16

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

KAZI

TOR KALESİ BENİM EVİM OLMAMIŞTI. HENÜZ DEĞİL. Tam olarak değil. Daha önce buraya geldiğimde bir işgalci, savunmalarını delip geçen bir sahtekârdım. Gizli görevi olan bir askerdim, bir yalanın arkasına saklanmıştım. O zamanlar tek gördüğüm sırlarla dolup taşan bir kaleydi, her odayı ise olası bir saklanma yeri olarak görmüştüm. Buna rağmen o zamanlar bile, her ne kadar görmemek için elimden geleni yapsam da içindeki güzelliği; Ballenger'ları şimdi oldukları güçlü aileye dönüştüren bağlılığın canlı bir kanıtı olduğunu görmüştüm. Muntazam bir şekilde kesilmiş bir mücevher gibiydi, bazı anlarda pervasızca davranıp bunun bir parçası olmanın nasıl olacağını hayal ederdim. Bazen kimsenin beni görmediğinden emin olup boş yemek odasındaki sandalyelerden birine oturarak o sandalyeyi, Jase'in yanındaki sandalyeyi hep bana ayırdıklarını hayal ederdim.

Elimi duvarlara süre süre koridorlarda dolanırken elimin değdiği her taşın ardında yatan yüzyılları hisseder, o taşı kesip oraya

koyanın hangi nesil olduğunu hayal ederdim. Jase'in kitaplıklarında kaydı bulunan, zor kazanılmış tarihi görmüştüm. İlk ailenin, zor durumlara birlikte göğüs geren ve bir şekilde galip gelen, her şeye rağmen hayatta kalan çocukların mahzenin duvarlarına kazıdığı çaresizliği görmüştüm. O çocuklara karşı beklenmedik bir yakınlık hissetmiştim.

Burası Jase'in sevdiği ve korumak için yemin ettiği tarihi taşıyan evdi. Gözlerimin önündeki yıkımı bu kadar korkunç kılan da buydu. Yıkılan kuleleri gün yüzüyle gördüğümde baş döndürücü bir mide bulantısı hissettim. Bu dehşet çeviri boşlukta...

Üçüncü katta bir oda var. Ufka uzanan bir manzarası var, diğer herkesten uzakta. O oda bizim olsun. Tabii sen de istersen.

Bizim odamız.

Artık yoktu.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp derinlere gömdüm, yoksa ağırlığıyla büzülüp bir dal parçası gibi ikiye ayrılacaktım. Asla bizim olamayan diğer şeylerle birlikte bunu da gömdüm.

Ana evin ortasında yamuk bir taş dizisi duruyordu. Her iki yandaki kulelere ise dokunmamışlardı. Bir zamanlar çiçeklerle taşan sera şimdi kış yüzünden çoraklaşmıştı, artık içinde silahlı askerler dolaşıyordu. Kral, Paxton'a Oleez ve çocukları Rae Evi'ne götürmesini söylemiş, kendisi ise benimle mahzene gelmişti. Paxton'a kınayan bir bakış attım, Lydia ve Nash onun akrabalarıydı ama bu boş bir uyarıydı. Uymak zorunda olduğum kuralları o da biliyordu. Bakışları benimle buluştu. Hareketsiz duruyordu, yüzünden hiçbir ifade okunmuyor, muhtemelen o çok önemsediği kazançlı ödülleri düşünüyordu. Kralın emirlerine omurgasız bir dalkavuk gibi atlıyordu. Benimse içimde kor gibi bir ateş yanıyordu, bu ateşi bütün gücümle harmanlamamak için kendimi zor tutuyordum. Kralın güvenini kazanmalı, sözleri ve mantığıyla beni

kendi tarafına geçmeye ikna ettiğine inandırmalıydım. Kralın güvenini kazanmak istiyorsam Paxton'ın gözlerini çıplak ellerimle oymaktan kaçınmalıydım. O giderken ona bir gülümseme gönderdim. Bu gülümsemenin onu bakışlarımdan daha çok endişelendirmiş olduğunu tahmin ediyordum.

Tünele indiğimizde bundan memnun oldum. Burası değişmeyen tek yerdi. Ne kış ne de yaz uğramıştı buraya. Yoluma çıkan kırık taş molozları yoktu, yalnızca meşalelerin aydınlattığı karanlık ve çaresizliğin küflü kokusu vardı, zaten bu kokuya alışıktım.

Silahlı askerler önümüzden yürüyüp mahzene doğru gitti, ağır çizmelerinin sesleri mağaranın taştan duvarlarında yankılanıyordu. Tünelin öbür ucunda tuttukları zehirli köpeklere ne olduğunu merak ettim. Kralın adamları, onları öldürmüş olabilir miydi? Ya da belki de Ballenger'lar onları da mahzene götürmüştü. Bu düşünce beni biraz olsun rahatlattı. Köpekleri yanımda duran yol arkadaşlarımın üzerine saldıklarını görmeyi çok isterdim, varsın beni de sarsınlar.

Montegue'nun benim sesimin ne gibi bir farklılık yaratacağını düşündüğünden emin değildim. Uzaklardaki güçlü bir krallığın sözünün imkânsız derecede kalın çeliği delebileceğini mi sanıyordu? Ya da elinde kalan tek koz bendim. Çaresizlik karşısında en mantıklı insan bile pes ederdi. Yüzündeki ifadeden ve adımlarından sabırsızlık okunuyordu.

Tanıdığım bütün Ballenger'lara on dakika boyunca seslendikten ve yakarışlarım yalnızca beklediğim gibi sessizlikle karşılandıktan sonra Montegue var gücüyle bağırmaya ve devasa kapıyı yumruklamaya başladı, alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Öfkesi beni gafil avlamıştı. Arkasını döndü, önüne düşen saçlarını geri attı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

Ballenger'ların duşarı çıkma ihtimaline karşı uzun, keskin kar-

gılar taşıyan muhafızların yüzündeki ciddi ifadeye baktım. Onlar hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu, acaba bu sahne daha önce harfi harfine kaç defa yaşanmıştı? Kapıya gelip kaç defa yumruklamış, kaç kez hakaretler savurmuştu? Eğer Ballenger'lar içeride tutsaksa, neden bu kadar umursuyordu? Bir yere gittikleri yoktu. Açlıktan ölmelerini bekleyebilirdi.

"Ben Eislandia Kralı'yım," diye hırladı, kendi kendine konuşur gibi. "Buna pişman olacaklar." Ayaklarını yere vurarak uzaklaştı. Yürürken bana ve askerlere onu takip etmemizi emretti.

Tünelin T'sine ulaşıp bir sonraki dönemeçten döndüğümüzde, nefesleri düzene girmiş ve kendini biraz toparlamıştı.

"O belgelere ihtiyacımız var," dedi sakince.

"Silah planlarına mı? Söyledim ya, onları yok ettim."

"Başka belgeler var. Farklı belgeler. Alimlerin odasında duran belgeler. Onlar kayıp."

Başım karıncalandı. Alimlerin odasındaki belgeler mi? Phineas'ın bana yok etmemi söylediği belgelerden mi bahsediyordu? Onları nereden öğrenmiş olabilirdi, ne de olsa yok edilmemişler miydi? Kral bunu nasıl...

Mideme soğuk bir ağırlık oturdu. Sesimin elimden geldiğince rahat çıkmasına özen göstererek birkaç kelime söyleyiverdim. "Tor Kalesi belgeler ve defterlerle dolu. Birkaç tanesinin kaybolduğunu nasıl öğrendiniz?"

"Hizmetçilerden biri söyledi."

Yan gözle ona baktım, kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı. "Oleez mi?" diye sordum, sesimi sakin çıkmaya zorlayarak. Başımda darağacı davulları çalarken en ufak bir yalanı söylemeden önce dahi düşündüm. "Sanırım onların odasını temizlemekle görevli olan hizmetçi oydu."

"Evet, belgelerin kaybolduğunu bana Oleez söyledi. Çalışma odalarından birini temizlerken fark etmiş."

Oleez ana evin temizliğinden sorumluydu, oradaki işler bütün gününü alırdı. Bırakın kâğıtlarını nerede olduğunu bilmeyi Mağara Bitimi'ne ayak bile basmazdı, bundan emindim. Ama sonra aklıma başka bir kâğıt parçası daha geldi... arenada kralın ceketinin cebinden çaldığım kâğıt parçası. Dudağımı ısırdım, sonra bir risk alıp ağımı daha geniş bir alana attım. "Kâğıtların önemli olduğunu düşündüren nedir? Yoksa... Devereux mu söyledi?"

Kral adımlarını yavaşlattı ve merakla kaşını kaldırdı. "Banques'ın ismini nereden biliyorsun? Demek sonunda gözüne girmeyi başardın. Kendini şanslı saymalısın."

Suratımı ifadesiz bir hâle getirmeye çalışsam da zihnimde düşünce çarkları dönüyordu. *Devereux ve Banques aynı kişi mi?* Risk aldığım doğruydu ama bunu beklemiyordum, hedefim emir komuta zincirinin en üstündeydi.

Zane, köle avcılarını tutması için ona para teklif edenin Devereux olduğunu söylemişti. Devereux *Banques*. Sözüm ona komutan bela çıkarmak için ayak işlerini mi yapıyordu? Aylardır arka sokaklarda geziniyor, Cehennem Ağzı sakinlerine ve Ballenger ailesine saldırıyordu. Kudretli bir komutan olmadan önce cebinde ağzına kadar dolu bir para kesesi olan adi bir hayduttu.

Ayrıca kral için çalışıyordu.

Zihnimde görüntüler belirdi, bütün şüphelerim teker teker yerine oturdu... düzeni bozmak ve Ballenger'ların oradan oraya koşuşturmasını sağlamak için köle avcıları tutup yangınlar çıkarmak, halkın gözünde Ballenger'lara dair şüphe oluşturmak ve Birlik'in tepkisini çekmek için gecenin karanlığında yerleşkeye saldırmak. Fertig ile kralın paralı askerlerini andıran deneyimli çetesinin saldırısı ve son olarak da Beaufort'un omzunun üzerinden bakarak birinin gelip onu kurtarmasını beklemesi... Kralı bekliyordu, her adımda masummuş gibi davranan kurnaz kralı,

halkın ona saygı duymasını isteyen ve bu yüzden bir suçluyu kurtararak kendini suçlu çıkarmayan kralı. Kral hem Beaufort hem de Banques'ın ikisinden de daha iyi bir yalancıydı. Midemdeki soğuk ağırlık damarlarımda buz tuttu.

Yanlış ejderi yakaladık.

Montegue birdenbire durdu ve başını eğerek bana baktı. Gözleri berraktı. Bilgiçti.

Artık inkâr etmek, anlamamış gibi davranmak için çok geçti. Bu bir yalan olurdu, kral da yalan olduğunu anlardı.

"Gidin," diye emretti muhafızlara. Muhafızların hızla buradan tüyüp bizi yalnız bıraktığında, tekrar bana doğru döndü. Bakışları altında boğulduğumu hissediyordum.

"Başından beri sendin," dedim. "Beaufort ile plan yapan sendin. Loncalar değildi. Phineas'ın odasındaki belgelerden kimsenin haberi yoktu. Beaufort bile bilmiyordu. Her şeyin benim çıkardığım yangında yok olduğunu sanıyordu."

Montegue'nun gözlerinde bir alev belirdi. Bu bilgiden gurur duymuştu.

"Ama Phineas'ın bir sırrı vardı," dedim. "Seninle minik bir anlaşma yapmıştı, planların kopyasını yapacaktı."

"Hayır... kopyasını değil," diye cevapladı kısık sesle, üstü kapalı bir şekilde. "Üstelik minik bir anlaşmadan fazlasıydı." Tünelin duvarına eğilmiş, bana bakıyordu. Başını içimi görmek istiyormuş gibi yana eğmişti. "Beaufort bana kıtayı vadetti... ama Phineas *bütün evreni* vadediyordu." Duvardan çekildi ve bana doğru yürüdü, her yanı değişiyordu... Omuzları daha genişti, gözleri siyah sıvılar gibi beni karanlığın içine çekiyordu. "Anlayacağın, zavallı çocuğun başında alimlerin içerisinde en genç ve en düşük rütbeli olmak gibi bir dert vardı. Diğerleri onu itip kakıyordu ama içlerinde açık ara farkla en dâhisi de oydu. Onunki gibi yaratıcı

bir zihin yalnızca birkaç nesilde bir gelir. Ben bunu fark ettim ve onun kendini kanıtlama şansı için heyecanlı olduğunu biliyordum. Ben de ona bu şansı tanıdım."

Bana doğru yaklaşırken ondan uzaklaşıyordum ama sonunda omuzlarım duvarla buluştu. "Bütün bunlar, yaptığın her şey, aslında hiçbirinin düzeni sağlamakla ilgisi yoktu," dedim. "Tam tersi. Sen, bütün bunların ardındaki mimarsın."

Tam önümde durdu. Çok yakınımdaydı. "Bu seni nasıl hissettirdi?" diye sordu. "Etkilendin mi?" Tepemizde duran meşalenin ışığı yüzüne yansıdı, kalın kirpikleri gözlerine gölge düşürüyordu.

Dehşete düşmüş? İğrenmiş? Ama onun duymak istediği cevabı vermek zorundaydım. "Etkilenmeden edemiyorum ama bunu daha önce fark edemediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Doğru cevap. Kral gülümsedi. "Eğer çok bariz olsaydı mimarlık bir yanım kalmazdı, öyle değil mi?"

Priya'nın ofisi artık krala aitti. Anlaşılan Ballenger'lara ait olan bütün yerlerin en önemli alanlarını kendisi için ayırmaya kararlıydı. Bölgesini işaretleyen bir kurt gibiydi. Şehirdeki hanı, arenadaki daireleri ve Tor Kalesi'nde de Ballenger'ların birçok işletmesinin kalbi olan Priya'nın huzurlu ve çok düzenli ofisini ele geçirmişti.

Bana Phineas ile yaptığı, ona "evreni" vadeden anlaşmadan biraz daha bahsetti. Phineas'ın bir teorisi vardı ama bu teoriyi diğerleriyle paylaşmak istememişti. Eğer işe yararsa, kralla yaptığı anlaşmaya göre artık Torback ve diğerlerinin parmağında oyuncak olmayacaktı. Kendi araştırmalarını yönetme özgürlüğüne sahip olacaktı. "İçinde her şeye dair derin bir merak vardı ve diğer alimler onu boğuyordu. Zihni asla dinlenmiyordu. Ben de ona bu özgürlüğü tanıdım."

"Ama Beaufort konuşmasın diye onu öldürdü."

Omuz silkti. "Phineas'ın zihni güçlüydü ama cesareti yoktu."

Phineas'ın ölmek üzereyken bana belgeleri yok etmek için yalvardığını krala söylemedim. "Phineas ölmeden önce, tembris ağaçlarının onunla konuştuğunu söyledi. Ne demek istemiş olabilir?"

Kralın gözleri parladı. "Tembris ağaçlarını hiç merak etmiyor musun? Göğe kadar uzanan ağaçlar, kıtadaki diğer tüm ağaçlardan daha uzunlar. Phineas merak etti. Ben de ettim, hem de onları gördüğüm ilk andan beri. O ağaçlar doğal değil. Bu dünyaya ait değil. Tanrıların bizzat yaptığı şeylere benziyorlar. Hem bir şey nerede büyümeleri gerektiğini işaretlemiş gibi belli bir yerde çember halinde büyüyorlar. Belki dünyaya çarpıp parçalanan yıldız buna sebep olmuştur?"

Kral pencereye gitti ve Ballenger bahçelerine baktı. "Peki ya racaa kuşları? Boyutları hariç atmacalarla birebir aynı olduklarını biliyor muydun?" Dönüp bana baktı. "Phineas biliyordu. Ayrıca kıtada yaşayan iki buçuk metrelik devleri de unutmamak gerek. Senden ve benden iki kat daha geniş ve iki baş daha uzunlar. Ama sadece boy olarak değil. Tutkuları da farklıydı. Yıkımı hepimiz hikâyelerden biliyoruz; dinmek bilmeyen taşkın denizleri, şehirleri bütün yutan depremleri, göğe varan öfkelerini dışarı püskürten dağları. Dünyanın çekirdeğine kadar inen bir tutku bu."

Ceketine uzanıp içinden minik bir şişe çıkardı. Şişenin tıpasını açıp içindeki parlayan tozun birazını avcuna döktü, ardından tozu üfleyip elini daireler çizerek havada salladı. Üflediği tozlar yere düşmedi, başka bir şey oldu. Kristaller girdap gibi döndü ve kralın aldığı minik nefes odanın içinde dönen güçlü bir rüzgâra dönüştü. Omuzlarıma düşen saçlarım yukarı kalktı, sıcak havanın parmakları daireler çizerek koluma dokundu, ardından dudakla-

rıma doğru esip birdenbire sıcak ve yakıcı bir hal aldı. Montegue avcunu açtı ve kristaller geri dönüp tekrar orada toplanarak avcunun daireler çizen hareketini izledi. Rüzgâr durdu ve kristaller onlara komut vermiş gibi bir yığın halinde avcunda toplandı. Kral özenle avcunu kapattı ve kristalleri şişeye geri koydu.

Kendimi zekice bir sihir gösterisi izlerken gizli ipleri görmeye çalışan bir çocuk gibi hissediyordum. Az önce ne olmuştu? Bu basit bir hokkabazlık numarası değildi.

"Bu nedir böyle?" diye sordum.

Kral gülümsedi ve avcunda parlayan tozlara baktı, ardından parmak uçlarını yalayıp parmağını minik tozlara batırdı. Hayranlık dolu bakışlarla parmağına bulaşan toza baktı. "Yıldız sihri," diye cevapladı. "*Arzu.* Tanrıların bizzat dünyaya koyduğu, bütün varlıkların içini görüp o varlığın ihtiyaçlarını, asıl dürtülerini anlayan bir element. Dokunduğu nesnenin üzerinde iz bırakıyor. Büyü, ye, yan, avlan, patla, ele geçir. Asıl amacı dokunduğu şeyi olduğundan daha fazlası haline getirmek, bitkilerin daha uzun ve daha güçlü büyümesi için mısır tarlalarına balık gömmeleri gibi. Hangi çiftçi bunu istemez ki? Yıldız sihri her şeyi daha büyük, daha iyi ve daha güçlü yapabilir."

"Cephanelerde bu mu var?"

Başını salladı. "Kapıyı açan da bu oldu. Yıldız elementi ısı ve ateşle ortaya çıkıyor. Az bir baruta neler yapabildiğini gördün. Ama Phineas bu elementi süzerek en saf, en güçlü biçimine getirmeyi başardı, böylece yıldızların sihrini *her şey* üzerinde kullanabiliyoruz. Her şey ve herkesin içinde bir dürtü vardır. Bu toz, o dürtüyü ortaya çıkarıyor. Olasılıkları bir düşünsene. Durdurulamaz ordular yaratabilir; rüzgârı, yağmuru, ateşi, hasadı, *mevsimleri* kontrol edebiliriz. Belki bir gün geceyi ve gündüzü bile kontrol ederiz. Olasılıkların sonu yok."

Ateş. Yolda gelirken gördüğümüz tuhaf biçimde yanmış yamacı hatırladım. Ormanın eteği sanki biri kontrol altına almış gibi olağandışı düz bir çizgi şeklinde yanmıştı.

"Birkaç asker üzerinde deney yaptık. Sonuçlar hayret verici. Keşke elimizde daha fazlası olsaydı."

Aklıma Fertig'in demir gibi sert tutuşu, beni boğmaya çalışırken dehşete düşüren hissiz gözleri geldi. Gözlerinde çılgına dönmüş bir arzu vardı. "Hayret verici" askerlerden biri de o muydu? Dehşet, zehirli bir gölge yaratığı gibi içime süzüldü. *Kısa Boyun, Kesik Kafa, Yaralı Göz.* Onların da elleri Fertig gibiydi, gözleri de... İçlerine tam olarak insancıl olmayan bir şey girmiş gibiydi ya da belki de merhametsiz yanları daha da güçlenmişti.

"Bu," dedi Montegue, cebine koyduğu şişeye dokunarak. "Elimde sadece bu kadar kaldı. O belgelerin neden bu kadar önemli olduğunu artık anlıyorsun. Onları bulmak *zorundayım.*"

Ne pahasına olursa olsun. Bunu eklemesine gerek yoktu. Ses tonundan zaten belli oluyordu.

Phineas bana evreni vadetti. Montegue kafayı mı sıyırmıştı? Evreni kontrol edebileceğine gerçekten inanıyor muydu?

Kral yanıma yürüdü, parmağında kalan yıldız tozları minik, kusursuz elmaslar gibi parlıyordu. Parmağını dudaklarıma yaklaştırdı ve beni inceledi, tozu dudağıma dokunduracağından çekiniyordum.

"Nasıl bir şey olduğunu görmek ister misin?" diye fısıldadı.

Sessiz kaldım ama kral damarlarımda çılgınca akan kanı duyabiliyormuş gibi gülümsedi.

"Hayır," dedi, teklifini geri çekerek. "Tozun her taneciği kıymetli, üstelik gerçek arzunun ne olduğunu bilmiyorum. Henüz."

Gerçek arzu mu? Neyden bahsediyor olabilirdi?

Ardından parmak ucundaki tozları yaladı.

Sonra ne oldu tam olarak emin değildim ama odadaki ışık sadece ondan geliyormuş gibi değişti. Gözlerindeki açlık bataklık alevi gibi parladı ve tek bir adımda beni duvara yapıştırdı. Elini belime doladı, yüzünü bana yaklaştırdı. "Seni öldürmek istiyordum," diye fısıldadı yanaklarıma doğru.

Kesik kesik nefes alıyordu. Nefesleri aniden ısındı, sanki başından beri içinde yanan fırın şimdi hayata dönmüştü. *Beni öldürmek mi, yoksa öpmek mi istiyorsun?* Artık hangisi olduğunu biliyordum. *Öldürmek.*

"Seni yakaladığımız andan beri seni öldürmek istiyordum, hem de bunu Ballenger'ları öldürmek istediğimden daha çok istedim." Çenemi kaldırıp beni ona bakmaya zorladı. Gözleri korkutucu bir zekâyla parlıyordu. "İşime burnunu sokarak bana ne kadar bela çıkardığını bilemezsin. Bu an için her şeyi riske attım. Bu işe yıllarımı ve elimdeki her şeyi verdim, sense bir anda pervasızca uğruna çalıştığım her şeyi ateşe verdin."

Belimi daha sıkı tutarak beni kendine doğru çekti. Tek bir hareketle boynumu kırabilirdi. Teni alev almış gibi sıcaktı.

"Her şeyi değil," diye hatırlattım. "Kayıp belgeler buralarda bir yerde. Sen de onları bulmamı istiyorsun."

Beni tutan elini gevşetti, gözlerindeki ateş yavaş yavaş söndü. "Evet," dedi yavaşça. "Belgeler." Onun gerçek arzusu buydu işte. Beni bıraktı ve geriye doğru bir adım attı. "Banques işe yarayabileceğin konusunda beni ikna etmeyi başardı. Hem ben affedici ve adil bir adamım. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Başımı salladım. Kendimi kızgın bir ayıdan kaçıyor ve ayı her adımda bana yaklaşıyormuş gibi hissediyordum.

Gülümsedi. "Güzel." Uzanıp parmağının tersiyle çeneme dokundu. "Sen her zaman başkasının emri altında çalıştın. Şimdiyse benim emirlerimi yerine getireceksin."

Garvin bir zamanlar hırsız olduğumu ona anlatmıştı. Hem de iyi bir hırsız. Sanırım bu da kraliçenin Beaufort'u almak için neden beni gönderdiğini açıklıyordu. Montegue bütün araziyi, hatta Rae Evi'ndeki birkaç katlı arşivi bile karış karış aradıklarını söyledi. Buna rağmen belgelerin buralarda bir yerlerde olduğundan eminlerdi. Tor Kalesi'ne yapılan saldırı sürpriz bir saldırıydı, şehrin kapılarında at arabalarının tenteleri açılıp silahlar ateşlenmeye başlayana dek kimsenin ruhu bile duymamıştı. Ama askerler ilk defa bu kadar büyük tüfeklerle ateş ediyordu ve bu yüzden keskin nişan alamıyorlardı. Suru yıkmak yerine, ana evin ortasındaki kuleyi yıkmışlardı. İçeriden bağrışmalar duyulmuştu. Ballenger'lar ve hizmetçiler hep birlikte can havliyle dışarı koşmuştu.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya, anlattıklarının hiçbirinin duygularımı etkilemesine müsaade etmemeye çalıştım ama duymadığım o çığlıklar bile içimi kemiriyordu. Yaşanan dehşeti hayal edebiliyordum. Vairlyn emirler yağdırıyor, herkesi güvenli bir yere götürmeye çabalıyordu. Çocuklarını arıyordu. *Samuel.* Yoksa bu yüzden mi ölmüştü?

"Beni dinliyor musun?" diye sordu Montegue sertçe.

"Tabii ki," diye cevapladım içimde büyüyen korkuyu göstermemeye çalışarak. Montegue, hırstan gözü dönmüş bir komutanın iplerini elinde tuttuğu beceriksiz bir hükümdar değildi. Tersine soğukkanlı bir komplocu, bir *mimardı.* Bu fırsat şans eseri önüne düşmemişti, fırsatı kendisi yaratmıştı. Bunu ne zamandan beri planlıyordu? Aklıma ister istemez ordusunu oluşturmak için yıllar harcayıp sonunda durdurulamaz bir güç haline gelen Komizar geldi. Onun da içinde daha fazlasını elde etmek için bitmek

bilmeyen bir arzu vardı. Peki bu kral daha ne kadar fazlasını istiyordu?

Montegue anlatmaya devam edip Ballenger'ların bırak kalın parşömen tomarlarını almayı, kaçarken yanlarında hiçbir eşya almaya vakitlerinin olmadığını söyledi. Hayati önem taşıyan belgeler buna rağmen buhar olup uçmuştu.

Kaşlarımı çatıp gereğine uygun şekilde düşünüyormuş gibi yaptım. Artık ona çalışıyordum ve yakın çevresine henüz sandığım kadar girememiştim. Hatta hâlâ bir kenarda duruyor, bir ayağımı içeri sokmaya çabalıyordum.

"Bul onları," dedi. Bu bir rica değildi. Kralın, hırsıza verdiği emirdi. Peki belgeleri bulunca ne olacaktı? O zaman ne yapacaktım?

Yok et onları. Bir kez daha Phineas'ın telaşla söylediği son sözleri hatırladım. O korkuyu. Pişmanlığı. Yüce tanrılar, neye bulaşmıştı böyle? *Yıldız sihri.* Bu da ne demekti?

Olasılıkları bir düşünsene.

Kral ile Banques'in çoktan düşündüğüne emindim.

Önümüzdeki iki saati Mağara Bitimi'ni karış karış arayıp parmaklarımı kitaplıklarda ve masalarda gezdirerek, gizli kapıları ve saklı köşeleri arayarak geçirdim. Gizli ama boş yerlere çıkan birkaç geçit buldum. Ama hepsi buydu. Kesik Kafa bana refakat ediyor, o soluk ve hissiz bakışlarıyla attığım her adımı takip ediyordu. Bütün odaların çoktan arandığı belliydi. Odalardaki çarşaflar çıkarılıp yerlere atılmıştı. Dolapların kapakları açılmış, içleri boşaltılmıştı. Kral mantığında haklıydı. Aile herkesi mahzene ulaştırmak için acele ettiğinden yanlarına bırakın Phineas'ın belgelerini, yiyecek bile alamamıştı. Gunner'ın belgelerin değerli olduğunun haberi bile olmadığından emindim. Kral, Phineas'ın belgeleri elementlerin bilgisini alırken kullandıkları Kadim dilde

yazdığını söyledi, bu dili bilen çok kişi yoktu. Phineas belgeleri temize çekip yakında krala göndereceğine söz vermişti ama sonra ben araya girmiştim.

Düzenli ve temiz kalan tek odaya geldik. "Burası teğmenin odası," diye açıkladı Kesik Kafa. "Burada ve arenada görevleri var."

"Burayı arayabilir miyim?"

Kesik Kafa omuz silkti. "Zaten aradık."

Yine de üstünkörü bir arama yaptım. Bulduğum tek sıra dışı şey yatağın altındaki kadın iç çamaşırıydı. Anlaşılan teğmen burada misafir ağırlamaktan hoşlanıyordu. Bunun dışında oda sade bir şekilde dekore edilmişti. Teğmen her kimse, burada uzun süre kalma niyetinde olmadığı belliydi. Ona hak veriyordum. Terkedilmenin ezici kederi, çaresizlikten patlamaya hazır ağır bir balon gibi havada asılıyordu. Bir insan yıkımın ortasında ne kadar süre yaşayabilirdi?

En sonunda elimiz boş bir halde Rae Evi'ne döndük. O saate kadar kral yanına çocukları da alarak arenaya gitmişti. Banques, Paxton ve Truko'yla birlikte bir masanın üzerine eğilmiş haritaları ve hesap defterlerini inceliyor, hangi malların arenaya daha çok gelir getireceğini tartışıyordu. Paraya neden bu kadar ihtiyaçları vardı? Her şey zaten onların elindeydi. Başka ne istiyor olabilirlerdi?

Banques sert bir tonda konuşmaya başlayınca Truko'nun sırtına yasladığı elini yumruk yaptığını fark ettim. O emirleri veren kişi olmaya alışıktı, emirlere uyan kişi değil. Hepimiz yeni numaralar öğrenmek zorundaydık. *Zıpla mı? Elbette. Ne kadar yükseğe zıplayayım, Majesteleri?*

"Aramadan rapor edecek bir şey çıkmadı," diye belirtti Kesik Kafa kısa ve öz bir şekilde, ardından odadan ayrıldı.

Hepsi masadan kafalarını kaldırıp bana baktı, Banques iç çekti. "Krala senin değerli olabileceğini söylerken korkunç bir hata yapmadığımı umuyorum."

Korkunç bir hata. Bu kelimeler. Ses tonu. Kemiklerime işliyordu. *Devereux Banques.*

"Sen kimsin?" diye sordum. "Gerçekte kimsin?"

Gülümsedi, haritalardan birine uzanıp parşömeni katladı. "Aradaki bağlantıyı ne zaman kuracaksın diyordum. Bizim tarafımıza geçtiğine göre sanırım artık bir önemi kalmadı. Aslında şöyle bir düşününce, ikimiz pek de farklı sayılmayız. İkimiz de taraf değiştirdik."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Sen kimsin?" diye tekrarladım.

Haritayı deri bir silindirin içine koyup diğerlerinin arasına yerleştirdi. "Hain ağabeyim yüzünden korkarım ki soyadlarımdan birini altı yıl önce bırakmak zorunda kaldım. Ağabeyim soyada leke sürdüğünde benim için kapıları yüzüme kapatmaktan başka işe yaramadı." Başka bir haritayı alıp katlamaya başladı. "Bir zamanlar Morrighan ordusunun yükselen yıldızıydım. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır," diye cevapladım sessizce.

"Önümde parlak bir gelecek ve seçkin bir kariyer vardı ama ağabeyim krala ihanet ettiğinde hepsi ellerimden kayıp gitti. Ondan sonra kimse bana güvenmedi. Toplumdan dışlandım, bütün geleceğim mahvoldu. Morrighan'dan sürüldüm desem yeridir. Ne büyük bir şans ki Eislandia'nın yeni genç kralı beni kanatları altına alıp kraliyet yargıcı yaptı."

Konuşurken onu izliyordum, görünüşü birdenbire değişti. Onu daha kilolu, daha uzun boylu ve daha yaşlı olarak hayal ettim. Gözlerinin çevresine çizgiler ekledim. Kömür siyahı saçları-

nın beyazladığını hayal ettim. Ama sesi değişmedi. *Ağabey.*

"Devereux Banques Illarion," diyerek açıklık getirdi. "Ama Banques ismini tercih ederim. Annemin tarafı çok daha güçlüydü. Öyle olmasaydı bile eninde sonunda her şey yoluna girdi. Artık Morrighan'da yapabileceğimden çok daha güçlü bir orduyu komuta ediyorum. Onlara kim olduğumu gösterene kadar bekle." Gülümsedi, bu gerçeği açıklamayı birçok kez hayal ediyormuş gibi düşüncelere daldı.

Ağabeyinin iki sene önce ortaya çıkıp yanına geldiğini, hâlâ kaçak olduğu için kalacak bir yer ve paraya ihtiyacı olduğunu söylediğini anlattı, üstelik ilginç bir önerisi vardı. Ne yazık ki kralın ona verecek parası yoktu ama nereden bulabileceğini biliyordu, Ballenger ailesi. Zamanlama mükemmeldi. Daha iyi olamazdı. İyice prova ettikleri bir hikâyeyle Beaufort ve ekibinin Ballenger'ların gözüne girmesi uzun sürmemişti. Ayrıca Ballenger'ların işi ağırdan alması ihtimaline karşın ticaret kervanlarına saldırılar planlamışlardı.

İlk tanıştığımızda beni boğmaya kalktığını hatırladım. *Demek sensin...*

Artık cümlenin devamını biliyordum. *Demek ağabeyimi yakalayıp darağacına götüren sensin.* "Peki ağabeyini tutuklayıp kraliçeye teslim etmem hakkında ne düşünüyorsun?"

Banques kahkaha attı. "Bu olay beni çok eğlendirdi."

"Onu kurtarmayı düşünmüyor muydun?"

"Hah, eninde sonunda kurtaracağız."

"Çoktan idam edilmiş olabilir."

Başını salladı, dudaklarının kenarında Beaufort'unkine korkutucu şekilde benzeyen kendinden emin bir gülümseme belirdi. "Hayır. Ağabeyim tanıdığım en kaypak kişidir, üstelik baldan tatlı bir dili vardır. Kraliçeye durmasına sebep olacak bir şey söyleyecek. Biraz

terlemek ona iyi gelir. Bir süre kıvrandıktan ve genç bir kumandanı işinden etmenin cezasını çektikten sonra kardeşi onu hapisten çıkarabilir."

"Senin ve kralın planlarını açık edeceğinden korkmuyor musun?"

"Etmeyecek, tabii eğer kendi payını istiyorsa."

"Peki kendi payı neymiş?"

Banques gülümsedi. "Her şey zamanla, asker. Her şey zamanla." Paxton'a döndü. "Onunla gidip ana evi ara. Molozların arasında gözümüzden kaçan bir şeyler olabilir."

Ana eve yürürken zar zor nefes alıyordum. Kendimi tekrar tekrar aynı oltaya takılan bir balık gibi hissediyordum. *Eislandia'daki yargıç Beaufort'un kardeşiymiş.* Jase'in babası Beaufort'un geçmişi hakkında soru sormak için mektup yazdığında yargıcın elinde hiçbir bilgi olmadığını söylemesine şaşmamalı. Banques, Karsen Ballenger'ın ağabeyini geri çevirmesini istemiyordu.

Her köşeden bir aldatmaca çıkıyordu. Artık *kiminle* konuştuğumdan bile emin olamıyordum. Tanıştığım en kurnaz dördünlordu bile günün sonunda sadece bir dördünlorduydu ve tek amacı bira bardağını kafaya dikip çantasına birkaç sikke daha atmaktı. Çok fazla sırrı yoktu, olan sırlarını da kolayca ortaya çıkarıyordum. Onları ve onlara karşı gelmenin sonuçlarını anlayabiliyordum. Ama bu...

Burası benim dünyam değildi.

Terli alnıma yapışan saçlarımı arkaya attım. Hiçbir şey ve hiç kimse göründüğü gibi değildi. Düzenbaz Beaufort bile kendi kardeşinin ona eziyet edeceğini düşünememişti.

Daha fazla huzursuz olabileceğimi ya da daha dibe batabileceğimi sanmıyordum ama sonra ana eve ulaştık. Ne beklediğimden emin değildim. Yıkım. Moloza dönmüş duvarlar.

Ama ne hayal edersem edeyim, bunu görmeye hazır değildim. Paxton bana duvarda açılan bir delikten içeri eşlik ederken aramızda çıt çıkmıyordu. Ön antrenin yakınındaki koridora adım atarken damlayan suyun sesini duydum ama bunun dışında ev anormal bir şekilde sessizdi. Açık kitaplar rüzgârda uçuşuyordu. Tavanda açılan korkunç delikten içeri gün ışığı sızıyordu. Delikten gözyaşları gibi sular damlıyor, altında ne var ne yok ıslatıyordu. Priya'nın üçüncü kattaki odasında duran çiçek desenli lavabo ilk katın sahanlığında birkaç parçaya kırılmış halde duruyordu. Bazı yerlerde yıkılan tırabzanları saymazsak merdivenler iyi durumdaydı. Duvarda asılı kilim de yerli yerinde duruyordu ama kilimin tam karşısında, kalenin tavanına asılan dev kirişlerinden biri avcılara yem olmuş bir canavarın kırılmış boynuzları gibi bir taş yığını halinde yerde duruyordu.

Ben merdivenlerden çıkarken Paxton da arkamdan geldi. Gördüğüm yıkılmış ve kırılmış her şey içimde bir şeylerin kırılmasına, Tor Kalesi'ni Jase kadar sevmeye başlayan yanımın ağrımasına sebep oluyordu. Ama umursamamalıydım. Paxton'ın, gördüğüm her molozun içimi kemirdiğini bilmesine izin veremezdim. Durup kırık tırabzandan sarkan beyaz gömleğe baktım. Yırtık kumaş Ballenger'ların teslim bayrağı gibi rüzgârda sallanıyordu.

İkinci katın sahanlığına vardığımızda bir zamanlar muhtemelen bir yatak olan direklerle birleşmiş moloz parçaları gördük. Yatak kime aitti? Vairlyn mi? Gunner mı? Yorganlar ve yastıklardan fırlayan kuş tüyleri hayaletimsi kuşlar gibi koridora saçılmıştı. Derken önüme teki olmayan bir ayakkabı çıktı, bu Jalaine'den ödünç aldığım terlikti. Öylece bakakaldım. Boşluk hissi üzerime üzerime

geldi. Molozların altında yatan benmişim gibi göğsüme bastırdı. Bir zamanlar aile ile dolup taşan bu ev şimdi yıkılmış, parçalanmış ve yok edilmişti. Duvara yaslanıp kendimi toparlamaya çalıştım. Nişan alınmadan atılan bir patlama bütün bunlara sebep olmuştu.

Jase'in odasına doğru ilerledim. Evin bu kanadı hâlâ yerli yerindeydi ama patlama molozları ve parçalara ayrılmış tahtaları buradaki koridora taşımıştı. Yatak odasının kapısını açtığımda başka bir yıkım beni karşıladı. Yatak yırtılarak parçalara ayrılmış, perdeler yere fırlatılmış, kitaplıklar ters dönmüştü. Bu yıkımın nedeni patlama değil, buraya giren bir saldırgandı. Jase'in yazıya geçirerek yıllarını harcadığı kitaplar umursamaz ayakların altında ezilmişti.

Jase'in bir sürü beklentisi ve planı vardı. Şimdi de bu...

Odadaki kaosa bakıp parmağımda duran geniş arma yüzüğünü çevirdim. Jase'e bir söz vermiştim. Şimdi ne kadar da aptalca geliyordu. Benim kibrim kraldan daha mı büyüktü? Ya yeminimi tutamazsam? *Ya Lydia ve Nash'i kurtaramazsam?* İçimde bir telaş yükseldi. Derin derin nefes aldım ve sonra arkamı dönüp kaçarcasına odadan çıktım. Koridoru koşarak geçip merdivenleri çıktım ve seraya gittim. Jalaine'i en son burada görmüştüm, her şeyden uzaklaşmak için buraya gelmişti. Burası, dünyayı unutabileceği yerdi.

Paxton arkamdan bana seslenip durmamı söyledi. Arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Seranın kapılarından içeri dalarken ardımdan içeri girmek üzereydi ki telaşım birdenbire kör bir öfkeye dönüştü ve kendimi onun üzerine atlayıp duvara vururken buldum. Aynı anda çizmeme sakladığım neşteri çıkarıp damarlarının çılgınca attığı hassas boynuna dayadım.

"O neşteri hemen indir," dedi sertçe ama gözlerinde keskin bir korku vardı. Dudaklarını yaladı. "Beni öldürmeyeceksin. Öldüremezsin. Çocukları düşün. Kuralları biliyorsun."

"*Kurallar mı?*" diye bağırdım, çatı katındaki odada bizi kimsenin duyacağından korkmuyordum. "*Kurallar mı?*" Neşteri tutan elim titriyordu.

"Dediğini yapar. Eğer kılıma zarar verirsen, çocukları öldürür. Neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Kapa çeneni!" diye bağırdım. "Kapa çeneni, seni zavallı pislik! Asıl önemli olan *benim* neler yapabileceğim!" Neşteri tutan elim titriyordu. Yanaklarımdan gözyaşları süzüldü. Daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim. Akkor beyazı ışıklar odada bir nabız gibi atıyordu. Haklı olmasından nefret ediyordum. Onu öldürürsem bunun bedeli ağır olurdu, üstelik yapamayacağımı biliyordum. Ama onu öldürme arzusu beni hâlâ eziyordu, bu yüzden neşteri biraz daha bastırdım. Paxton'ın boynunda parlak kırmızı bir çizgi belirdi. "O senin ailendi," dedim hıçkırarak. "Sense onu bir hayvan gibi avladın!"

Paxton sırtını duvara verip neşterden uzaklaşmaya çalıştı. Korktuğunu gördükçe onu öldürmeyi daha çok istiyordum, içimde yanan açlık daha çok alev alıyordu. Kestiğim çizikten akan ufak kan damlalarının neşteri kırmızıya boyamasını izledim.

"O yaşıyor, Kazi," diye fısıldadı. "Jase yaşıyor."

Ona olan nefretim artık yabani ve vahşi bir hal aldı. "Seni yalancı korkak. O değersiz canını kurtarmak için aklına ne gelirse söylersin."

"Lütfen." Yavaşça yutkundu. "Ortalık sakinleştiğinde sana söyleyecektim. Önce sana güvenebileceğimden emin olmam gerekiyordu. Bu doğru. Yemin ederim. Yani, en azından *yaşıyordu.* Onu yerleşkeye götürüp Caemus'a emanet ettiğimde zar zor nefes alıyordu. Onu mahzene sakladılar. Ben giderken Caemus ve Jurga okları çıkarıyordu."

Caemus mu? *Paxtron Caemus'u tanıyor mu? Üstelik Jurga'yı da?*

Mahzeni de biliyor. Duyduklarıma inanamayarak ona baktım. Bu imkânsızdı. Bütün bunları nereden biliyordu? Neşteri yavaş yavaş boynundan çektim. "Peki ya Jase'in eli? Yüzük?"

"Onu Caemus'a emanet etmeden önce parmağındaki yüzüğü aldım. Bir ceset göstermem gerekiyordu, hiç değilse bir kısmını. Yoksa onu aramaktan vazgeçmeyeceklerdi. O gördüğün, öldürdüğüm bir askerin eliydi. Jase'in değil."

Başım dönüyordu.

Düşünemiyordum.

Yaşıyor mu? Jase yaşıyor muydu?

Üstelik onu kurtaran kişi Paxton'dı. Neşteri indirdim. Hiç mantıklı gelmiyordu. Paxton'ın yüzüne baktım. Bunun zalim bir numara olduğundan emindim ama gözlerini benden ayırmadan bana baktı.

Gerçek.

Gerçekti.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Nefes alamıyor, kendimi yine en derin denizin dibindeymiş gibi hissediyordum. Ama yüzeyden parlayan ışığı gördüm ve ona ulaşmaya çalıştım. Dizlerimin bağı çözüldü, yere yığılmadan önce Paxton beni tuttu. Göğsümden hırıltılı sesler yükseldi, nefes almaya çalışırken titredim.

Paxton eğilip beni tutu. Oda dönmeye başladı. Yüzüme düşen saçları kenara itti. "Nefes al, Kazi, yavaş ol. Zor olduğunu biliyorum. Nefes al yeter."

Öksürdüm. Neredeyse boğuluyordum. Nihayet boğuk da olsa bir nefes alabildim.

Paxton çenemi yukarı kaldırdı, gözlerinde telaş ifadesi vardı. "Onun hayatını kurtarmaya çalıştığında, düşündüm ki..." İrkildi. "Ama emin olamamıştım. Onu gerçekten seviyorsun."

Cevap vermedim. Cevabımı yüzümden okumuştu.

"Daha önce söylemediğim için üzgünüm," dedi, ardından temkinli bir şekilde ekledi. "Ama seni uyarmalıyım, kötü yaralanmıştı, hem de çok kötü. Yanında şifacı olarak sadece Caemus ve Jurga var. Şimdiye kadar ölmüş olabilir, bunu bilmelisin." Beni tutan elini gevşetti. "Yerleşkeye geri dönemedim. Çok tehlikeli. Beni takip edip onu bulabilirler. Bilmiyorum ama..."

"O yaşıyor," dedim derin bir nefes alarak. "Hayatta kalmak için son nefesine kadar mücadele edecek biri varsa o da Jase'dir. Caemus'la Jurga da yanında..." Yaşadığım duygu fırtınası sayesinde boğazımdaki yumru geri dönmüştü, yavaşlayıp birkaç derin nefes aldım. Ardından omuzlarımı geriye atıp vücuduma ve zihnime biraz olsun hâkim olmaya çalıştım. "Oradan ayrılmadan önce Jase bir şey söyledi mi?"

"Bilinci kapalıydı. Zar zor nefes alıyordu." Yüzünü buruşturdu. "Beş tane ok yedi, Kazi. Biri göğsüne isabet etti. Durumu iyi değildi."

"Ama yaşıyordu, öyle değil mi?" diye sordum, yine teyit etmesine ihtiyacım vardı.

Tereddüt ederek başını salladı. "Ben giderken yaşıyordu," diye cevapladı.

Paxton nazik ve anlayışlıydı, bana bunu daha önce söylemediği için tekrar özür diledi ama asıl endişesi Jase ile çocuklardı ve bana güvenebileceğinden emin değildi. Uzun zamandır kimseye güvenemiyordu. Jase'in hayatını kurtarmak için çabaladığımı görmüştü görmesine ama ne de olsa *Patrei*'yi kendi isteği dışında kaçırmıştım. Davranışlarım kafasını karıştırmıştı. Cebinden bir mendil çıkarıp bana verdi. Hıçkırıklara boğulmuş olmasaydım, kahkahalarla gülebilirdim. Cebinde özenle katlanmış bir mendil bulundurmak Paxton'a yakışan bir hareketti. Mendili elinden alıp burnumu ve gözlerimi sildim. Hemen sonra mantığım yerine geldi ve onu iterek kendimden uzaklaştırdım.

"Ama onlara çalışıyorsun. *Neden?*"

Kibirli bir horoz gibi boynunu uzattı. "Çalışmıyorum. Tıpkı senin gibi numara yapmak zorundayım."

"Arenayı sen işletiyorsun. Senin söylediklerine neden inanayım?"

"Seni hücreye kapattıklarında ilacı sana kim getirdi sanıyorsun? Ve fazladan yemeği?"

Bir sonraki suçlamam aniden kayboldu. İlacı getiren *o* muydu? Merhem hücreme bırakıldığında hücremin kapısının öbür yanında hissettiğim korkuyu hatırladım. Tekrar Paxton'a baktım, onu *gerçekten* görmeye çalıştım. Zayıflayan tek kişi ben değildim. Paxton'ın elmacıkkemikleri sivrilmişti, öncesinde bakımlı olsa da şimdi hırpani bir yanı vardı. Kirli sakalı çıkmıştı, anlaşılan her gün tıraş olmayı ve kendine bakmayı bırakmıştı. Her haliyle çaresiz görünüyordu, buna rağmen ona karşı olan önyargılarımı atamıyordum. Bugüne dek Paxton, Ballenger'lara ve özellikle de Jase'e karşı yalnızca olumsuz duygular beslemişti.

"Neden?" diye soruverdim. "Ne tür bir oyun oynuyorsun?"

"İçeride akrabalarını satma huyu olan hain Ballenger rolünü oynamazsam dışarıda kalırım, bu da demek oluyor ki tembris ağaçlarından asıldığını gördüğün insanlar gibi ölürüm. Benim yanımda birçok başka insan da ölür. Ölürsem kimseye yararım dokunmaz, sen de dahil. Herkese tepeden bakan bir isyancı gibi davranma lüksüne sahip değilim. Hain rolünü oynamayı ne kadar gerekiyorsa sürdüreceğim. Senin de aynı oyunu oynadığını düşünüyorum."

"Demek istediğim, *neden*? Benim neden umursadığım belli. *Sen* neden umursuyorsun?"

Kızgın bir şekilde kaşlarını çattı. O anda bana Jase'i hatırlatmıştı, aynı Ballenger sabırsızlığı yüzünden okunuyordu. Midem iki büklüm oldu.

"Binlerce sebebi var," diye cevapladı. "Tahmin etmesi bu kadar zor mu? Jase ile yıllardır inişli çıkışlı bir ilişkim olduğunu biliyorum, yıldızlarımız bir türlü barışmadı ama ben de en az onlar kadar Ballenger'ım. O ve ailesi bunu elimden alamaz. Bütün bu tarih? *Benim* de tarihim. Bu işte benim de payım var. Daha da önemlisi, ailenin çoğu üyesi hiç ama hiç umurumda değil ama Lydia ve Nash daha çocuk. Piyon ya da kalkan olarak kullanılmayı hak etmiyorlar."

Vicdansız Paxton kendine onurlu bir amaç edinmişti. Koruma içgüdüsü Ballenger kanında varsa, onun kanında da akıyor demekti.

Ardından bana her şeyi anlattı, en azından bildiği her şeyi. Hikâye git gide kötüleşiyordu.

Kendilerini Tanrıların
bir basamak aşağısında gördüler,
cennet ve dünyadaki güçlerinden gurur duydular.
Bilgilerini güçlendirdiler,
ama bilgelikleri zayıftı,
daha çok, daha çok güç istediler,
savunmasızları ezdiler.

- Morrighan Kutsal Kitabı, Cilt IV.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JASE

BİRİYLE KARŞILAŞMA İHTİMALİNE KARŞI KUZEYDEKİ yoldan gitmek zorundaydık. Yolumuzun uzaması fikri içimi kemiriyordu. Kendimi pire torbası bir yaz köpeği gibi hissediyordum ama kılık değiştirmek istiyorsak her şeyi doğru yapmalıydık. Kbaaki asla güneyden gelmezdi. Senenin bu vaktinde gelmek zaten yeterince şüphe çekecekti ama bunun için bahanemiz hazırdı.

Moro Dağları'nda kendi yolumuzu açarak ilerledik. Eskiden olsa Ballenger mitolojisindeki canavarlarla karşılaşma ihtimalimizin başka insanlarla karşılaşma ihtimalimizden daha çok olduğu bir ormandı. Ama o eskiden artık yoktu. Wren ve Synové, Caemus'tan daha bilgili değildi ama onun gözlemini doğrulamışlardı; ordular ormanlara girmiş, her yere yayılmışlardı. Şüphesiz ki Ballenger'ları arıyorlardı. Boş ormanların huzuru ve kesinliği artık yoktu. Gözümü dört açıp her ses kulak kabarttım.

"Ailenin dağdaki o delikten başka bir yerde olduğunu düşündüren nedir? Caemus kimsenin onları görmediğini söyledi, söylenene göre orada mahsur kalmışlar."

Wren ne yazık ki düşünceli sessizliğini bozmuştu. Synové ile Cehennem Ağzı'na giderek kraliçenin elçileri olarak cevap almayı talep etmek istiyordu ama ona bunun sadece kurtarılması gereken iki tane tutsakla daha sonuçlanacağını söyledim. Paxton gerçekten de Ballenger'ları yer altına kaçırdıysa, şehri ve arenayı ele geçirdiyse ve Kazi'yi esir aldıysa aynısını onlara yapmakta tereddüt etmezdi. Ama Kbaaki tüccarları olarak gidersek arenada istediğimiz cevapları alır, ardından ailemi bulup daha fazla bilgi edinirdik. Tam olarak kiminle ve neyse uğraştığımızı anladığımızda harekete geçecektik. Buna rağmen Wren yola çıktığımızdan beri benimle uğraşıyor, planımı çürütmek için elinden geleni yapıyordu. Mije'yi durdurdum. Kaşıntı, endişe ve korkuya artık dayanamıyordum.

"Ne yapmamı istersin peki? *Hiçbir şey* mi?" diye patladım. Sesimdeki gerginliği ve öfkeyi duyuyor, bundan nefret ediyordum.

"Yavaş ol, çocuk," dedi Synové. "Biz aynı taraftayız, unuttun mu?"

Yutkundum. Aynı taraf. Bazen bana hiç de öyleymiş gibi gelmiyordu.

Wren umarsızca kaşını kaldırdı. "Benim işim bu, *Patrei*. Planlarındaki kusurları bulmak, senin planın ise kusurlarla dolu."

"Bize söylemediği bir şeyler var," dedi Synové. "Gözlerinden okunuyor."

Planımdaki tek kusurlar sürekli düşüncelerime yorum getirmeye çalışan Synové ve cevabını bilmediğim sorular sorup duran Wren'di.

"Gözlerimde tozdan başka bir şey yok."

"Artık vazgeç, *Patrei*," dedi Wren. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Siz bana güvenin, yeter," diye cevapladım. Bazı şeyleri ailem dışındaki kişilerle paylaşamazdım, asla.

Wren gözlerini devirdi. "Sana mı güveneceğiz?"

Ama güvenmek zorunda olduğunu biliyordu. Bu dağı avcumun içi gibi tanıyordum. Onun asla bulamayacağı yolları biliyordum. Ailemi tanıyordum. Hepsinden önemlisi, o güçlü silahlardan birinin nerede saklı olduğunu biliyordum. Paxton ve Truko savaş çıkarmak istiyorsa onlarla savaşacaktım. Kazi'yi kurtarır kurtarmaz. Bu her şeyden önemliydi. Peki ya Rybart? Caemus ondan bahsetmemişti. Belki de Paxton'la Truko onu dışarıda bırakmıştı. Onunla bir anlaşma yapıp yardımını almaya ihtiyacım olabilirdi.

"Unutma," dedi Synové neşeyle. "Sadece rol icabı senin güvenilir, sadık kadınların gibi davranıyoruz."

"Yalnızca bu lanet ormanda birileriyle karşılaşırsak rol yapacağız," diye ekledi Wren. "O ana dek, asker yoldaşımızı arayan iki Rahtan şövalyesiyiz."

Ona şüpheli bir bakış attım. Kazi'yi yalnızca yoldaş bir askerden fazlası olarak gördüklerini biliyordum. Ona en az benim olduğum kadar yakınlardı. Ayrıca, onlar benim...

Başımı salladım. *Benim eşlerim.* Onlar da Kbaaki giysileri giymiş, yüzlerini benimki gibi boyamıştı. Synové kaşına taşlı bir küpe takmıştı. Yerleşkede başka takı kalmamıştı, bu yüzden Wren kürk başlığını başına çekmiş ve siyah bukleleriyle kaşını kapatmıştı. Keskin bakışlı gözleri başlığın altından gözükünce çok daha etkileyici duruyordu.

İç çektim. Kbaaki eşlerim her zaman tetikteydi.

Düşünmek istemediğim o kadar çok şey vardı ki. Kendi bölgeme izinsiz giriyordum. Samuel yaralı, eğer mektup doğruysa daha kötüsü olabilirdi. Beaufort, Ballenger'ları tamamen aptal yerine koymuştu. Paxton her yeri ele geçirmişti. Daha önce birçok kez fırsatım olmasına rağmen onu öldürmemiştim.

Hepsinden çok da Synové'nin rüyasını düşünmek istemiyordum. Kazi'yi zincirlemiş ve her yerinden kanlar akan bir halde karanlık bir hapishane hücresinde yatarken görmüştü. *Heykel gibi hareketsiz duruyordu,* demişti. Kollarını tutup *Peki yaşıyor muydu, Synové?* diye bağırmıştım. Ağlamayı bırakmıştı ama birbirine yapışmış kirpikleri hâlâ nemli, gözleri de şişmiş ve kızarmış haldeydi. Ağzını açıp kapadı. *Bilmiyorum,* diye fısıldadı. *Her tarafı kanla kaplıydı. Hareket etmiyordu. Yaşıyor muydu bilmiyorum.* Derken yine ağlamaya başlamıştı. Caemus bana temkinli bir bakış attı, Synové bütün kuşkularını doğrulamıştı, bense arkama bakmadan kulübeden çıktım. Wren beni duvara yaslanmış, nefes almaya çalışırken buldu. Göğsüm hâlâ açıktı, Wren omuzlarıma bir kürk atıp, *Kazi bazen rüyalar sadece rüyadır derdi, hepsi birbirinin aynısı. Bu da yalnızca bir rüyaydı. Buna inanmak zorundayız.*

Sadece bir rüya, dedim kendi kendime. Sadece bir rüyadan ibaretti. Üzerimden atamadığım çirkin bir rüya.

Bayırdan geçerken gökyüzü giderek kararıyordu. Dağların güney cephesine vardığımızda sert bir rüzgâr esmeye başlamıştı, pelerinimi ve başlığımı kamçılıyordu. Gökyüzü dakikalar içerisinde simsiyah bulutlarla doldu. "*Lanet olsun,*" dedim fısıldarcasına, yukarı bakarak. Tanrılar bana karşı mıydı? Wren'in bunu planımdaki bir kusur olarak göreceğine şüphem yoktu. Havada fırtınanın tadını alabiliyordum. Tuz, metal ve çam, dağın gökyüzüyle buluşmasının tadı. Ağır bir fırtına geliyordu, hayvanlar mağaralara ve kovuklara kaçışacak, birkaç santim, belki de birkaç metre kar yağacak ve sürekli gördüğümüz tozlar yok olacaktı. Erkenden kamp kurmak zorundaydık. Yakınlarda hem bizi hem de atları alacak geniş bir harabe olduğunu biliyordum.

Ormanın derinliklerindeki harabeye ulaştığımızda kar ısıran soğuğuyla birlikte yağmaya başlamıştı. Hava o kadar soğuktu ki

bozuk para büyüklüğündeki kar taneleri bütün bir halde kürklerimize yapışıyor, bir türlü erimiyordu. Synové veWren keskin, ışıl ışıl parlayan taçlar takmış gibi görünüyordu.

Hızlıca bir ateş yaktım, Wren yiyecekleri çıkarıp Jurga'nın yanımıza verdiği büyük ekmeği keserken zihnimde rotamızı baştan çizdim. Eğer kar yağmaya devam ederse bazı dar yollar kapanacaktı ve başka rotalardan gidersek yolumuz daha da uzayabilirdi. Mije'nin üzerindeki eyeri çıkardım, öfkeli bir hareketle dikkatsizce döndüm ve o anda karnıma keskin bir ağrı saplandı. İki büklüm olup eyeri yere düşürdüm, boğazımdan yükselen boğuk sesi bastırdım. Wren ile Synové'nin bana karşı bir sorumluluk hissetmesini istemiyordum. Dışarıdan bakınca yaralarım iyileşiyordu ama içeride bazı yerler hâlâ yaralı ve hassastı.

Zorlanmam Wren'in dikkatinden kaçmadı. "Epey gösterişli yaraların vardı, *Patrei*. Kimse sana yere çöküp yuvarlanmayı öğretmedi mi?"

Aptallığımı düşündükçe içim yanıyordu. Yıkılmış kuleleri gördüğüm anda geri çekilmeliydim. Kazi ile ormanda saklanıp tehlikeyi değerlendirmeliydim. Ama her yer o kadar durgun, o kadar sessizdi ki. Bomboştu. Geri kalan kulelerin hiçbirinden ışık gelmiyordu. Şehir tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu ve kendimi bu karanlık girdabın içine çekilirken bulmuştum. Tehlikeden kaçmak yerine dosdoğru tehdidin ortasına doğru koşmuştum. Evimi kurtarmaya kararlı olsam da ondan daha çok sevdiğim kişiyi, yani Kazi'yi tehlikeye atmıştım. Eğer ona bir şey olursa kendimi affetmezdim.

Olduğum yerde doğrulup karnımdaki ağrıyı görmezden geldim. "Yaralarım gösterişli falan değil. Ayrıca bana Jase diyebilirsin."

Bunu düşünür gibi birbirlerine baktılar, sonra da kahkahalarla güldüler.

"Ee, *Patrei*," dedi Synové kürklerimizi ateşin etrafına sererken. "Kazi ile hediyemi açmaya fırsatınız oldu mu?" Kendini yumuşak kürklerin üzerine bıraktı, uzun bakır rengi örgüleri ateşin alevinde parlıyordu. Gülümseyerek hikâyeyi en baştan anlatmamı bekledi.

"Evet, açtık," diye cevapladım. "Teşekkür ederiz."

Wren ile aynı anda kaşlarını çattılar.

"*Ee, sonra?*" diye sabırsızca sordu Synové.

Ne duymak istediğini biliyordum, belki de bunu duymayı hak ediyordu. Kelimeler dilimin ucuna geldi ama bir türlü dile getiremedim. İçimdeki her şey dondu ve görebildiğim tek şey Kazi'ydi.

Yanakları kızardı, yüzü sımsıcak tüten gün batımı gibiydi. Hiç böyle utandığını görmemiştim. Synové'nin hediyesini avcuna alıp uzun uzun bakmıştı.

Paket elimde parçalanıverdi. Ben de biraz yardımcı olmuş olabilirdim. Emin değildim ama merak ediyordum, içimde sabırsız bir şeyler vardı.

Bu nedir, Kazi?

Aramızda geçen konuşma zihnimden çıkmıyordu, sanki dün yaşanmış gibi canlıydı.

Ziyafet keki, diye cevapladı.

Ardından keki kaldırdı, o da meraklanmıştı. Cilalı kâğıdın altından uzun, kırmızı bir kurdele çıktı. Kurdeleyi çıkardığımda rüzgârda uçuşmaya başladı, kırmızı kumaş aramızda dalgalanıyordu. *Bu ne işe yarıyor?*

Kazi başını salladı. *Korkarım Synové kendini kaptırmış. Bunlar şey için...*

Derin bir nefes aldı, dişlerini dudaklarının üzerinde gezdirdi. *Neyse, boşver.*

İndirdiği kirpiklerine baktım, bir yanım zaten anlamıştı ve

içimde tuhaf bir beklenti oluştu. *Anlat bana,* dedim. *Bilmek istiyorum.*

Dudağı bir çizgi haline geldi, rahatsız olmuştu. Yüzündeki endişeli ifadeyi öperek geçirmek istiyordum. *Ziyafet keki ve kırmızı kurdele,* dedi. *Bir Venda adetidir.*

Bu anı tekrar tekrar yaşıyordum. Mahzende can çekişirken bu anının beni hayatta tuttuğuna emindim. "*Patrei?*"

"Jase!"

Başımı kaldırıp onlara baktım. İkisi de boynuzlarım çıkmış gibi gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Senin neyin var?" diye tersledi Wren.

"Önemi yok," dedi Synové, alnı kırışarak. "Hazır olunca anlatabilirsin. Bizim için..."

"Bana yeteneğinden bahset," dedim. Synové'nin rüyası yüzünden zihnimde alarm çanları çalmaya başlamıştı. "Bilmek *zorundayım.* Kraliçenizin yeteneğini, senin yeteneğini, hani şu..."

Wren'e bakınca iki elini kaldırıp karşı çıktı. "Bende yok," dedi. "Bende hiçbir şey yok."

Synové yüzüne düşen bir bukleyi suratından çekti. "Herkeste bir şey vardır," diye karşılık verdi ve olduğu yere oturdu, anlatmaya hevesliydi. Yeteneğin bir tür bilme becerisi olduğunu söyledi. "Tıpkı herhangi bir dil gibi. Kraliçe öyle der, içimizde derinliklere gömülü bir dil; ama her zaman anlayamayız. Terbiye edip geliştirmemiz gereken bir algı gibi düşünebilirsin. Kadimler, yıkımdan bu sayede kurtuldu. Kraliçe ellerinde başka bir şey olmadığını söylüyor, bu yüzden hayatta kalmak için bilme becerisinin dilini öğrenmişler."

Yeteneğin farklı insanlarda farklı şekillerde ortaya çıktığını söyledi. Kraliçenin bazen önsezileri olurdu, bazen yumuşak bir ses duyardı, bazen de aldığı tek uyarı midesinin derinliklerinde

hissettiği uyarıcı bir baskı olurdu. Synové'nin yeteneği daha çok rüyalarda ortaya çıkıyordu, bu yüzden de gerçekten bir anlamı olan rüyaları birbirlerinden ayırmakta zorlanıyordu. "Ben de hâlâ tam olarak alışamadım. Kraliçe sabırlı olmamı, yeteneği geliştirmemi söylüyor ama bazen beni korkutuyor."

"Her zaman korkutuyor," diye ekledi Wren.

"Peki ya Ölüm?" diye sordum. "Onu görüyor musun?"

Wren ile birbirlerine baktılar, aralarında manalı bir düşünce geçti. Kazi'nin yeteneğini biliyorlardı. "Hayır," diye cevapladı Synové sessizce. "Görmüyorum. Kazi'nin gördüğü gibi değil." Birdenbire titredi. "Bence Kazi'ninki yetenekten çok bir lanet."

Wren kaşlarını çattı. "Belki öyledir. Belki de değildir."

Synové kollarını bedenine doladı. "Sana anlatmasına şaşırdım. Bizimle bile bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmaz."

Başımı salladım. "Fertig'in çetesi bize saldırdığı zaman ona boğmaya çalıştıklarında, Ölüm'ün omzunun üzerinden bakıp onu gösterdiğini söyledi."

"Çok bilmek istiyorsan, rüyamda Ölüm'ü görmedim," dedi Synové, parmaklarıyla örgülerinin ucuyla oynadı. "Bundan eminim."

"Eğer kesin bir cevap istiyorsan, *Patrei*," diye ekledi Wren. "Yeteneğinin bunu verebileceğini sanmıyorum."

Tam olarak bunu istiyordum. Kesinlik. Damarlarımdaki kan buna duyduğum açlıkla akıyordu ve yol katettikçe daha da kızışıyordu. Tenimin altında dolanan pireler gitmiş, yerini kıvılcımlar almıştı. İyileşmeyi bekleyerek belirsizlik içerisinde geçirdiğim günler artık canıma tak etmişti. Sert ve sivri, somut ve doğru olan her şeyi istiyordum. Taşları istiyordum, çeliği ve kılıcı. Kılıcımın sivri ucuyla boğazları kesmek, sıcak kanın elime aktığını görmek istiyordum. Paxton'ın kanı. Sonra da Truko'nun ve bize ihanet eden herkesin. Kazi'yi tekrar kollarımın arasına almak istiyordum. Onu

elimden almaya kalkan herkesin acı çekerek ölmesini istiyordum. Gunner, Priya, Mason ve Titus'un yokluğumda dizginleri ellerine almış, çoktan bir plan yapmış olmasını istiyordum.

Giderek artan öfkemle ateşe bakarken Wren'in beni izlediğini gördüm. Ateşin alevleri gözlerine yansıyordu, başını salladı. "Kimse içindeki ateşin hedefi olmak istemez, *Patrei*. İşte sana söyleyebileceğim kesin bir şey."

"Benim de öyle," diye ekledi Synové.

İkisi de Kazi'nin güvende, hatta hayatta olduğunu söyleyip beni yatıştırmaya çalışmadı. Hayatın belirsizliğini onlar da biliyordu. Sevdiğimiz insanların öldüğünü biliyorlardı, tıpkı Caemus'un dediği gibi ne kadar beklersek bekleyelim, ne kadar sinirlenirsek sinirlenelim, tanrılara ne kadar yalvarırsak yalvaralım hiçbir şey değişmeyecek ve gidenler geri dönmeyecekti.

Buna rağmen kendimi her adımda tanrılara yakarırken buldum.

Yalvarırım onu benden almayın. Ne isterseniz yaparım.

Ne isterseniz.

Wren bana kalın bir somun ekmek ve elma dilimleriyle süslediği tütsülenmiş tavşan etini uzattı. Yemeğimizi yerken tulumu aramızda paylaşarak hafif Venda şarabını yudumladık. Uzun bir yudum aldığımda Synové parmaklarını şaklattı. Neredeyse hiç durmadan konuşuyor ama bize neşeyle nasıl antilop derisinin kanını boşaltıp tulum yapıldığını açıklarken bir yandan da ekmeğini ve etini yemeyi başarıyordu. Griz'in, Bahr'ı kraliçeye teslim etmeden önce bıraktığı için ne kadar öfkelendiğini anlatırken memnuniyetle gülümsedi. "Aslına bakarsan onu serbest falan bırakmadım. Herkes bunun racaa kuşunun işi olduğunu gördü," diye açıkladı,

parmaklarına damlayan yağlı tavşan etini yalarken. "Racaa kemikleri yutmaz, bunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum," diye cevapladım ve şarap tulumunu Wren'e uzattım.

"Baykuşlar gibi kemikleri dışarı atarlar. Eminim bir gün Cam Lanteux'da dolaşırken iç çamaşırlarıyla birleşmiş bir top halinde Bahr'ın kemiklerini bulacağım. Ona yakışır bir son..."

Wren elini kaldırdı ve Synové anında sustu. Siyah buklelerini sallayarak başını çevirdi, bir şeyler duymayı bekliyordu. Dışarıda uğuldayan rüzgâr ve atların kişnemesi yüzünden hiçbir şey duymamıştım ama birdenbire tüylerim diken diken oldu. Bir titreşim. Vuruş sesi. Bir şeyler yaklaşıyordu.

Yarısı bitmiş ekmeğimi kürküme sarıp ayağa kalktım ve kılıcımı kınından çektim. Çeliğin ince sesi sessizliği yararken atlar dörtnala harabeye giriş yaptı. Önden üç adam girdi ve onların ardından üç kişi daha geldi. Ziyaretçilerimiz vardı. İlk düşüncem sayıca bizden üstün olduklarıydı, ikinci düşüncem ise içlerinin birinin beni tanıyıp tanımayacağını merak etmekti. Kılığım işe yarayacak mıydı? Benim çektiğim kılıcı, Synové'nin yayına yerleştirip nişan aldığı okunu ve Wren'in iki elinde tuttuğu *ziethe* hançerlerini görünce geriliediler.

"Sakin olun, dostlarım. Fırtınadan sığınmaya geldik. Bizi hazırlıksız yakaladı," diye seslendi adamlardan biri. Onu tanımıyordum ama Shiramar aksanıyla konuştuğu göz önünde bulundurulursa muhtemelen Truko'nun adamlarından biriydi. Üzerine çullanıp ondan bilgi koparmamak için kendimi zor tuttum. Nasıl bilgi alacağımı biliyordum ama şu anda sayıca üstünlerdi. Atıyla daha yakına geldi. "Bu sığınağı paylaşmamızın sakıncası var mı? Tek isteğimiz bu. Adım Langston," diye ekledi, ismini bilmek huzurumuzu yerine getirecekmiş gibi göğsüne dokundu.

Wren ve Synové ile aramda bir bakışma geçti, ardından başımı sallayarak ona cevap verdim. Kabul etmekten başka çarem yoktu. Wren'le Synové bir kez daha kürklerinin üzerine oturdu, silahlarımızı sakladık ama yakınımızda tuttuk. Saklayacak hiçbir şeyi olmayan insanlar, özellikle de Kbaaki'ler fırtınanın ortasında sığınaklarını başkalarıyla paylaşırdı.

"Hoş geldiniz, dostlarım," dedim, kalın aksanımı yaparak. "Gelin şöyle, ısının."

Langston atından atlayarak indi. Diğerleri de onu takip etti; çizmelerini yere vurup pelerinlerine, sakallarına ve şapkalarına yapışan karları silkeleyip atkılarını çıkardılar. Rütbeleri daha düşük olacak ki aralarından iki adama atlarla ilgilenme görevi verdiler, adamlar eyerleri çıkarıp battaniyeleri silkelerken diğerleri ısınmak için ateşimizin yanına geldi. Görebildiğim kadarıyla hiçbirini tanımıyordum. Shiramar'dan gelen tüccarlar olabilirlerdi, gerçi hiçbir tüccar yolunu kaybetmediği sürece bu gözlerken ırak yollarda bulunmazdı. İçimden bir ses Truko'nun adamlarından olduklarını, Cehennem Ağzı'nı ele geçiren ordunun bir parçası olduklarını söylüyordu.

"Demek Kbaaki'siniz," dedi Langston, üzerine karlar yağmış kalın kaşlarını kaldırarak. Eldivenlerini çıkarıp ceketinin cebine koydu. "Evden bu kadar uzağa gitme mevsimi çoktan geçmedi mi?"

Çalıştığımız hikâye dilimin ucundaydı. "Kralın kızı hastadır. Siarrah onun iblislerini yalnızca ruh ağacı dumanının kovacağını söyledi. Ruh ağacı bulursak bize bir sandık gheirey verecek, biz de buraya geldik."

Langston başını salladı, koca bir sandık gheirey'in bir hazineye mal olduğunu ve kışın yolculuk etmeye değeceğini biliyordu. Ateşin başında bize katılan üç arkadaşını hızlıca bizimle tanıştırdı. "Cain, Gelincik ve Utreck," dedi. Yanımda duran Cain uzun boy-

lu ve kaslıydı, en büyük tehdidi onun oluşturacağı belliydi. Gözlerini envanter çıkarır gibi eşyalarımızda, ateşin etrafına serdiğimiz battaniyelerden yanımızda duran silahlarımıza ve köşeye yığdığımız bohçalara kadar her şeyde gezindi. Bu yalnızca merak değildi. Onda inci gözleri vardı, işaretleri arıyordu.

"Odunu arenadan mı alacaksınız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ormandan daha hızlıdır." En yakın ruh ağacı ormanı neredeyse yüz metre güneydeydi ve kastiğe benzeyen ağaçları kesmek o kadar kolay sayılmazdı, üstelik pis bir işti. Odunu arenadaki tüccarlardan almak mantıklıydı, ne de olsa hastaya yetiştirmemiz gerekiyordu ve acelemiz vardı. Yine de elimden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde konuyu bizden onlara çekmek istiyordum. "Bu tipide sizin dışarıda ne işiniz var?"

"Başka bir ödülün peşindeyiz," diye cevapladı Langston ama ne tür bir ödül olduğunu söylemedi.

"Devriye geziyoruz," dedi Utreck. "Şey arıyoruz..."

"Av hayvanı," diye araya girdi Langston ama ağzımdan kaçırmışlardı bir kere. Gündüzler av hayvanı yakalamak için "devriye" gezmezdi. İnsanları arıyorlardı. Şimdiye dek ağzımızı açmayan Wren ve Synové'ye baktı. Onlar Kbaaki aksamı yapmayı becerememişti, bu yüzden birileriyle karşılaştırsak sessiz kalmalarına karar vermiştik. "Bunlar kim?"

"Kardeşlerim," diye cevapladım. "Ghenta ile Eloh. Ben Vrud." Wren ile Synové başlarını sallayarak selam verdi. Langston'un gözlerinin uzun süre üzerlerinde durması boşuna gitmiyordu. Şüphelenmiş miydi, yoksa aklında daha farklı bir şeyler mi vardı?

Kısa boylu tıknaz bir adam olan Gelincik, Wren'in yanına gidercek ona gülümsedi. Ön dişlerinden biri kırılmış, geri kalanı yamulmuş ve kopmak üzereydi. Wren onu uyarmak için bir bakış attı. Uzak dur.

"Bir selam versen ölür müsün?" diye tısladı.

"Onlar sadece Khaski dilinden anlar," dedim.

Langston kumu koyup kürklerin üzerine attığım kılıcıma baktı. "Khaski ne zamandan beri uzun kılıçlar taşıyor?" Silahlar sırrını oluşturmuyordu. Yerleşkedeyken elimizde ne varsa yanımıza almıştık. Caemus baltasını vermişti, Synové ile Wren'in geri kalan silahlarını ise aramızda paylaşmıştık. Bana Synové'nin kılıcı düşmüştü. Khaski genelde uzun, pala tipi kılıçlar taşırdı.

"Kralın hediyesiydi. Hoşuma gittiğinden emin değilim ama onu aşağılamak istemedim."

"Alışırsın," dedi Cain. "Sizin şu palalarınızdan daha ağırdır ama alıştıktan sonra o ağırlık bir avantaj olabilir."

Önerisine teşekkür etmek için başımı salladım. Ardından dışarıdaki işlerini bitiren diğer iki adam yanımıza geldi. Birinin ismi Arman'dı, diğerini ise zaten tanıyordum, besi hayvanı pazarında bini kandıkları adamdı. Beni tanıyacağını sanmıyordum ama tanınmaması için elimden geleni yaptım. Gözlerimi görmesin diye başımı indirdim. Bir keresinde gözlerimde ölümünü görmüştü, o gün ona ikinci bir şans tanımış olsam da bunu unutmayacağını biliyordum. Tenimin altında parlayan kıvılcımlar gittikçe usanıyordu. Ballenger çalışanlarının kaçı aileyi terk etmiş ve Paxton'a çalışmaya başlamıştı?

Cain buraya geldiklerinde aceleyle kürklerin üzerine koyduğum yarısı yenmiş ekmeği fark etti. Gözleri birdenbire beni buldu. Ne düşündüğünü daha ağzından çıkmadan biliyordum. Jurga büyük ekmekleri yanımıza verdiğinde benim de aklımdan geçmişti ama kimseyle karşılaşmadan önce yiyip bitirebileceğimizi sanmıştım.

Cain zihnimde dönüp duran kelimeyi dile getirdi. "Ekmek mi?"

Adamlar ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Sessizlik yoğun bir hal aldı. Ateşin çıtırtısı artık duyulmuyordu.

Başımı kaldırmadan konuştum. "Hediye," diye açıkladım. "Yolda bir gezgin verdi."

Langston beni daha dikkatle inceledi. "Ne kadar şanslı bir adamsın böyle, Vrud. İki kadın, kralın hediyesi, ücretsiz ormanın derinliklerinde taze ekmek bulmuşsun." Elini av bıçağına götürdü.

Wren sesli bir şekilde iç çekti, dikkatleri benim üzerimden alarak oyunu eskimiş çorba kemiği gibi bir kenara attı. Akıcı bir şekilde Landese dilinde konuştu. "Bir parça ekmekten mi rahatsız oldun, Langston?"

Hepsi ona baktı. Oyunumuz zaten ortaya çıkmıştı ama Wren bana bir saniye de olsa zaman tanımıştı ve o bir saniye her şey demekti.

Kılıcıma uzandım ve kürkün üzerinde yuvarlanıp havaya fırlattım, kılıcın kını Gelincik'in göğsüne çarptı.

Wren yaralanan Gelincik'i Utreck'e doğru itti, Synové de Langston'ının sırtına tekme atıp ateşe doğru düşmesine neden oldu. Langston düşerken Wren *ziatha* hançerini karnına sapladı. Diğerleri de artık silahlarını çekiyordu.

Cain aç bir kurt gibi saniyeler içerisinde üzerime atladı ve ayağa kalkmadan beni yakalayıp ağırlığıyla yere bastırırken hançeriyle boğazımı kesmeye çalıştı. Kollarım titriyordu, ona engel olmakta zorlanıyordum, ateşe yakın duruyordum. Gözlerindeki açlığı gördüm. Avcılar, bu adamların hepsi birer avcıydı. Bir an sonra Cain yanağına bıçak darbesi yedi.

Synové silah kemerine uzanmış, bıçaklarını birbiri ardına havaya fırlatıyordu. Cain geri çekilip kuduz köpek gibi inledi, dudağından kanlar akıyordu. Hançerini elinden alıp göğsüne sapladım. Tam o anda Hagur yanımdan geçip Synové'nin peşinden gitti. Hâlâ yerde yatıyordum ama kılıcımı savurup bacağını kesmeyi başardım. Hagur çığlık atarak yere yığıldı ama hemen arka-

sından Gelincik baltasını yukarı kaldırarak peşimden geldi. Balta darbesinden kaçmak için yuvarlandım ama tam o anda Wren, avına doğru inen bir kartalın hassasiyetiyle ortaya çıkıp başını gövdesinden ayırdı.

En son ölen Arman'dı. Kulakları tırmalayan bir çığlıkla öne fırlayıp başının üzerindeki gürzü sallayarak bize doğru koşuyordu. Cain'in elimde duran hançerini fırlattım ve kafatasına isabet etti, gürz de uçarak duvara çarptı.

Ölü. Hepsi ölmüştü.

"Herkes iyi mi?" diye sordum, öldüğünden emin olmak için topallaya topallaya Utreck'in yanına giderek. Synové'nin onunla boğuştuğunu görmüştüm ama ortada kan yoktu, derken kafatasının ezildiğini gördüm ve Synové'nin çizmelerinin kurbanı olduğunu anladım.

Synové öne eğildi, ellerini dizlerine koyup nefes nefese, "İyiyim," diye cevapladı.

Wren kürküne bakıp homurdandı. Gelincik'in başı kürkün üzerine düşmüş, kürkü kana bulamıştı. Kürkü kaldırınca Gelincik'in başı duvara doğru yuvarlanıp cesedin yanında durdu. Wren üzüntüyle mahvolan kürke baktı.

Etrafımızdaki can pazarına baktım. Hepsi ölmüştü, Hagur hariç.

Ona baktım, tapınağın merdivenlerinde ikinci bir şans için vermem bana yalvardığını unutmamıştım. Elleri birbirine kenetlenmiş, yüzünü tapınağın içindeki meyus azizlerin heykelleri gibi sakin bir hale sokmuştu. Ben de o ikinci şansı ona tanımıştım. Şimdiyse yerde öylece yatıyordu, bacağı yana doğru kıvrılmıştı. Ufak bir et parçası hariç, baldırından itibaren ikiye ayrılmıştı. Çılgın bakışlarla bana bakıyor, hâlâ kim olduğumu anlamaya çalışıyordu. Sık nefes alıyordu, minik bir köpek gibi nefes nefese kalmıştı. Başı yana doğru sallandı.

"Merhaba, Hagur," dedim. Yüzü birdenbire soldu, zaten solgun olan suratı hastalıklı bir beyaza döndü. Artık kim olduğumu kesinlikle anlamıştı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu, kaykılarak benden uzaklaşmaya çalıştı ama birkaç santim dahi hareket edemedi.

Bir kez, diye düşündüm. *Tanrılar bile bizi sadece bir kez affeder.* Hepsi bu kadar.

"Sen öldün," dedi hırıltılı bir sesle.

"Tanrılar beni hayata geri getirdi," diye cevapladım. "Ama senin artık ikinci bir şansın olmayacak."

Yağlı yüzü terden parlıyordu. Ölmek üzereydi. Yanına eğilip hızlıca işe koyulup kemerini yarasına sardım. Kemeri sıkarken bir çığlık kopardı. Ben cevabımı alana dek kan kaybından ölmesine müsaade etmeyecektim.

Kan akışı durduğunda ilk ve en önemli sorumu sordum. "Kazi nerede?"

"Öyle birini tanımıyor..."

"Yanımdaki Vendalı asker!" Yeleğini yakalayıp sertçe kendime doğru çektim. "O nerede?"

Acıyla çığlık attı. Gözbebekleri geriye yuvarlandı. "Yemin ederim..." dedi nefes nefese. "Ben hep dağdaydım. Devriye görevinde. Onu görmedim. Ama Banques... onun tutsakları var. Bazılarını çoktan astı..."

"Astı mı?" diye bağırdı Wren. "Kimi astı?" Her zaman sakin olan yüz ifadesi çaresizlikle büzüştü.

"İsyancılar," dedi nefesi kesilerek.

"Neredeler peki? Onları nerede tutuyor?" dedim sertçe.

"Bazıları şehirde. Bazıları arenada. Bazıları..."

Daha bu soruya vereceği cevap bitmemişken Synové başka bir soru sordu. "Banques de kim?"

"Kumandan," diye fısıldadı Hagur, sesi zar zor duyuluyordu. "Sağ kol."

Kumandan mı? Verdiği her cevap daha çok soruyu beraberinde getiriyordu. "Kimin sağ kolu?" diye sordum. Cevaplarımı almak için fazla vaktim kalmamıştı. Bilinci kapanmak üzereydi. "Paxton mu? Truko mu?"

"Sandığından daha zeki. O asla..."

Gözlerini kapattı ve başı yana doğru düştü. Yüzüne tokat atıp onu uyandırmaya çalıştım. "Kim? Söyle artık, seni piç!"

Ceketini yakalayıp onu tekrar kaldırdım, sallayarak onu uyandırmaya kararlıydım ama Wren beni durdurup Hagur'u yere doğru itti. "Enerjini boşa harcama, *Patrei*. O öldü."

Şaşkınlıkla Hagur'a baktım, giysisini yumruğumun içine aldım, bana iki defa ihanet eden bu haini bırakmak istemiyordum. Elimden gelse içini açıp aradığım cevapları parmaklarımla kazıyarak alacaktım. *O nerede?*

"Bırak artık, *Patrei*," dedi Wren yumuşak bir şekilde. Hagur'un ceketini tutan ellerimi serbest bıraktı. "Gel kendimize canlı birini bulalım. Konuşabilen birini."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

PAXTON GÜN İÇİNDE YALNIZ KONUŞABİLECEĞİMİZ güvenli anlar buldukça sırlarını açıkladı. İşe serada başladı, konuşurken aşağıdan birileri bizi dinliyorsa diye komplo kurmak yerine evi arıyormuşuz gibi gözükmek için molozları ve mobilyaları karıştırdık. Seranın pencerelerinin çoğu yerli yerindeydi ama kırık bir pencereden içeri giren soğuk rüzgâr yüzünden hava ayazdı. Hareket etmek kemiklerimizin buza dönmesini engelliyordu.

Jalaine'in özenle kırptığını gördüğüm çalı şimdi bir köşede ölmüş, yaprakları kararıp solmuştu. Kral Tor Kalesi'ne döndükten sonra onunla hana geri gitmemizden önce konuşacak çok az vaktimiz vardı. Paxton'ın anlattıklarını kulağımı dört açıp dinlemeye çalıştım ama bir yandan onu izliyor, tam olarak *kim* olduğunu anlamaya çabalıyordum.

Banques'ın yazdığı resmi raporda yazanlara karşın Rybart'ın Cehennem Ağzı'na herhangi bir saldırıda bulunmadığını anlattı. Onu günah keçisi yerine koymuşlardı, ne de olsa o ve adamları

öldükten sonra kendilerini ve niyetlerini savunamazlardı. Montegue'nun kurnazlığının böyle derinlikli ve ayrıntılı olması bende hayranlık uyandırmıştı. Açıkgöz, sabırlı ve zeki biriydi. İnsanları nasıl kandırıp oyunlarına alet edeceğini iyi biliyordu. Yanlış yönlendirmeyi o da benim kadar iyi anlıyordu.

Rybart'ı kral öldürmüştü ya da en azından muhafızlarından birine öldürmesini emretmişti; çünkü kral olarak ellerini hiç kirletmezdi. Ölen kişi Paxton ya da Truko da olabilirdi ama Rybart gitmek için kalkan ilk kişi olma gafletine düşmüştü. Krala olan derin nefreti onun sonunu getirmişti.

Paxton bir gün kralın hepsini dairesine çağırdığını anlattı. Hiçbiri kralın ayağına gitmeyi sevmiyordu, en çok da Truko ama Montegue, Ballenger Hanı'nda onun hayatta karşılayamayacağı lüks bir dairede kalıyordu. Bu bile onların ilgisini çekmeye yetmişti. Oraya giderken aralarında şakalaşmış, kralın Ballenger'lara kazık atacağına ya da borcunu bulaşık yıkayarak ödeyeceğine dair bahse girmişlerdi. Dairenin gösterişli salonunda yerlerini aldıklarında kral hepsi için cömert bir teklifi olduğunu söylemişti. Cehennem Ağzı'yla Tor Kalesi'ni ele geçirecekti ve arenayı yönetmelerine karşılık gelirin bir kısmından onlara pay vermeye razıydı. Kral tüccarlık işinden hiç anlamıyordu ve gelirin akmaya devam etmesi için onların uzmanlığına ihtiyacı vardı. Planı gerçekleştirmek için gereken orduya ve silahlara sahip olduğunu söylemişti. Ballenger'ları alaşağı etme vakti gelmişti.

Paxton, Rybart ve Truko ile arasında alaycı bir bakışma geçtiğini hatırlıyordu. Hepsinin aklından aynı şeyin geçtiğini söyledi, kralın delirdiğini düşünmüşlerdi. Paxton kahkahasını zor tutmuştu, bu zekice hareketi yapmış olmaktan memnundu. Rybart "İlgilenmiyorum," diyerek gitmek için ayağa kalkmıştı. Şüphesini gizlememiş, krala biraz olsun saygı göstermemişti. Her biri arenadan daha büyük bir pay almak istese de Ballenger'lardan çalmaya

cesaret edemezlerdi ve beceriksiz kral bu konuda işbirliği yapmayı isteyebilecekleri son kişiydi.

"Beceriksiz," diye tekrar etti Paxton. Gözleri bir an için uzaklara daldı, kralın gerçek yüzünü gördüğü o anı hatırlıyordu. "Onun hakkında daha fazla yanılıyor olamazdık. Onu hafife alarak en büyük hatayı yaptık." Rybart gibi kalkıp gitmek üzereydi ki kucağına ve suratına kan sıçramış ve Rybart'ın göğsüne bir kılıç saplanmıştı. Arkasında duran muhafız kılıcı çekmiş, Rybart'ın cansız bedeni koltuktaki yerine yığılmıştı. Ölmüştü. Kral ise gözünü bile kırpmadan toplantıya devam etmişti.

"Peki ya siz ikiniz?" diye sormuştu Montegue. "İlgilenir misiniz?"

Tek çareleri evet demekti, en azından bir süreliğine öyleymiş gibi yapmalılardı. Paxton öyle sanmıştı. Ama bir kez daha Montegue'yu hafife almıştı. Mesela ordusunu. Toplantı biter bitmez şehre girmişlerdi, sayıca ve silahça üstünlerdi. Kral aynı zamanda şüphe tohumları ekmesini iyi biliyor, yoldaşları birbirine düşürüyordu. Paxton'ın adamlarına hainleri ortaya çıkartmaları için para teklif etmişti bile. Artık herkes kralın tarafındaydı, en azından öyleymiş gibi davranıyorlardı. Kralın arkasından iş çevirebileceğini sananlar ise ihbar ediliyor ve asılıyordu. Kral kendi adamlarını içeri sokarak Cehennem Ağzı'nı aylar öncesinden işgal etmeye başlamıştı. Casusları vardı. Bu yüzden herkes ağzını sıkı tutuyor ve birbirleriyle konuşmaya çekiniyordu.

"Ekibimde düzenli olarak görüştüğüm ve güvenebileceğime inandığım sadece iki adamım var, Binter ve Cheu. Onlar dışında herkesten dışlanmış durumdayım. Truko'ya güvenebileceğimi tahmin ediyorum ama o kadar sık görüşmüyoruz. Bence o da korkuyor ama emin değilim. Onun *straza* askerleri kesinlikle taraf değiştirdi. Kral neredeyse herkesin ve her şeyin içine sızdı ve onları altüst etti. Onu sevseler de sevmeseler de herkes haddini

aşmaktan korkuyor çünkü kimin onları sırtından bıçaklayacağını bilemiyorlar."

"Arkadan bıçaklayanların sadakatini nasıl kazandı?"

"Açgözlülük ve korkuyla. Abartılı vaatlerde bulundu, daha da korkunç tehditler etti. O tehditleri gerçekleştirecek gücü de elinde tutuyor."

Paxton daha önce anlamadığı için kendine kızıyordu. Madeninden birdenbire şüpheli tüccarlara büyük miktarda metal satmaya başlayınca kuşkulanmıştı, sonrasında o tüccarların sahte olduğu ortaya çıkmıştı. Satın alımların ucunu Ballenger'lara kadar takip etmişti. Jase'in bir peylerin peşinde olduğunu biliyor ama ne olduğunu bilmiyordu. Kral büyük miktarda domuz demiri siparişleri vermeye başladığında bile bu iki noktayı birleştirememişti. "Üç çiftliği için yeni pulluklar ve çiftlik malzemeleri yaptırmak istediğini söyledi ama çiftliklerden ikisini zaten satmıştı. Oldukça gizli bir alışveriş yapmış. Kimse tarlaları sattığını bilmiyordu ama adamlarından biri gelip benden iş istedi. Pulluklar için bu kadar demir satın almasının nedeninin yönetmeyi bilmemesi olduğunu düşündüm, ona asla ihtiyacı olmayacağı kadar demir satmaktan memnundum. Ama iki olay arasındaki bağlantıyı kurup durumu anlayamadım. Böyle bir şeyi yapacak kapasitede olduğunu düşünemedim."

"Tarlalarını paralı askerlere maaş ödemek için sattı?"

"O sadece depozitosuydu. Yakında bir ödemenin daha vadesi geliyor."

"Demek ki bu yüzden arenadan gelir elde etmek için bu kadar acele ediyor."

"Aynen öyle. Eğer bir ordun yoksa devasa cephane hiçbir işe yaramaz."

Başımı salladım. Cephanesinin nasıl bu kadar *devasa* olduğunu bir türlü anlayamıyordum. "Jase bana sipariş verdiği malze-

melerden bahsetmişti. O malzemelerle olsa olsa ufak çaplı bir çatışma çıkarılır, zaten çoğunu deney yaparken kullanıp bitirdiler."

"Beaufort hangi konuda dürüst oldu ki, malzemeler hakkında olsun? Malzemeleri deneylerde kullanmıyorlardı. Stok yapıp başka bir yere naklediyorlardı. Nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Nereye götürdüklerini de. Sırlarını çok sıkı saklıyorlar."

Nefesim kesildi. *Zeytinler! Fıçılar!*

Bunlar bir adamın ölüm döşeğinde söyleyeceği türden sözcükler değildi. Phineas'ın bunları söylerken ağzından kanlar fışkırdığını hatırladım. İşte bu sayede devasa bir cephane elde etmişlerdi.

"Zeytin ve şarap fıçılarının içine sakladılar," dedim. "Phineas söyledi."

"Fıçı mı?" Paxton inanamayarak soluk verdi. Arenanın arkasında yüz dört tane depo olduğunu, şüphe uyandırmadan hepsini aramanın neredeyse imkânsız olacağını söyledi. Şimdiye dek sadece on tanesini arayabilmişti ama sandıkları arıyordu.

"Yetmiş iki," dedim. "Yetmiş ikinci depo nerede?" Kraldan çaldığım kâğıt parçasından bahsettim.

Başını salladı. "Ahırların arkasında. Sırada onu kontrol edeceğim."

Anlatmaya devam edip sakladıkları cephaneden bahsetti. "O tüfeklerden bile daha ölümcül. Şimdi daha fazlasını üretiyorlar."

"Ama eninde sonunda mermileri bitecek."

"Söylediklerine göre ellerindekilerin yalnızca bir kısmını kullanmışlar ve yakında ellerine daha fazla geçecekmiş."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Planlarını yok ettik."

"Ellerindeki silahları en iyi hale getirdiler, üstelik bütün malzemeler elinde var. Yanına aldığı şifacılar yakında formülü bulur. Eli kulağındadır."

Beaufort'un bana söylediği son sözleri hatırladım. *Bu iş asla bitmeyecek. Şimdi değil. Bir geçit açıldı.*

Biz de bir şekilde o geçidi kapatmalıydık. Kral halihazırda Cehennem Ağzı'nı parmağında oynatıyordu. Daha fazlasını istemesinin tek nedeni...

Paxton ben söylemeden düşüncelerimi dile getirdi.

"Açık açık söylemedi ama gözü diğer krallıklarda. Onların zenginliğini ele geçirmek istiyor." Montegue ile Banques'ın şantaj planları yaptığını duymuştu, Eislandia sınırlarının üç yüz metre içerisindeki Cam Lanteux topraklarını geçmek için harç alacaklardı. Diğer krallıklar başka şeyler için de harç ödemek zorunda kalacak ya da sonuçlarına katlanacaktı.

Kralın sözüne uysalar da uymasalar da *sonuçlarına* katlanacaklardı. Phineas ona evreni vadetmişti, Montegue'nun gözlerindeki ateşi görmüştüm. Daha azıyla yetinmezdi.

"Belki de zenginliklerinden daha fazlasını almak istiyordur," diye ekledi Paxton. "Güçlü olmak, saygı görmek istiyor. Ona karşı koyan krallıkları diğerlerine ibretlik olarak kullanmaktan çekinmez."

"Seni ve Truko'yu korkutmak için Rybart'ı öldürmesi gibi mi?"

Paxton iç çekti. "Evet, aynen onun gibi."

"Kral döndü! Gidiyoruz!" diye seslendi alt katlardan bir ses. Onu duyduğumuzdan emin olmak için çelik borulara vurdu. Kimsenin kralı bekletmeye hakkı yoktu.

Hana geri dönerken önce Montegue ve Nash'in yanında yolculuk ettim ama aramalarımızın hiç sonuç vermediğini öğrendiğinde kral Banques ile hararetli sohbetine devam etti. Paxton'ın kasvetli uyarısı sonunda gerçek olmuştu.

Şifacılar başarmıştı. Formülü yeniden yaratmışlardı. Yeni malzemeler gelir gelmez üretime devam edeceklerdi. Kral, yılın sonuna dek zaten epey bir haşmetli hale gelen cephanesini iki katına çıkarmayı umuyordu. Hava birdenbire soğudu. İnceldi. Daha tehlikeli bir hale büründü.

Banques'ın yanında atına binen Lydia'ya bakıp belli belirsiz başımı eğdim. Güvence verdim. *Sabırlı ol. Bu kâbus yakında bitecek.* İşler her geçen dakika daha kötü hâle gelse bile. Gözlerini kaçırdı ama gözlerindeki saklı korkuyu görebiliyordum.

Ne Montegue ne de Banques, geride kalıp Paxton'ın yanına gittiğimi fark etmedi. Zihnimde bir plan oluşuyordu. Bir engerek yılanına sarılmak kadar tehlike arz ediyordu. Başarısız olmam işten bile değildi ama bu sabah mezarlığı ziyaret ettiğimden beri aklımdan çıkmıyordu. O zaman gözüme imkânsız gözükmüştü. Başarmak için en azından bir tane dosta ihtiyacım vardı.

Şimdiyse yanımda Paxton vardı.

O gerçekten dostum muydu? Bunun hakkında endişelerimi bir türlü üzerimden atamıyordum. O Jase'in bütün benliğiyle nefret ettiği, benimse sahiden tanımadığım bir adamdı. Ama yakın zamanda insanların göründüğünden daha farklı kişiliklere bürünebileceğini bizzat görmüştüm. Jase bile tahmin ettiğimden çok daha farklı biriydi. Başka bir Ballenger'a daha şans tanımalı mıydım? Yoksa Paxton'ın bana söylemediği başka emelleri mi vardı?

Herkesin vardı. Emellerimiz çoğu zaman akla mantığa sığmazdı. Benimkiler bile. Ona güvenmeden önce Paxton'ı daha yakından tanımalıydım, biliyordum. Hana yaptığımız kısa yolculuk onu tanımaya yetecek miydi? Yetmek zorundaydı. Zamanın tükendiğini iliklerime kadar hissediyordum. Her köşe başında oyun değişiyor, insanlar değişiyor, risk artıyordu. *Gözü diğer krallıklarda.* Korkarım zaman herkes için, özellikle Lydia ve Nash için daralıyordu. Onlar güvende olmadan kimseye yardım etmek için elimden bir şey gelmezdi.

Yan gözle Paxton'a baktım. Daha önce kimseyi planlarıma dahil etmemiştim. İçimde bambaşka bir tür korku oluşturuyordu.

Kralın maiyetiyle aramızdaki mesafeyi açtık ve yüzümüze doğ-

ru uçan rüzgâr sayesinde konuşmak güvenli hale geldi. Küstahça çenesini kaldırması, sesindeki alaycı ton; hâlâ bildiğim ve tanıdığım Paxton'dı. Ama bu görüntünün altından yeni bir kişilik çıkmıştı, gizlemek için uğraştığı çok daha ciddi ve düşünceli bir kişilik. Konuşmayı kişisel meselelere getirdiğimde tereddüt ettiğini, ezilip büzüldüğünü fark ettim. Başını sallayarak büyük büyükbabasının sarhoşken yaptıklarından, kendi babasının oynadığı oyunlardan ve Tor Kalesi'ni geri almak için diğer loncalarla işbirliği yapmış olmasından ne kadar utandığını anlattı. Ama kuzenleri Ballenger'lar atalarının ihanetini asla affetmeyip cezasını arkasından gelen bütün nesillere ödettiği için onlara da bir o kadar kızgındı. Annesi ailenin tarihini ona öğretmek için çabalamış, bu tarihin ona da ait olduğunu söyleyip başını dik tutmasını tembihlemişti.

"Bu yüzden mi çeneni sürekli kaldırıyorsun?" diye takıldım.

Gözlerini kısıp sırıttı. "Öyle de denebilir."

"Peki ya Jase ile girdiğin tartışmalar? Onlar efsanedir."

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" Halinden memnun bir şekilde soluk verdi. "O zamanlar ele avuca sığmazdım ama Jase de öyleydi. Kavga etmeyi fazla abartmış olabiliriz." Dudağının kenarı asıldı. "Bir keresinde onu kuyudan aşağı atmıştım," diye itiraf etti. "On altı yaşındaydı. Ben de on sekiz. Ona gidip serinlemesini söyledim. Şakamı komik bulacağını sanmıştım. Ayrıca birinin gelip onu kurtaracağını sandım ama neredeyse ölüyordu. İki gün boyunca kuyunun içinde kaldı." Paxton omuz silkti. "Bana daha kötüsünü yaptı. Ama bu yaptığımdan pişman olduğumu söylemeliyim. Böylece Priya ile hiç şansım kalmamış oldu."

"Priya mı?" diye sordum inanamayarak. "Onunla ne gibi bir şansın olduğunu düşünüyordun ki?"

Belki biraz fazla dürüst davranmıştım. Şakakları hafifçe kızardı ama omuz silkmekle yetindi. "Birinden uzun süre hoşlanınca işin

mantıklı bir yanı kalmıyor, sanırım bu doğru. Ben on üç yaşında sakar, kekeme bir ergen ve o on beş yaşında olgun, tecrübeli bir güzelken ondan hoşlanmaya başladım. Onunla tanıştığımızda bir cenazedeydik. Anlaşılan Ballenger'lar sadece cenazelerde bir araya gelebiliyor. O zarifti, yıldız gibi parlıyor ve taze bahar çiçekleri gibi kokuyordu. Bense kekeleyip duran sakarın tekiydim, üstelik bu iyi halimdi. Ağzımdan çıkan her kelimede dilim sürçüyordu. Hatta yanlışlıkla üzerine tükürdüm. Tam bir faciaydı. O günden sonra şehirde zaman zaman yollarımız kesişti ama elinden geldiğince bana doğru bakmamaya çalışıyordu. Bir gün bana olan hislerinin değişmesinin hayalini kuruyordum. Doğrusunu istersen onun yanındayken hâlâ dilim tutuluyor. Cenazelerde görüşünce yani. Biri öldüğünde konuşacak konu bulmak hiç kolay olmuyor."

"Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?" Belki sesimdeki şüpheyi fazla belli etmiştim, inatla başını sallayıp bu düşünceyi katiyen reddetti.

"Hayır. Tabii ki hoşlanmıyorum. Artık çocuk değiliz. Ama kral beni endişelendirdi. Bir süre için Priya'nın hayatını bağışlayıp onunla evlenmeyi düşünüyordu, eskiyle yeniyi birleştirip herkesi hoşnut edecekti. İki taraflı bir saltanat, demişti. Delice bir fikirdi ama yakın zamana kadar epey bir hoşuna gidiyordu. Artık bundan vazgeçip gözünü başka yere diktiğini düşünüyorum." Bakışları üzerimde gezindi.

"Çünkü Jase'in beni istediğini biliyor," dedim.

"Ama sahip olamadığını."

Anlamıştım. "Her konuda *Patrei*'yi yenmek istiyor."

"Öyle de denebilir."

Hana vardığımızda kral çoktan çocuklarla birlikte içeri geçmişti. Atlarımızdan inerken Banques, Paxton'a odama kadar bana eşlik etmesini söyledi. "Bu akşam kralla akşam yemeği yiyeceksin," dedi

bana. "Odana birkaç uygun kıyafet koyduk. Teğmen seni almaya gelecek. Hazır ol."

Seni almaya gelecek. Bir tür bavulmuşum gibi. Belki de Banques beni tam da böyle görüyordu, onun için kral bana çok yaklaşırsa kurtulmak istediği bir bavuldan fazlası değildim. Banques, kralın ilgisini kimseyle paylaşamıyordu.

Uygun kıyafetlerin zarif bir gece elbisesi olduğunu görünce Paxton da ben de kaşlarımızı kaldırıp bakmadan edemedik. Ben yıkanıp giyinirken konuşmaya devam ettik, bir daha ne zaman baş başa konuşabileceğimiz belli değildi. İkimiz de Lydia ile Nash'i kral ve Banques'in elinden kurtarana dek daha büyük oyunlarını bozmak noktasında elimiz kolumuzun bağlı olduğu konusunda hemfikirdik. Ona planımı anlattım. Gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Olmaz. Hayır, hayır, hayır," dedi, başını sallayarak. "İşe yaramaz. Onlar daha çocuk. Korkudan ne yapacaklarını bilemezler."

"Sandığından daha güçlüler. Bunu yapabilirler, yeter ki sen yapabileceğinden emin ol."

Dudağını ısırarak söylediklerimi zihninde evirip çevirdi. Daha iyi bir planı yoktu, üstelik çok geç olmadan tehlike konusunda harekete geçmemiz gerektiğini biliyordu. Bir şeyler yapmalıydık. Hem de hemen. İç çekti. Planımı kabullendi ama hâlâ ikna olmamıştı. "Hayatımı, Lydia ile Nash'in hayatını emanet edebileceğim iki adamım var. Pekâlâ. Yarın." Alnını ovdu, hâlâ kafasına yatmamıştı. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Beni hayatta tutan Jase oldu, Paxton. Dayanmak imkânsız hale geldiğinde onun devam etmemi söylediğini duydum. *Yapabilirsin*, diyordu. *Sadece biraz daha ileri.* İşte biz de böyle yapacağız. Sadece biraz daha ileri gideceğiz. İşe yarayacak. Çocuklar özgür kaldığında biz de özgür kalacağız."

Paxton'ın göğsünden ufak bir inleme yükseldi. "Pekâlâ. Kendi

kısmımı bir şekilde halledeceğim. Bu esnada sen de topallamaya alışsan iyi edersin." Ağzından bu kelimeler çıkar çıkmaz Paxton'ın kurnaz tarafının ortaya çıktığını gördüm, saklandığı yerden çıkmıştı ve bundan çok memnundum. Korkak Paxton işime yaramazdı, ihtiyacım olan amansız Paxton'dı. Bir ders vermek için kuzenini kuyuya atmaktan çekinmeyen Paxton.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

JASE

CAEMUS BİR KUMANDANDAN FALAN BAHSETMEMİŞTİ. Askerler bir yana ama kumandan daha farklı bir anlama geliyordu. İstekli ellere silah verip darbe yapan bir loncadan daha büyük ve daha tertipli bir düzen. Paxton, Truko ve bir ihtimalle Rybart'ın güçlerini birleştirince ne kadar asker elde edebileceğini hesaplamıştım. Hepsi etse etse iki yüz kişi ederdi.

Ama kumandan demek, daha resmi bir ordu var demekti. Ağaçlardan asılan halkımı düşünmediğim zamanlarda bu konuyu zihnimde evirip çevirdim. Beaufort'un planı neydi böyle? Beaufort artık işin içinde olmadığına göre, plandan kim sorumluydu?

Fırtına dinmişti ama fırtınanın geride bıraktığı karlar hâlâ geçmeyi planladığım dar vadiyi kaplamış ve yolu geçilmez hâle getirmişti, böylece Wren'in beni uyardığı kusurlardan biri gerçek olmuştu. Yolun etrafından dolanıp karın yalnızca birkaç santim olduğu, zaman alan güney yolundan gitmek zorundaydık.

Synové lanet okudu ve Mije'nin sağrısına işaret etti. "Şuradaki kanları atlamışız."

Arkama baktığımda atın siyah tüylerini boyayan koyu ve sert izleri gördüm. "Dur, *gutra hezo*," dedim ve eyerden atladım. Yüzümüz, kürklerimiz ve silahlarımızdaki kanları iyice temizlemiştik. Cesetlerin bulunma ihtimaline karşı altı adamın ölümünden sorumlu tutulmak ya da buradaki derenin etrafında gezinen kurt sürülerinin ve dağdaki diğer yırtıcı hayvanların dikkatini çekmek istemiyorduk. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Ya da Synové'nin Bahr'a yaptıklarından sonra insan etine düşkün olan aç bir racaa. Avcuma su döküp Mije'nin kürkünü sildim.

"*Gutra hezo* mu?" diye sordu Wren.

"Mije, Kazi'den bunu duymaya alışkın. Düşündüm ki..." Sözümü bitirmedim. Kazi'nin sesini duymayı o kadar çok istiyordum ki, onun sözlerini söyleyen ben olsam bile fark etmezdi. Aramızda geçen her sözcüğü tekrar edip hatırlamak, anıları yaşatmak istiyordum.

"O atı en az Kazi kadar şımartıyorsun," diye şakıdı Synové. Sırası gelmişken Venda'nın Baş Muhafızı ve bir seferlik suikastçı Kaden'ın Kazi'ye atı verdiği günü anlattı. Kazi, ahıra gidip haftalarca atı izlemişti. Synové, Wren ve Kazi on üç yaşındaydı ve her biri Rahtan eğitimine kabul edilmişti. Bu da demek oluyordu ki beslemesi, bakması ve eğitmesi için üçüne de birer at verilecekti.

"Rahtan atları ele avuca sığmaz ama Mije hepsinden daha hiddetliydi. Kazi o atı o kadar çok istiyordu ki... ama Kaden olmaz demişti bir kere. Mije'nin iradesinin çok güçlü olduğunu, böyle bir atın Kazi'ye fazla geleceğini söylemişti."

Synové, Kazi'nin buna rağmen pes etmediğini söyledi. Bir gün Mije'nin ahırına gitmişti. Sürekli hırıldayıp öfkelenen genç bir attı, Kazi de onun bu yönünü seviyordu. Toynaklarını vurup Kazi'yi kaçırmaya çalışmıştı ama Kazi de ayaklarını yere vurup ona karşılık verdi. Aralarında göz kamaştırıcı bir çekişme olmuştu.

Kaden ona ahırdan çıkmasını söylüyordu ama Kazi ata seslenip elini Mije'ye doğru uzatmıştı.

"Çılgın vahşi hayvan dosdoğru üzerine yürüdü, burnuyla avcuna sokuldu ve gerisi zaten malum," dedi Wren. "Baş Muhafız Kazi'yi kıramadı ve Mije o günden beri ondan hiç ayrılmadı."

"Mije'ye rüşvet verdi," dedim.

İkisi de başını bana doğru çevirdi. "Ne?" diye sordular aynı anda.

"İki hafta boyunca mutfaktan gizlice kurumuş dut çalıp Mije'ye yedirdi. At o yüzden yanına geldi. Ödülünü bekliyordu." Kazi bana hepsini anlatmış, Baş Muhafız'ın yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi görünce ne kadar memnun olduğundan bahsetmişti.

"Hay kör şeytan," dedi Synové. Bunu öğrenmek onu memnun etmiş, anlaşılan Kazi'nin hiçbir şeyi şansa bırakmamasından memnun olmuştu. "Demek ki siz ikiniz birbirinize her şeyi anlattınız." Gözlerini indirerek kurnazca bana baktı. "Peki ya ben ve Mason? Ona bizi anlattın mı?"

Wren gözlerini devirdi. "Anlatacak bir şey yok ki."

Başımı salladım. "Kazi şaşırdı."

Wren dikkati birdenbire Synové'ye kaydı. "Mason ile aranda ne vardı?"

Synové güldü ve Wren'e ikisinin arasında belli ettiğinden daha fazlası olduğunu anlattı. "Bir iki defa öpüşmüş olabiliriz." Bu kez gözlerini devirme sırası Synové'deydi, öpücükten daha fazlası olduğunu ima ediyordu.

Böylece ikisi arasında ufak bir tartışma çıktı, Wren ona düşmanlara bulaşmanın tehlikeli olduğunu söyledi. "Bak Kazi'nin başına geldi..." Ne söylediğinin farkına varıp bana baktı.

"Ben hâlâ düşman mıyım?" diye sordum.

"Tam bir baş belası olduğun kesin ama düşman değilsin... şimdilik."

Tuhaftır ama Wren'den bunu duymak, bir iltifat almışım gibi hissettirdi.

Synové dudağını büzdü. "Ne yani, Samuel'i tekrar görmek için sabırsızlanmıyor musun?"

Wren dik dik baktı. "Hayır. Sabırsızlanmıyorum. Samuel ile aramda bir şey olmadı."

"Ama olsun istedin." Synové çenesine dokundu. "Yoksa Aram mıydı? O iki köpek yavrusunu birbirlerinden ayırt edemiyorum."

Wren sinirli bir şekilde nefes verip önümüze geçti, bu konuşma onun için bitmişti. "Alevli azizler," diye mırıldandı atını bizden uzağa sürerken. "Keşke Kazi burada olsaydı."

Synové, Mason hakkında konuşmaya devam etti. Kötü ayrılıklarına ve birbirlerine savurdukları tehditlere rağmen onu gördüğüne çok sevineceğini hayal ediyordu. Benimse tek düşünebildiğim Samuel'di.

Küçük kardeşim, diye takılırdım ona. Benden bir baş kadar uzundu. Ne Wren'e ne de Synové'ye onun öldüğünü haber veren nottan bahsetmemiştim. Notu yok saymış, kendimi gerçek olmadığına ikna etmiştim. Ama şimdi Tor Kalesi'nin yıkık kulelerini ve Cehennem Ağzı'nı ele geçiren orduyu gördükten, ailemin canlarını kurtarmak için kaçıp mahzene saklandığını öğrendikten sonra gözüme o kadar imkânsız gözükmüyordu.

Onun öldüğünü düşününce boğazım düğümlendi, göğsümden boğuk bir ses yükseldi. Belli etmemek için öksürdüm. Wren arkasını dönüp kuşkulu gözlerle bana baktı. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu, belki de bu yüzden Synové ve Mason'ın arasındaki ilişkiyi anlayamadığı için kızmıştı.

"Mason'ın boynundaki yara aslında nasıl oldu?" diye sordu Synové. Uzun süre sessiz kalamıyordu.

"Anlatmadı mı?"

"Sarhoş bir berber yaptı, demişti." İç çekti. "Mason ile çok konuşmazdık, sen ve Kazi gibi değiliz. Aramızdaki ilişki fizikseldi."

Mason'ın Synové'den hoşlandığını itiraf ettiği geceyi hatırlıyordum ama anlattıklarına bakılırsa bunun basit bir hoşlantıdan fazlası olduğuna emindim. Sesini hatırlıyordum. *Beni güldürüyor* derken utanarak gözlerini kaçırmasını. Birisini böyle önemsediğini itiraf etmek ona zor gelmişti.

"Aranızdaki ilişki sadece fizikselse, yarasının nasıl olduğunu neden sordun?"

"Sadece merak ediyor olamaz mıyım?"

Synové geçici olarak karım olabilirdi ama Mason her zaman kardeşim olacaktı. Sırlarını öylece açık edemezdim. "Ona kendin sorarsın."

Belki de Mason ile tekrar karşılaştığında dilinin dönmeyeceğini biliyordu. Belki de ilişkileri söylediği gibi yalnızca fiziksel değildi. Belki de onu belli ettiğinden daha iyi tanıyordu. Mason hakkında bildiğim bir şey varsa, o da kuvvetli bir hafızası olduğuydu. Çok sık konuşmasalar bile Synové bu kadarını fark etmiş olmalıydı. Annesi de babası da ihanete kurban gitmişti. Synové Mason için artık ölüydü.

Wren yanımda yürüyor, omzuyla hafifçe bana dokunuyordu. Synové ise kendini sevecen karım olmaya kaptırmış, elimi tutuyordu.

Herkes bize bakıyordu. İki karısıyla birlikte yürüyen bir Kbaaki olduğum için değil, sadece burada bulunduğumuz için. Evimiz uzaklarda, çok kuzeyde kalıyordu ve kış çökmüştü. Bu kadar güneye gelme bahanemizi tekrar tekrar söylemek zorunda

kalmıştık. Önce atlarımızı bırakmak zorunda olduğumuz ahırda söylemiştik. Bu, Ballenger'ların yıllar önce koyduğu bir kuraldı. Arenanın dar sokakları atlar, eşekler ve arabalarla dolu olmazsa herkesin daha iyi bir alışveriş ve ticaret deneyimi yaşayacağına karar vermiştik. Müşterilerin eşyalarını ahırlara taşıyan ulaklarımız vardı. Bu kuralı koyduğum için şimdi pişmandım. Hızlıca kaçmamızı zorlaştırıyordu.

İnsanların bize bakmasının tek sebebi sadece vakitsizce burada bulunmamız değildi, Kbaaki'lerin her zaman biraz da olsa ürkütücü olmasıyla da ilgisi vardı. Onlar sessiz, temkinli insanlardı, onları bu kadar iyi avcılar yapan da buydu. Ama sessiz duruşları bazı insanları ürkütürdü. Üstelik iri insanlardı. Griz kadar iri değillerdi tabii ama uzun boylu ve geniş omuzlulardı, kadınlar bile. Synové iri bir kızdı, en az benim kadar uzun boyluydu, onun Kbaaki olduğuna insanları inandırmak kolaydı. Wren ufak tefekti ama göz korkutucu bakışları boyunu unutturuyordu. Bunlardan da önemlisi Kbaaki'lerin iksirlerle zehirler hakkındaki bilgisi onları insanların gözünde olağandışı bir hale getirmişti.

"Gözlerini yoldan ayırma, kocacık," diye uyardı Wren.

Synové elimi sıktı. "Unutma, bizler ruh ağacının kerestesini arayan bir aileyiz."

Gözlerim arenanın her bir köşesini tarıyordu. Elimde değildi. Hatta imkânsızdı. Değişiklikleri arenanın içine girmeden önce fark etmeye başladım. Girişin üzerindeki kalaslara muhafızlar yerleştirilmişti, hepsinin omzunda tüfek vardı. Benim tüfeklerim. Bu silahların bedelini az kalsın canımla ödüyordum. Tüccarların olduğu katta başka askerler vardı ama onlar yalnızca kargılar ve kılıçlarla silahlanmıştı. Yüzlerine baktım ama tanıdığım kimseyi göremedim. Bütün bu askerler nereden gelmişti? Ballenger çalışanları neredeydi? Ölmüşler miydi?

Arenayı çevreleyen sekiz kulede daha fazla askerin bizi izlediğinden hiç şüphem yoktu. Garvin'e ne olmuştu? O da ölmüş müydü? Onlar için çalışmaya mı zorlanmıştı? Ya da belki de kaçmıştı. Kimseye fark ettirmeden ortadan kaybolmak konusunda üzerine yoktu. Yukarıda bir yerlerde, Paxton ve Truko şu anda beni izliyor olabilirdi. Belki de Ballenger dairesinde oturmuş, Ballenger'ların şarabını içiyor ve yemeklerimizi yiyorlardı.

Arenada bir yerlerde Kazi'yi tutuyor olabilirlerdi.

Yok olmak konusunda ne kadar becerikli olduğunu göz önünde bulundurursak, onu oldukça güvenli bir yere götürmüş olmalılardı. Ya da yaralanmıştı. Ya da...

Aklıma başka bir ihtimal gelmiyordu. "İşte orada," dedim, başımı eğip kulelerden birinin girişinin önünde duran adamı gösterdim. "O." Nihayet tanıdığım bir çalışan görmüştüm, adı Sheridan'dı. Kalın kızıl kaşlarıyla aynı renk sakalı olan tıknaz bir adamdı. Bizimle uzun süredir çalışmıyordu. Onu Titus işe almıştı, bense onunla sadece kısa bir süre için konuşabilmiştim. Arenadaki onlarca güvenlikten biriydi, görevi çıkan tartışmaları kızışmadan yatıştırmaktı. Aynı zamanda müşterileri satışı yapılan ürünlere yönlendirmekle görevlilerdi. Arena devasa bir yerdi ve kendi içinde bir şehir gibiydi, üstelik arkasında sıra sıra depolar ve ahırlar vardı.

"Çok iri. Emin misin?" diye sordu Wren.

"Görünüşe bakılırsa ses çıkarmaya da meraklı," diye ekledi Synové.

Emindim. Ya işgal olunca hazırlıksız yakalanmış ve onlar için çalışmaya zorlanmış ya da isteyerek taraf değiştirmişti. Her iki şekilde de gününü çok daha iyi hale getirmek üzereydim... ya da çok daha kötü.

"*Sad dre foraza?* Iı, ıı..." diye seslendim, dili bilmiyormuş gibi davranarak. "Ruh ağğaccı. Biz onu arıyor..."

"Ruh ağacı mı? On sekiz numaralı depoda bulabilirsiniz. Onun mevsimi biraz geçti ama her şeyden biraz satan özel tüccarlar var. Şu tünelden geçin. Kapının önündeki numaralara bak..."

Mahcup bir şekilde başımı salladım. "Sizin sayılarınız. Okuyamıyorum."

Açıklamaya çalıştı ve hatta sayıyı parmağıyla havaya yazdı ama ben yüzümü buruşturmakla yetindim. Nihayet pes etti ve elini sallayarak ileriyi işaret etti. "Bu taraftan. Sizi götüreyim."

Çocukluğunun yarısını arenada geçirince her yeri, başka kimsenin bilmediği ve bilmek istemediği gizli köşeleri bilirdiniz. Annemle babam oralara gitmemizi yasaklardı ama biz yine de giderdik. Ergenliğe geçiş töreni gibiydi, yaşça büyük kuzenler küçükleri tehlikeli yollara sokup onları korkuturdu. Daha da önemlisi, güvenlik görevlilerinin kulelerden göremeyeceği yerler biliyordum. Sadece benim bildiğim kör noktalar vardı.

Sheridan'ın yanında yürüdüm, birlikte arenanın arkasındaki depolara çıkan kısa tünele doğru ilerledik. Wren ile Synové ise tam arkamızdan geliyordu. Kalın kürk montlarıyla kalkan görevi görüyorlardı. Tünele yaklaştığımızda boş olduğunu gördüm.

"Arena," dedim tünele girerken. "Bura uğradığım son zamandan beri değişmiş."

"Yönetim değişti," diye açıkladı Sheridan.

"Ballenşer'lar yok?"

"Hayır," diye güldü. "Onlar gideli çok oldu."

"Sattılar?"

"Şehirden sürgün edildiler. Kötü yönetiyorlardı."

Ballenger'ları yerin dibine sokarak konuşmayı sürdürdü ve o dağda saklandıklarını, şimdiye muhtemelen ölmüş olduklarını söyledi. İş teklifini kabul etmesinin tek sebebi yakın zamanda el değiştireceğini bilmesiydi.

"Nasıl? Kâhinin var?" diye sordum.

Sheridan yine kahkaha attı. Anlaşılan beni oldukça komik buluyordu. "Hayır," diye cevapladı. "İçeride bağlantılarım var."

Sheridan bir casustu. İşgale önayak olmuştu.

Ne olduğunu anlamadı bile. Bir saniye yolda dosdoğru yürürken bir saniye sonra bütün ağırlığımla ona çarpıp bedenini terk edilmiş merdiven boşluğunun karanlık gölgesine doğru itmiştim. Wren'le Synové önüme fırlayıp bir kapıyı açtılar. Kolumu boynuna doladım ama Sheridan mücadele ediyordu. Ta ki hançerimi çekip boynuna dayayana kadar.

"Sessiz ol," diye emir vererek onu arenanın ücra köşelerine doğru çektim. Yere devrilen kayaların üzerine basıp tozlu örümcek ağlarının arasından geçerek ilerledik. Synové mum yakarken Wren de Sheridan'ın bir hançer ve sopadan oluşan silahlarını aldı, ardından önümüzden koşup kapıları omzuyla iterek ardı ardına açtı.

"Çıkmaz yol," dedi, ulaştığımız sahanlık molozlarla dolu bir odaya çıkıyordu.

"Hayır, bu taraftan," dedim. Loş ışıkta görmek zordu ama merdivenlerin yanındaki ufak geçit duvardaki yamuk bir deliğe ve oradan da başka bir merdivene çıkıyordu. Nihayet kardeşlerimle mezarlık dediğimiz yere gelmiştik, burası Kadimlerin metal arabalarıyla dolu geniş bir yeraltı dünyasıydı. Havada neredeyse şekerli denebilecek tuhaf, tozlu ve ağır bir koku vardı. Ne olduğunu pek düşünmemeye çalıştım. Mühürlenmiş bir mezardan farksız olan bu odadaki havasızlık sayesinde arabalar ve diğer şeyler toz olup toprağa karışmamıştı.

Synové, elindeki mumu arabaların birinin yanına koymasıyla birlikte hâlâ içinde oturan Kadim aydınlanınca irkildi. Buradaki tek ceset bu değildi. Dünyaları bir patlamayla son bulduktan sonra bu mühürlü mezar odasında sıkışıp kalan Kadimlerin yüz-

lercesinin taşlaşmış bedenleri duruyordu. Sheridan kıpırdanarak benden kurtulmaya çalıştı, artık göğsüne dayadığım hançeri önemsemiyordu. Onu elimle ittim. Uzun araçlardan birine doğru geriledi ve çarpmasıyla birlikte arabanın paslı gövdesi gıcırdayarak dibe oturdu.

"Burada istediğin kadar çığlık atabilirsin, Sheridan," dedim. "Kimse seni duyamaz."

Bu sefer cevaplarımı alacaktım, ne kadar sürerse sürsün. Ayrıca kimsenin bizi rahatsız edeceğinden endişelenmeme gerek yoktu.

Sheridan yanımızda getirdiğimiz tek mumun yalnızca bir bölümünü aydınlattığı geniş mağarayı inceledi. Yüzlerce araba ve bir o kadar da kemik, loş ışığın çizdiği daire içerisinde aydınlanmıştı. Kadim insanlar açık kapılardan ve pencerelerden sarkmıştı, rengi atmış kırılgan yüzlerindeki dehşet dolu ifade hâlâ olduğu gibi duruyordu. Sheridan bana baktı, ardından bakışlarını Wren ve Synové'ye çevirdi. Çektikleri silahlarının uçları parlayan altın ışıkta parlıyordu. Sheridan artık gülmüyordu.

"Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Eskiden benim için çalışıyordun," diye cevapladım. Başlığımı indirdim. Saçımı elimde geriye doğru attım.

Yüzümdeki dövmelerden dolayı beni hâlâ tanımamıştı. "Jase Ballenşer," dedim Kbaaki aksanıyla.

Sheridan'ın ağzından bir küfür kaçtı.

"Hmm," diye araya girdi Wren. "Biraz sadakatli olmak işine yarayabilirmiş, öyle değil mi?"

"Elimden geldiğince basitçe açıklayacağım, Sheridan," dedim. "Ben soru soracağım. Sen de cevap vereceksin. Bana her yalan söylediğinde, yanımdaki arkadaşım üzerindeki bir şeyi kesecek. Güven bana, yalan söylersen anlarım."

Wren *ziethe* hançerini salladı.

"Vendalı asker nerede?" diye sordum.

Sheridan ellerini yumruk yaptı. "O kız mı? Onu şehirde tutuyorlar."

Tutuyorlar. Kısa bir an için ciğerlerime hava doldu ve rahat bir nefes aldım. Yani o yaşıyordu.

"Onu tutan kim?" diye sordum. "Banques? Kumandan? Paxton? En başta kim var?"

"Neyin başında?"

"Şehrin, arenanın, hepsinin."

"Kral," dedi tereddüt ederek, soruyu anlamamış gibi.

"Ne kralı? Hangi krallığın kralı?"

Sheridan kararsız bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Eislandia Kralı, seni aptal! Montegue!"

Kelimeler kafama dank etmiyordu.

"Montegue şehri ele mi geçirdi? Yani her şeyin başında o beceriksiz, sakar herif mi var?"

"Tam olarak böyle olduğunu söylüyorum. Bu onun hakkı. Onun krallığı, onun şehri. Askerlerine saldırıp dört kişiyi öldürdüğü için Vendalı askerini gözaltına almak da onun hakkı." Duraksadı, gözleri parlayarak sırıttı ve "Vendalı askere *ne* isterse yapmak onun hakkı," diye ekledi.

Boynunu kırmaya hazır bir şekilde öne atıldım ama Wren beni tuttu. "Oltaya gelme, *Patrei*. Seni kızdırmak istiyor." Bunu biliyordum. Üzerine atlamamı istiyordu. Aramızda çatışma çıkarsa silahlarımdan birini alabileceğini mi sanıyordu?

"Peki ya Zane?" diye sordum.

"Ne olmuş ona?"

Ulu tanrılar, Gunner'ın bütün bunlar olmadan önce onu öldürmüş olmasını umdum. Serbest kalmadığını ve...

"Yaşıyor mu? diye sordum.

Sheridan gülümsedi. "Senden sonra terfi etti. Artık kralın ordusunda teğmen rütbesini aldı. Muhtemelen o çok merak ettiğin Vendalı askerden sorumludur."

Wren kolumu daha sıkı tuttu.

Sheridan bu anı saldırmak için kullanmıştı. Bana değil, yana eğilip arabanın üzerinde duran muma doğru atıldı. Muma uzanıp eliyle devirdi, ardından ışık yok oldu. Etrafımız tam bir karanlığa gömüldü. Kıpırdanma seslerini uzaklaşan ayak sesleri ve sonra bağrışmalar izledi. Bizim bağrışmalarımız.

Mum!

Bulun onu!

Nereye gitti?

Birbirimizi göremediğimiz için hiçbirimiz silahlarımızı sallamaya cesaret edemiyorduk. Synové kibrit kutusunu tekrar tekrar yaktı, sonunda nihayet kürkünün ucunu yaktı ve mumu bulup tekrar yakmamıza yetecek kadar bir aydınlık oldu.

Mağaranın derinliklerinde, mumun aydınlattığı daireden çok uzaklarda bir yerlerde kıpırdanma, homurdanma ve hızlı nefes alıp verme sesleri duyuldu. Sheridan karanlıkta ilerlemeye çalışırken arabalara çarpıp hepsini düşürüyordu.

"Gel buraya, Sheridan!" diye bağırdım. "Kaçacak yerin yok."

Cevap vermedi.

Wren lanet okudu. "Onu burada asla bulamayız."

Tozlu karanlığa doğru baktım. "Bulmamıza gerek yok," diye karşılık verdim.

Bütün kapıları ardımızdan kapatarak oradan çıktık, kör edici karanlık ve paslı araba kalıntılarından oluşan bir labirentte kapıları zaten bulamazdı. Sheridan kendi kaderini belirlemişti. Günler, belki de saatler içerisinde dehşet dolu yüz ifadesi buradaki diğer cesetlere eşlik edecekti.

Errdwor onların önderleri. Adını söyleyip göğsüne vuruyor. Öfkeyle titriyor. Benden yaşça daha büyük. Daha iri. Daha güçlü. Onun söylediklerine uymam gerektiğini söylüyor. Kapımızı açmamı söylüyor. Ama benden daha öfkeli değil. O, büyükbabamı öldüren kişilerden biriydi.

- Greyson Ballenger, 15

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

KAZI

YARIN. YALNIZCA BİR GÜN DAHA DAYANMALIYDIM. Lydia ve Nash güvende olduktan sonra kendimi tutmayacaktım. Artık fırsat kollamama gerek kalmayacaktı. Cephaneleri bulup yok edecektik. Krallar ve kumandanlar ölecekti. Kraliçenin bulmamı söylediği belgeleri Gunner'ın elinden alacaktım, onun bir yerlere sakladığından emindim. Ve Jase'e kavuşacaktım. Ona bakacaktım. Sağlığını geri kazanması için ata binecek kadar iyileşene kadar o mahzende onu tedavi edecektim, ne kadar uzun sürerse sürsün. Ne pahasına olursa olsun. Sonra da birlikte Tor Kalesi'ni yeniden inşa edecektik. Yok olduğunu sandığım bir rüya içimde tekrar yeşermeye, kışın ortasında bir kardelen gibi açmaya başladı.

Elbisemin bağcıklarını bağladım, aynanın karşısına geçip kendime baktım ve kaşlarımı çattım. Bu basit bir akşam yemeği ya da sorguya uygun bir elbise değildi. Bu daha çok gösterişli bir davete yaraşır bir elbiseydi ve fazla gösterişliydi ama bu gece beni bekle-

yen her neyse uyumlu davranmak zorundaydım. İlgi çekme, dikkatleri başka yöne çek. Bu da bir tür hokkabazlıktı ve bir gece için yapabilirdim. Gardını indirmesi için kralın güvenini daha kalıcı bir şekilde kazanmalıydım. *Hayallerini canlı tut. Egosunu besle. O sadece bir hedef, tıpkı diğerleri gibi*, dedim kendi kendime.

Ama o diğerleri gibi değildi. Bunun farkındaydım. Nüfuzlu tüccarların bile takip etmesi gereken kurallar, hesap vermesi gereken insanlar olurdu. Kral ise kimseye hesap vermezdi, uyduğu tek kural da kendi koyduğu ve keyfine göre değiştirebileceği kurallardı.

Elbisemin korsesini çekiştirip yukarı doğru uzatmaya çalıştım. Kendimi elverişsiz kıyafetlere anlam vermeye çalışan Wren gibi hissediyordum. Gerçekten de...

Dur. Sakın kıpırdama.

Birdenbire döndüm. Oda sakin, olağanüstü şekilde durağandı, buna rağmen havada iğneleyen bir şeyler vardı. Havada asılı duran hayaletlerin beni izlediğini hissediyordum. Soğuk ayakları telaşla odayı arşınlıyordu. İçlerinden biri soğuk parmaklarıyla çeneme dokundu. *Şşşt, Kazi. Sakın...*

Kapım sertçe çalınınca tekrar döndüm. Ürperme hissi kayboldu. Paxton bir şey mi unutmuştu? Belki de refakatçim erken gelmişti. Bana eşlik edecek birini bulmuş olmaları artık resmi olarak kralın çalışanı olsam da henüz güvenlerini kazanmadığımı gösteriyordu. Yarına kadar geriye kalan bütün şüpheleri ortadan kaldırmalıydım. Eğer Paxton kendi işini yapabilirse, ben de kendi işimi yapabilirdim.

"Geliyorum," diye seslendim.

Yatağın yanındaki feneri söndürüp pelerinimi aldım. Bu akşamı bir an önce atlatmayı, bir an önce yarın olmasını istiyordum. Ama kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm yüz hiç mantıklı de-

ğildi. Görüşümde gölgeler gezinmeye başladı. Bir an için zamanda bir boşluktaydım, süzülüyordum, kaybolmuştum. Kanım dondu ve nefesim kesildi. Hareket edemedim, bütün kaslarım birdenbire işlevsiz hale geldi. Sıvıya döndü. Ardından içimi bir dehşet kapladı ve hemen ardından içime sıcak bir farkındalık yayıldı. Kapıyı çarparak kapattım ama kilidi yerine koyamadan kuvvetli ve öfkeli bir halde içeri daldı. Kapıyı ardına kadar açtı, bana vurdu ve beni geriye savurdu.

Üzerime atladı, beni duvara yaslayarak bir eliyle bileklerimi diğer eliyle de boğazımı kavradı. Aylardır bu hareketi yapmayı beklemiş gibi aramızda hiç mesafe bırakmamıştı. Bana dokunan teni ateş gibi sıcaktı. "Sürpriz," diye fısıldadı.

Boğazım düğümlendi, ciğerlerime nefes gitmiyordu. "Bu gece refakatçin benim," dedi. "Artık kralın ordusunda bir teğmenim. Nasıl adalet ama?"

Sesi, tenimde gezinen binlerce örümcek gibi zihnimde yankılandı. Omuzlarım istemsiz olarak titremeye başladı. Odada sadece ikimiz vardık ve kaçacak bir yerim yoktu. *Artık güçsüz değilsin, Kazi. Karşı koy ona.* Dürtülerim ve mantığım zihnimde mücadele ediyordu. Natiya'nın eğitimde sürekli tekrarladığı sözleri zihnimde yankılanıyordu. *Zayıf yanlarını bil ama güçlü yanlarına oyna.*

O daha uzun, daha güçlü, daha iriydi, korkunç ağırlığıyla beni eziyordu ama en büyük zayıflığım kralın kurallarıydı. *Kılına bile zarar verecek olursan...*

"*Senin* yüzünden az kalsın parmağımı yitiriyordum," diye tıslad. "Belki haraç olarak senin parmaklarından birini alırım. Ya da belki başka bir şey alabilirim." Daha sert bastırdı, var gücüyle beni duvara mıhladı. "Ölen sevgilin beni neredeyse öldürüyordu. Keşke şimdi bunu görebilse."

Zane benden düşündüğüm kadar korkmuyordu. Serbest, aç-

gözlü ve gaza gelmişti çünkü şimdi arkasında kralın kuvveti vardı. Çünkü şimdi kapana kısılmıştım, tıpkı bir zamanlar annemin olduğu gibi.

Neredeyse kapana kısılmıştım.

Natiya'nın söylediği gibi, güçlü yanlarımı biliyordum.

Alıştırma da yapmıştım. Zihnimde.

Yüzlerce kez. Binlerce kez. Çok kez.

Tükür.

Bileğini bük.

Dirseğinle burnuna vur.

Dizinle bacak arasına vur.

Yumruğunu boğazına geçir.

Dizlerine güçlü bir tekme at.

Yere saçılan iskambil kâğıdından bir ev gibi.

Bıçağa ihtiyacım yoktu. Ya da bir neştere.

Bütün yolları biliyordum.

Yerde kıvranarak yatarken çizmemi alnına bastırıp son bir darbe vuracaktım.

Ölmese bile, etkisiz kalacaktı.

Ayrıca her yerinde morluklar çıkacak.

Eğer onu şimdi öldürürsem, her şeyi riske atardım. Kral Zane'in bana onun yanına kadar eşlik etmesini bekliyordu, odamda ölü bedenini bulmayı değil. Kuralları çiğnemek bir yana, aynı zamanda zorla kurduğum güveni kaybederdim. Onu öldürürsem plan alt üst olur ve Lydia ile Nash'i kurtarma şansım ortadan kalkardı. Hatta onların ölümüyle bile sonuçlanabilirdi. Paxton planımızı uygulamakla meşguldü. Artık çok yaklaşmıştık. Yarın çok yakındaydı.

"Kral beni bekliyor," dedim.

"Endişelenme. Seni onun yanına götüreceğim ama erken geldim. Fark etmedin mi? Yirmi dakika içerisinde çok şey olabilir. An-

nene ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun? Hadi bakalım. Sor gitsin." Fenerin loş ışığı siyah gözbebeklerinde parladı, anlaşılan bana eziyet etmekten zevk alıyordu. *Velet nerede?* Oda dönmeye başladı. Tenim alev aldı. *Düşün, Kazi. Sakinleş. Kaçış yolu bul.*

"Banques," dedim boğuk bir sesle.

"Ne?"

Hırıltılı bir nefes aldım. Elimde boğazına atacağım bir yumruktan daha güçlü bir koz vardı. Onu hem korkutacak hem de işini bitirecek bir koz. O zaten ölü bir adamdı. Ama henüz bunu bilmiyordu.

"Banques'e yaptıklarından bahsettiğimde hiçbir şey yapamayacaksın."

"Ona ne söyleyeceksin?"

"Ona ihanet ettiğini. Sorgulamada onu ele verip ismini Jase'e söylediğini. *Devereux.* Jase'e köle avcıları için sana parayı verenin o olduğunu söyledin. Sence bu kumandanın hoşuna gidecek mi? Onun teğmeni olmaya devam edecek misin sence? Hayır, sen daha altına işeyemeden seni ipten sallandıracak."

Gözlerinde birdenbire telaşlı bir ifade belirdi. Kumandanın insanları sallandırmaktan hoşlandığını biliyordu ve Banques'in kimliğini Jase'e açık etmek bunu hak eden bir suçtu.

"Yalnızca ilk ismini söyledim," dedi çabalayarak. "Tam ismini söylemedim. Sevgilin beni parçalara ayırmak üzereydi."

"Sence Banques bunu önemser mi?"

"Seni şuracıkta öldürebilirim," dedi, elini boğazıma dolayarak.

"Peki bunu bana bir iş veren kralına nasıl açıklayacaksın? Artık ben de bir çalışanım, tıpkı senin gibi. Üstelik fark etmediysen söyleyeyim, benden daha çok hazzediyor."

Göğsü inip kalkıyordu, bu muammadan sıyrılmaya çalışırken gözleri küçülüp boncuk kadar kalmıştı. Sözler düşünmeden du-

daklarından dökülüverdi. "Eğer sen... eğer beni öldürürsen, anneni asla bulamazsın."

Bana vurmuş gibi irkildim, tenim karıncalanıyordu. "Annem öldü," diye karşılık verdim.

"Hayır, ölmedi. Nerede olduğunu biliyorum. Buradan çok uzakta değil."

"Yalan söylüyorsun. Biliyorum..."

"O yaşıyor. Seni elimden geldiğince hızlı bir şekilde onun yanına götürebilirim. Ama çeneni kapalı tut ve Banques'e benden bahsetme. Anlaşıldı mı? Yoksa nerede olduğunu asla öğrenemezsin."

Sözleri etkisiz ve solgundu, benim için anlam ifade etmiyordu. Bir çıkar yol bulmak için uğraşıyordu. Beni susturmak için. Annem hayatta değildi. Ama ya...

Daha bu sabah Jase'in de öldüğünü sanıyordum.

Ya hayattaysa?

Ona inanmıyordum, ama önerisini kabul ettim. Elimde Zane'e karşı kullanabileceğim ölümcül bir koz olması işler kontrolden çıkarsa işime yarayabilirdi, en iyi ihtimalle gönülsüz bir müttefik olurdu. Bu iblisle, ruhumu söküp alan sonra da bana ruhumu geri verebileceğini söyleyip içimi umutla dolduran bu adamla bir anlaşma yaptım.

Kabul ediyordum çünkü şu anda yarın, on bir senelik bekleyişimden daha önemliydi. Ama yarından sonra onu nerede bulabileceğimi biliyordum. Yarından sonra, her şey değişecekti. Ama o bunu bilmiyordu. Henüz.

Hayatımın yarısı boyunca korktuğum bir canavarla koridorda yan yana yürümek, hayatımdaki en uzun yürüyüş oldu. Sonu gelmeyecek gibiydi ve yemek odasına ulaştığımızda kendimi boş bir kabuk gibi hissediyordum. Kararlılığım benim dışımda bir yerlere süzüldü, tıpkı göremediğim bir hayalet gibi.

Başını dik tut, Kazi.

Bunu yapabilirsin.

Ayaklarını öne at. Neredeyse geldik.

Neredeyse.

Jase.

O yaşıyordu.

Hatırlamam gereken tek şey buydu.

Üstelik yarın neredeyse gelmişti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

JASE

ARENANIN KÖTÜ OLDUĞUNU SANIYORSAM, ŞEHİR DAHA da kötü durumdaydı. Belki de o kadar çaresizdim ki, bir kez olsun işlerin yolunda gideceğini sanmıştım. Ya da tanrıların müdahale edeceğini. Bütün yeminlerim ve dualarımın bir anlamı olmalıydı.

Ama bugün değil.

Cehennem Ağzı kışın hep grilere bürünürdü. Tembris ağaçlarına düşen karlar yapraklarını soldurur, gökyüzü de solardı ama bu kez gri daha derine uzanıyor ve şehrin can suyunu emen bir sülük gibi bütün renkleri emiyordu. Daha önce görmediğim kadar soğuktu, sokaktan geçerken gördüğüm yüzler bile. Hiçbirinde can yoktu. Hava ayaz olsa da şakaklarım sızlıyordu. Koşmak, kralı yakalayıp onu öldürmek istiyordum. Kimse bunu daha önce neden yapmamıştı? Yargıçlarım neredeydi? Wren beni yanına doğru çekti, deliliğin beni ele geçirmeye başladığını hissetmişti.

"Dikkatli ol, kocacık," diye uyardı Synové. "Kötü bir durumla karşılaşacağımızı biliyorduk." Ama sesinin titrediğini duydum.

Bu durum onu da kötü etkiliyordu. Yıkım yalnızca binalarda ve taşlı yollarda değildi, aynı zamanda havaya karışmıştı ve her köşede, her çatıda bekleyen muhafızlar bu çaresizliği perçinliyordu.

Kazi hayattaydı. Buradaydı. Bir yerlerde. Bir yanım ana caddeden geçip onun öbür taraftan geldiğini göreceğime, sonra da onu burada bildiğim gizli geçitlere çekeceğime emindi.

Wren nefesini tuttu. Tapınağı ben görmeden önce o görmüştü. Caddenin öbür tarafında olmamıza ve küçük bir görüş açımız olmasına rağmen, moloz yığınlarını görebiliyordum.

Caemus bana olanları anlatmış ama beni buna hazırlamamıştı. Bir zamanlar ziyaretçileri karşılayan o parlak ışık sönmüştü. Sunak tuhaf şekilde dimdik duruyordu, hazırlıksız yakalanan ve hareket etmeye korkan bir ceylan gibi ortada öylece duruyordu. Ettiğim her yemin bu tapınakta başlamıştı.

Biri hariç. Bir yemini Kazi ile ormanda etmiştim.

Yutkundum.

Bütün bunların sorumlusu Montegue muydu? Hâlâ inanamıyordum. Ne ordusu ne de bir ordu almaya yetecek parası vardı. Hükmetmeye karşı ilgi duyduğunu bile söyleyemezdim.

Peki ya kestiğimiz vergi paraları? Bunun için kızmış olabilir mi?

Kazi'nin şüpheleri zihnimde dönüp duruyordu. Vergi parasını gönderirken her zaman bizde kalan yüzde bir oranındaki paranın nerede harcandığına dair detaylı bir rapor verirdik. Montegue raporlara cevap vermez ya da karşı çıkmazdı. Bunun sebebinin bizde kalan yüzde birlik oranın yargıçları, onarımları, sarnıçları, okulları, iki reviri ve daha fazlasını karşılamaya yetmemesi olduğunu düşünürdüm. Liste uzayıp gidiyordu.

Peki ya anıtınızın hemen yanındaki araziyi sizi kızdırmak için özellikle seçtiyse?

Montegue bize tuzak mı kurmuştu? Eskiden bunun da imkân-

sız olduğunu düşünürdüm çünkü kral ne bizim ne de anıt hakkında hiçbir şey bilmezdi ama Zane biliyordu. Artık Zane'in kral için çalıştığını biliyordum. Cehennem Ağzı'nda bir süre yaşayan herkes, her sene aile olarak o basit anıtı onarmak ve yaptığı fedakârlıklar için Aaron Ballenger'ı onurlandırmak için yaptığımız yolculuğu bilirdi. Yerleşkenin yeri gerçekten de bizi kızdırmak için bilerek seçtilerse, bu da yakın zamanda yaşanan sorunların sandığımız gibi babamın ölümünün ardından yaşanan karmaşadan ileri gelmediğini ve aslında uzun bir süredir, babam ölmeden önce yapılan planla ilgili olduğu anlamına gelirdi.

Ulağımız Aleski'nin bize doğru yürüdüğünü gördüm, beyaza kaçan karışık sarı saçları başlığının altından çıkmış, dudakları soğuktan çatlamıştı. İçi malzemelerle dolu olan bir el arabası taşıyordu. Ailesi şehirde yaşıyordu ama kendisi burada pek kalmazdı, genelde yolda olurdu. Aleski yıllardır bize çalışıyordu. O ve Titus bir zamanlar çok yakındı, öyle ki yollarını ayırdıktan sonra bile dost kalmışlardı. Geçmesine izin vermek ve onu sorgulamak konusunda karar vermek için bir saniyem vardı. Titus'a ya da ailenin geri kalanına ihanet etmezdi. Bundan emindim.

"Beyefendi," diye seslendim, onu durdurmak için elimi kaldırarak. Birlikte ona doğru ilerledik, o da el arabasını bıraktı. Yaklaştığımızda ismini fısıldadım. Gözlerini fal taşı gibi açtı, gözleri yaşlarla doldu. "*Patrei.*" Hafifçe sallandı, yere yığılmak üzereymiş gibi duruyordu.

"Kendine gel, Aleski. Biz Kbaaki'yiz. Bize yol tarif ediyorsun. Şimdi çarşıya doğru işaret et."

Başını sallayıp elini kaldırdı, parmağıyla işaret etti. Yanağından yaşlar süzülüyordu. "Her şeyi izliyorlar."

"Biliyorum. Bizi şimdi de izliyorlar," diye cevapladım. Karşı tarafta duran askerler dikkatini bize vermişti.

Aleski burnunu sildi. "Öldüğünü sandık. Seni kaçıran o asker seni astıklarını söyledi. Dedi ki..."

"Asker mi? Yani Kazi mi? O nerede?"

"Artık krala çalışıyor, o çürümüş insanlar için."

"Hayır, çalışmıyor Aleski. Güven bana, onu esir aldılar. Bir şey söylediyse de..."

"Acele edin, çocuklar," diye fısıldadı Wren. "Bizi izliyorlar, her an buraya doğru gelebilirler."

"Bu doğru mu?" diye sordum. "Bütün bunların arkasında Montegue mu var?"

Aleski başını salladı. "O ve o kumandan. Onlarla mücadele etmeye çalıştık." Sesi üzgün ve mahcubiyet doluydu.

"Aleski, biliyorum. Silahları çok güçlüydü..."

"Bu tarafa geliyorlar," diye uyardı Synové melodik sesiyle.

"Bu gece, karanlık çöktükten sonra güneydeki ahıra gel," dedim. "Bu konuşmaya orada devam ederiz."

Ama Aleski dinlemiyordu. Cümleleri birbiri ardına sıralıyordu, ağzından çıkan her kelime çaresiz ve nefret doluydu. "İsyancıları ibret olması için tembris ağaçlarından astılar." Drake, terzi Chelline ve diğerlerinin isimlerini sıraladı. Hepsini tanıyordum, o konuşurken yüzümdeki gülümsemeyi bozmamak için var gücümle uğraşıyordum. "Atıma el koydular," diye devam etti. "Eskiden Ballenger'lar için çalışıp isyancı olabilecek herkesin atlarına el koydular. Şehirde ailem var, annem ve kız kardeşim. Ben..."

Aleski'nin sesi ne zaman titrese, zoraki gülümsemem de titriyordu. Aleski'nin çaresiz sözlerinin arasında babamın nasihatini duydum. *Gücün kalmadığında elinden derinlere uzanıp daha fazlasını bulmak ve sonra da bu gücü paylaşmaktan başkası gelmez. Patrei'nin işi yönetmektir.*

Aleski'nin omuzlarını tuttum. "Kural neydi, Aleski?" diye fı-

sıldadım. "Onları hazırlıksız yakala. Bunu sen de biliyorsun. Şaşırt onları. Biz de böyle yapacağız. Şehri neden Kış Şenliği için süslemediniz? Şenliğe iki haftadan az süre kaldı. Yapın. Bugün. Herkese yapmalarını söyleyin. Bir kutlama ayarlayın. Bırakın bu şerefsizler kazandıklarını ve artık her şeyin normale döndüğünü sansın. Kimseye hayatta olduğumu söylemeyin, en azından şimdilik ama hazırlanmalarını söyleyin. Ballenger'lar şehri geri alacak."

"Orada ne oluyor?" diye seslendi askerlerden biri.

Aleski'ye teşekkür eder gibi omzuna vurdum ve ellerimi arkamda birleştirdim.

Ruh ağacı. İşte olan buydu.

Aleski el arabasını sürerek sokakta ilerlemeye devam etti, Cehennem Ağzı halkına haberleri vermeye gidiyordu. Askerler de yolunu kaybetmiş bu üç Kbaaki'ye ruh ağacının yalnızca arenadan alınabileceğini açıklıyordu. "Ama kışın erken kapatırlar. Yarın tekrar gitseniz daha iyi olur." Vrud, Ghenta ve Eloh onlara dilleri döndüğünce teşekkür etti, sonra da gece nerede kalabileceklerini sordu.

Kalacak hiç yer yoktu. Kral ve subayları Ballenger Hanı'nı kapatmıştı, diğer iki han da tıka basa doluydu. Tek seçeneğimiz atlarımızla birlikte ahırda kalmaktı.

Yanlarından geçerken bize baktıklarını hissettim.

Çatılardaki meraklı gözlerin bizi izlediğini hissettim.

Bu iri adam başımıza bela açacak mı?

Evet. Başlarına bela açacaktım. Her şey sırayla. Bu iri Kbaaki ile tanıştıkları güne pişman olacaklardı. Ama şimdilik benim söylediğim gibi ahırlara gittiğimi görecekler ve endişeleri şimdilik yatışacaktı.

Kural neydi? Onları hazırlıksız yakala.

Aleski tam da bunu yapabilmem için bana bilmem gereken her şeyi anlatacaktı.

Greyson bizimle konuşmuyor. Yatağına uzanmış, gözlerini dikmiş tavana bakıyor. Ellerini yumruk yapmış. Miandre gitti. Onu kaçırdılar. Onu nasıl kurtaracağımızı bilmiyoruz.

- Theo, 13

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAZI

ODAYA DALDIM. SENDELEYEREK ZANE'İN YANINDAN geçip aramıza mesafe koydum. Venda'nın arka sokaklarında koşuyormuş gibi heyecanlıydım. Gölgelere bakıyor, arkasına saklanacak karanlık bir merdiven boşluğu, gizlenecek bir yer arıyordum.

Montegue bunu fark etti. Ani hareket yaptığımda benden hâlâ şüpheleniyordu. Etrafını saran genç kadınlara her ne anlatıyorsa cümlesini yarıda kesip bana baktı. Başımı salladım, bakışlarına karşılık verip kendimden emin adımlarla odanın ortasına doğru yürüyerek telaşlı girişimi unutturmaya çalıştım. Kral dikkatini söylediği her kelimeyi dikkatle dinleyen hayranlarına verdi.

Ballenger Hanı'nın geniş balo salonundaydık. Tepede duran demir şamdanlar titrek bir ışıkla parlıyor, oda kralın birçok destekçisinin sohbetleriyle uğulduyordu. Banques'in verdiği sert emirlere bakılırsa kralla daha ufak, sorgulama tadında bir yemek yemeyi bekliyordum ama burası daha çok bir davete benziyordu. Kutlama mı vardı? Ne için?

Truko iki elinde iki bira fıçısıyla yanımdan geçerken onu durdurdum. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Fark etmedin mi? Şehir halkı Kış Şenliği için süslemeler astı. Kumandan Banques bu durumdan hoşnut oldu ve bir kutlama yapmaya karar verdi." Truko da halinden memnun gözüküyordu. Yüzünü böyle güldüren şey sonu gelmeyen bira fıçıları olabilirdi ya da belki artık yeni yönetimi tamamen benimsemiş, arenadan elde ettiği gelirler ona tatlı gelmişti. Paxton ona güvenebileceğimizi düşünüyordu ama ben o kadar emin değildim. Jase onun lonca önderleri arasında en açgözlüsü olduğunu, kendi için bir kazanç olacağını bilse bir bebeğin elinden şekerini bile alacağını söylemişti. Fıçıları birine götürmesi gerektiğini söyleyerek yoluna devam etti. Kutlama beni içine çekiyor, oda gittikçe daha sıcak bir hal alıyordu.

Şehir sakinleri bir şenlik için süsleme yapmıştı. Neşe, Cehennem Ağzı sokaklarına geri mi dönmüştü? Yine karnımdan yumruk yemişe döndüm.

Patrei'yi unutuyorlar. Önlerine bakıyorlar.

Kral haklı mıydı? Halkın uğultularını yanlış yorumlayan ben miydim? İçim hayal kırıklığıyla doldu. Kumandanın bu durumdan hoşnut olmasına şaşmamalı. Ama eğer isyancılar geri çekilmişse ve yeni düzeni kabullenmişlerse, bu Lydia ve Nash açısından ne anlama geliyordu? Peki ya dağın içinde sıkışıp kalan diğer Ballenger'lar için? Yarın sanki bir ömür uzaktaydı. Paxton neredeydi? Bütün bedenlerin arasından onu görebilmek için gözlerimi kıstım.

Odada emin adımlarla ilerledim. En ortaya koydukları upuzun masa şimdiden yemeklerle dolup taşmış, neşeli kurdeleler ve çelenklerle süslenmişti. Uzun bakır şamdanlardan mum ışığı parlıyordu. Bütün konukların oturabilmesi için odaya aynı şekilde

birkaç masa daha konulmuştu. Mali konularda sıkıntı çeken biri için, Montegue hiç çekinmeden harcama yapmıştı. Odanın köşesinde Garvin ile konuşan Paxton'ı nihayet gördüm. Gözlerimiz kısa bir an için buluştu ama sonra fark edilmek istemiyormuş gibi gözlerini kaçırdı, ben de kaçırdım. Montegue olmasa bile ona bilgi veren birileri mutlaka beni izliyor olmalıydı.

Oleez bardakları bira veya şarapla dolduruyor, Dinah ise konuklara ikram ediyordu. Birkaç gün önce akşam yemeğinde gördüğüm kadınlara rastladım, bugün daha da abartılı elbiseler giymişlerdi. Üstelik başkaları da vardı. Anlaşılan kralın egemenliği arttıkça destekçileri de bununla orantılı olarak artmıştı. Ama en azından iki kişinin, Oleez ile Paxton'ın aralarında olmadığını biliyordum. Bu odada canlarını kaybetmekten korktukları için gülümseyip itaat edermiş gibi davranan başka insanlar da olabilirdi. Kalabalık odaya göz gezdirip herkesin kim olduğunu merak ettim. Dost mu, düşman mı, yoksa kararsız mı? Dehşete düşmüş ve yalnızca hayatta kalmaya çabalıyor olabilirler miydi? Onlar da evlerine süs asıyor muydu? *Patrei*'yi unutmuşlar mıydı? *Tabii ki unuttular, Kazi. Onun işlediği suçlar yüzünden yargılandığını, adaletin yerini bulduğunu söyledin. Onun öldüğünü ve hayatlarına devam etmeleri gerektiğini söyledin.* Haini oynamaktan Paxton da en az benim kadar nefret ediyor muydu?

Ballenger davetinde tanıştığım kâhini gördüm. Bir köşede tek başına oturuyordu, tek arkadaşı önünde duran ufak kadehiydi. Her an gitmeye hazırmış gibi başlığını kafasına çekmişti; ya da belki de fark edilmeden durmak, köşedeki karanlık bir gölge olarak kalmak istiyordu. Kralı zorlu bir mevsimin beklediğine dair uyaran o muydu? Yeteneğinin gerçek olduğunu biliyordum. Soğuk ovalarda battaniyenin altında ısınmaya çalışırken Jase bana ondan bahsetmişti.

Kâhin beni senin hakkında uyardı. Karşıma çıkıp kalbimi keseceğini söyledi.

Doğru söylemiş. Çok da acımadı, öyle değil mi?

Hem de nasıl acıdı. Ama geri vermeni istemiyorum. Sende kalabilir... sonsuza dek.

O an gömleğinin düğmelerini açıp göğsünü öpmüştüm, yarasını öper gibi. Dudaklarıma değen teni sımsıcaktı, bir yandan ellerim başka yerleri keşfe çıkmıştı. *Sonsuza dek,* diye fısıldadım. *Bunu unutmana izin vermeyeceğim, Patrei.*

Sonsuza dek. Ne kadar kolay söyleyip durmuştuk. Dünyanın sahibi bizdik. O birkaç hafta boyunca, dünya bizim için özel yapılmış bir yerdi. Yeni bir krallık kurmak için eve dönüyorduk. Yeni bir aile kurmak için.

Bilinci kapalıydı. Zar zor nefes alıyordu. Şimdiye dek ölmüş olabilir.

Ayaklarımın altında ezip duymayı istemediğim başka sözcükler de vardı. Paxton'dan Jase'in hayatta olduğunu duyduktan sonra gerisi önemli değildi. *Beş tane ok, Kazi. Biri göğsüne isabet etti. Durumu iyi değildi.*

Tekrar dönerek kâhine baktım. O da kral için mi çalışıyordu? Bir kâhinin taraf değiştiremeyeceğinden emindim, o sadece ne bilirse onu bilirdi. Ama yanına gitmeye cesaret edebilir miydim? Önceki gibi sırlarımı görür ve bilir miydi? Yoksa Jase hakkında yeni bir bilgi mi verirdi?

Daha fazla düşünmeden odayı arşınlayarak yanına gittim. Jase ona *Maggielle* diye seslenmişti. Önünde eğildim, pelerininin başlığının altından gözüken gölgelere baktım. Kalbim düğümlendi, bana herhangi bir şey söylemesini umuyordum. *Yeni bir haber.*

"Bir isteğin var mı, Maggielle? İçkini tazelememi ister misin?"

Kırışık göz kapaklarının altında mavi buzlar ışıldıyor, saçlarının özgür siyah ve gümüş bukleleri yüzünü çevreliyordu.

Başını salladı. "Senin için yapabileceğim bir şey yok. Ne bir yüz ne de bir isim görüyorum ama ihanet görüyorum. İhanet ağının içine çekileceksin." Düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi başını çevirdi. "Diline hâkim ol. Güvenine daha çok hâkim ol."

Dilime hâkim olamadım, öyle ki çaresizliğim benim yerime konuşmaya başladı. "*Jase.* Onunla ilgili ne görüyorsun?"

"*Patrei,*" dedi yavaşça, gırtlaktan gelen hırıltılı sesiyle her heceyi vurgulayarak. Boğuk sesini duyunca midem büzüldü. Gözkapaklarını indirince gözlerinin mavisinin yalnızca bir kısmı gözüküyordu ama o an içinde zamanın, yıldızların ve galaksilerin içinden geçtiğini gördüm. Aniden yukarı baktı, bakışlarını odada gezdirdi. Yamuk parmaklarıyla kadehi tutup titrek ellerle bir yudum içti. "Artık gitme vaktin geldi. Acele et. Başka bir şey görmüyorum."

Başka bir şey yok mu? Hayır, bir şey görmüştü ama bana söylemek istemiyordu. Bana güvenmediği için mi, yoksa beni üzeceği için mi? Ayağa kalkıp sendeleyerek oradan uzaklaştım. Ona teşekkür etmeyi bile unuttum, beni neden böyle bir anda başından savdığını anlayamamıştım. İhanetten mi korkuyordu? Bu odada bulunan neredeyse herkes bana zaten ihanet etmişti. Güvenimi kazanmak zaten nadir olan bir olaydı.

Dinah aniden yanımda bitti. "Kral bunu sana vermemi söyledi." Elinde içinde koyu kırmızı şarap olan bir kadeh uzattı, şarabın yüzeyi parlıyordu.

Kadehi titreyen ellerinden aldım. "Sorun nedir, Dinah? Üşüyor musun?"

"Hayır hanımefendi," dedi ve hızla oradan uzaklaştı. Telaşlıydı. Belki de kadehi dökerse buradaki... eh, neredeyse herkesin öfkesini üstüne çekmekten korkuyordu. Ya da belki o da kime güveneceğini bilmediği için korkuyordu.

Eğlence bütün hızıyla devam ediyor, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Sürekli daireler oluşturup duran bütün bu insanların konuşup gülüşeceği bu kadar konu var mıydı? Daveti yönetmeme yardım eden Wren ve Synové yanımda olmayınca kendimi kaybolmuş ve boşlukta süzülüyormuş gibi hissediyordum. Şimdi nerede olduklarını, nasıl olduklarını ve kraliçenin onlara hangi görevi verdiğini merak ettim. Paxton müttefikim olabilirdi ama Wren ve Synové ile boy ölçüşemezdi. Gerçekten savaşmayı biliyor mu, yoksa sıkışınca *straza* askerlerine mi bel bağlıyor bunu bile bilmiyordum. Ama Jase'i kimseye fark ettirmeden kaçırmayı başarmıştı ve bunu kurnazlığı sayesinde yapmayı başardığını umuyordum, şans sayesinde değil.

Odanın içerisinde oradan oraya giderek buraya aitmişim, gerçek anlamda ve bütün kalbimle taraf değiştirip artık kralın sadık bir askeriymişim gibi davranmaya çalıştım. Ballenger'lara ihanet eden insanlarla hoş bir sohbet etmek kolay değildi. Bu yüzden ben de bir yandan gülümseyip, kendimden emin adımlarla yürüyüp, hokkabazlık yaparak bir yandan da cebime atacağım iri ve sulu güvercin etini gözlediğim *jehendra* sokaklarında olduğumu hayal ettim. Tek fark bu kez yiyecek yerine bilgi kaçırmaya çalışıyordum çünkü yarından sonra ellerim bağlı olmayacaktı ve yeni bir görev edinecektim: Banques ile kralın cephaneyi nerede sakladığını bul, sonra da onları bütün şehri yok etmeden bir şekilde yok et.

Yemek çanı nihayet çaldı ve konuklara yerleri gösterildi. Montegue'nun Banques, Paxton, Truko ve Garvin ile masanın sonunda oturduğunu fark ettim, kendi aralarında hararetli bir sohbete dalmışlardı bile. Bana masanın öbür ucunu gösterdiler, Zane'in tam karşımda oturduğunu gördüğümde irkildim. Kalbim boğazımda atmaya başladı. Çok uzun bir gece beni bekliyordu. Gözlerimi indirip yarın bütün bunların biteceğini kendime ha-

turlatmaya çalıştım, tabii Paxton ona düşen görevi yerine getirirse. Hizmetçilerin önüme koyduğu tabaklara baktım ve çatalımı yiyeceklere batırdım ama yiyemedim. İştahım kaçmıştı. Bunun yerine dikkatimi tabak çanağa ve kucağımda düzeltip durduğum mendile verdim. Montegue yemekle ve sohbetle ilgileniyordu, en azından onun için rol yapmak zorunda değildim. Herkes yemeğini yiyordu, dakikalar geçti, benim yemeğim soğudu. Tabağımın yanında duran bıçağa baktım. Mum ışığında parlıyor, kullanmam için bana yalvarıyordu. *Yarın öl, Kazi, herkesin iyiliği için yarın öl. Bugün değil.* Ama gözlerimi bıçaktan ayırmam sesleri duymamamı sağlamıyordu, Zane'in dünyada her şey onun için iyi gidiyormuş gibi yanındaki konuklarla konuştuğunu duyabiliyordum. Sözleri mide bulandırıcı bir kefen gibi beni sarıp sarmaladı. Siyah bir dünyanın içine çekildiğimi hissettim, sopaya bir türlü ulaşamadığım bir dünyaya.

Dışarı çık, velet!

Şimdi başka şeyler söylüyordu ama benim tek duyabildiğim bir türlü ölmeyen o sözlerdi.

Senden iyi kâr edeceğim.

O nerede?

Velet nerede?

Gözlerimi yukarı kaldırdım, artık bakışlarımı kaçıramıyordum. Yıllar önce o gece olduğu gibi yüzüne odaklandım, odada sadece Zane ve ben varmış gibi hissediyordum. Sadece biz, aramızda da annem ve dehşet dolu o beş dakika. O karanlık hapishaneden sürüne sürüne çıkarken buldum kendimi. Bileğindeki bene, solgun tenine, tel gibi saçlarına ve siyah gözlerine baktım. Bakışlarımı hissetti ve dönüp bana baktı. Bıçağımı soğuk çömleğin içine batırdım, bıçağı ustalıkla çevirerek tereyağını hayvanın bileklerinden ayıklanan et gibi düzensiz yuvarlaklar çizerek

bıçağa sardım. Zane'in dilinin ucundaki kelime havada asılı kaldı, ağzını açmadı. Siyah gözleriyle bir bana, bir bıçağa, sonra tekrar bana baktı. Bıçağa sardığım tereyağını kalın bir ekmek parçasına sürdüm, ardından bıçağı çömleğe daldırıp yine çevirdim. Bıçağı Zane'e sapladığımı, etini sardığımı ve yavaş yavaş ondan bir parça kestiğimi hayal ettim.

"Ne kadar da ustaca yaptınız," dedi Zane'in yanında oturan kadın.

Ekmeğe biraz daha tereyağı sürdüm, sonra bıçağımı bir kez daha çömleğe batırdım.

"Tereyağını seviyorsunuz anlaşılan," dedi konuklardan biri.

"Hayır," diye cevapladım. "Aslına bakarsanız, tereyağından nefret ederim. Bıçağı batırınca hissettiğim hoşuma gidiyor. Pürüzsüz ve rahat."

Zane'in bakışları korkuyla donup kaldı. Onu bıçaklayacağımdan korktuğunu sanmıyordum ama her an kendimi kaybedip herkese ondan bahsedeceğimden, onun benim hayatımı çaldığı gibi benim de onun hayatını çalacağımdan korkuyordu. Zihnimden, zihnimde dönen karanlık planlardan korkuyordu. Zihnimi asla kontrol edemeyecekti. Annemi tekrar göreceğime söz verse bile olmazdı. *O gitti, Kazi. Öldü.*

Ama sesini duymuştum. Şimdi. Yeni. Buradaydı. *Benim küçük chiadra'm. Yemeğini ye, tatlım. Yemelisin.*

Peşini bırakamazdım. Umut. Derinliklerde bir yerlerden kendini gösteriyordu.

Bana bunu bir kez daha yaptığı için cehennemin en sıcak çukurunda çürüsün.

Bıçağı bıraktım, gürültülü bir şekilde çömleğin içine düşmesine izin verdim ve soğuk yemeğimi yedim. Yemek asla harcanmazdı.

Dinah beni dürttü. "Kral sana bir soru soruyor," diye fısıldadı.

Gözlerimi kaldırıp baktım. Kral ve masanın öbür ucunda oturan herkes bana bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Montegue.

Mendilimle elimi sildim ve bir kenara koydum. "Hayır, majesteleri. Yalnızca çok acıkmışım, kendimi yemeye kaptırdım." Af dileyip sorusunu tekrar etmesini istedim.

"Duyduğuma göre bilmece sormayı seviyormuşsun. Bize de bir tane sorup eğlendirmek ister misin?"

Bilmece mi? Şakaklarım zonkluyordu, nereden öğrendiğini merak ediyordum. Jase dışında kimseye bilmece sormamıştım ve...

Garvin yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı. "Mustafier," diye seslendi. "Arenada takı satan bir tüccar. Seni öve öve bitiremedi."

Mustafier. Adını bilmiyordum ama kim olduğunu anlamıştım. Bana ödeme niyetine sarmaşık yüzüğü veren logofil. Buna rağmen kralın amacını merak etmekten kendimi alamıyordum. Herkesi eğlendirmek mi? Hiç sanmıyorum. Kendi sesini duymaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Belki de niyeti benimle ilgili bir şeyler bildiğini belli etmekti, bildiğinden haberim bile olmayan şeyler. Her yerde kulağı ve gözleri vardı.

Ayağa kalktım ve bir an için düşündüm. Oda sessizliğe büründü, bekliyorlardı.

"Pekâlâ," dedim. "Hemen geliyor." Ağaçlar, yumurtalar ve burunlar hakkında basit birkaç bilmece sordum. Her bilmeceden sonra konuklar olası cevapları tahmin ederken masada bir uğultu oluştu ama ilk cevabı veren her zaman kraldı.

"Tahmin edebileceğim daha zor bir bilmecen yok mu?" diye sordu Montegue, dördüncüden sonra.

Çok vardı. Ama bazen bir bilmecenin amacı zor olması değil,

yarattığı dikkat dağınıklığıydı. "Bir saniye düşüneyim," diye cevapladım ama aklıma yeterince büyük bir dikkat dağınıklığı yaratacak bir tane gelmişti. "İyi dinleyin," dedim. "Tekrar etmeyeceğim." Başını sallayarak karşılık verdi, ben de bilmeceyi sordum.

"Uyurum karanlık ve ufak bir mağarada,
Göstermem kendimi, nadir görürsünüz beni.
Ama öfkeli bir kelime duydum mu çıkarım,
Esip gürler, ortalığı birbirine katarım.
Bazen gizlice yanaşırım kurbanımın yanına,
Aldatıcıyım, şaşırtıcıyım, ölümcüldür ısırığım.
Feci darbelerim, yakıcı kırbacım,
Acımasız kıvraklığıyla kıstırır düşmanı.
Ama tatlı lokumlar görünce hemen çıkarım dışarı,
Tavlar beni, baştan çıkarır çıplak bedenimi.
Bal, şarap, lezzetli pastalar,
Şekerli kurabiye, meyveli etler.
Ama arzunun cilvesi de baştan çıkarır beni,
Arayıp dururum gerçek aşkın öpücüğünü."

Bu kez uğultular yoktu. Birkaç kişinin ağzı açık kaldı. Ya akıllarına bir şey gelmiyordu ya da *çıplak, baştan çıkarma* ve *öpücük* sözcüklerini duyunca akılları başka yerlere gitmişti. Montegue'nun fark ettirmeden yutkunduğunu gördüm. Delici bakışlarıyla bana bakıyordu. Cevabı biliyordu.

"Basit bir et parçası için biraz abartılı bir bilmece," dedi en sonunda.

"Basit mi? Yanılıyorsunuz, Majesteleri. Dilimiz bedenimizden daha uzun yaşar. Krallıkları devirebilir ya da kurabilir. Ordulara yön gösterebilir; ya da yok eder. Özelliği ne boyutundan ne de güzelliğinden gelir, onu önemli kılan kurnazlığı ve ebedi gücüdür."

"Böyle kolayca baştan çıkarılabilen bir şey nasıl olur da güçlü olabilir?"

Omuz silktim. "Belki de insanlığın lanetidir bu. Hepimiz bir şekilde beslenmeye ihtiyaç duyarız, öyle değil mi?"

"Gerçek aşk öpücüğü mü?" diye seslendi Garvin, gülerek. "Gerçekten böyle şeylere inanıyor musun?"

Evet, seni arkadan bıçaklayan pislik. Gerçi senin gerçek bir şey hissettiğini bile sanmıyorum.

Başımı hafifçe eğerek "Yalnızca bir bilmece, Garvin. Eğlence amaçlı. Sen nasıl istiyorsan öyle yorumlayabilirsin. Ama sırf sen hayatında gerçek bir şey yaşamadın diye, hiç olmayacak değil ya. Örneğin kulağının arkasını hiç yıkamadın. Ama bu bir gün bir mucize olup da kulağının arkasını temizlemeyeceğin anlamına gelmez."

Herkes güldü. Montegue yalnızca şaşkın bir şekilde gülümsedi. Aklı başka yerdeydi.

Tatlı masaları donatıldı ve konuklar bir kez daha daireler çizerek dönmeye, sohbet edip gülüşmeye başladı. Bu cüretlerini ve sahteliklerini gördükçe gözlerimi oyasım geliyordu. Tek yapmak istediğim müsaade isteyip odama dönmekti ama sonra Oleez yanımda bitip boş kadehimi dolduruyormuş gibi yaptı. "Duyduğuma göre seninle konuşmam gerekiyormuş," derken gülümsüyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı. *Başardı.* Paxton kralı ikna etmişti. Bana Oleez'le haber göndereceğini söylemişti. Kralla onu yemekte yan yana dururken görmüştüm. Sohbete dalmışlardı, Montegue düşüncelere dalmış halde yanağını okşuyordu.

"Evet," diye cevapladım sessizce, bizi dinleyen kulaklardan gü-

venli bir uzaklıkta olduğumuza emin olmak için etrafa bakındım. Detayları konuşmaya vakit yoktu, o yüzden sözlerimi kısa kestim. "Yarın sabah hastalanacaksın. Miden bulanacak. Çocuklara gittiğimiz yere kadar eşlik edemeyeceksin. Krala muhafızlardan birinin yanlarında gitmesinin yeterli olacağını söyleyeceksin. İkna edici olmalısın. Biz gidince, handan çıkıp saklanacaksın. Burası artık senin için güvenli değil. Güvenebileceğin, seni saklayabilecek biri var mı?"

Oleez başını salladı.

"Güzel. O halde ortadan kaybolmalısın. Kimseye bir şey söyleme."

Gözleri korkuyla kırıştı. "Güvende olacağım ama ya çocuklar?"

"Gülümsemeye devam et, Oleez. Kimin bizi izlediğini bilemezsin," diye uyardım, sonra da korkmuş yüz ifadesinin yaptığı hasarı düzeltmek için güldüm. "Onları güvende tutmak için elimden geleni yapacağım ama zor ve çok tehlikeli olacak."

"Zaten tehlikedeler. O Ballenger'lardan nefret eder," diye fısıldadı gülümseyerek. "Hepsinden. Bazen çocuklara baktığını görüyorum da. Yüz ifadesi beni korkutuyor. Her gün başlarına bir şey geleceğinden..."

Bir adım geriledi, elindeki kadeh ani hareketiyle sallandı.

"Çalışma masana gelmeni istiyorum." Dönüp kralın yüzüne baktım. "Konuşmamız gereken bir konu var. *Hemen.*" Arkasına bakmadan yürümeye başladı, onu takip edeceğimi biliyordu.

Paxton'ın önerisi işe yaramamış mıydı?

Bir şeyler ters gitmişti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

JASE

"SAKIN," DİYE FISILDADI SYNOVÉ. "Sakın aklından bile geçirme."

Ballenger Hanına baktığımı görmüştü. Ahırın yanından ışık yanan tek pencereyi görebiliyordum. Bu gece orada bir şeyler oluyordu. Bir tür davet. İçten içe Kazi'nin de orada olduğunu biliyordum. *O da artık kral için çalışıyor.* Bu mümkün değildi, biliyordum ama bir şeyler onu burada tutuyordu. Peki neydi? Şantaj mı? Montegue onu ne ile kandırmıştı?

"Düşünmemek zor," diye cevapladım. Zor demek az kalırdı. Midem bulanana dek hana ulaşmanın, onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalıştım, gözlerim acıyana dek onu ufak bir an için bile olsa görebilmek için o pencereye baktım. Çok yakınımdaydı ama ona ulaşamıyordum. Yüzlerce olasılığı değerlendirmiştim ama bir Kbaaki tüccarı bütün kapılarda konuşlanmış muhafızlara ne gibi bir bahane sunabilirdi ki? Davet edilmiş gibi yapabilirdim. İçeri zorla girebilirdim. Hayatta olduğumdan haberi var mıydı?

Synové yanımdaki ahır duvarına yaslandı, gece o kadar karanlıktı ki orada olduğunu bile zar zor görebiliyordum. İç çekti. "Birine ulaşıp ona yardım edememenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Kazi'nin kaybolduğu ilk gün Tor Kalesi'ne girmeyi o kadar istedim ki o zavallı bekçi köpeklerini de muhafızlarını da öldürmeme ramak kalmıştı. Öldürebilirdim, biliyor musun? Hem de hepsini."

Synové'nin özgüveni bir gelip bir gidiyordu. Şimdi gelmişti. "Belki," diye cevapladım. "Muhafızlarımın hepsi iyi nişancıdır."

"İyi nişancı mı?" Burnundan soluyarak güldü. "Nehrin ortasında yarısı bitmiş bir köprü bile daha etkileyicidir."

"Öyleyse neden yapmadın?"

"Wren. Beni ikna etti. Planın bir parçası olmadığını söyledi. İçimde biriken duygulardan dolayı böyle yaptığımı biliyordu. Bu yüzden iyi bir ekibiz. Denge, Kazi böyle diyor. Birbirimizin arkasını kolluyoruz."

"Bunun için mi böyle yapıyorsun? Arkamı mı kolluyorsun?"

"Benim tek ailem o, *Patrei*. O ve Wren. Sırf sen birkaç köpeği öldürmek istiyorsun diye onu kaybedemem."

Gözlerimi sıkıca kapattım, karanlıkta yüz ifademi göremediği için memnundum. *Ben de Kazi'yi kaybedemem.*

Ahırın duvarından çekildim. *Davetiyeyi salla gitsin.* Güç kazanmaya ihtiyacım vardı ve bunu tam olarak nerede bulacağımı biliyordum. "Aleski gelmeyecek. Hadi gidelim buradan." Bir sonraki durağımız saklı mancınığımı ve cephaneleri bulmaktı. Beklemenin anlamı yoktu ama Synové kolunu uzatıp beni durdurdu.

"Şimdi mi gideceksin? Dinlenmeye ihtiyacımız var, *Patrei*. Wren bize biraz yiyecek bulmaya gitti, hem gece yolculuk edersek dikkat çekeriz."

"Yolda yiyebiliriz. Arka sokakları iyi bilirim..."

"*Sokakları.* Önce bu sokakları geçmek zorundayız, her köşede bir göz var. Bu saatte nereye gittiğimizi sorduklarında ne diyeceksin? Yoksa..."

Ahırın kapısı ardına kadar açıldı, içerideki altın ışık sokağa yayıldı. Gelen Wren'di. Yüzündeki ifadeyi görünce Synové de ben de silahlarımızı çektik.

"Bir sorunumuz var," diye doğruladı.

Öne doğru bir adım atıp kapıdan içeri baktım. Aleski arkasında duruyordu, yanında birilerini getirmişti.

"Üzgünüm, *Patrei*," dedi Aleski. "Başka şansım yoktu. Onlara söylemek zorundaydım."

OTUZUNCU BÖLÜM

KAZI

SESİNDE DUYDUĞUM TELAŞ MIYDI, YOKSA ÖFKE Mİ? Ona vereceğim cevabı zihnimde hazırladım ama odanın kapısını kapatır kapatmaz bana döndü ve beklediğimden çok daha farklı bir şey söyledi. "Bu akşam bana yalan söyledin."

Ne diyeceğimi bilemiyordum, nerede hata yaptığımı düşünürken zihnimdeki çarklar dönüyordu. Hakkımdaki her şey yalandı. "Neyden bahsettiğinizi bilmi..."

"Yemeğinle ilgilendiğini söyledin ama aslında Zane ile ilgileniyordun. Ondan nefret ediyorsun. Neden?"

Zane. İsmini duyunca bile tüylerim diken diken oldu.

Başımı sallayıp arkamı döndüm ama kral iki adımda yanıma geldi, elleriyle kolumu kavradı ama amacı beni tehdit etmek değildi. "Söyle bana," dedi sessizce.

Ona Zane'den ne kadar nefret ettiğimi ya da nefretimin altında yatan sebebi açıklayamazdım. Bütün çirkin detayları paylaştığım tek kişi Jase'ti ama ona anlatmak bile acı vericiydi. Bunun yanı

sıra, Zane ile bir anlaşma yapmıştım. Sessizliğime karşılık anlamsız, boş bir anlaşmaydı ama o minik umut ışığını bırakamazdım. "Ona karşı kişisel bir garezim yok," diye cevapladım.

"O halde Previzi'den mi nefret ediyorsun? Arenada onlar hakkında bağırıp çağırdığını duydum, sonra da *Patrei*'ye sağlam bir yumruk attın. Onlardan neden nefret ediyorsun?"

"Bir sebebi olmak zorunda mı? Onların yaptığı işler yasal değil."

"Kendin de bir zamanlar başarılı bir hırsızdın."

"Venda sokaklarında açlıktan ölen bir hırsız. Previzi benim gibi insanlara hiç iyi davranmadı, en ufak bir merhamet bile göstermedi." Bu sözleri uydurmama gerek yoktu. Her biri doğruydu. "Bizi kendilerinden aşağı gördüler," dedim. *Böcek, sokak faresi, aptal velet.* "Lüks eşyalarıyla yanımızdan geçtiler, sonra da onları Komizar'a ve zengin tüccarlara sattılar. Geri kalanımıza da içi böcek kaynayan küflü buğday çuvalları verdiler, tabii eğer lütfederlerse. Genelde bize kalan, bizi hor gören bakışları olurdu. Kendini beğenmiş dudak büzmeleri asla zihnimden çıkmayacak."

Beni inceledi. "Seni hırsızlık yapmaya iten açlık mıydı?"

Omuz silktim. "Açlığın insanı nelere teşvik edebileceğini bilemezsin."

Bakışlarıyla beni inceledi, tekrar her hareketini ölçüp biçen kurnaz krala dönüşmüştü. Ama bir saniyenin yarısı kadar süren bir anda gölgeli gözlerindeki açlığı gördüm. Kendini tutuyor, ihtiyatlı davranıyordu. Kolay kolay güvenmezdi ve bu benim işime geliyordu. O anın kolay kolay gelmesini istemiyordum. Yarın. Tam zamanında. "Hor görülmenin acısını bilirim," dedi sonunda. "Ama bu çok uzun zaman önceydi, üstelik Zane işime yarıyor. Arenadakilerin bildiği güvenilir, tanıdık bir yüz. Tüccarlar onu tanıyor. Eski garezinden vazgeçmeni istiyorum."

Garezimden vazgeçmemi emretmek yerine, kibarca *istediğini*

fark ettim. *Sabırlı ol, Kazi. Daireler çiziyor, sana doğru yüzüyor.* İsteğini düşünüyormuş gibi duraksadım. "Eğer işine yarıyorsa, tabii vazgeçerim. Geçmişi unutmak için elimden geleni yapacağım."

"Ayrıca," diye ekledi. "Artık Previzilerin altında değilsin. Krala çalışıyorsun. Yakında kıtanın en güçlü kralı olacağım. Unutma bunu."

"Peki, Majesteleri."

Gözlerini tembelce yüzümde gezdirdi. "Biz bizeyken bana Montegue diyebilirsin."

Yakınlaşıyordu. Ama bu henüz hazır olduğum türden bir yakınlık değildi.

"Konuşmak istediğiniz bir konu mu vardı?" diye sordum, konuyu değiştirmeyi umarak.

"Banques bugün arama konusunda büyük yol katettiğini söyledi. Yaptığın işten memnun kalmış."

"Gerçekten mi? Onunla konuştuğumda onu hayal kırıklığına uğrattığımı sandım."

"Kumandan öyle kolay kolay iltifat etmez. Ama daha önce göremediğimiz birkaç gizli yer keşfettiğini söyledi."

"Buna rağmen bir şey bulamadım."

"Ama bu gece yemekte Paxton ana evde bir *an* yaşadığını söyledi. Bir hisse kapılmış gibi duraksamışsın. Bu, yeteneğin olduğu anlamına mı geliyor?"

İçten içe gülümserken kaşlarımı çattım. *İyi iş çıkardın, Paxton.* Paxton'ın öne attığı kabiliyetimi hafifsedim ama kral tam da istediğimiz gibi, yazdığımız bir oyundan fırlamış gibi konuştu.

"Hayır," diye yanıtladım. "Kraliçe kadar yok, eğer aklından bu geçiyorsa. Ama bazen... bilmiyorum işte. Bir hisse kapıldığım oluyor."

"Paxton yarın oraya dönüp ana evi bir daha aramak istediğini söyledi. Ona katılıyorum."

Emin değilmiş gibi iç çektim. Her şey gibi bu fikir de ondan çıkmalıydı. "Nasıl istersen. Senin için çalıştığım ve sana hizmet ettiğim için minnettarım ama sana söz veremem. Gerçi bir koridor vardı, orası hakkındaki hissi üzerimden atamıyorum. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama tekrar denemek isterdim."

"O halde anlaştık. Yarın geri dönüyoruz." Duraksadı ve ayağıma baktı. "Bu akşam topalladığını fark ettim. Paxton bugün ayağını incittiğini söyledi."

"Ayağımı mı?" dedim, fark etmemiş gibi aşağı baktım. "Ha, önemli bir şey değil. Ayağımı bugün yerdeki molozlara çarpıp bileğimi burktum. Hepsi bu. Eminim yarın sabaha dek bir şeyim kalmaz."

"Yolda Tanrılar Hamamı'nda durabiliriz. Orada ayağını suya sokarsın."

Orada durmak isteyeceğini zaten biliyordum, Paxton Tor Kalesi'ne giderken orada durak yapmayı sevdiğini söylemişti ama ayağım topalladığı için artık kesinleşmişti. Şaşırmış gibi yaptım. "Teşekkür ederim. Bu iyi gelirdi, çok naziksiniz Maj... *Montegue.*"

İşimizin bittiğini düşünüp müsaade isteyecektim ki biri kapıya tıklattı. Dinah temkinli bir şekilde kapıyı açtı, ardından üzerinde iki bardak ve küçük, kristal bir koyu kehribar rengi likör şişesi olan bir tepsiyle içeri girdi. Henüz kendinden geçmemiş olsa da kral bütün gece kutlama yaparken bol bol içmişti. Bir kadeh daha içerse bir ayağını diğerinin önüne atamaz hale gelecekti, üstelik tepsideki ikinci bardağın benim için olduğuna emindim.

Montegue kolumu bıraktı ve elini sallayarak Dinah'ya tepsiyi pençeyi andıran tahta ayakları olan lüks koltuğun önünde duran alçak sehpaya koymasını işaret etti. Dinah tepsiyi bıraktı ve ardından telaşlı bakışlarla bana baktı, belki de beni uyarmak istiyordu. Kralla başa çıkamayacağımı düşünüyor olabilirdi ya da getirdiği

ağır içkiyle. Montegue ona gitmesini söyledi ama o odadan çıkmadan önce omzunun üzerinden baktı. Kestane rengi bukleleri başlığının altından çıkmıştı. Ona güven vermek için başını salladım ama gözünü Montegue'den ayırmıyordu.

"Başka bir şey var mı, Majesteleri? Ateşe odun atabilirim, ister misiniz? Biraz daha kalıp..."

"Hayır. Ben yaparım. Sen çıkabilirsin." Dinah tereddüt ederek kapıyı arkasından çarptı ve çıktı.

Oda gerçekten de serindi ama kralın odun yığınından odun alıp ellerini kirletmesi? Onun uzmanlığı ellerini temiz tutmaktı. Dinah'yı başından savmıştı.

"Ben yaparım," diye önerip şöminenin önündeki kalın halıya eğildim ve şöminenin yanında duran deri kayıştan çırayı çıkardım. Ufak alevler yavaşça yükseldi.

Arkamda birbirine değen bardakların sesini duydum. Omzumun üzerinden arkama baktım. Montegue bana bakıyordu, elinde içkiler vardı. İkinci bir bardak masanın üzerinde beni bekliyordu. Şömineye döndüm ve elime bir kütük aldım.

Uzun bir sessizlik oldu, ardından Montegue nihayet "Söyle bakalım, *Patrei* ile paylaştığın öpücüklerin hiçbiri gerçek değil miydi?" Omurgamı dikleştirdim. Bu konuşmayı yarın sabah yapmayı umuyordum. Şimdi değil. Konuklarının yanında olmalıydı ama anlaşılan kral olduğu için istediğini yapabiliyordu.

"Söyledim ya. Gördüğün tek şey sadece..."

"Evet, biliyorum, işinin bir parçasıydı. Ama iyi vakit geçirdiğini söyledin."

Umursamaz bir şekilde omuz silktim. "Öpücükleri fena değildi desem yalan olur ama hiçbiri aklımda kalmadı ya da önemli değildi. Doğrusunu istersen unuttum bile."

Unuttum. Konu Jase olduğunda bu kelimeye değer veriyordu.

"Biraz daha anlat... *Patrei* nasıl biriydi?"

Hiç aklından çıkmıyordu. Jase'in hayaleti hâlâ ona musallat oluyordu. Onu öldürmek ona yetmemişti. *Patrei*'ye olan takıntısını gördükçe, Paxton'ın neden bir ceset bulmak zorunda hissettiğini daha iyi anlıyordum. Jase'in bedeninden ayrılmış elindeki altın yüzüğün görüntüsünü yüzlerce kez zihnimden atamayacak olsam da Paxton'ın zekice oyunu için ona minnettardım. Jase'i güvende tutarak ona iyileşecek zamanı veren tek şey buydu. Kömürleri karıştırdım, kıvılcımlar havada uçuştu. Montegue'yu ikna edecek kadar detaylı yalan söyleyebilir miydim? Tam tersi olduğunu bilmeme rağmen Jase'in bencil, kendini beğenmiş bir korkak olduğunu söyleyebilir miydim? Yalnızca ondan nefret ettiğimi söylemek bir şeydi ama Jase'in kim olduğuna dair detay vermek bambaşka bir şeydi.

"Onu benden daha uzun süredir tanıyorsun," diye cevapladım. "Muhtemelen onu benden daha iyi tanıyorsundur."

"Ama onun evinde hiç konuk olmadım. Onunla yemeğe oturmadım, ona yumruk atmadım, boğazına bıçak dayamadım ya da onu tutuklayıp kıtanın öbür ucuna sürüklemedim. Sen onunla birçok *yakın* an paylaştın."

Yakın kelimesine vurgu yaptığını duydum, ayrıca bu tek kelimenin getirdiği o soruyu da. Aramızda öpücükten başka şeyler de olmuş muydu?

"Yine de onunla geçirdiğim bütün bu zamana rağmen asıl hedefimi gerçekleştiremedim. O kibirli pislik bunu her gün başıma kaktı. Öte yandan sen, onu öldürdün. Onu kendi oyununda yendin ve bunu ellerini bile kirletmeden yapmayı başardın. Sana soru soran ben olmalıyım. Hedefine ulaştın ama ben ulaşamadım. Bir Rahtan için bunu itiraf etmek hiç kolay değil."

Üzerine oturduğunda koltuktan çıkan hışıltıyı duydum. Ayağa

kalktığımda yanına oturmamı işaret etti. Koltuğun öbür ucuna oturdum. Dikkatini asıl sorusundan başka yere çekmek için fazla uğraşmam gerekmemişti. Önemli olan o hayali; hedefin kurduğu o dünyayı, hayatlarına verdikleri değer ve önemi, ortaya attıkları hikâyeyi beslemekti: *Sen daha kurnaz, daha zeki, daha yücesin.*

Hikâyeyi besle.

Benim görevim buydu.

Yanına oturduğumda önüne birkaç kırıntı atıp bana her şeyi anlatması için basit bir soru yönelttim. *Bunu ne zamandır planlıyorsun? Jehendra* sokaklarındaki yüzlerce tüccarla uğraşırken öğrendiğim bir şey varsa, o da herkesin anlatmak için can attığı ve kendilerinden başka kimsenin anlatmasını istemediği bir hikâyesi olduğuydu. Göğüs gerdikleri zorlukların, hak ettikleri ama bir türlü alamadıkları övgünün hikâyesi. Sokaklarda yaşayan bir hırsızken onları dinlemek, başımı sallamak, onlara uymak, onları yönlendirmek ve hedeflerimin bir dünyadan geçip öbürüne adım attığını izlemek konusunda becerikli hale gelmiştim. Dinlediğim her kelimeyle onların güvenin kazanıyordum. Nihayet birileri onları anlıyordu.

Montegue dikkatini ateşten bana doğru çevirdi, hikâyesi gözlerinden okunuyordu. Sorduğum için memnundu, arkasına eğilip ayaklarını önümüzde duran alçak sehpaya koydu ve içinde kehribar rengi likör olan küçük bardağı dudaklarına götürdü. İçkiyi kafasına dikti ve bir bardak daha doldurdu.

Hikâye akıcı bir şekilde sürüp gitti. Bu hikâyeyi zihninin en karanlık köşesinde yüzlerce kez anlatmıştı sanki, anlatmış olduğuna emindim. Hikâyesi hem acıklı hem de gururluydu. Duymamı istediği de buydu işte, kurnazlığı ve sabrının zaferini duymamı istiyordu ama hikâyesinin bana fark ettirmek istemediğini bildiğim bir yanı daha vardı. O felç edici gereksinim. İçinde köpürdüğünü görebiliyordum.

Hor görülme. Neden bunu anladığını söylediğini şimdi anlamıştım. Bu kelime boynuna dolanan dikenli bir tel gibi onu boğuyordu. Onu dinledim, kıskançlığının derinliği kanımı dondursa da başımı salladım. Kıskançlığının kökleri beklediğimden daha derinlere uzanıyordu.

Plan kafasında on iki yaşından beri oluşuyordu, zaman geçtikçe üzerine ekleyerek şimdiki haline getirmişti. Onun için bir takıntı haline gelmişti. *On bir yıl boyunca.*

"O zamanlar daha çocuktun," dedim, sesimin çok şaşırmış çıkmamasına özen göstererek.

"Başarılı planları yapması zaman alır," diye cevapladı. "Tabii planımı babam kralken uygulayamazdım. Bir gün Tor Kalesi'nin, arenanın, hepsinin bana ait olacağını hep biliyordum ama babam ölene dek hiçbir şey yapamazdım."

"Yoksa onu sen..."

"Babamı mı? Hayır. Sadece şanslıydım. Tanrıların harekete geçmemi istediğinin bir göstergesiydi. Bütün bunların benim olmasını istiyorlardı, sonra Beaufort ile tanıştım ve tanrıların çok daha fazlasına sahip olmamı istediğini anladım."

Tanrılar Montegue'ye iltimas mı göstermişti? Ne şanslı biri ama. Buna kendisinin bile inandığından şüpheliydim ama haklılığını, planının ne kadar kutsal olduğunu bana kanıtlamak istiyordu. Eğer yeterince kez tekrar ederse sonunda gerçek olurdu.

"Zaten Eislandia'ya hükmediyordun, ayrıca Parsuss'ta bir kalen vardı. Bunlar sana yetmedi mi?"

Kıkırdadı. "O on iki odalı ayaz, yıkılmaya yüz tutmuş taş yığınına *kale* demeye bin şahit ister. Parsuss'a hiç gitmedin, öyle değil mi?"

"Hayır."

Babasının vaktini nesiller boyu Montegue ailesinin elinde olan

üç çiftlikte geçirdiğini anlattı. Parsuss'taki çiftliğin yanı sıra Cehennem Ağzı'nın yakınlarındaki otlaklarda koyun yetiştirip yaz hasadı yaptıkları iki çiftlikleri daha vardı. Üçünün geliriyle kıt kanaat geçinebiliyor ve yanlarında çalışan birkaç kişinin maaşını ödüyorlardı. Babasının cüzi miktarda topladığı vergiler krallığı çekip çeviren, sayısı bir elin parmaklarını geçmeyen memurlara gidiyor, hazine sandıkları hep boş kalıyordu. Ona annesini sordum ama onu hiç tanımadığını söyledi. O daha bebekken ölmüştü. Hayatı boyunca sadece babası ve o, bir de gelip geçici hizmetçiler vardı. Yalnız bir hayatı olmuştu.

"On iki yaşımdayken babamla birlikte Ballenger arenasını ziyaret ettim. O zamanlar çok daha küçüktü, ağırlıkla çiftçiler vardı ama yine de gözüme kocaman gözükmüştü. Gözlerimi fal taşı gibi açıp şaşkın şaşkın etrafıma bakmıştım." Kendi saflığından tiksinirmiş gibi burun deliklerinden soludu. Kadehinden bir yudum aldı. Kendi kendini karikatürize mi etmişti? Deneyimsiz şaşkın, beceriksiz krala mı dönüşmüştü? "Hiç bu kadar tüccarı ve malı aynı yerde görmemiştim. Her köşesi neşeyle ve yiyeceklerle doluydu ve tabii fırsatlarla. Fırsatlar bir kırbaç gibi havayı yarıyordu. Hayran kalmıştım. Dünya herkesin parmaklarının ucundaydı, tabii kral ve oğlu hariç.

"Karsen Ballenger babama etrafı gezdiriyordu. Ben arkalarından gittim, Ballenger çocukları da yanımda yürüyordu. Jase o zamanlar yedi ya da sekiz yaşlarındaydı, elindekilerin kıymetini bilmeyen sümüklü bir veletti. Karsen Ballenger tarihini anlata anlata bitiremiyor, babamı Eislandia topraklarındaki ilk aile olduklarına ikna etmeye ve Montegue'lerden çok önce geldiklerini anlatmaya çalışıyordu. Babam bütün bu tarihin yazılı olduğu mahzeni görmek istedi, buna karşılık olarak Karsen ne dedi biliyor musun?"

Montegue duraksadı, dudağını büzerek anılara daldı. "*Olmaz.*

Ona *olmaz* dedi. Oraya sadece ailenin girebileceğini söyledi. Eislandia tahtında oturan hükümdara *Olmaz* dedi, hem de gözünü bile kırpmadan."

Olmaz kelimesini sessizce tekrar etti, arkasında yatan öfkeyi hâlâ duyabiliyordum. "Sonra babam ne yaptı biliyor musun?"

Cevap vermem gerekmediğini biliyordum. Bu hikâyeyi üst üste yaşamıştı. Cevap dilinin ucunda, söylenmeyi bekliyordu. "Hiç," dedi nihayet. "Babam tam olarak koca bir *hiç* yaptı. Oraya almaya geldiğimiz tohumlarla hayvanları satın aldı ve oradan ayrıldık. O gün eve dönerken babam gibi bir çiftçi olmayacağıma dair kendime söz verdim. Ellerim çapa yapmaktan nasır tutmayacak, belim tarla sürmekten sürekli ağrımayacaktı. Hepsinden önemlisi, benden aşağıdakilerin bana saygısızlık etmesine müsaade etmeyecektim."

"Eve vardığımızda utancım dolup taştı, ben de ona bağırdım ve aptal bir çiftçiden başka bir şey olmadığını söyledim. O ne yaptı biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Her zaman ne yaptıysa onu. Hiçbir şey." İrkilerek çekildi ve liköründen kalanları kafaya dikti, ardından şişeyi alıp biraz daha koydu. "O gün babam gibi bir adam olmayacağıma karar verdim, bütün krallıkların dalga geçtiği bir yalaka, kimsenin dinlemediği bir kral olmayacaktım. Kendi halkıma emir verdiğimde önce *Patrei*'ye sormaları gerektiğini duymak ne kadar acı verici, haberin var mı? Cehennem Ağzı'ndaki yargıçlarım bile Karsen Ballenger'a saygı duyardı, sonra da Jase'e duymaya başladılar. Hiç yerine konulan bir hükümdar olmayacağım."

"Çiftçilik onurlu bir meslek. Ballenger'ların da çiftlikleri var."

"Ballenger'ların çiftlikleri *vardı*," diyerek düzeltti. "Ballenger'ların her şeyi vardı ama artık hepsi bana ait, en başından beri

olması gerektiği gibi. Üç nesil önce büyük bir hata yapıldı. Çekilen sınırlar arenayı ve Tor Kalesi'ni de kapsamalıydı. Belki o zaman babam benim de gurur duyabileceğim gerçek bir kral olabilirdi. Şimdiyse *ben* böyle bir kral olacağım. Bu dünyanın tanıdığı en büyük hükümdar. Bir oğlum olduğunda babasıyla gurur duyacak ve Montegue'lerin hak ettiği saygıyı geri kazanacağım, hem de bütün krallıklardan."

Nefesim göğsümde düğümlendi. *Bütün* derkenki sesi, çenesini sıkması, gece boyunca içmesine rağmen gözlerinin hiç buğulanmaması ve sert cama dönen gözleri... bana başka birini hatırlatıyordu.

Karataş Meydanı'nın kenarında durmuş, gölgelerin arasına saklanıp hızla büyüyen ordusu için asker toplayan Komizar'ı dinlediğim günü hatırladım. *Herkes, her biri,* diye bağırmıştı. Sesi o kadar güçlüydü ki dağlara kadar uzanıyordu. *Bütün krallıklar Venda'ya diz çökecek ya da onları katledeceğiz.* On yaşındaydım ve daha o zamandan böyle konuşmalar karnım toktu ama konuşan Komizar'sa başkaydı. Onun sözlerinde diğerlerinde olmayan buz gibi bir yemin olurdu. Bazıları onun tanrı olduğunu düşünürdü. Bense onun bir iblis oluğuna emindim. Sanki özel bir gücü varmış, beni uzaktan da olsa görecekmiş gibi gölgelerin arasına iyice yerleşmiştim. Şimdi bile gerçekten görüp görmediğini merak ediyordum.

Hepsi. Montegue'nun sesinde duyduğum da buydu.

Açlığı derinlere uzanıyordu. On bir yıl derinlere. O kadar derine uzanıyordu ki çocukları kalkan olarak kullanıp halkın ona itaat etmesi için masum insanları ağaçlardan sallandırmaya razıydı. Kendi halkından insanları kaçırması için köle avcılarına para vermeye razıydı. Cehennem Ağzı'nın gerçek hükümdarını katledip arazisine el koymaya. Henüz bilmediğim daha neleri yapmaya hazırdı?

Olasılıkları bir düşün.

Düşünmeye korkuyordum.

Masaya uzattığı ayaklarını yere indirdi ve birdenbire ayağa kalktı. "Artık geç oldu," dedi. "Yatsan iyi olur. Yarın erkenden yola çıkacağız."

Beni birdenbire başından savması yüzünden afallamış ve bu kadar dengeli bir şekilde kalkmış olmasına şaşırmıştım, ne sallanmış ne de tökezlemişti. Hiç de sarhoş gözükmüyordu. "Tabii ki, Majes..."

Derken bileğimi yakaladı ve beni yavaşça kendine doğru çekti. Sert ve kendinden emindi.

"Beni öpmek ister misin? *Patrei*'yi kral ile karşılaştır. Bak bakalım, hangimiz daha iyiyiz?" diye sordu.

Ağzım açık bir halde ona baktım, verecek bir cevap arıyordum. Kayıp belgeler ve benim sözde kehanet yeteneğimle ilgileneceğini düşünmüştüm, ufak bir öpücükle değil. İşgali ne kadar uzun süredir planladığını duyduğumda konu Ballenger'lar, özellikle de *Patrei* olduğunda az ne demek bilmediğini anlamalıydım. Vereceğim cevabı dikkatle ölçüp biçmeliydim. Basit bir *hayır* cevabı onu kasvetli bir öfkeye itebilir, çok hevesli bir *evet* cevabı ise şüphe uyandırıp onu da Jase'i kullandığım gibi kullandığımı düşündürtebilirdi. Onu Jase'ten daha farklı bir şekilde değerlendirmemi bütün kalbiyle istiyordu. Çünkü o kraldı. Daha farklı, daha iyi, daha zekiydi. Beni isteyen ama benim reddettiğim *Patrei*'yi alt etmeliydi. Duraksadığımı görünce koluma doladığı parmaklarını daha sıkı bastırdı.

Utangaç bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. "Merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

"Tabii merak edersin."

Diğer elini sırtıma koydu ve beni kendine doğru çekti, yüzünü

indirip benimkine yaklaştırdı. Dudaklarımız buluşmadan önce elinden kurtulup geri adım attım.

"Merak ediyorum," dedim sertçe. "Ama aynı zamanda ihtiyatlıyım." Kollarımı sallayıp kekeleyerek konuştum. "Aramızda güçlü bir çekim olduğunu inkâr etmeyeceğim ama..." Başımı salladım. "Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum. Etrafında dört dönen kadınları görüyorum. Onlardan biri gibi olmak istemiyorum. Ben seni..." Derin bir nefes alıp dehşete düşmüş bir ifadeyle ona baktım. "Öyle demek istemedim, ben... Demek istediğim, öpücüklerinin hiç fena olmadığından eminim, merak ettiğimi de itiraf etmeliyim ama daha fazlasını..." Uzun, kesik kesik nefes aldım. "Artık susmalıyım. Korkarım söylemek istediklerimi iyi ifade edemiyorum. Bana yarına dek süre tanır mısın?"

Uzun bir an için bana baktı, simsiyah gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "*Patrei* ile ilişkinden daha fazlasını istiyorsun. Gerçek bir ilişki."

Gözlerimi kırpıştırdım, küt küt atan kalbimin sesini duyabildiğinden emindim. "Bu gülünç bir istek mi?"

Tabii ki değildi. Çünkü o daha çok hak ediyordu. Daha güzeldi. Her şeyin daha fazlasıydı. Söylediklerim gayet mantıklıydı.

Gözleri ışıldayarak hafifçe gülümsedi. "Git. Bu gece güzel bir uyku çek. Sabah bu konuyu yine konuşuruz."

Bununla birlikte, bana odama gitmem için müsaade vermiş oldu. Yanımda eşlikçim olmadan.

Çünkü onun için çalışan bir asker az önce onu çok çekici bulduğunu itiraf etmişti. Onunla *Patrei* ile sahip olduğundan daha derin bir ilişki istiyordu ve utangaç haline bakılırsa konuşurken yanaklarının kızardığını gördüğüne bile yemin edebilirdi. Bu kıza odasına tek başına gitmesine izin verecek kadar güveniyordu. Geri dönecekti. Ne de olsa, onu arzuluyordu. Olması gerektiği gibi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

JASE

MİJE'NİN AHIRININ ÖNÜNDE BİR KÖŞEYE SIKIŞMIŞ, uyuklayan seyisi uyandırmamak için kısık sesle konuşuyorduk. Aleski'ye olan öfkem geçmişti, özellikle de ablası Imara'nın kemiklerimi kıran sarılmasına maruz kaldıktan sonra. Aleski ne kadar sıskaysa, ablası da bir o kadar kaslıydı. Aleski'nin zayıf oluşu bir ulaklık yaparken işine yarıyor, ablasının uzun boylu ve kaslı oluşu ise nalbantlık yaparken işine yarıyordu.

"Buraya gelerek risk aldınız," dedim.

"Ben almadım," diye cevapladı Imara, yanında duran eşya çantasına vurarak. "Kimse ahıra gitmemi garipsemez."

Wren, Imara'nın çantasında getirdiği hediyeleri hayranlıkla inceliyordu. Imara iki düzine ufak ama çok keskin, hatırı sayılır bir ağırlığı olan kolay gizlenebilir atış bıçakları getirmişti.

Aleski buraya birlikte gelmediklerini, önce şehirdeki handa buluştuklarını söyledi.

"İçki içmemize müsaade ediyorlar," dedi Lothar öfkeyle. "Para harcamamızı istiyorlar."

"Sanırım şenlik bahanesi şimdiden işe yaradı," dedi Aleski. "Bu akşam daha çok insan dışarıdaydı." Şenlik havasını ve neşeli halkı görünce muhafızların sert tavrını biraz olsun hafiflettiğini düşünüyordu. İkisini köşede fıçıcıyla şakalaşırken gördüğünü söyledi, daha önce böylesini görmemişti.

"Bu gece bir davet bile vardı," diye ekledi Imara. "Umarım hepsi bu gece içip içip kendilerini unutur."

Aklım yine davete gitti. Kazi orada mıydı, yoksa ona ihtiyaçları olmadığında onu kilitli bir yerde mi tutuyorlardı? Montegue'nun onu yanından ayırmamasının sebebi neydi? Bu sorular kemiklerimin üzerinde uçuşan sinekler gibi beni kemiriyordu.

Caemus'un anlattığı kulaktan duyma hikâyelerle ya da hainlerin anlattığı nefret dolu iğneleyici bilgilerle yetinmek yerine ilk kez işgalin öncesinde olan olayları tam anlamıyla öğrenebilmiştik.

Her şey şehirde iki hafta boyunca kervanlara yapılan art arda saldırılar ve yangınlarla başlamıştı. Her geçen gün yeni bir yer talan edilmişti. Gunner herkese yetişmeye çalışıyor, Ballenger çalışanları da oradan oraya koşturuyordu. Şehirde kimse uyumuyordu. Mason şehre giden yollara ve şehrin içine devriyeler getirmişti. Gunner ile Titus da bir o kadar devriyeyi arenaya ve karavanlardan sorumlu yapmıştı. Sonraki birkaç gün boyunca her şey sakinleşmişti. Bittiğini sanmışlardı.

"Derken kralın ordusu silahlarıyla birlikte üzerimize çöktü," dedi Lothar. "Tam bir kaos oldu. Bina üstüne bina molozlara dönüştü. Kimse ne olduğunu bilmiyordu." Lothar ortalık durulunca Banques'ın Ballenger'ların deposundaki silahlara el koyduğunu iddia ettiğini söyledi, söylediğine göre aile yasa dışı yollardan devasa bir cephane elde etmişti. Banques bunun yanı sıra Ballenger'ların işletmelere şantaj yapıp güvenlik için ödedikleri haracı artırdığını, bu parayı da şehir saldırıları planladığını iddia ettiği

bart'ın loncasından korumak yerine yasa dışı işlere harcadığını e sürmüştü.

"Bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorduk, hiçbir aile da işletme bu çılgınca iddiaya hak vermedi ama bizim neye andığımızın bir önemi yoktu. Bütün güç onun elindeydi ve bu ücü ona kim karşı çıkarsa onun üzerinde kullanmaktan çekiniyordu. O..."

"Kim bu Banques?" diye araya girdim. "Nereden gelmiş?"

"Kralın sağ kolu," diye cevapladı Imara. "Bir komutan, anlaşılan bunu eğitimini de almış. Elinde görkemli bir ordu var ama Parsuss'a gidenler bütün bunlar olmadan önce kralın oradaki yargıcı olduğuna emin."

Parsuss yargıcı mı? Babam sorduğunda "Beaufort denen adam" hakkında hiçbir şey duymadığını söyleyen yargıç mı? Başından beri birbirlerini kolluyorlardı. Bütün taşlar yerine oturmaya başladı. Kral silahlarını yaptıracak parayı bulmak için bizi kullanmış, Beaufort ile işbirliği yapmıştı. Bizi Beaufort'tan bile daha beter kullanmıştı. Sonra da Paxton ve Truko'yu işe alıp arenayı onlara vermiş, akıllarına gelebilecek en iyi teklifi yapmıştı. Paxton'ın adını duyunca Aleski yere tükürdü. Onun hainliği Truko'dan daha kötüydü.

"Şehri ele geçirmeden bir gün önce kral, Rybart'ın işgal esnasında öldürüldüğünü söyledi," diye anlattı Lothar. "Ardından adamlarının yakalanıp asılmasını emretti. Hepsi son nefeslerine kadar bütün iddiaları reddetti. Ertesi gün ormanda Drake'i bir hayvandan farkı yokmuş gibi tuzağa düşürdüler, birkaç gün sonra da onu astılar." Lothar başını salladı, daha fazla anlatamayacaktı.

Duyduğum her kelimeyle birlikte öfkem köpürmüştü. "Kral bir işgalci ve katil. Neden kimse ona karşı koyup onu indirmedi?" diye tısladım, alçak sesle konuşmaya çalışarak. "Şehirde çok

yetenekli okçular var, bizim gök geçitlerimizde konumlanmış okçular! Kimsenin onu vurmaya fırsatı olmadı mı? Sokaklarda hiç yürümüyor mu? Atına binmiyor mu?"

Imara, Aleski ve Lothar boş bir ifadeyle bana baktı.

"Bilmiyor musun?" diye sordu Imara, o kadar kısık sesle konuşmuştu ki zar zor duyabiliyordum.

Yüzümü soğuk terler bastı. "Neyi biliyor muyum?"

Ablası Aleski'ye baktı. Aleski soruyu onun yerine cevapladı. "Lydia ve Nash ellerinde. Bu şehirde herkes onu öldürmek istiyor ama harekete geçmeye korkuyorlar. Onları koruduğunu söylüyor ama çocukları gerçekte neden bırakmadığını biliyoruz. Kendini korumak istiyor. Bariz bir şekilde tehdit ediyor."

Beş çift el kollarımı ve göğsümü tutmuş, beni duvara bastırana dek ayağa fırladığımı fark etmedim. *Küçük kardeşlerim ellerinde. Onları kendini korumak için kullanıyor. Kazi bu yüzden orada duruyor. Bu yüzden kaçmadı.*

Wren ellerini göğsüme bastırdı. "Şimdi delirip bizi yarı yolda bırakma, *Patrei*."

Beni bırakabileceğini ima ederek başımı salladım. Delirmek gibi bir niyetim yoktu. Tek niyetim intikam almaktı.

Kendi ordumuz için plan yapmaya başladık. Silahlar. O an tek düşünebildiğim silahlar ve onları nasıl alacağımdı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

KAZI

PEMBE BULUTLAR HAMAMDAKİ ÇARDAĞIN ÜZERİNDE süzülüyordu. Efsaneye göre bunlar tanrıların nefesiydi ve mineral açısından zengin kaplıca da tanrıların ölümlülere hediyesiydi.

Çardağın biraz ötesinde başka nefesler de vardı, ölülerin nefesleri. Giderek yaklaştıklarını hissedebiliyordum, iç çekişlerinin uğultuları çam ağaçlarının arasında duyuluyordu. Tanrılar, hayaletler ve belki de melekler, hepsi bizi izliyordu. Bekliyordu.

Buraya gelirken zihnimde her detayın üzerinden geçtim, bir şey değişme ihtimaline karşı yaptığım yedek planlar da dahil. Yağmur ya da kar yağması gibi beklenmedik bir ihtimale karşı bile plan yapmıştım ama güneş gri bulutların arasından kendisini göstermiş, güne biraz olsun neşe katmıştı. Bunu bir işaret olarak algıladım. Eğer kral babasının zamansız ölümünü tanrılardan bir işaret olarak kabul ettiyse, ben de gün ışığını onlardan bir hediye olarak kabul edebilirdim.

Gün doğumundan önce kalktım, kalbim kafesteki bir kuş gibi

atıyordu ama şimdi mezarlığı gördüğümde içime garip bir sükûnet çöktü. Bu his tanıdıktı. Hatırlıyordum, bu çılgın kaygıları her zaman sakinlik izlerdi. İster bir parça peynir ister açlıktan ölmek üzere olan bir kaplan, isterse de iki ufak çocuk olsun. Oraya yaklaştıkça zihnim oradan oraya zıplıyor, yanlış gidebilecek şeylere değil doğru yapmak zorunda olduğun şeylere odaklanıyordu. Adım adım gitmeliydi. Engerek yılanlarıyla dolu bir çukurun üzerindeki ipte yürürken telaş yapamazdın.

Çardağın tırabzanlarında durup Montegue'yu bekledim.

Birkaç metre ötede onun Banques, Paxton ve Truko'yu başından savıp Tor Kalesi'ne gönderdiğini gördüm, yakında onlara yetişeceğimizi söylüyordu. Mezarlığa giden yolda sadece ufak bir tepe vardı. Buraya geldiğim ilk gün, bu yolu yanımda Jase ile gitmiştim. Montegue'nun ses tonu sabırsızdı. Banques'ın, onun yerini almış olmamdan hiç memnun olmadığından emindim ama sesini çıkarmadı. Paxton onun da kulağına kar suyu kaçırmış, aklına onu arenanın kayıtlarını yeniden gözden geçirmeye devam etmeye teşvik eden bir fikir sokmuştu. Kralın güvenliğinden bahseden olmadı. Başına bir şey gelmeyecekti. Askerler, mezarlığa paralel giden yolu kapatmıştı. Kimse içeri giremezdi, güvenliği artırmak için mezarlığın içine de orada ufak bir tabur yerleştirilmişti. Askerlerden biri, yani Kırık Burun çocuklara göz kulak olmakla görevlendirilmişti, tanımadığım üç asker de kralı korumak için çardağın etrafında yerlerini almıştı.

Paxton atının üzerinde oradan uzaklaşırken bugün daha bir bakımlı olduğunu fark ettim. Saçlarının yanlarını tıraş etmişti, omuzlarına uzanan özenli kızıl atkuyruğu güneşte parlıyordu. Belki de *tembris* ağaçlarından sallandığında hoş gözükmek istiyordu.

Montegue dönüp çardağa baktı ve elini yeleğine götürerek

bana doğru yürüdü. Onda bilinçsiz bir alışkanlık olmuştu. İster anahtar, altın arma yüzüğü, para torbası ya da konu Montegue olduğunda sınırsız güç vaadi olsun, yanında değerli eşyalar taşıyan insanlar hazinelerine dokunmadan edemezdi. Kim kendini alıkoyabilirdi ki? Elini ceketinden çekti. Hazinesi hâlâ oradaydı. Güvendeydi.

Griz'in onunla nasıl dalga geçtiğini hatırladım. Ben de onunla dalga geçmiştim. Ama o hepimizden daha kurnaz çıkmıştı. Beni endişelendiren de buydu, içinde yanan ve saklamayı çok iyi başardığı o ateşi önceden tahmin etmekti. Daha yirmi üç yaşındaydı ama ona üç ömür boyu yetecek bir azim ve şüphecilikle dolu yaşlı bir adam gibiydi. *Phineas'ınki gibi yaratıcı bir zihin yalnızca birkaç nesilde bir gelir.*

Montegue gibiler de öyle.

Lydia ve Nash mezar taşlarının orada oynamaya gitmişti. Bir tarafta dağın taş duvarları ve ormanla, öbür tarafta ağır silahlarla donatılmış askerlerle çevrili mezarlığın güvenli koruma alanına girer girmez Montegue çocuklardan kurtulduğuna memnun olmuştu, zaten bugün epey bir uslulardı. Bu sabah Paxton ve Oleez onları hazırlamıştı. Muhafıza onları belirlediğimiz zamandan önce çardağa götürecek bir sebep vermeyeceklerdi. Mezarlıkta sessizce oynayacak ve Fujiko'nun hayatını iki defa anlatacaklardı. Sonra da gitme vakti gelecekti.

Montegue'nun adımları kendinden emin ve hevesliydi. Anlaşılan yıldızların sihrine sahip olmak, kıtayı ve krallığı ele geçirmek, rakibinin arzuladığı sokak faresi hırsızdan gerçek bir öpücük almak olsun; bunların her biri teninin derinliklerinde iltihaplı bir yara gibi biriken kesikleri iyileştiren merhemlerdi ve her biri onu tamamlayacak, dünyaya dengesini geri getirecek, hikâyesini gerçek yapacak güce sahipti.

Merdivenleri çıkıp önümde durdu. Arzusunu gözünde görebiliyordum. Olasılıkları hayal ederken indirdiği göz kapaklarından anlıyordum. Onu dinledim. Kalp atışlarını duyabiliyormuş gibi davrandım. O birkaç saniye boyunca kırılgandı, insandı. Açtı. Onu bir canavar olarak göremezdim. Onu bir insan olarak görmeliydim. Bir insanı alt edebilirdim.

"Artık sabah olduğuna göre, hâlâ merak ediyor musun?" diye sordu.

İçini kemirip duran bu konuya daha sonra gelmesini umuyordum.

"Evet. Ben..."

"Merak etmene gerek yok, biliyorsun."

Birkaç dakika daha. Birkaç dakika yeterliydi, sonra...

Beni kollarına alıp öptü.

Kalp atışlarım hızlandı. Zihnim oradan oraya koşuşturuyor, durumu tekrar kontrol altına almaya çalışıyordu, çabalıyordum...

Ama artık kendimi kaptırmıştım. Yaptığı her hareket planlı, çalışılmış ve dikkatle yapılmıştı. Beni hazırlıksız yakalamak istiyordu. Beni şaşırtıp bana göstermek. Öpücük önce yumuşak başladı, dudakları dudaklarıma belli belirsiz değiyordu. Dudaklarıma yapışırken *Kazimyrah* diyerek ismimi fısıldadı. Ardından dudaklarını daha sert bastırdı ve dili dudaklarıma süzüldü. Beni tutuşu demir gibi sert bir hal aldı, aklıma ister istemez bana yaptığı uyarı geldi: *Seni kolayca alt edebileceğimi biliyorsun.* Bunu kanıtlarmışçasına beni kendine doğru çekti, her yanını bana bastırdı, nefesleri sıklaştı. Bunun artık planlı bir öpücük olduğunu sanmıyordum, giderek kontrolden çıkıyordu. Onlar neredeydi? Neden Fujiko'yu seçtik ki? Daha kısa bir hikâye seçmeliydik. Buna rağmen öpücüklerini hevesle karşıladım. Elimi yavaşça belinden yukarı kaydırdım ve yüzünü avcumun içine aldım, her hareketim ona duyduğum hayranlığı gösteriyordu. *Nerede bunlar?*

"Eee? diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak yanıt verdim. *Evet, bir kral Patrei'den kat kat daha iyi.*

"Nasıl yani?"

Nefesim kesildi, ondan uzaklaştım ve ikimiz de dönüp baktık. Lydia çardağım merdivenlerinde duruyordu, Nash de arkasındaydı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye kükredi Montegue. "Gidin oynayın!" Tam arkalarında duran Kırık Burun'a kötü kötü baktı.

"Ama *tuvaletim* geldi," dedi Lydia çaresizce.

"Tuvaletin mi?" diye cevapladı, önce anlamadı, ardından kafasına dank etti. "Nasıl yani?" Bıkkın bir şekilde kükredi. "O halde bir ağaç bulup işe! Artık bebek değilsin!"

"Tek başıma gitmeye korkuyorum," diye mızmızlandı. "Ulumalar duydum."

"Şunu ormana götürün!" dedi Montegue, Kırık Burun'a.

Lydia'nın dudakları titredi. Olduğu yerden kıpırdamadı.

"Benim de geldi," diye ekledi Nash, sesi aynı şekilde çaresizlik doluydu.

İç çekip elimi Montegue'nun koluna dokundum. "Artık büyüdü, böyle şeylerden utanıyor olabilir. Belki ben gidersem daha rahat olur. Ben yanlarında gidip işlerini halledeyim, sonra da onları gölün kenarına göztaşı bulmaya götürürüm. Onlar bununla uğraşırken biz de kimse bizi rahatsız etmeden biraz *vakit* geçirebiliriz."

Dişlerinin arasından öfkeyle tısladı. "Acele edin," diyerek emir verdi. Ardından Kırık Burun'a dönüp "Kazi onları gönderdiğinde, sana seslendiğimi duyana kadar onları *sakın* geri getirme. Anlaşıldı mı?"

Kırık Burun başını salladı. Yüzünden hiçbir ifade okunmuyor-

du ama bu iş ona kaldığı için hayal kırıklığına uğradığını tahmin ettim. Bugün onlara göz kulak olan kişi Kısa Boyun olmadığı için minnettardım. Onu idare etmek daha zordu.

Acele işimizi halletmek için hızlıca oradan ayrıldık. Kırık Burun, kralın işitme menzilinden çıktığımızda homurdanmaya başladı. Bakıcılık işi yapmak zorunda kaldığı için hakarete uğramış gibi hissediyordu. "Bana kalmış olsa onları vahşi kedi yavruları gibi bir kaşık suda boğardım." Sesinde alaydan eser yoktu, kral ya da Banques izin verseydi gözünü bile kırpmadan yapacağına emindim. Lydia ve Nash bunu duyunca irkilmedi. Acaba kralın tutsakları olarak her gün daha ne gibi korkunçluklara maruz bırakılmışlardı. Her ne kadar durum farklıymış gibi davranırsa davransın gerçek buydu, çocuklar onun tutsağıydı.

Jase baskıya karşı ne kadar iyi dayandıklarını, çoğu yetişkinden daha güçlü davrandıklarını görse hem öfkeden köpürür hem de onlarla gurur duyardı. Jase olsa...

Göğsüm sıkıştı. Onlara ağabeylerini yakında göreceklerini söylememeye karar vermiştim. Durumunun nasıl olduğunu bilmiyordum ya da yaşayıp...

Şimdiye dek ölmüş olabilir.

Keşke Paxton bana karşı bu kadar dürüst davranmasaydı.

Mezarlığın ortasına doğru sıklaşan çalılara doğru sessizlik içerisinde yürüdük. Kırık Burun, Lydia'nın mahremiyetini bozmamak için öbür tarafta bekliyordu ama gözü benim üzerimdeydi. Her dakika önem taşıyordu, bu yüzden Lydia ve Nash işlerini çabucak bitirdi.

Kuru nehir yatağına doğru ilerlerken çocukların yetişebilmesi için adımlarını yavaşlatmasını istedim. "Bir ismin var mı?" diye sordum. "Yoksa sana Muhafız demeye devam mı etmeliyim?"

Soruyu önce duymazdan geldi, isimlerin önemli olmadığını

söyledi. Ama biraz daha sıkıştırınca adının Lucius olduğunu itiraf etti.

"Burnunu nasıl kırdın, Lucius?"

"Kargı darbesi yedim," diye cevapladı, ardından gülümsedi. "Ama kargıyı savuran kişinin durumu daha kötü."

"Öğrendiğim iyi oldu." *Lucius.* Bu detay işime yarayabilirdi. Dere gözüktü, tam o anda durdum ve çocukların da durması için elimi kaldırarak işaret verdim, korkmuştum.

"Dur biraz," diye fısıldadım. "*Şu şey* de ne?" Ballenger mezarlarındaki gölgelere işaret ettim. "Mezar hırsızları mı?" diye sordum. "Gidip birini çağırsak mı?"

Kırık Burun gücenmiş gibi kaşlarını çattı. "Ben neden buradayım sanıyorsun? Tek görevim bebek bakıcılığı değil." Kılıcını çıkardı ve temkinli adımlarla mezarlara doğru yürüdü. Çocuklara oldukları yerde kalmalarını söyleyip onun peşinden gittim. Birkaç metre uzaklaştığımızda karanlık girişten seslendi. "Dışarı çıkın!"

Kimse çıkmadı. Daha yakına gitti, içerideki tehlikeleri görebilmek için boynunu uzattı ama tam yanında duran tehdidi unutmuştu.

Daha önce kimseyi bu şekilde öldürmemiştim. Birinin göğsüne ne zaman kılıç ya da hançer saplasam bir mücadelenin ortasında olurduk. Gürültülü, pis, çaresiz ve hızlı bir mücadele. Bu seferki mücadele yavaştı. Gizlice takip ediyordum. En uygun anı bekliyordum. Hoşuma gittiği söylenemezdi, yine de benimsemeye çalıştım. Daha önce birini öldürürken hiç bu kadar haklı olmamıştım.

Her adımım sakindi. Tabii kulaklarımda atan kalbimin küt küt sesi hariç.

"Bir şey görüyor musun?" diye fısıldadım.

"Yoo," diye cevapladı, hayal kırıklığına uğramışçasına. Sonra da içeri girdi. "Hiçbir şey yok."

En azından çocuklar olanları görmeyecekti.

Bir adım. İki. Arkasını döndü. Ardından neşteri boğazına saplayıp kestim.

Hızlı, sessiz, titiz. Elinde portakal çevirmek kadar kesin.

Sesini çıkartamadı, kılıcını bile kaldıramadı. Kılıcını elinden alırken *küt* diye dizlerinin üzerine düştü, sonra da yüzüstü yere yığıldı. Ona saldıranın ben olduğumu anladığını bile sanmıyordum ama en azından artık kimseyi boğamayacağı kesindi... ne çocukları ne de vahşi kedileri. Kanıyla sırılsıklam olmadan önce pelerinini çektim ve kılıcı, hançeri ve bıçağını bıraktığım yere koydum. Hemen sonra kapıya gidip elimi sallayarak çocukları çağırdım.

"Sakın bakmayın," dedim, çocuklar mezara geldiğinde. "O öldü ve artık size zarar veremez," derken her şey yavaşken birdenbire hızlandı. Mezarlıkta elli tane mezar yeri vardı, her mermer odacık yaklaşık bir metreküp hacmindeydi. Yarısından fazlası zaten doluydu, Ballenger'ların isimleri mermer kapıların üzerine işlenmişti.

Lydia ve Nash'le göz göze gelebilmek için eğildim ve acele acele bilmeleri gereken her şeyi anlattım. "Yarın bu saatte arkadaşlarınızın yanında güvende olacaksınız ama birkaç saat boyunca feci şekilde cesur davranmanız gerekiyor, tıpkı *Patrei* gibi. Tıpkı içinizde olduğu gibi. Anladınız mı?"

Lydia başını salladı, çenesini sertçe sıktı.

Nash'in çenesinde bir gamze belirdi, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Burada sizin yanınızda kalamam. Onları başka bir yere çekmek zorundayım. Ama ne duyarsanız duyun, birileri size seslense de sizi tehdit ettiklerini ya da beni tehdit ettiklerini duysanız bile, *sakın* cevap vermeyin. Sizi çağırdığımı bile duyacaksınız ama

nerede olduğunuzu bilmiyor gibi yapacağım. Çığlık bile atsam tam anlamıyla sessizce durmalısınız. Hepsi planın bir parçası." İkisinin de ellerini sıktım. "Ses çıkarırsanız planımız suya düşer. Unutmayın, sadece kendimizi değil Cehennem Ağzı'ndaki herkesi kurtarmaya çalışıyoruz. Bu yüzden ağlamayın, inlemeyin hatta birbirinize fısıldamayın bile. İçerisi karanlık ve soğuk olacak ama karanlık çökünce biri gelip sizi güvenli bir yere götürecek. Kendi atlarınıza binebileceksiniz. Artık kralla birlikte binmenize gerek kalmayacak. Bu hoşunuza gider, öyle değil mi?"

"Evet," diye cevapladı ikisi birden.

Sonra da onlara, onları nereye saklayacağımı anlattım. "Ama Sylvey orada değil. Hiç olmadı. Orası sadece boş bir oda." *Ama başka kimse öyle olduğunu bilmiyor.*

"Sylvey nerede?" diye sordu Nash. Ablasını hiç tanımamıştı. O daha bebekken ölmüştü ama onu hikâyelerden tanıyordu. Ballenger'lar ne tarihlerini ne de ailelerini asla unutmazdı.

"Moro Dağları'nda gömülü."

Lydia'nın gözleri yaşlarla doldu, hiç hatırlamadığı ablası için endişeleniyordu. "Burada olmadığı için tanrılar ona kızmayacak mı?"

"Hayır," dedim, onu ve Nash'i kollarımın arasına alarak. Boğazımda bir yumru düğümlendi. "Tanrılar nerede olduğunu biliyor. Orası sonsuza dek dinlenebileceği, çok güzel bir yer. Tanrılar böyle olduğu için memnun." Hayatımda ihlal edilen bir yasa için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Jase kardeşinin cesedini çaldığı için tanrılara şükürler olsun. Mezarları arayacak kadar ileri gitseler dahi kimse içinde kutsal bir bedenin olduğuna inandığı bir tabutu açmazdı.

İkisini de geriye çekip gözlerinin içine baktım. "Bana son bir şey daha söylemelisiniz. Bu çok önemli. Mahzenin başka bir girişi var mı, biliyor musunuz?"

Önce birbirlerine, sonra bana baktılar. "Söylememiz yasak. Krala da söylemedik. Sadece aileden olanlar bilebilir."

"Ama ben zaten ailedenim. Artık sizin ablanızım. Jase olsaydı söylemenizi isterdi. Lütfen."

"Ablamız mı oldun?" diye sordu Nash.

"Artık bizi hiç bırakmayacak mısın?" diye ekledi Lydia. "Çünkü aileden olanlar seni yalnız bırakmaz."

"Hiç," diye cevapladım. İçime bir suçluluk duygusu yerleşti çünkü ailelerin bazen istemeseler de gitmek zorunda olduklarını iyi bilirdim.

Nash bizi dinlemesin diye muhafızın köşede duran cesedine baktı. "Şelalenin orada," diye fısıldadı.

"Orada bir mağara var. Sol, sol, sağ, sol. Ezberledim," dedi Lydia gururla. "İçeri girdiğinde bu yöndeki tünellerden geçmelisin."

"Bir de yarasalar var. Birinci büyük mağarada bir sürü, bir sürü yarasa var," diye ekledi Nash.

"Hangi şelale? Nerede?" diye sordum. Tor Kalesi'nin arkasındaki dağlarda yüzlerce şelale vardı.

İkisi de emin olamayarak birbirlerine baktı. "Dağın en tepesinde," diye cevapladı Lydia. Hatırladıkları yarım yamalak detayları sıralamaya başladılar. Uzun, ince bir çayırlık. Kökleri bir evden daha yukarıya yükselen devrilmiş bir ağaç. Arka ayakları üzerinde duran bir ayıyı andıran devasa mavi bir kaya. Hatırlayabildikleri bunlardı, içimden yeterli olmasını umdum.

Sylvey'nin orta sıranın sonunda yer alan tabutuna yürüyüp rozet şeklindeki vidaları söktüm, ardından mermer kapıyı yavaşça çıkarıp bir kenara yerleştirdim. Sonra içerideki kepengi indirip uzun, karanlık odaya baktım. Burada cesetten eser bile kalmadığını umuyordum. Temizdi, iki küçük çocuğun sığabileceği kadar yer vardı. Muhafızın pelerinini içeri serip çocukları üzerine koydum, sonra da üşümesinler diye pelerini omuzlarına sardım.

"Unutmayın," diye fısıldadım. "Gece olunca, biri sizi almaya gelecek. O zamana kadar çıt yok."

İkisi de başını salladı. Kepengi ve mermer kapıyı yerine yerleştirmek için eğiliyordum ki Nash uzanıp elimi tuttu. "*Vatrésta*," dedi.

"Olmaz, Nash," diyerek düzelttim. "*Vatrésta* son vedalar içindir. Birbirimizi yine göreceğiz. Kısa vedalarda *Chemarr* denir."

"*Chemarr*," dedi ikisi birden, ardından onları tabutun içine kapattım. Parmaklarımı dudağıma bastırıp üzerine Sylvey'nin isminin kazındığı mermere dokundum. *Chemarr. Onlara göz kulak ol.*

İçimde rahatlama ve korku aynı anda yeşerirken sırtımı mezarın kapısına yasladım, ayaklarımı yere bastırıp bir yandan inleyerek ve iterek kapıyı kapattım ve çocukları içeri mühürledim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

"BİTTİ!" DEDİM, ÇARDAĞIN MERDİVENLERİNİ İKİŞER ikişer çıkarken gülümsedim. Kazandığım zafer gözlerimin parıltısından okunuyordu, planın en zor kısmı geride kalmıştı ama kral zaferimi farklı şekilde yorumlayacaktı. "Hallettik. Şimdi mutlu mesut göztaşı arıyorlar." Pelerinimi ve silah kemerimi çıkarıp tırabzanda Montegue'nun kemerinin yanına astım.

İlk basamakta oturmuş, ayaklarını suya sokmuştu. "Neden bu kadar geciktin? Muhafızlardan birini sana bakmak için göndermek üzereydim."

"Onları oyalayacak bir şey ararken bunu buldum." Cebimden serçe parmağım boyutunda büyük, alacalı bir göztaşı çıkarıp ona gösterdim. "Kim daha çok taş toplarsa ödül olarak bunu vereceğimi söyledim. Artık ciddi ciddi arıyorlar. Uzun bir süre bizi rahatsız etmezler."

Gülümsedi. "İyi düşünmüşsün, asker." Yanındaki basamağı gösterdi. "Gel de ayaklarını suya sok."

Çardaktaki tek banka oturdum, tam karşısında duruyordu. Çizmemin tekini yavaşça çıkarırken zaman kazanmaya çalıştım. Bu oyunu en azından yarım saat boyunca uzatmak zorundaydım.

"Şehir bu sabah çok neşeli gözüküyordu, öyle değil mi?" dedim, bu konunun hoşuna gideceğini biliyordum, insanların gözüne girdiğinin kanıtıydı.

"Evet," diyerek bana katıldı. "Sonunda yola geliyorlar. Geleceklerini biliyordum. Tembris ağaçlarındaki cesetleri indirmelerini emrettim. Doğru bir tepkiymiş gibi geldi. Beni onlarla orta yolda buluşmaya razı olan adil bir hükümdar olarak görecekler."

Doğru tepki mi? Masum insanların çürüyen bedenlerini kesmişti. Ne büyük bir iyilik ama. Boğazımdan yukarı yükselen bulantıyı yutkunarak savdım. "Zekice bir hamle," diyerek onayladım. Çoraplarımı çıkarıp çizmemin içine koydum, sonra da diğer çizmenin bağcıklarını çözdüm. "Şenlik havasını epey artıracağı kesin."

Banques ile yapmayı planladığı diğer değişimleri anlattı. Şehrin bölgelerine halkın seçtiği yeni yargıçlar atayacaklardı. Yanıp kül olan ahırı yeniden inşa edeceklerdi, bir öncekinden daha büyük ve daha iyi olacak yeni bir tapınağın temelini atacaklardı. "Yakında seyahat ederken çocukları almama gerek kalmayacak."

Çizmemi çıkarıp diğerinin yanına koydum. "Onlara ne olacak?" diye sordum temkinli bir şekilde, sorumun devamını getirmemek için dudağımı ısırdım. *Onları öldürür müydün?* Ama yine de düşüncelerimi tahmin edebiliyordu.

"Onları öldürmeyeceğim, eğer merak ettiğin buysa. Bir canavar değilim."

"Biliyorum," diye cevapladım çabucak, egosunu incitmemeye çalışarak. "Ama Banques için aynısını söyleyemem. Bunun yapılması gereken bir kötülük olduğunu söyledi."

"Krallığın iyiliğini düşünmeliyiz. Onları uzağa göndereceğiz, Ballenger olduklarını unutsunlar diye. Güzel ve yepyeni bir başlangıç yapacaklar."

Yeni bir başlangıç mı? Yoksa başka bir yerde tutsak mı olacaklardı? Her şeye suçu onun üzerinden alan toz pembe bir çözüm bulup başından savıyordu. Az önce çıkardığım çorabı parmağıma doladım. Ellerini bir daha çocuklara süremeyeceğini bilsem de sözleri hâlâ peşimi bırakmıyordu. Planladığı bazı şeyleri anlamaya yaklaşamıyordum bile. "Onları gönderecek misin? Nereye?"

"Zane bir yer biliyor. O..."

"*Zane mi?*" diye ağzımdan kaçırdım, kendimi durduramadan.

"Sana söyledim, ona olan garezini bir kenara bırakmak zorundasın. Zane işime yarıyor ve eskiden Previzi arabacısı olduğu için onları kabul edecek buraya yakın yerleri biliyor."

Çocukları Zane'e verecekti.

Zane.

"Yerler mi? Birden fazla mı?" diye sordum. "Onları ayırmayı mı düşünüyorsun?"

"Evet, böyle olursa geçmişlerinden daha kolay sıyrılırlar diye düşündük."

Unuttuklarından emin olacaklardı. Yalnız bırakılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Yapayalnız. Hikâye anlatacak kimse yok. Anılar silinip gidiyor. Annemi kaybettiğimde Nash'in yaşındaydım, Lydia ise ondan yalnızca bir yaş büyüktü. *Evet, Montegue, onları uzağa gönder ve büyüyüp bir gün sana meydan okuyabilecek iki genç Ballenger'ı ortadan kaldır. Onları bük, onları mahvet ama bir gün yine oyunlarına alet edebilesin diye yakınında tut. Sen harika bir canavarsın.*

Zihnimi son oyunda tutmakta zorlanıyordum. Bu oyundaki yeni kuralları ben yapacaktım, o değil. *Bunların hiçbirini yapamayacak, Kazi. Aklını bir sonraki adımdan ayırma. Neredeyse bitti.*

"Peki ya Ballenger'lar?" diye sordum. "Ya dışarı çıkarlarsa? Çocukları geri almak isteyeceklerdir."

"Yaşam belirtisi göstermediler. Muhtemelen hepsi ölmüştür. Eğer ölmedilerse de yakında ölecekler. Belgeleri yakında bulamazsak patlatacağız. Daha fazla bekleyemem. Belgelerin bu esnada yok olmayacağına güvenmek zorundayım."

"Somut taştan dağı mı patlatacaksın? Ne kadar uzun sürer biliyor musun?"

"Patlama onları çıkmaya ikna edecek."

Tabii ki. Gerçekten ölü olduklarına inanmıyordu.

"Paxton harita çizdi," dedi. "O da eskiden bir Ballenger'dı, ta ki ailesini kulağından çekip atana kadar. Büyük büyük babası ona mahzenin içini anlatmış. Ana salona giden en kısa yolun bize en fazla üç ya da dört günlük patlatmaya mal olacağını tahmin ediyoruz."

Ana salon mu? Ana salon falan yoktu. Mahzen yer altındaki bir saray değildi! Bütün odalar hemen hemen aynı boyuttaydı, bir oda diğerine, oradan da diğerine bağlanıyordu. Sade ve işlevseldi. Paxton onlara yalan söylemiş, hatta harita bile çizmişti! Banques'ın kulağına kaçırdığı kar suyu bu olmalıydı, onları yanlış yönlere gönderecek haritalar çizmişti. Bu adamı ve bütün kurnaz kemiklerini seviyordum.

Pantolonumu yukarı çekip Montegue'nun yanına gittim ama pembe sulara adımımı bile atamadan bana uzandı ve parmağıyla bileğimdeki morluğa dokundu. "Acıyor mu?" diye sordu yumuşak bir sesle. Bana kur yapıyor, beni önemsiyormuş gibi davranıyordu. *Ben canavar değilim.* Hiç şüphesiz bana ne kadar kibar olabileceğini derinden kanıtlamak istiyordu.

İrkildim. "Biraz." Gece boyunca yaramın üzerinde bıraktığım meyve kabuğuyla taçyapraklardan oluşan merhem, renkli ve acı

verici duran bir morluk haline gelmişti. "Ama kaplıca iyi gelecek. Teşekkür ederim, çok düşüncelisin."

"Bir an önce iyileşip güçlenmeni istiyorum," dedi, elini bileğimde gezdirdi, ardından bacağıma doğru yol aldı. "Önemli olan bu. Topallamanın bu sabah daha kötü olduğunu fark ettim."

"Sadece bütün gece dinlendiğim için sertleşti. Egzersiz yapmalıyım. Kaplıca bana iyi gelir." Sıcak su aynı zamanda lekeyi yok edebilirdi. Mucizevi bir iyileşme. Montegue'nun bile buna inanmayacağından emindim. Ama bu andan sonra bileğime bir kez daha bakacağını hiç sanmıyordum. Yakında bileğim umurunda bile olmayacaktı.

İlk basamağa gidip yanına oturdum. Montegue gözlerini kapatıp etrafımızı saran dumanı, yani tanrıların gücünü içine çekti. Boynundaki damarlar dışarı çıkmıştı. Yorgunluktan mı gerginlikten mi emin değildim. Suyun şifalı özelliklerini şimdiden hissedebiliyormuş gibi halimden memnun bir şekilde inledim. Yirmi dakika daha. Bu yirmi dakika içerisinde onu yalnızca bir kez daha öpmek zorundaydım. Ona sarılacaktım.

"Sana vaatlerde bulundu mu?" diye soruverdi.

Vaatler mi? Kalbim telaşla atmaya başladı. Düşüncelerini takip edemiyordum. *O* dediğinin kim olduğunu sormama gerek yoktu.

Omzumu silkip umursamaz bir ifade takındım. "Bulunduysa bile, hiç hatırlamıyorum."

Montegue kolumu tutup beni ona bakmaya zorladı. "Hatırla o zaman."

Başımı salladım. "Evet."

Gerçek. Jase bana onunla bir hayat sözü vermişti. Ağaçlarla dolu bir orman ve beni tekrar sevecek bir aile sözü vermişti. Kendi hikâyemizi yazacağımıza söz vermişti.

Ben de sözler vermiştim.

Montegue'ye baktım, gözleriyle ruhuma bakmasına, onu yönetmesine, sahip olmasına, içinde kaybolmasına izin verdim. Hayallerde boğulmasına.

"Dönüş yolumuzda, bir gün onu seveceğime söz verdi," dedim.

"Eee?" Gözleri benimkine dalıyordu.

"Her şeyden o kadar emin görünüyordu ki. Ben de merak ettim. Nefret ettiğim bu adamı sevmeyi öğrenebilir miydim? Birçok konu hakkında yanılmışım. Birçok hata yaptım."

"Ama?"

Portakal havaya sıçradı.

"Ama bazı şeyler gerçektir. Onu içinde hissedersin ve zorlayamazsın. Asla..."

Bir portakal daha.

Öne doğru uzandım, ellerimle yüzüne dokundum. "Bazı şeyler..."

Öne eğildi ve dudakları benimkilerle buluştu, ardından beni geri itti ve birlikte çardağa uzandık. Öpücükleri hevesli, açtı. Gerçek. Bir o kadar ısrarcı olan parmakları da gömleğimi açmaya çalışıyordu.

Elimi yeleğinin altına soktum, göğsünde gezdirdim, ben de hevesliydim. Bütün ağırlıyla bana bastırıyor, beni altına alıyordu.

"Montegue," diye fısıldadım. "Muhafızlar."

"Bize bakmıyorlar."

"Bakıyorlar," dedim. "Kralı böyle görmemeliler. Belki buna Tor Kalesi'nde devam edebiliriz. Ofiste. Orada bizi kimse rahatsız edemez." Bedenimi ona doğru bastırdım.

Bana baktı, gözbebekleri iğne uçları gibi küçülmüştü. Haklı olduğumu biliyordu. Kıtadaki en güçlü kral tabii ki ormanda çiftleşen hayvanlar gibi davranmamalıydı.

Üzerimden indi ve çardakta neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi arkasını dönmüş duran muhafıza seslendi. "Çocukları getir! Gidiyoruz."

Muhafız ayrıldı, Montegue ise aceleyle çizmelerini ayağına geçirdi. Ben de aynısını yaptım. Morluğumun yok olduğunu fark etmemişti. Gözlerinin önünde başka hayaller oynuyordu, bir hırsızın getirdiği hayaller.

Çizmelerimizi giymiş, kemerlerimizi takmış ve pelerinlerimizi giyip gitmeye hazır hale geldiğimizde muhafız koşarak geri geldi ve çocukları bulamadığını söyledi. "Gitmişler," dedi, suratı bembeyazdı. "Onları bulamıyorum."

"Ne?" diye tersledim, aniden arkamı dönerek ona baktım. "Nerede..."

Montegue konuşmamı yarıda kesti. "Nasıl gitmiş olabilirler? Onlara göz kulak olan muhafız nereye gitti?"

"Onu da bulamadım."

Merdivenleri aceleyle indim. "Ne demek istiyorsun? Nasıl..."

"Burada olmak zorundalar," dedi Montegue, mezarlığa doğru bakarak. "Saklanıyor olmalılar. Oyun oynuyorlardır."

"Lydia!" diye seslendim. "Nash! Gitme vakti!"

Mezarlıktan çıt çıkmadı. Muhafızlar, Montegue ile ben ayrılıp çocuklara seslenmeye başladık. Mezarlıkta daha çok ilerleyip cevap alamadıkça Montegue'nun sesi daha öfkeli ve daha gürültülü bir hal alıyordu.

"Onları bıraktığımda dere kıyısındalardı," dedim, sesim tam da olması gerektiği gibi endişeyle titredi. "Hâlâ oradalardır."

Ama dereye varınca bomboş olduğunu fark ettik. Arkamı dönüp Montegue ile yüzleştim, ellerimle onu ittim. "O adam onlara

ne yaptı? O muhafızı tanıdığından emin misin?" diye bağırdım. "Nereye gitti?"

Montegue arkasını dönüp çardağa doğru yürümeye başladı, muhafızlardan ikisi de peşinden gitti. "Burayı aramaya devam et!" diye emretti omzunun üstünden, pelerini arkasında dalgalanıyordu. "Yoldaki asker taburuna soracağız. Dereye düşmüş olabilirler."

O gözden kaybolduğunda geride kalan muhafıza kayalıkların başındaki bütün çalıları aramasını tembihledim. "Ben de gidip şu en sondaki çınar ağacına bakacağım."

Yollarımız ayrıldı, çam ağacının yanına varmadan önce eğilip altında kalın, eğri büğrü kökleri olan uzun, yaşlı bir alaçamın gövdesine dokundum ve öldürdüğüm muhafızın silahlarını saklamak için kullandığım çam iğnelerini çıkardım. Kör kılıcı ve hançerimi muhafızın keskin silahlarıyla değiştirdim ve kısa ama ölümcül bıçağını kemerime taktım.

"*Lydia!*"

"*Nash!*"

Seslenmeler uzaktan da devam etti.

Derken ortalığa tuhaf bir sessizlik çöktü.

Tekrar çardağa geri döndüm. Son durumu öğrenmek ve sırada Tor Kalesi'ni aramayı önermek üzereydim ki Montegue'nun bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yavaşça. Azimle. Arkasında bir tabur asker yürüyordu, askerlerden bir tanesi omzunda tüfek taşıyordu.

Kralın bir adım arkasında ise Dinah duruyordu.

Bütün kanımın birdenbire çekildiğini hissettim. Bu hiç doğru değildi ama soğukkanlılığımı koruyarak yürümeye devam ettim. Montegue'nun yüzünde sert bir ifade vardı, çenesini kaldırmış bana tepeden bakıyordu. Beni gerçekten görüyordu.

"Çocuklar nerede?" diye sordu düz bir sesle.

Dinah parmağını bana doğru salladı, ağzından çıkan her kelimeyle birlikte sesi tizleşti. "O! Oydu! Her şeyi o yaptı! Oleez bana söyledi! Çocukların geri dönmeyeceğini söyledi. Gitmemiz gerektiğini söyledi. Ama benim hiç ilgim yoktu! Hiç! Anlar anlamaz geldim! Ben Majestelerine sadığım. Ben..."

"Kapa çeneni!" diye emretti Montegue. Kız çenesini kapamayınca elini geriye attı ve suratına vurarak onu geriye düşürdü.

Dehşete düşmüş bir şekilde ona baktım. Dinah bize ihanet mi etmişti? *Aptal kız. Ne yaptın sen?* Oleez ona güvenebileceğimizi söylemiş, kaçarken onu da yanında götürmeyi istemişti. Dinah kralın gözüne mi girmeye çalışıyordu, yoksa korkudan ne yaptığını bilmiyor muydu? O inleyerek yerde yatarken Montegue dönüp bana baktı.

Çenesi kaskatı kesilmişti. Dakikalar önce kendini kaptırdığı tutkuyu şimdi başka bir yöne yönlendirmişti. Dikkatle ayaklarımı inceledi. "Bakıyorum da artık topallamıyorsun."

Başımı salladım. "Mucizevi bir şekilde iyileştim."

Yanağı titredi. "Bu durumu düzeltebiliriz," dedi, sesini yumuşatmaya çalışırken zorlanarak. Durumu düzeltmek gibi bir niyeti yoktu. Zihninin nasıl çalıştığını artık biliyordum, tıpkı bir mimar gibi yeni bir plan kuruyordu. "Çocuklar adına korkmuştun," diye ekledi. "Bunu anlayabilirim. Ben..."

"Gerçekten mi, Montegue? Beni affedebilecek misin? Ne kadar da talihliyim. Ne de olsa sen bir canavar değilsin, bunu binlerce defa söyledin."

Sesimdeki alayı duyduğunda duruşu değişti.

"Artık çocukların arkasına saklanamazken ne kadar cesur davranabileceksin?" diye sordum. "Sana hayran halkının arasında özgürce at binebilecek misin?" İyice başına kakmak için kahkaha

attım, hor görülmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordum ve bu anı iliklerine kadar hissetmesini istiyordum.

Önümde duran bir kaya parçası gibi hareketsizdi. "Neredeler?" diye tekrarladı.

"Onları pençelerinden kurtardım, şimdiye çok uzaktalardır," diye cevapladım. "Tam bir saattir yoldalar ve yanlarında onlara yardım eden becerikli bir asker var. Lucius gerçekten de çok yetenekli."

"Lucius da kim?"

Arkasında duran muhafızlardan biri, "Onların yanına gönderdiğiniz asker," diye cevapladı.

"O da işin içindeydi," dedim. "Gördün mü? Askerlerini senden daha iyi tanıyorum. Sence arkanda duran askerlerin kaçı aslında bizim tarafımızda? Kaçı ben burada durmuş konuşurken sırtına hedef alıyor?"

Gözünü kırpma. Oyunu o da biliyordu, dönüp bakma dürtüsüne hâkim olmaya çalıştığını biliyordum ama kirpiklerini kırpıştırdığını ve gözlerinden geçen şüpheyi gördüm. Belimde asılan kör, işe yaramaz silahlara baktı. Şimdiden yeni bir strateji kuruyordu.

O beni izlerken ben de başka şeyleri izledim. Kısa bir an boyunca arkasında duran askerleri değerlendirdim; ikisi oklarını çekmişti, dördünün kılıcı vardı, dördü ise kargılarını kaldırmış saldırmaya hazırlanıyordu. Mancınığı tutan askere baktım. Hayatta ateşleyemezdi. Çok yakın menzildeydi ve patlamanın krala da zarar vereceği ya da öldüreceği kesindi. Üstümüzden geçen bulutlara, hareket eden ışık ve gölgelere baktım ve güneşin ne zaman askerin gözüne gireceğini hesapladım. Dereye kadar kaç adım atmam gerektiğini, yolda hangi ağaçların, mezarların ve mezar taşlarının arkasına gizlenebileceğimi hatırlamaya çalıştım. Ardından yol boyunca uzanan nehir bendinin yokuşunu, aşağı-

daki askerlerin nerede pozisyon aldığını ve tam arkasındaki derin vadiye olan uzaklığını hatırladım. *Çevir. Yeni bir plan.* Hepsi kısa birkaç saniye içerisinde zihnimde canlandı. Planın uygulanabilir olup olmadığına karar vermeliydim ama talihin benden yana olmadığı kesindi. Hem de hiç. Bu kez değil.

Montegue ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümsedi ve yakına doğru bir adım attı. "Gidecek bir yerin yok. Silahlarını indir de konuşalım."

Yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi, sesi yumuşaktı. Ama şakaklarına kadar uzanan kırmızılığı, omuzlarındaki gerginliği, içinde kaynayan öfkeyi görebiliyordum. Beni bir hücreye atıp çürümeye bırakacak, benden bütün bilgileri alacaktı. Bu da seçeneklerim arasında değildi. Lydia ve Nash'in nerede olduğunu asla söylemeyecektim.

Delici bakışlarıyla bana bakıyor, o da kendi hareketlerini planlıyordu. Derken birdenbire üzerime atıldı. Çünkü o daha güçlüydü ve beni kolayca alt edebilirdi. Çünkü tanrılar onun yanındaydı.

Ama bu kez elimdeki silah turşu çatalı değildi. Pelerinimin altından başka bir silah çıkardım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

KOLUMU YUKARI DOĞRU SAVURDUM, JİLET GİBİ KESKİN bıçak göğsünü ve çenesini kesti. Geriye doğru sendeledi, haykırarak yüzünü tuttu ve parmaklarının arasından kan boşalmaya başladı. Askerler kralın başına üşüşürken çıkan hengamede arkamı döndüm ve dereye doğru koşmaya başladım.

"Ateş!" diye bağırdı. "Ateş!"

Arkamdan kıpırdanmalar ve bağrışmalar duydum.

"Yoldan çekilin! Çekilin!" diye bağırdı biri.

Oklar tıslayarak yanımdan geçti. Vızıldayarak kulağıma sürten oklar ağaçlara, taşlara isabet ederken *tak! vızz! tıss!* seslerini duydum.

Dereye atlamak üzereydim ki güçlü bir patlama havayı yardı. Ayağım yerden kesildi ve derenin kuruduğu kıyıya doğru savruldum. Toprak ve kayalar etrafımda yuvarlanıyordu. Taş parçaları tenimi kesti. Tozlar havaya kalkmıştı, kulaklarım acıyla çınlıyordu. Ayağa kalkıp yürümeye devam ettim. Toz bulutundan ilerisini göremiyordum ama gitmem gereken yönü biliyordum.

Taşları çizmelerimin altında ezerek koştum, havada hâlâ ağır bir toz bulutu vardı ama bulutu geçtiğimde bir ok yağmuruna daha tutuldum. Hareketleri önceden kestirilmeyen bir tavşan gibi zikzaklar çizerek ilerledim, ardından öbür tarafa doğru koştum, dereden çıktım ve yokuştan indim. Nihayet görüş alanlarından çıkmıştım ama o kadar hızlı koşuyordum ki kıyıya geldiğimde hızımı alamadım ve birkaç saniye boyunca havada asılı kaldım, yoluma çıkan ağaçlara çarpmayacağımı umuyordum. Elimi uzatıp beni başka yöne savuran bir dala tutundum ve ağacın gövdesine çarpmaktan kıl payı kurtuldum ama sertçe yere düştüm. Hızımı alamadan yuvarlanmaya başladım, kaygan iğnelerden oluşan kalın toprakta tutunabileceğim bir yer yoktu. Gürleyerek akan bir şelale gibi aşağı yuvarlanıyordum. Ellerimi çırparak tutunacak bir şey bulmaya çalıştım ve en sonunda bir dalı yakalayıp topuğumu toprağa gömdüm. O kadar sert tutmuştum ki dal kırıldı ama düşüşümü yavaşlatmış oldu, böylece alttaki yola yuvarlanmadan önce durmayı başardım.

Ağaçlar hiç olmazsa beni yolun aşağısındaki askerlerden gizlemişti ama yukarıdaki askerler hâlâ peşimdeydi. Aramızdaki ağaçlar sayesinde okları bana ulaşamıyordu ama çok geçmeden buraya varacaklardı. Aşağıdaki yolu aşıp öbür taraftaki vadiye ulaşmaktan başka şansım yoktu. Bağrışmalar ve emirler yankılandı, buna kralın sesi de dahildi. Aşağıdaki askerler döndü, silahlarını çekip kargaşanın nereden geldiğini görmek için ağaçlara baktı. Bir an için de olsa dikkatlerini başka yöne çekmeyi umarak onların yoluna bir meşe palamudu fırlattım, ihtiyacım olan tek şey bir saniyeydi. Sonra da koştum.

"Orada!"

"Yakalayın onu!"

Altımdaki yol patladı ve yine serbest düşüşe geçtim. Dik vadi

yokuşundan yuvarlanıyordum ama yolumda bu kez ağaçlar değil, taşlar vardı. Yumruklanmış gibiydim, bütün kemiklerim kırıldı ve ezildi, kontrolden çıkmış bir bez bebek gibi kayalık arazide durmaksızın yuvarlanıyordum. Toprak bana vuruyor, vuruyor ve yine vuruyordu, en sonunda bir çıkıntıya denk gelip altındaki kayalık tabakaya iniş yaptım. Her şey gürültülü ve patlayıcıyken birdenbire sessizleşti. Gökyüzünde gölgeli kırmızılıklar dönmeye başladı. Islak ve sıcak bir şey hissettim. Kan. Gözlerime damlıyor, beni kör ediyordu. İrkildim, titreyen elimi kaldırıp kanı silmeye çalışınca acıdan nefesim kesildi. Omzum. Bu kez beni kör eden şey acıydı.

Kayalık vadide bağrışmalar duyuldu.

"Nerede?"

"Nereye gitti?"

Arkasına saklandığım uzun çıkıntı beni geçici olarak gizliyordu.

Bağrışmalar duyuldu, ardından Montegue'nun sesi diğerlerinin üzerinden duyuldu.

"İnin oraya!"

"Bulun onu!"

Ardından çaresiz bir "Yolumuzdan çekilin! Onu durduracağım!" duyuldu.

Beni yakıp kül etmek için vadiye ateş duvarı mı yollayacaktı? Kalbinin gerçek arzusu.

Ama sonra bir çığlık duyuldu. Taş vadide yüksek sesli, heybetli bir çığlık yankılandı. Bu, suya düşen hayallerin sesiydi. Öfkenin ve ihanetin sesi.

Kralın çığlığı.

Bilincim kapanmak üzereydi ama gülümsemeyi başardım.

Ona bıraktığım hediyeyi bulmuştu, yani yeleğinin cebine iliştirdiğim renkli göztaşını. O göztaşı sihirli bir şişeyle aynı boydaydı.

Diğer elimi acıya rağmen milim milim yanımdaki taşa dokundurup kralın hazinesi hâlâ cebimde mi diye baktım. Oradaydı.

Ellerinden almıştım. Ve bir daha ellerine geçmeyeceğinden emin olacaktım.

Bütün bunların şimdi olmaması gerekiyordu, arayışa devam etmek için Tor Kalesi'ne gitmeden önce değil. Sessizce gölgelerin arasına saklanacak, sonra da onları mezarlıktan uzağa uzanan çılgın bir arayışa yönlendirecektim. Ertesi sabah Paxton benimle buluşacaktı. Dinah durumu değiştirmişti.

Kaçmam gerektiğini biliyordum. Gitmeliydim. Ama hareket edemiyordum. Dik vadi yokuşunu hızlı ve zor yoldan inmiştim. Çok yukarıda bir yerlerde ip almak için emir yağdırdıklarını duydum. Çok geçmeden askerler yavaş yoldan vadiye inecekti. Harekete geçip onları mezarlıktan, Lydia ve Nash'ten uzağa yönlendirmeliydim. Ama her yerim fena ağrıyordu. Omzum, başım, kalçam.

Hareket etmeye çalışınca acıdan yine gözlerim kararda. Derin bir nefes aldım.

Kendimi sıktım, tırnaklarımı avcuma geçirip arkaya uzandığımda sol omzumda orada olmaması gereken büyük bir yumru olduğunu fark ettim. Kolum yerinden çıkmıştı. Vadiden aşağı düşen taşların sesini duydum. Geliyorlardı. "Bunu yapabilirsin, Kazi," diye fısıldadım kendi kendime. "Yapmak zorundasın." Natiya'nın bir keresinde yaptığını görmüştüm, atından düştüğünde...

Çığlık atmamak için sağ elimi ağzımın üzerine koydum ve diğer avcumu ters çevirip yukarı açtım. Yavaşça yaralı kolumu başımın üzerine koydum. *Rahatla, bırak kasların işini yapsın.* Ama

acı çekerken ve askerlerin şimdiden vadiden aşağıya indiğini bilirken rahatlamam imkânsızdı. Acı yüzünden titredim. Yaralı olmayan elimi ağzımdan çekip başımın üzerine koyduğum kolumun üzerine koydum ve bileğimi nazikçe oynattım. *Yapabilirsin.* Daha sert oynattım, üstümdeki taşlık çıkıntı dönmeye başladı. Bayılacağımdan korkuyordum. Dudaklarımdan bir inleme çıktı, gözlerimin ardında ışıklar yanıp sönmeye başladı, derken yumuşak bir *tık* sesi duydum.

Tuttuğum nefesim sıcak, acınası bir inleme halinde dışarı çıktı.

Omzum yerine girmişti.

Gökyüzü hâlâ alçalıp yükseliyordu. Derin bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. Ciğerlerimi doldurup mantığımın dönmesini sağladım ama daha fazlası için vakit yoktu. Yalnızca sağ kolumdan destek alarak zorlanarak ayağa kalktım. Sol kolumu göğsüme yakın tuttum ve yukarıdan beni görmesinler diye çıkıntının duvarına yaslandım. Hemen sonra bir kaçış yolu bulmak için vadiye baktım.

Vadinin tabanı yaklaşık beş metre aşağıdaydı. Gideceğim rotayı çizdim. Dışarı çıktığımda hızlı hareket etmem gerekecekti, tabii edebilirsem. Sol yanım düşüşten çok kötü etkilenmişti. Bacağım da ağrıyordu. Gölgeleri aradım. Akşamüstü olmak üzereydi ve etrafta birkaç tane gölge vardı. Ama bunlar yeterdi. Ağaçlar, kayalar ve yabani çalılar. Takip edeceğim yolu görebiliyordum.

Şişeyi cebimden çıkarıp şöyle bir baktım. Karar vermek için yalnızca birkaç saniyem vardı. *Dokunduğu kişinin üzerinde iz bırakıyor.* Kralın kalbinin yanında bunca ay geçirdikten sonra, onun arzuları dışında bir şeye hizmet edebilir miydi? Benim arzuma hizmet edebilir miydi? Cazibe, mantık ve geçip giden saniyeler içimde bir savaş halindeydi. Ama sihri nasıl kullanacağımı bilmiyordum, hatta kullanabilir miyim ondan bile emin değildim.

Üstelik yeniden yakalanma olasılığım yüksekti. Şişenin yine onun eline düşmesine izin veremezdim. Çıkıntının duvarına baktım ve altında ufak bir gedik gördüm. Şişeyi bu gediğe koydum, minik bir kertenkele koşarak uzaklaştı.

Sonra da koştum.

Neredeyse anında yerimi buldular.

Yukarıdan bağrışmalar duyuldu. "*Ateş! Ateş!*"

Beni asla bırakmayacaktı. Sadece ondan bir şey çaldığım için değil, ona asıl istediği şeyi vermediğim için.

"Sen bir hiçsin!" diye bağırdı. "Ben olmadan bir hiçsin! Duydun mu beni? Bir hiç!"

Gözüme kestirdiğim gölgeye varmak üzereydim ki vadi kemiklerimi titreten bir patlamayla daha sarsıldı. Önümdeki ağaç binlerce parçaya ayrıldı ve beni vadi tabanına doğru savurdu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

JASE

"ŞUNU DUYDUNUZ MU?" DİYE SORDU WREN.

Ahırdaki seyise sikkelerimi vermek üzereydim ki ufak bir sarsıntı oldu.

"Gök gürültüsü," diye seslendi seyis, biz kapıdan çıkarken.

Synové'nin atlarımızla birlikte beklediği bahçeye ulaştığımızda gökyüzüne bakıp, "Bu da neydi?" diye sordu. Kaşını kuşkuyla kaldırdı.

"Gök gürültüsü falan değildi," diye cevapladım. Bir patlama duyuldu, bu sert çatırtı sesini nerede olsa tanırdım. Tüfek. Ama uzakta bir yerlerdeydi, şehirde değil. Askerler talim mi yapıyordu? Yoksa evimi biraz daha yok edip, Ballenger'lara ait bütün delilleri ortadan kaldırmaya mı çalışıyorlardı?

Atlarımızı şehrin dışına çıkan batıdaki anayola doğru sürerken bir tür karmaşa yaşandığını görebiliyorduk. Askerler silahlarını çekmiş oradan oraya koşturuyor, tahta yaya kaldırımı üzerindeki dükkanlara dalıp bir şey arıyorlardı. Ara sokaklara baktığımda

aynısını evlere de yaptıklarını gördüm. Caddenin sonuna ulaştığımızda kapatıldığını gördük. Askerlerin üzerine yürüyen, cevap almak isteyen insanlar izdiham yaşatıyordu. Atımdan indim, şapkamı çekip başımı indirdim ve kalabalığı iterek barikatın ardında duran askerlerin yanına vardım.

"Bizz yaşamıyor bura," diye açıkladım. "Bizz gitmek zorunda."

"Kimse gitmiyor. Şehir tamamen kapatıldı. Birkaç saat sonra geri gelin. Yollar o zamana dek açılmış olur."

"Ama..."

"İşinize gidin!" diye emretti, kargısını göğsüme bastırarak.

Dikkatle geri çekildim.

Arka sokaklardan çıkmayı denedik ama hepsi kapatılmıştı. Şehrin etrafına sıkı bir ağ örmüşlerdi. Synové dükkân sahibine askerlerin ne aradığını sordu. Kadın cevap vermedi, özellikle bizim gibi yabancılara cevap vermek istemediği kesindi. Şehirdeki herkes ağzını sıkı tutmayı adet edinmişti. Derken askerlerin bir kapıya vurduğunu duyduk, o evde yaşayan yaşlı adam kapıyı açınca asker onu duyabilsin diye söylediklerini iki defa tekrar etti. Beyaz saçlı yaşlı bir kadın arıyorlardı.

"Onu gördünüz mü? Kendisi kayboldu."

Yaşlı adam başını salladı ama yine de evini aradılar.

Bu kadın bütün şehri kapatmalarına neden olacak ne yapmış olabilirdi? Her ne yaptıysa krala çok şeye mal olduğunu umdum ve kadının cesaretini alkışladım. Birkaç saat sonra tekrar kontrol ettik. Yollar hâlâ kapalıydı. Geçecek bir yol olmadığını ben bile görebiliyordum. Bu kadın her kimse köşeye sıkışmıştı ve yakalanacaktı, tabii kaçıp gitmediyse. Çoktan kaçmış olmasını umdum.

Durumumuzdan tek memnun olmayan ben değildim. Arenada işi olan şehir sakinleri homurdanmadan edemiyordu ama çok fazla homurdanmaya da çekiniyorlardı. Bunun yerine uysal evcil

hayvanlar gibi şehri süslemeye devam ettiler ama aslında ne anlama geldiğini biliyordum. Aleski'nin verdiği sözü duymuşlardı. Gün sonuna dek bütün dükkanların önü otlar, samanlar ve yeşillik ile süslenmişti. Tanrıların doğumunu kutlama vaktiydi, çok geçmeden de kralın kanlı intikamını.

Atlarımızı ahıra geri götürüp elimizdeki vakti şehri inceleyerek değerlendirdik. Tıpkı Imara'nın söylediği gibi, şehir merkezinde çatılarda tüfek kuşanmış on iki muhafız vardı. Gök geçitlerinde ise iki muhafız. Bir muhafız da yakın zamanda duyurular ve idamlar için kullandıkları derme çatma sahnede duruyordu. Asılan cesetleri kaldırmışlardı ama boş ilmekler tembris ağaçlarından sallanıyordu. Yalnızca meydanda bile her hareketimizi izleyen ve tüfek taşıyan toplam on beş muhafız vardı. Sokaklardaki gök geçitlerin her birinde iki ya da üç muhafız, şehrin her girişinde ise dört ya da beş muhafız bekliyordu.

"Yanlış saymadıysam, burada şu baş belası serserilerden altmış dört tane var," dedi Wren. Askerlerden mi yoksa tüfeklerden mi bahsettiğini bilmiyordum ama ben de o kadar saymıştım. Sokaklarda da bir o kadar asker vardı ama sürekli hareket ettikleri için onları saymak zordu. Sokaklardaki birlikler normal silahlar taşıyordu, muhtemelen halk delirip tüfeklerden birini çalmaya çalışmasın diye konmuşlardı... şehirdeki herkesin aklından aynı şeyin geçtiğine emindim.

Aleski yedi yirmi dört görevde olan yüz otuz asker olduğunu tahmin ediyordu. Arenada ve Tor Kalesi'nde konuşlanmış daha fazla asker vardı, ayrıca kral ve subaylarının özel birlikleri vardı. Lothar, bütün birliklerin dört ya da beş yüz civarında olduğunu tahmin ediyordu. Ballenger'ların çalışan sayısı bile bunun yarısı kadardı ve bunun yanında şehirde bizim tarafımızda mücadele edecek yüzlerce kişi vardı. Kralın ordusunu kolayca indirebilir-

dik, tabii tüfekler olmasaydı. Elimdeki bütün gücün önüne geçiyorlardı. Şimdilik kazanan el kralın elindeydi.

Lydia ve Nash de öyle.

Aleski'nin söylediğine göre Oleez çocuklara göz kulak oluyordu, tabii artık Kazi de vardı. Annem muhtemelen endişelenmekten yataklara düşmüştü ama Lydia ve Nash ne yapmalarını gerektiğini bilirdi. İyi eğitilmişlerdi. Bekleyeceklerdi. Tıpkı Miandre'nin yaptığı gibi işbirliği yapacaklardı. Yardım gelecekti. Ama o kadar küçüklerdi ki, Miandre'den bile daha küçüklerdi. Ve daha masumlardı. Ellerimi yumruk yaptım.

Düşmanlarını dostlarını tanıdığın kadar iyi tanı. Hatta dostlarından daha iyi tanı. Onların işlerini kendi işin gibi iyi bil.

Ama kralın düşman olduğunu anlamamıştım. Babam da anlamamıştı. Şimdi anlaşılıyordu ki, böyle olmasını kendisi planlamıştı. İkimiz de Beaufort ile işbirliği yapmış olabileceğinden şüphelenmemiştik. Gözlerimiz ve şüphelerimiz hep aç lonca önderlerinde ve isimlerini duyurmak isteyen yeni oyunculardaydı, Mason'un anne babasını öldürenler gibi. İşte onlara dikkat ederdik. Onların işlerini kendi işimiz gibi iyi bilirdik.

Kral ise bizim için sadece bir çiftçiydi, üstelik iyi bir çiftçi bile değildi. Ondan şüphelenmek için hiç sebebimiz yoktu. Atların uçabildiğini söylemiş olsalar daha kolay inanırdık, belli ki o da buna güvenmişti. *Ne zamandır?* Beaufort neredeyse bir yıl boyunca yanımızda kalmıştı, yani plan yapmaya bundan çok önce başlamış olmalılardı.

Montegue ile yüz yüze görüştüğüm zamanları tek elimin parmaklarıyla sayabilirdim. Cehennem Ağzı'na nadir uğrardı, uğradığında da yalnızca birkaç gün kalırdı. Şimdiyse bunun da planının bir parçası olup olmadığını merak ettim. Oyunu bir yere kadar devam ettirebiliyordu.

İlk defa çocukken, babam onun babasına kısaca arenayı gezdirdiği gün tanışmıştık. Bu buluşmaya dair hatırladığım tek şey Montegue'nun ince uzun, benden birkaç yaş büyük ve sürekli kendi bağcığına basıp düşen sakar biri olduğuydu. Saçı karmakarışıktı. Sürekli gözüne girerdi. Her yeri dağınıktı. O gün konuştuğumuzdan bile emin değildim.

Belki de bu tanışma ona olan izlenimimi perçinlemişti. Ama esas itibariyle yıllar sonra, babası ölüp o yeni kral olarak taç giyene dek var olduğunu bile unutmuştum. Nihayet tekrar Cehennem Ağzı'na gelmesi ise bundan yıllar sonra olmuştu.

O zamana dek aynı boya gelmiştik.

"Demek sonunda buraya çıkabildin," demişti babam. "Hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım, gerçi baban da buralara pek sık uğramazdı."

Montegue hasat zamanı ile ilgili bir şeyler mırıldanmış, sonra da toplanan vergilerin eksik olduğundan bahsetmişti.

"Korkarım fazlasını alamayacaksın, evlat," diye cevaplamıştı babam. "Bir şehri yönetmek için çok şey gerekir. Daha fazlasını istiyorsan, herkes gibi çalışarak almak zorundasın."

Evlat. Montegue tepki vermemişti ama gözlerini bana diktiğini hatırlıyordum. Benim kim olduğumu çıkaramadığını düşünmüştüm. "Jase Ballenger," dedim.

"Kim olduğunu biliyorum. Dokuz yıl önce tanışmıştık."

Cevabı beni şaşırtmıştı. O zaman bile merak etmiştim. Yedi yaşımdaki halimden artık eser yoktu; kırk beş kilo almış, bir metre kadar uzamış ve kas yapmıştım. Kim olduğumu birine mi sormuştu? Ama bu, beni uzaktan izliyor olduğu anlamına gelirdi.

Bu detaya daha çok dikkat etmeliydim ama o yalnızca gülümseyip omuz silkti. Vergi konusunu kapatıp artık gitmesi gerektiğini söyledi. Tarlalar kendi başlarına ekilmezdi.

Bir dahaki sefere onu Parsuss'ta gördüm. Mason ve Titus ile kraliyet posta ofisinde yeni Valsprey eğitmeni ile konuşup bir anlaşmaya varmaya gitmiştim. Arenadaki ticaret artıyordu ve diğer krallıklardaki tüccarlara daha hızlı iletişim kurmamız gerekiyordu. Montegue ile yollarımız kesiştiğinde önünde salça lekesi olan bir gömlekle handan çıkıyordu. Eliyle tam tersi yönü gösterip Cehennem Ağzı'nda işlerin nasıl gittiğini sormuştu.

"Kuzey," dedim. "Cehennem Ağzı *kuzeyde*."

"Kuzey de bu tarafta," diye ekledi Mason, parmağıyla gösterek.

Montegue kıkırdadı. "Benim hatam." Ardından yine vergileri sordu.

"Yıl sonuna dek vermemiz gerekmiyor," diye cevapladım. "Yıl sonu ne zaman biliyorsun, öyle değil mi?"

"Erkenden gönderin, olmaz mı? Hazine suyunu çekti."

Ona veda etmeden oradan ayrıldık. Vergiyi de erken göndermedik.

O günden sonra onu ara sıra gördüm, çoğunlukla geçen sene ve bu sene. Birkaç ayda bir arenaya gelir, başarısız olan bir yatırımın peşinde koşardı. Bir daha vergilerin sözünü açmadı. Aklı yeni yatırımlardaydı. Artık bu yatırımların çiftçilik ile alakası olmadığını biliyordum.

Wren kolumdan tuttu. Yer sallanıyordu, ikimiz de donup kaldık.

"Yoldan çekilin!" diye bağırdı köşeyi dönüp dörtnala üzerimize doğru gelen bir asker. "Yoldan çekilin!"

Askerin arkasından bir at arabası sarsıla sarsıla ilerledi. Wren ile kenara zıplayıp yoldan çekildik. Arabanın yanından süvariler ilerliyordu. İçeri bakmak için çabaladım ama çok çabuk geçip gittiler. Araba Ballenger Hanı'nın önünde durdu. Telaşlı bağrışmalar, kıpırdanmalar, kapıyı açmak için emirler duyuldu ama tek görebildiğim son sürat hana giren pelerin ve kumaş kalabalığıydı.

Bütün askerler gidip de araba boş kalınca, gidip içeri baktım. Oturma yeri kanla kaplıydı.

Sonraki iki gün boyunca şehir bir açıklama yapılmaksızın kapalı kaldı. Gitmek istemek ve kalmak istemek arasında sıkışıp kalmıştım. Kanın kime ait olduğunu bilmiyordum ama o iki gün boyunca ne Kazi ne Nash ne de Lydia'dan haber alabildim. Ne de kraldan.

Yollar nihayet açıldığında gitmeye karar verdim. Bu vermem gereken en zor karardı, burada olduklarını bile bile onları geride bırakmak istemiyordum. Ama yapmam gerekeni tek başıma yapamazdım. Yardıma ihtiyacım vardı. Aileme ihtiyacım vardı.

Gitmeden önce bohçamdan kırmızı kurdeleyi çıkarıp Ballenger Hanı'nın önündeki sütuna asılan süse bağladım.

"Hey, orada ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu bir asker, elini sallayarak gitmemi söyledi.

"Şenlik için, şenliğiniz yok mu? Şehir için moral. Çıkarsam mı?"

"Hayır," diye cevapladı. "Sorun değil. Kalsın."

Kurdeleyi bağlayıp oradan ayrıldım. Kazi bu kurdeleyi görünce yaşadığımı, burada olduğumu ve yakında destek getireceğimi anlayacaktı.

Durup koklamadan bir gülün yanından geçme.

Bu mucizeyi her zaman orada bulamayabilirsin.

Annem güller hakkında sanırım böyle söylemişti.

Aradan bunca yıl geçse de mızraklarımızı bilerken aklıma geldi.

Bunu söylediği günden beri hiç gül görmedim. Artık neye benzediklerini bile hatırlayamıyorum.

Neden bir gülün bu kadar önemli olduğunu düşündü, bilmiyorum.

- Miandre, 16

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

KAZI

FARE! BÖCEK!

Belki de tek olduğum şey buydu. Her zaman da öyle olacaktım. Bir hayvan.

Saatler boyunca zıpladım durdum. Koştum. Geldiğim yolları tekrar yürüdüm. Daireler çizdim. Çalıların altına saklandım, sivri dikenler tenimi çizdi. Kemiklerin ağrıyor, nefesim kesik kesik çıkıyordu ama bir av hayvanı gibi o anın aciliyeti benim için her şeyden daha önemliydi ve küt küt atan kalbim acımı maskeliyordu. En azından şimdilik.

Sen bir hiçsin!

Bir böcekten daha kötüsüydüm. Bir gölgeydim.

İşte böyle olmam gerekirdi. O halde beni yakalayamazlardı.

Peşimdelerdi, bu beni hem dehşete düşürüyor hem de rahatlatıyordu. *Evet, beni takip edin. Mezarlıktan uzaklaşın.*

Bir an geldi ki kendimi etrafım sarılı, tuzağa düşmüş bir halde gölgelerde saklanıyorken buldum. Orada olduğumu bilmiyorlardı.

Uzun dakikalar boyunca yerimden kıpırdamadım. Boğazım kuruluktan ağrıyordu ama yutkunmadım. Güneş hareket ederken tüm irademle bir gölge olma görevini yerine getirdim.

Dağda dolanıyor, daireler çiziyor, beni arıyorlardı. Seslenmelerini ve bağrışmalarını duyabiliyordum. Ardından diğerlerinin üzerinden bir ses yükseldi. Zane. Ava o da katılmıştı. *Dışarı çık, kızım!* Kendimi dağa daha da yaklaştırıp taş duvarın bir parçası haline geldim. Sıcak nefesini yüzümde, ellerini boğazımda hissedebiliyordum. Her yanımı ele geçirmek için duyduğu açlığı hissettim, pelerinimin altındaki vücudum titredi. Beni öldüren ne olacaktı? Düşen sıcaklıklar mı, kralın öfkesi mi, yoksa bu sığ mağaraya yuva yapan bir Candok ayısı mı?

Ama Zane değil. Zane dışında her şey olurdu.

Ellerimle yüzümü kapatıp nefesimle ısıtmaya çalıştım. *Bir gece daha, Kazi. Sadece bir gece daha dayan.*

Sesleri artık duyulmuyordu. Başka bir yere geçmişlerdi. Zane de onlarla gitmişti. *Artık sana zarar veremez.* Mantığım bunu biliyordu ama küt küt atan kalbime söz geçiremiyordum. Artık beni öldürmek için daha büyük bir nedeni vardı. Ne de olsa artık kral için çalışmıyordum ve tehlikeli sırrını biliyordum.

Elimi uzatıp parmaklarımı sivri bir kovuğa soktum.

Yedek bir plan yapmalısın!

Ama kurallara uymadılar!

Düşmanlarınız da uymayacak!

Yüzümde kendini beğenmiş bir ifadeyle Wren, Synové ve benim talim sırasında yendiğimiz takımı azarlayan Kaden'ı dinlediğim zamanı hatırladım. Bizim yedek planımız hile yapmaktı. Söy-

lenilen sınırların dışına çıkmıştık. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapmıştık. Kaden bunu takdir etmişti.

Artık o kadar da kendimi beğenmiş hissetmiyordum.

Bugün için iki yedek plan yapmıştım ama hiçbiri bir haini içermiyordu ve her iki planda da atım vardı. Üstelik eldivenlerimi atımın heybesine koymak gibi büyük bir hata yapmıştım. Daha sonra dönüp onları alabilirim sanmıştım.

Dağın dik yokuşlarını tırmanırken parmak uçlarım kanıyordu, kökler ve kayalar soğuktan donan tenimi sıyırıyordu. Alacakaranlık çöküyordu, güneş dağların ardında batmıştı ve sıcaklıklar hızla düşüyordu. Rüzgâr sivri bıçaklar gibi tenime batıyordu.

Acının, omuzlarımdan başıma ve bacağıma kadar inen o acının iyiye işaret olduğunu söyledim, acıkan bir karın gibi. Beni daha kararlı yapıp hislerimi daha keskin hale getirecekti. Devam etmek için kendime birçok yalan söyledim. Çünkü attığım her adım Lydia ve Nash'in güvende olduğu anlamına geliyordu.

Askerleri ters yöne, mezarlıktan çok uzağa yöneltmek zaten planın bir parçasıydı. Böylece Binter ve Cheu karanlık çöktükten sonra çocukları sessizce mezarlıktan çıkarıp yerleşkeye bırakabilecekti. Paxton o gece geri dönüp gittiklerinden emin olacaktı. Planın bu parçası hâlâ yerindeydi. Askerler bütün gün peşimdeydi, beni bir buluyor bir kaybediyorlardı. Kokumu alınca salyaları akan kurtlar gibiydiler, mezarlığı çoktan unutmuşlardı.

Kanayan parmaklarımın bir önemi yoktu. Kırılan kemiklerimin ve şişen omzumun önemi yoktu. Önemli olan tek şey askerleri uzaklaştırmaktı.

En azından artık Tor Kalesi'nin arkasındaki dağlarda, mezarlıktan çok uzaktaydım. Dağın sırtına varınca bu gece gizlenecek bir yer, ateş yakabileceğim derin bir mağara aradım ama hiç yoktu. Bir tür koruma olmadan bu gece hayatta kalamazdım. Bir ağa-

cın köklerinin arasında kendime bir yer yaptım, pelerinime sıkı sıkı sarıldım ve ormanın zeminindeki çürüyen saman örtüsünü ısınmak için üzerime örttüm. Kemiklerim çıtırdadı. Toprağa gömülen eski, kırık dökük bir ev gibi sızlıyorlardı. Böceklerin kıyafetlerimin içine girip saçlarımın arasında dolandığını hissettim. Hiçbirinin zehirli olmadığını ummak dışında bir şey yapamadım.

Gözlerim ağırlaşıyor, yavaş yavaş kapanıyordu.

Uyu, benim chiadra'm. Uyu.

Annemin soğuk eliyle yanağıma dokunduğumu hissettim. Üzerime örttüğü yapraktan battaniyenin hışırtısını duydum.

"Ben öldüm mü?" diye sordum.

Hayır, canım benim. Henüz değil. Bugün değil.

Sabah uyandığımda hareket edemiyordum. Bütün kemiklerim toprağa dikilmişti sanki. Daha fazla cezalandırılmayı reddediyorlardı. Orada uzanmış yatarken ölümümüm böyle mi olacağını, bir askerin beni bulacağını ve mızrağını göğsüme batırırken tek yapabileceğimin izlemek mi olacağını merak ettim.

Ama sabah olmuştu. Günün ilk ışıkları ağaçların arasından parlıyordu. *Sabah.* Bu düşünceyle birlikte içime başka bir türden sıcaklık yayıldı. Lydia ile Nash güvendeydi.

Artık Jase'in yanındalardı. Hep birlikte karanlık bir mahzende sıkışıp kalmış olmaları önemli değildi. Birliktelerdi ve kralın pençesinden kurtulmuşlardı. Önemli olan tek şey buydu.

Paxton bana onun *straza* askerleri olan Binter ile Cheu'nun zamanında gecenin bir yarısı iki çocuğu kaçırmaktan çok daha zorlu işler yaptığına dair güvence vermişti. Üstelik ikisi de Lydia ile Nash'i severdi ve kış ayazından daha inatçılardı. Biz kendi üze-

rimize düşen işi yaparsak onlar da kendi üzerlerine düşeni yapacaktı.

Biz üzerimize düşeni yapmıştık. Üzerimden bir yükün kalktığını, gümüş iplerin beni sıkıca sardığını hissettim.

Bugün farklı bir amacım vardı. Hareket etmeye devam edecektim. Hayatta kalacaktım. Askerleri gerçek anlamda savuşturacaktım. Ayrıca Ballenger mahzeninin diğer girişini bulacaktım. Ailesi Jase'in hayatta olduğunu öğrenmeliydi, burunlarının ucunda bir silah duruyor olduğunu da.

Yaralı olmayan kolumla kaslarımı ovup zorla da olsa ısınmaya çalıştım ve nihayet doğrularak ayağa kalktım.

Orada! Hareket eden bir şeyler var!

Koştum. Koşabildiğim kadar koştum.

Kral beni ve sihrini pençelerine geçirmeden vazgeçmeyecekti.

Tor Kalesi'nin karşı tarafına varmıştım ki bir ses duydum. Bir ağacın arkasına saklandım. Atlar. Çınlama sesi. Gıcırtılar. Sessizce yere yapıştım, sonra da bir zamanlar Jase ile geçtiğim ormanın ötesindeki yola baktım. Burası Tor Kalesi'ni arenaya bağlayan arka yoldu.

Gürültü gittikçe arttı ve sonunda ağaçların arasından bir at arabası gözüktü. Araba tıka basa saman doluydu ve sürücüsü Zane'di. İyice yere eğildim. Jase bana Beaufort ile adamlarına bütün malzeme sevkiyatlarını yapanın Zane olduğunu söylemişti. Artık saygın bir teğmendi ama hâlâ Tor Kalesi'ne sevkiyat mı yapıyordu? Atlar için saman mı taşıyordu? Zane arabasıyla birlikte ağaçların arasında gözden kayboldu ama sonra tam arkasından atlarının üstünde dört ağır silahlı asker belirdi. Eşlikçisi mi vardı? Yoksa tesadüfen mi aynı yöne doğru gidiyorlardı?

Gökyüzünde bir karga gakladı ve askerler başlarını çevirip baktı. Çenemi toprağa bastırdım. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Karga, yerimi belli etmek istiyormuşçasına tepemde gaklamaya devam etti. *Kapa çeneni, seni aptal kuş! Sus artık!* Bir an için askerler doğruca bana bakıyor sandım ama sonra gözleri ağaçların tepelerini izledi ve yollarına devam ettiler, ben de koştum.

Kayalık bir oluğun içinde soğuktan titredim, pelerinime sıkı sıkı sarındım. Gün batarken taşları ısıtmıştım ama çoktan soğumuşlardı ve tekrar ateş yakmak çok riskliydi. Bugün çok az yol alabilmiştim ve kaçmaya başlayalı tam üç gece geçmişti. Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım ama bir gece daha dayanabileceğimden emin değildim. Parmaklarımı ince şeritler halinde yırttığım iç gömleğimle sardım.

Gizli mahzen girişi Tor Kalesi'nin uzağında olamazdı ama peşimdeki askerler yüzünden gitmek istemediğim yönlere doğru gitmek zorundaydım.

Paxton ile buluşmayı planladığımız noktaya ulaşmayı başardım ama etrafta buraya geldiğine dair bir iz yoktu. Şaşırmamıştım. O da beklenmedik bir durumla karşı karşıyaydı. tüfeklerin gürültülü patlamalarını duyar duymaz bir şeylerin yanlış gittiğini, planın değiştiğini anlamış olmalıydı ama korkarım benden daha kötü bir kadere mahkûm olmuştu. Beni Tor Kalesi'ne götürmeyi öneren oydu. Yaralı bileğimi ve geleceği bilme yeteneğimi o öne sürmüştü. Ertesi sabah Binter ve Cheu'nun yok olduğu anlaşılınca kral onun da oyunun bir parçası olduğunu anlayacaktı. Paxton o zamana dek kaçamazsa çaresi kalmayacaktı. Kaçmayı başarabilmiş miydi? Yoksa ölmüş müydü? Tembris ağacından sallanıyor muydu?

Gözlerimi ovarak bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım.

Dışarıda rüzgâr uluyor, donucu parmaklarını mağaraya uzatıyordu.

Olasılıkları bir düşünsene, rüzgârı, mevsimleri kontrol edebiliriz.

Soğuk.

Yıldız tozu uzun süre kalbine yakın kaldığı için, arzularını uzaktan da anlıyor olabilir miydi? Yoksa... zihnim olmaması gereken yönlere doğru gidiyordu.

Cenin pozisyonuna geçip yarının bir an önce gelmesi için dua ettim. Yarın, gizli kapıyı bulacaktım. Aileyi bulacaktım. Bu cehennem kâbusuna son verecektim.

Gözlerimi kapattım ve beni ısıtacak rüyaları çağırdım. Gecenin kolay geçmesini sağlayan rüyalar.

Jase'in sırtına bakıyorum. Saçları rüzgârda dalgalanıyor. Yolculuğumuza yeni başlıyoruz. Atımın heybesini karıştırırken ona bakıyorum.

"Hey, orada ne yaptığını sanıyorsun, Patrei? Bir şey mi çalıyorsun yoksa? Seni tutuklamalı mıyım?"

"Öyle umuyorum," diye cevaplıyor hevesle. Arkasını dönüp bana baktı. Synové'nin hediyesini elinde tutuyor.

Ona uyaran bir bakış atıyorum. "Bu daha ilk gün," diyorum sonra. "Yolculuğun ortasına kadar bekleyin demişti."

"Ama ben şimdi merak ediyorum... Sen etmiyor musun?"

Gördüğümde beni deli eden, midemde kelebekler uçuşturan o somurtkan yüz ifadesini takınıyor. İçimden onu öpüp somurtmasını silmek geliyor.

"Evet," diyerek cevaplıyorum. "Merak ediyorum."

Paket, sırlarını bize açıklamak istercesine elimizde çözülüveriyor. İçime bakın, diye fısıldıyor bize.

Kolayca baştan çıkıyoruz. Sihri bizi kendine doğru çekiyor ve onun kurbanı olmaktan memnunuz.

Sonra yukarı bakıyorum ve tek görebildiğim Jase'in koyu kahverengi gözleri ve gözlerindeki o soru oluyor.

Olduğum yerde yuvarlanıp pelerinimi üzerime çektim.

Uykuya dalarken tek görmek istediğim buydu. Jase'in gözleri ve gözlerindeki o sihir... farklı türden bir sihir.

Bizi dinleyecekler Kazi, seni de sevecekler. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.

Kendini kimseye zorla sevdiremezsin, Jase. Sevgi ya vardır ya da yoktur.

Olacak.

Kendinden kadar emindi ki... Ne de olsa o aileleri benden daha iyi anlıyordu.

Bildiğim bir şey varsa o da Lydia ve Nash'i kendi hayatımdan daha çok seviyor olduğumdu ve onların güvende olduğunu bilmek, bana Cehennem Ağzı'nı kurtarmak için elimden ne gelirse yapacak gücü veriyordu. Cehennem Ağzı'ndan başka kurtarılacak yerler de vardı.

Montegue gözünü her şeye dikmişti. Hepsini istiyordu.

Kâğıtlar, Kazi. Belgeleri bulmalısın. Kraliçemin emirleri böyleydi. Kâğıtlar öylece yok olmazdı. Birisi onları almış olmalıydı ve Montegue'den önce onlara ulaşmalıydım.

Tor Kalesi'nin ayakta kalan kuleleri gözden kaybolmuştu ama

öncesinde yolumu onlar sayesinde bulabilmiştim. Benim ilk işaretleyicim onlardı. Gökyüzünde daireler çizerek uçan yarasalarla karşılaştırıldığında nerede olduklarını hatırlıyordum. Bugün güneş ışığı için tanrılara teşekkür ettim çünkü etrafım birbirine benzeyen uzun ağaçlarla çevrili olunca ormanda kaybolmak işten bile değildi.

Giderken adımlarımı çok hafif attım, hep ihtiyatlı davrandım ama sessizlik umut vericiydi. Askerler çabalarını başka yerlere odaklamış olmalıydı, en azından şimdilik. *Uzun, ince bir çayırlık, devrilmiş bir ağaç, devasa mavi ayı kayası, şelale, sonra da yarasalarla dolu bir mağara. Bir sürü yarasa.*

Bunlardan en azından bir tanesini bile bulabilirsem diğerlerini bulabileceğimden emindim. Durdum, tekrar etrafı inceledim. Önce arkama, sonra önüme baktım. Geçtiğim yerin uzun ve ince bir çayırlık olduğu söylenebilirdi, gerçi ilkbaharda bütün çayırlar birbirine benzerdi. Şimdi kış olduğu için etrafı ağaçlarla çevrili, kahverengi yapraklarla çevrili bir girintiden ibaretti.

Hızımı artırdım, döndüm ve diğer yol göstericilerini aradım. Tam o anda çayırı geçince bir kaya gördüm. Peygamber çiçeği renginde, arka ayakları üzerinde duran bir ayıyı andıran devasa bir kaya.

Koşmaya başladım, uzaklarda bir yerlerde gürül gürül akan şelaleyi hayal meyal duyabiliyordum, bu kulaklarımda atan nabzın sesi de olabilirdi. Neredeyse gelmiştim. Bunu biliyordum.

Sonra apansız bir anda, birkaç metre ötemde bir omzunda mızrak, diğer elinde de bıçak taşıyan birisi önüme çıktı.

Donup kaldım. Ormanda etrafa uyum sağlamak için yüzünü çizgi çizgi boyamıştı. Başına paçavralar bağlamış, yapraklarla ve ufak dallarla kamufle etmişti. Kıyafetleri de aynı şekilde hazırlanmıştı. Bu her kimse, ormanın hayata gelmiş hali gibi duruyordu.

Biraz bakınca bu kişinin bir kadın olduğunu fark ettim. Önümde duran kişinin göğsü ve kıvrımları bir kadın olduğunu söylüyordu.

Derken onun arkasından biri daha çıktı, üçüncü birisi arkamda belirince döndüm, hepsi aynı giyime sahipti.

Nihayet kim olduklarını anladım.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

JASE

"MAĞARAYA ULAŞTIĞIMIZDA ATLARI NE YAPACAĞIZ?" diye sordu Synové.

"Yer var," diye cevapladım. "Onları da içeri alabiliriz, en azından yolun bir kısmında yanımızda gelirler."

"Yani artık ailenin bir parçası sayılır mıyız?" diye sordu Wren. "Çünkü daha fazla aileye ihtiyacım yok."

"Bir şeyin parçası olduğumuz kesin," dedim. "Kararını sen ver."

"Aile, en azından ben öyle görüyorum," diye cevapladı Synové. "Bu çok büyük bir sır. *Gizli giriş*," dedi sessizce, abartılı bir heyecanla. "Ya aileye kabul edeceksin ya da bizi öldürmek zorunda kalacaksın. Bu tür sırların olayı bu değil mi?"

Wren *zielhe* hançerini çıkarıp salladı. "Başka yolları da var."

"Ailedensiniz," diyerek onayladım. Wren'in başka yolları ilgimi cezbetmemişti. Ama gerçek şuydu ki onlar Kazi'nin ailesiydi ve bu benim ailem oldukları anlamına geliyordu. Üstelik onun için hayatlarını tehlikeye atıyorlardı, bu da onları daha derinden bir aile haline getiriyordu.

Wren atını durdurdu ve parmağını dudağına götürdü.

Hepimiz durup dinledik. Ayak sesleri. Tırmanan ayak sesleri. Homurdanmalar. Birbirimize sinyal verdik ve sessizce Mije'nin üstünden indim. Synové okunu yerine yerleştirdi.

Dağlarda dolaşan birçok asker vardı, tahminen o beyaz saçlı kadını arıyorlardı. Bir gruba denk gelmiştik ama bizi sorgulayıp istedikleri cevapları alınca gitmemize izin vermiş, eve dönmeye çalışan çaresiz birkaç Kbaaki'den ibaret olduğumuza inanmışlardı. Ama bu ayak sesleri daha farklıydı. Tek başına yürüyen biri. Üstelik acelesi vardı.

Belki de gelen, onlardan kaçan kadındı? Eğer kralla başı dertteyse bu büyük ihtimalle bir isyancı olduğunu gösterirdi. Ona yardım edebilirdik. Şehirden çıkmaya çalışırken vakit kaybetmiştik ama eğer herhangi bir sorunla karşılaşmazsak karanlık çökmeden mahzene varabilirdik. O da bizimle gelebilirdi.

Hışırdayan ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Bu sayede benim ayak seslerim de gizlenmiş oluyordu. Parmağımı dudağıma götürdüm, Wren ve Synové'ye sessiz kalmalarını işaret edip çıkıntıya yakın durarak yürümeye başladım. Ses tam altımdan geliyordu. Küçük bentten aşağı eğilip bizimkine paralel giden diğer yola baktım.

Birileri hızla yokuşu tırmanıyordu. Gizlenmeye devam etmek ya da bentten aşağı atlamak arasında karar vermeye çalışırken başım ağrıyordu.

Atladım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAZI

"BAK BAK BAK, BURADA KİMLER VARMIŞ," DİYE ÖTTÜ Priya. Hançerini hâlâ kınından çıkarmamıştı.

Etrafımda daireler çizdiler, bense dönerek gözümü hepsinin üzerinde tutmaya çalıştım.

"Kraldan kaçıyorum," diye açıkladım. "Sizi arıyordum. Ailenizi. Yardım etmek istiyor..."

"Tabii istiyorsundur," dedi Gunner, gülümseyerek. Ölümcül türden bir gülümsemeydi.

"Düşündüğünüz gibi değil. Ben..."

Birdenbire gülümseme silindi ve yüzünden öfkeli bir rüzgâr geçti. "Kardeşim öldü! İşte bunu düşünüyorum! Onu öldürdün, şimdi de şehri mahvetmeye çalışıyorsun!"

"Jase'i öldürmedim! O yaşıyor! Yemin ederim!"

Gunner başını sallar sallamaz Mason kolunu boynuma doladı, beni boğarak geriye doğru çekti ve bıçağının kenarını bastırdı.

Priya pelerinimin önünü yakaladı, eli titriyordu. "Onu astınız! Kardeşimi astınız! Kendi ağzınla söylerken duydum!"

"Orada mıydınız?"

Gözleri nefretle parladı. "İlaç almak için şehre sızmıştık, ağzından çıkanları kelimesi kelimesine duydum. Artık kralın gözünden düştün diye, yalanlarınla gözümüze girebileceğini mi sanıyorsun?" Yüzüme tükürdü, sonra beni Mason'a doğru iterek pelerinimi bıraktı.

"O yaşıyor, Priya! Söz veririm! Bunları söylemek zorundaydım. Kral beni zorladı! O deli biri. Ama Jase güvende. Paxton onu götürdü..."

"Paxton!" Mason boynuma daha sıkı sarıldı. "Hâlâ şansın varken çeneni kapa."

Gunner kahkaha attı ve ileri doğru bir adım attı, keyifli hâli öfkeli hâlinden daha korkunçtu. "Çok para ediyorsun, biliyor musun? Bugünkü haberleri duyduk. Anlaşılan önüne çıkan herkese ihanet etmişsin. Kral ve Banques sana özel bir ilmek hazırladı ve boynunu oraya getirmek için başına büyük bir ödül koydu. Gerçi para pek de işimize yaramıyor." Pelerinimi yaka paça çıkarıp kemerimi ve hançerimi bir kenara attı. "Artık bu tür şeylere ihtiyacım var." Ceplerimi karıştırdı. "İlacın var mı?" Ceplerimin boş olduğunu anlayınca homurdandı.

"Hayır. Ben... Lütfen, beni dinleyin. Jase yerleşkede bir yerlerde. Aynı şekilde..."

"Eğer Jase yaşıyor olsaydı, burada olurdu!" diye bağırdı Priya.

Gunner elini havaya kaldırıp yüzümü yakaladı. "Yanlış aileye ihanet ettin, asker." Omzumun üzerinden Mason'a baktı. "İstediğimizi aldık. Öldürün onu."

"Durun! Lütfen! Jase'i seviyorum! Ben..."

"Kapa çeneni!" diye emretti Priya. Gözlerini dikmiş, keskin ve dikkatli bakışlarla bana bakıyor, bakışlarımdaki saf gerçeği görüyordu sanki. *Jase'i seviyorum.* Bu his taklit edilemezdi. Bunu görüyor olmalıydı.

Mason eliyle boynumu daha sert sıktı.

"Neyi bekliyorsun?" dedi Gunner. "Yapsana şunu."

"Cesedi burada bırakmak iyi bir fikir değil," diye cevapladı Mason. "Belki de biz..."

Gunner tiksintiyle başını salladı. "Ah, tanrılar aşkına. Bak..." Uzanıp saçımı yakaladı, beni Mason'dan uzaklaştırdı ve sonra döndürüp kolumu sırtıma büktü, yaralı kolumu. Acıyla bağırdım, gözlerimin ardında beyaz bir ışık belirdi. "Daha iyi bir yol var," dedi Gunner. "Daha yavaş şekilde ölmeyi hak ediyor. Jase'i astığı gibi asılmasını sağlayacağız."

Beni ormanda, sonra da yokuş aşağı sürüklemeye başladı, ta ki tekrar düzlüğe çıkana ve ayaklarımızın altı kalın yapraklarla dolana kadar. Tökezleyerek ilerlerken ona yalvardım, Lydia ve Nash yüzünden kaçtığımı, onları Ballenger mezarlığına sakladığımı anlattım ama bu onu sinirlendirdi. Sözlerim onun için hiç anlam ifade etmiyordu. Ben bir düşmandım. Ağzımdan çıkan hiçbir kelime, tersini düşünmesini sağlamayacaktı. Bir açıklığa ulaştık ve beni bıraktı. Hepsi bana bakıyordu, şimdi ne olacağını merak ettim.

"Cehenneme iyi yolculuklar," dedi Gunner ve beni sertçe itti. Geriye savruldum, sonra her şey etrafımda patladı sanki. Gözümün önünde yapraklar uçuştu, bedenim yukarı doğru savruldu ve bedenim iplere takıldı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken birdenbire tuzağa yakalandığımı anladım. Orada öylece asıldım, kollarımı ve bacaklarımı birbirine girmiş bedenimden ayırmaya çalıştım. Bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. İçimde bir telaş yükseldi. "Hayır, hayır, hayır..." Şimdi olamazdı. Bu kadar yaklaşmışken başarısız olamazdım.

Priya mücadele etmemi izledi, soğuk bakışlı gözleri ince çizgilere dönmüştü. "Çok geçmeden burada olurlar. Her gün buradan koca bir tabur asker geçiyor. Onlara yardım edeyim." Ardından

çığlığı bastı. Yüksek sesli, çaresiz çığlığı ağaçların arasında yankılandı. Askerlere sinyal vermişti. Birinin yakalandığını artık biliyorlardı.

Arkalarını dönüp uzaklaştılar, hiç oraya gelmemiş gibi ormanın içinde gözden kayboldular.

"Priya!" diye seslendim. "Bir silah var! Jase silahlardan birini sakladı... seraya."

Ama gitmişlerdi.

Çılgına dönmüş bir halde tuzağın tepesine erişmeye çalıştım ama ağırlığım beni yakalayan ağı açmamı engelliyordu.

Bağrışmalar duyuldu. Askerler yaklaşıyordu.

Birkaç saniye içerisinde buraya geldiler.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

JASE

ÜZERİNE DÜŞTÜM VE İKİMİZ DE YUVARLANMAYA başladık, darbelere karşı mücadele edip birbirimizi alt etmeye çalışıyorduk.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. "Kalk üzerimden, seni aptal Kbaaki!"

Ben üzerine atlar atlamaz Wren'in lanet okuduğunu ve Synové'nin geri çekilmem için bağırdığını duydum. "Tuttum onu! Geri çekil!" Onun o sansar gözlerinin ortasına ok fırlatmaya hazırdım.

Derken onu yere yapıştırdım, dizimi göğsüne koydum ve ellerimi boğazına doladım.

"Dur!" dedi hırıltılı bir sesle, parmaklarımı çekmeye çabalayarak.

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

Gözlerini kocaman açıp bana baktı. Onu boğduğum için değil, sesin sahibi olan beni tanıdığı için.

Karşısında Moro dağlarının mitolojik canavarları varmış gibi bana baktı. "Jase? Seni aptal pislik! Bırak beni!"

"Önce sorularımıza cevap versin," dedi Wren. "Sonra onu öldür."

Ama ben daha ağzımı bile açmadan sormadığım soruların cevabını vermeye başladı.

"Bendim, seni aptal! Seni yerleşkeye götüren bendim! Yüzüğünü alan bendim!"

Onu tutan elimi gevşettim. Beni yerleşkeye götürenin kim olduğunu bilmiyordum ama o olmadığından emindim. Bir işler karıştırıyordu. "Yine ne işler peşindesin, Paxton?"

Beni üzerinden itmesine müsaade ettim. Yerde yuvarlandı, dizlerinin üzerine çöküp kanayan dudağını tuttu. "Cehennem aşkına! Bunu bana ikinci kez yapışın! Eğer dişimi kaybedecek olursam..." Dilini ağzında gezdirdiğini gördüm. Tükürdüğünde ağzından kan geldi.

"Dişlerini umursar gibi bir halim var mı? Benim tek derdim..."

Başını sertçe çevirdi, gözleri iblis gibi ateş saçıyordu. "Kapa çeneni! Duydun mu beni? Kapa çeneni de beni dinle! Açıklayacak vaktim yok! Kazi burada, şu lanet dağda bir yerlerde ve benim gibi kaçıyor! Mahzene varmaya çalışıyor. Yaralandı ama ne kadar kötü yaralandı bilmiyorum. İşler sarpa sardı. Lydia ve Nash'i kaçırdık!"

Yokuş arazide tek bir at iki kişiyi birden taşıyamazdı, bu yüzden Paxton'ın yanında yürüdüm ve o bize bildiği her şeyi anlatırken Mije'yi arkamızdan yönlendirdim. Paxton şu gülünç monogramlı mendilleriyle kesik dudağını silip duruyordu. İlk bir saat boyunca ona olan güvensizliğimi üzerimden atamadım. İçimde derinlere işlemişti. Ama kendimi zorlayıp onu dinledim. Paxton kimsenin

bilmediği sırları biliyordu, Kazi'nin bizim hakkımızda anlattığı sırları. Ona Sylvey'nin boş mezarından bahsetmişti. Ona güvenmişti, bu yüzden ben de güvenmeye çalıştım ama bunu yapmak o kadar da kolay değildi. Paxton kralın arenayı çekip çevirmek için ona askerler verdiğini söyledi, üstelik bunu sırf kendini kurtarmak için yapmamıştı. Saldırıların ve işgalin başında kralın olduğunu doğruladı. Paxton bir yolunu bulup kralın şehir üzerindeki demir yumruğunu zayıflatmak istiyordu, bunun için dışarıdan çalışmak yerine içeriden çalışıyordu.

Neden? diye düşündüm. *Bize neden yardım etmek istesin ki?*

"Başından beri arenayı istemiyor musun zaten?" diye sordum, hâlâ şüpheliydim.

Bana ters ters baktı, gözleri yine öfkeli iki çizgi halini almıştı. "Arenayı mı? Tabii, bir zamanlar istiyordum. Ama ailemden çalacak kadar..." Cümlesini yarıda kesti. Bu kelime bize yakışmıyordu. *Aile.* Kan bağımız olabilirdi ama daha ziyade birbirine tahammül eden rakipler gibiydik. Bir insan sürekli ona batıp duran bir dikene nasıl alışırsa, ben de ona alışmıştım.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Jase," diye devam etti. "İstediğim birçok şey var. Şimdiyse istediğim Kazi'yi güvene ulaştırmak ve o güçten deliye dönmüş iblisleri Cehennem Ağzı'ndan uzaklaştırmak. Gerisini sonra düşünürüm." *Koruma.* Bazen onun da bir Ballenger olduğunu unutuyordum.

Artık ortak bir amacımızın olması bana imkânsızmış gibi geliyordu.

Yüzüğümü beni ölmüş gibi göstermek için kullandığını söyledi. Bu yüzden beni aramayı bırakmışlardı. "Kazi bu durumu çok zor karşıladı ama onları arama başlatmaktan vazgeçirmenin tek yolu buydu. Hem doğrusunu söylemek gerekirse, ona güvenebileceğimden emin değildim. Bir gün bana sırt çevirdi ve hançerini

boğazıma dayayıp, seni bir hayvan gibi avladığımı söyleyip ağlamaya başladı. Beni öldürmeye niyetli olduğundan çok emindim. Yaşadığını itiraf ettiğimde kollarıma yığıldı. Aranızdaki ilişkinin yalan olmadığını işte o an anladım."

Kazi'den bahsedince sesi değişiyordu. Onu seviyor, hatta belki de saygı duyuyordu. Bu yönünü daha önce hiç görmemiştim. "Vazgeçmek üzereyken ona güç veren tek şeyin sen olduğunu söyledi. Birbirinize verdiğiniz sözleri ve yola devam etmesini söyleyen sesini duyuyormuş, bir adım daha atmasını söylüyormuşsun. O da tam olarak böyle yaptı."

Yutkundum. Boğazımı temizledim. Bu sözleri nehirde sürüklenirken çenesini suyun üstünde tutmaya çalışırken öfke ve çaresizlikle söylediğimi hatırlıyordum. Onu düşmanım olarak görüp bağırmıştım çünkü aramızdaki zincir yüzünden hayatta kalmam, tamamen onun da hayatta kalmasına bağlıydı. Şimdiyse tamamen farklı bir nedenden ötürü, onsuz hayatta kalamıyordum.

Paxton ile dağı yürüyerek tırmanırken Wren ve Synové uzaklaştı. Elimizden geldiğince çok yol katettik. Synové bir yöne doğru on metre açıldı, Wren ise toprak elverdikçe diğer yöne on metre açıldı, hepimiz Kazi'nin buradan geçtiğine dair herhangi bir iz bulmaya çalıştık.

Paxton hem onun hem de Kazi'nin mahzenin gizli bir girişinin olduğunu bildiğini ama bu girişin tam olarak nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Paxton'ın büyükbabasının verdiği tek bilgi bir mağaranın içinde olduğuydu, bu da koca dağda herhangi bir yerde olabileceği anlamına geliyordu. Kazi çocukları mezarda bırakmadan önce daha fazla bilgi almaya çalışacaktı ama Paxton neler öğrendiğini bilmiyordu.

Çocukların ne kadarını hatırladığından emin değildim zaten. Annem ile onları bir sene kadar önce oraya götürmüştük. Yarasa-

ar Nash'in ilgisini çekmişti. Bu kadarını hatırlayacağından emindim. Lydia'nın da mağaraya giden yolu unutmamak için *sol, sol, sağ, sol* diye tekrar ettiğini hatırlıyordum.

"Lydia ve Nash'in yerleşkeye vardığına emin misin?" diye sordum.

Paxton başını salladı. "Mezar boştu. Emin olmak için o gece gidip baktım. Binter ile Cheu onları götürdü. Gelenlerin onlar olduğunu anlamam için bir işaret bırakmışlar."

Paxton'ın *straza* askerleri. Onları iyi hatırlıyordum. Sadece kastan ibaret değillerdi. Zeki ve becerikli, aynı zamanda akrepler gibi kurnazlardı. Çok az şey onları durdurabilirdi. Tiago bir keresinde onları işe almayı deneyebileceğimizi söylemişti. Ama aynı zamanda sadıklardı. Paxton seçimini iyi yapmıştı.

Paxton, Oleez'in de işin içinde olduğunu ve şimdi saklanmaya gittiğini anlattı. O an askerlerin aradığı kişinin o olduğunu anladım. Mutfakta çalışan Dinah adındaki kız onlara ihanet etmişti. İşlerin kontrolden çıkmasının sebebi oydu.

"Kazi'nin yaralandığını söyledin. Nasıl oldu?"

"Koşamayacak kadar kötü yaralanmadı ama patlamanın etkisiyle vadinin üstündeki yoldan aşağı düştü. Uzun bir yoldu. Bir an için ardında kandan izler bıraktı."

"Patlama mı?"

"Onu tüfeklerle durdurmaya çalıştılar."

Üç gün önce duyduğumuz gürültü buydu. Montegue, bizim yaptırdığımız silahlarla Kazi'yi avlıyordu.

Paxton onun da işin içinde olduğunu ertesi sabaha dek anlamadıklarını, ancak o zaman kaçması gerektiğini söyledi. Ardında Ráj Nivad'a gittiğini düşündürecek izler bırakmıştı. "Kazi'nin başına bir ödül koydular. Nash ve Lydia dışında kraldan başka bir şey daha çaldı."

"Burada bir şeyler buldum!" diye seslendi Wren, bizi yanına çağırarak.

İzler. Kayaların üzerinde çamurlu ayak izleri vardı. Kazi'ye ait izlerdi, bundan hiç şüphem yoktu. Wren'le Synové de bana katılmıştı.

Hızımızı artırdık ama bir saat boyunca başka iz görmedik. Mağaraya varana dek. Oraya vardığımızda toprakta üzeri tamamen yapraklarla kaplanmış yırtık bir kumaş parçası gördüm. "Buraya gelin!" diye seslendim. Kumaş parçasını alıp parmaklarımın arasında çevirdim. İnce ve kanla kaplıydı. Synové kumaşı elimden alıp inceledi. Gülümsedi. "İç gömleği," dedi. "Yırtıp bir tür sargı bezi olarak kullanmış. Buraya kadar gelmeyi başarmış."

O halde bütün yolu gitmeyi başarmıştı. Mağara girişi yalnızca birkaç adım uzaktaydı. Yere eğildim, ellerimi dizlerime koydum. Gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım. İçimdeki her şey beni sıkıca sıkıyordu.

"Devam edelim mi, *Patrei*?" diye sordu Wren.

Başımı salladım, kendime konuşmayı başaracak kadar güvenmiyordum. Haftalardır bu anı kaç kez beklemiş, hiç gelmeyeceğinden korkmuştum? Mahzende geçirdiğim günler boyunca içimdeki endişe, onu bir daha kollarımın arasına alma fırsatı bulamayacağım ya da onu ne kadar sevdiğimi söylemeyeceğime dair duyduğum o korku... Dikkat etmediğim, yıkılmış kuleleri görür görmez yanımda duran ailemi düşünmek yerine diğer ailemi düşündüğüm için ne kadar üzgün olduğumu neredeyse ona söyleyemeyecektim.

Kendimi toplamak için derin bir nefes aldım. Bekleme vakit bitmişti ama doğrulup gözlerimi açmaya bile fırsat bulamadan Paxton koluma dokundu. "Ziyaretçilerimiz var."

Önümüzdeki yol kapalıydı.

"Bunlar bize bahsettiğin dağ canavarları mı?" diye sordu Synové. "Pek de arkadaş canlısıymış gibi durmuyorlar. Oklarımı hazırlayayım mı?"

Ama önümüze çıkanlardan ikisi oklarını çekmişti bile, Synové'nin ise atının üzerinden ok ve yayına ulaşması için en az on hareket yapması gerekiyordu. Üstünlük onlardaydı.

Dört kişi saydım ama toprak, yapraklar ve bitkilerle kaplı örtüleri ormana o kadar iyi uyum sağlıyordu ki etrafımızı saranların kaç kişi olduğunu anlamak güçtü. Öte yandan birinin duruşu dikkatimi çekti. Tanıdık geliyordu. Bacaklarının duruşu, kalkık çenesi, inatçı tavrı. *Gunner?*

"Gunner!" diye seslendim. Kafası karışmış bir şekilde başını salladı.

Uzun süren bir an için bana baktı ve nihayet, "*Jase?*" diye sordu.

"Evet! Benim!" Saçımı görebilsin diye kürk başlığımı fırlatıp attım, ardından onun ve diğerlerinin yanına koştum.

Tekrar tekrar ismimi söylediler, yanlarına vardığımdaysa bu kişinin gerçekten ben olduğumdan emin olurmuş gibi yüzüme dokundular. Priya, Mason, Titus ve Aram, hepsi bana sarıldı, ardından yine Gunner'a döndüm.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu," dedi, sersemlemiş bir halde. Gözleri yanlarında atlarla arkamdan yürüyen Wren ve Synové'nin üzerinde gezindi. Kızlar da kürk başlıklarını çıkardı. Paxton yanlarında yürüyordu. Mason, Priya ve Aram tekrar oklarını çıkardı. Yüzlerindeki neşe ifadesi birdenbire soldu. "*Bunların* yanında ne işin var?" diye sordu Gunner.

"Silahları indirin. Onlar bana yardım etti. Kazi nerede? İçeride mi?" diye sordum.

"Onlar mı? Sana yardım mı ediyorlar? Senin sorunun ne, Jase?" diye sordu Gunner, şüphe dolu bir sesle. "Nerelerdeydin?"

"Kazi nerede?" diye sordum tekrar.

"Gitti. Artık o bizim sorunumuz değil."

"Ne demek *gitti*? Yani buraya geldi mi?"

"Geldi ama biz hallettik. Onu şu kapanlardan birine attım ve devriyeler alıp götürdü. Gördüğüm anda öldürecektim ama böylesi daha iyi. Bırakalım da cesedi diğerleri gibi *tembris* ağaçlarında çürüsün."

Ona bakakaldım, anlattıklarına inanmıyordum. Elimi yumruk yapıp gömleğini tuttum. "Yalan söyledim de, kardeşim. Yalan söyledim de, yoksa seni öldürürüm!"

"Bize yaptıklarını unuttun mu? O bizi kullandı. Başına gelenleri hak ediyor! Bunu nasıl anlamazsın?"

"Ne kadar oldu?" diye sordum, çaresizce onun peşinden gidecek vaktim olduğunu umdum.

"Saatler geçti. Bu sabahtı. Şimdiye onu bir hücreye tıkmışlardır. Eğer şanslıysak şimdiye ilmekten asılıyordur."

Başımı salladım. "Hayır. *Hayır!* Buraya yardım istemeye geldi! Onu dinlediniz mi?"

"Onun söylediklerini neden dinleyeyim? Bütün bunlar bu yüzden başımıza geldi! Yalanlarını dinlediğimiz için! *Sen* yalanlarını dinlediğin için! Krala yardım ediyordu, tanrılar aşkına! Bu kaderi hak etti. Senin neyin var böyle?"

"Ona bir şans verdin mi? Sizin yanınıza geldi! Ailenin yanına! Hayatta olduğumu söyledi mi?"

"Evet ama..."

"Benim hakkımdaki o şeyleri söylemeye zorlandığını söyledi mi peki? Lydia ve Nash'in artık güvende olduğunu?"

Cevap vermedi, benimkileri delip geçen gözleri sert boncukları andırıyordu. Bütün bunları söylemişti.

"Sen bir aptalsın, Gunner! Hiç söz dinlemeyen dik kafalı bir

aptal! Hareket etmeden önce düşünmüyorsun! Bu kez fazla ileri gittin!"

Elini göğsüme vurarak beni itti. "Sana ne oldu? Onlarla işbirliği yapıyor ve ailene karşı onu savunuyorsun. Seni tanıyamıyorum artık!"

Onu yakındaki bir ağaca savurdum, elimi boynuna doladım. Tek hareketle boynunu kırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Ben *Patrei*'yim! Kazi'yi geri getirmeme yardım edeceksin, yoksa..."

"Yoksa ne olur, Jase? Ne yaparsın? Ben senin kardeşinim!"

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Kazi de benim *karım*!"

KIRKINCI BÖLÜM

KAZI

AİLEM DİNLER. SENİ SEVECEKLER.

Seni dinlerler.

Seni dinlerler.

O kadar uzun zamandır ateşe bakıyordum ki, odanın geri kalanının var olduğunun farklında bile değildim.

Şöminede yalnızca eriyip kömüre dönen ufak bir ateş yanıyordu. Boğazımdaki zincir odanın ortasındaki sütuna bağlanmıştı. Odadaki tek mobilyalardan biri olan sandalyede oturuyordum. Duvara üzeri sert bir battaniyeyle örtülü bir yatak yaslanmıştı, yatağın yanında çam ağacından yapılma ufak bir sandık duruyordu. Beni birkaç kat merdivenden sürüklemişlerdi. Üzerimdeki açık kirişleri gördüğümde buranın bir tavan arası, belki de hizmetçi odası olduğuna karar vermiştim. Duvarda yükseklerde duran, eğimli tavanla birleşen küçük pencereden kapkara gece görünüyordu. Boynuma dolanmış zincirin yanı sıra ellerim kollarımın

arkasına, ayak bileğim de sandalyeye bağlanmıştı. Hiçbir yere gidemezdim.

Banques bana kralın gelmesini beklememi söylemişti, sanki seçme şansım varmış gibi. "Seninle ufak bir sohbet etmek istiyormuş."

Zinciri sallayarak güldü, sonra da odadan çıktı.

Oda üzerime üzerime geliyordu. Duvarda gölgeler dans ediyordu. Hana ölüm sessizliği çökmüştü. Ne kalaslar ne de ahşaplar gıcırdıyordu. Ateş çıtırdamıyordu. Sadece titreyen parlak ateş vardı.

Her zaman bir çıkış yolu vardır, Kazi. Gözünü kırpma. Yarın ölürsün. İpleri dolayıp çektim ama hareket bile etmediler. Tıpkı daha önce denediğim zamanlarda olduğu gibi.

Cehenneme doğru iyi yolculuklar.

İçimdeki her şey batıyor, kuruyor ve ölüyordu. Cehennem. Nihayet bana yetişmişti.

Hepimizin hayalleri vardır. Jase ve benim bile vardı. Bu hayalleri beslemiştik. *Her şey yoluna girecek.*

Ama bazen girmezdi.

Bazen hayat, hayaller ve aile tamamen yanlış giderdi.

Sonunda, bir ses duyuldu.

Ayak sesleri. Uzaktan geliyordu. Yavaş. Kendinden emin.

Montegue geliyordu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

JASE

KARIM.

Kazi'ye hepimiz toplanınca beraber söyleyeceğimize söz vermiştim. Akşam yemeğinde söyleriz, diye önermiştim. Nasıl olacağını hayal etmiştim. Herkes beklenti dolu olacaktı, bir şeyler olduğunu bileceklerdi. Masa en sevdiğimiz yiyeceklerle dolu olacaktı. Ağır ateşte pişirilmiş soslu tavşan eti, balık yahnisi ve adaçayı keki... Ayrıca kadeh kaldıracaktık. Masada hep birlikte iki defa kadeh kaldıracaktık. Sarılma. Mutluluk. Takılmalar. Kahkahalar. Onlara *birlikte* söyleyecektik. O böyle olsun isterdi. Ben de böyle olsun isterdim.

Bunun yerine duyuruyu o olmadan, bağırarak yapmak zorunda kalmıştım. Bunun mutlu bir yanı yoktu. Acı dolu bir beyandı. Ona verdiğim sözlerden kaçını bozmuştum? Bütün olanların yanında bu muhtemelen önemsiz bir şeydi ama içimi kemirip duruyordu. Kontrolden çıkan şeylere eklenen biri daha.

Birlikte şelaleye doğru gittik. Atıma atlayıp dağı geçerek Kazi'nin peşinden gitmeye hazırdım ama Wren, Synové ve Paxton

beni zaptetmişti. "Bir plana ihtiyacımız var. Bu rezil durumu düzeltmek için iyi bir plana ihtiyacımız var," diye tısladı Wren, kötü kötü Gunner'a bakarak. Paxton beni sevindirecek güzel bir haber verirmiş gibi Kazi'yi asmalarına daha birkaç gün olduğunu söyledi. Kral önce onu sorguya çekecekti ve Kazi'yi tanıyorsak buna dayanacağı kesindi. Onu ancak ondan daha fazla işe yarar bilgi edinemeyeceklerinden emin olunca asacaklardı. Banques öncesinde duyurusunu yapacaktı. Her zaman seyirci olsun isterdi, onlara adaletin şahitleri derdi. Ama asıl amacı, bir mesaj vermekti: *Eğer bize karşı koyarsanız, sizin kaderiniz de böyle olur.*

Midem bulanarak, cevabını duymaya hazır olmadığım o soruyu sordum. "O birkaç gün içerisinde ona ne yapacaklar?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı ama sesinden endişelendiği belli oluyordu.

Aceleyle yürüyüp Mije'yi yanımdan yürüttüm.

Priya bana yetişti, kolumu yakaladı ve açıklamaya çalıştı. Mason arkasında duruyordu. "İyi insanlar kötü şeyler yapar, Jase. Hata yapabilirler."

Elimi sertçe kolundan çekip hızımı yavaşlatmadan yürüdüm.

"Jase." Beni durdurmak için önüme geçti. Gözleri parlıyordu. "Onu bulmalarına yardım ettik."

İkisine de bakakaldım, ihanetleri göğsüme saplanan bir hançer gibi canımı yakıyordu. "O halde ikiniz de benim için ölüsünüz. Nefretinizin hareketlerinizi etkilemesine izin verdiniz."

Priya'nın etrafından dolandım.

"Peki şu anda ne yaptığını sanıyorsun, Jase?" diye seslendi arkamdan.

Yürümeye devam ettim.

Şelaleye yaklaştığımızda Gunner hızlanıp araya girmeye çalıştı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Mahzene. Buraya yardım istemeye geldik. Güvendiğim birinden yardım alacağım."

"*Onlar* aileden değil," dedi, parmağıyla Wren, Synové ve Paxton'ı göstererek. "Onlara mahzenin yerini..."

"*Patrei* benim ve onların ailenin bir parçası olduğunu söylüyorum. Şimdi kenara çekil." Elimi belimde asılan hançere götürdüm.

"Gunner," diye fısıldadı Mason, onu vazgeçirmeye çalışarak. Belki de yapabileceklerimden korkuyordu. Korkmakta gayet haklıydı.

Gunner yerinden kıpırdamadı ama sesini alçaltarak konuştu. "Onun karın olduğunu söylediğinde ne demek istedin?"

"Tam da söylediğimi. Biz evlendik. Buraya dönerken yolculuğun ilk gününde evlendik."

"Venda usulü bir evlilik miydi?"

Wren korumacı bir tavırla öne çıktı. O ve Synové öfkelerine hâkim olamıyordu. "Venda usulü evlilikleri beğenmiyor musun, böcek kafa?"

Gunner cevap vermedi, öfke dolu bakışlarla ona bakmakla yetindi. Yine de yolumuzdan çekildi ve mahzene doğru ilerledik. Ağaçların arasında gözden kaybolduk, şelalenin arkasında gözden kaybolduk, mağaranın karanlığına gömülerek gözden kaybolduk.

Elimdeki meşalenin ateşi titredi.

Sol. Sol. Sağ.

Atlarımızı son mağaradaki ahıra bıraktık. Burası seradan daha küçük bir yerdi ama tavandaki geniş ve yüksek delikten içeri ışık sızıyordu ve su vardı.

Sol.

Son yokuşu tırmandık. Kapıyı görmek neredeyse imkânsızdı. Mağaranın duvarlarını kaplayan alglerin aynısıyla kaplanmıştı.

Aram elinde bir kaya parçasıyla yanımdan geçti. Taşla mağaranın duvarına vurdu. Bu bir şifreydi.

Dönen çarkların boğuk, kulak tırmalayan sesi duyuldu ve kapı itilerek açıldı.

Kule gözcülerimizden biri olan Hawthorne, kapının ardında duruyordu. Beni gördüğünde irkildi ve kılıcını çekti. Ağır kürk postum ve dövmeli yüzümle benim bela arayan uzun boylu, heybetli bir yabancı olduğumu sanmıştı.

Aram onu yatıştırmak için elini uzattı. "Bu Jase," dedi.

"*Patrei?*" diye fısıldadı Hawthorne.

Omzuna vurup yanından geçtim. Herkes benim arkamdan geldi.

Yatakların olduğu odanın yanındaki ilk oda işçiler, hizmetçiler, bekçiler, seyisler ve çocuklarla doluydu. Bazısı kıvrılıp uyumuş, bazısı ısınmak için birbirine sarılmıştı. Yüzleri solgun, yorgundu. Omar, Tamryn, Kwan ve Emma. İçeri girdiğimde uğultulu fısıltılar duyuldu. *Patrei.* İki çocuk Wren, Synové ve beni görür görmez korkup kaçtı. Nehir Bitimi'nde bekçi olan en eski çalışanlarımızdan Judith duvara yaslanmış oturuyordu, normalde hep titiz bir şekilde ördüğü saçları şimdi karmakarışık bir halde yüzüne dökülmüştü. Kıpkırmızı olmuş gözlerinde yaşlar vardı, bana doğru elini kaldırdı. Diz çökerek ona sarıldım. O da beni tutup başını omzuma koydu ve ağladı. "Buradasın, *Patrei.* Geldin. Latham, sen iyi bir çocuksun. Artık işleri düzelt." Latham büyükbabamın ismiydi. Ben doğmadan ölmüştü.

"Geldim," diye fısıldayarak karşılık verdim, her şeyi yoluna koyabilirmiş gibi. Ama koyamazdı. Ben yalnızca bir adamdım ve adam olarak bile gençtim, ben de mücadele ediyordum. Onun be-

nim üç katım hayat deneyimi vardı ama *Patrei* diye fısıldadığında birden fazla kişiyi kastettiğini anlamıştım. Bu bir tarih, nesiller boyu süregelen bir yemin, bir kararlılıktı. *Bundan sağ çıkacağız. Her zaman yaptığımız gibi bunu da atlatacağız.*

Ama gördüğüm şey kararlılık değildi. Tersine, burada bitkinlik ve çaresizlik görüyordum. Mahzene varmayı başaranlar buradaydı. Peki ya diğerleri?

Yatak odasına doğru ilerledim. Eski yatak çerçevelerini kaldırmışlardı. Hatta kırık direkler ve tozdan hiç eser yoktu. Burası artık tarihi bir eser değil, aktif olarak kullanılan bir sığınaktı. Patlama ve işgalden sağ kalanlar battaniyelerin, kasaların, pelerinlerin, saman yığınlarının ve soğuk yerden korunmak için nereyi bulduysa oraya kıvrılmıştı.

Gözler açıldı. Ben geçerken kafalarını çevirenler oldu. Freya. Tomás. Bazıları yaralanmıştı. Dressler, Mishra, Chane. Başları bezle sarılmış, kolları alçıya alınmıştı. Bir uğultu yükseldi. Korku. Bazıları odadan koşarak çıktı.

"Benim," dedim. "Jase. Bunlar da arkadaşlarım. Her şey yolunda."

Wren, Synové ve Paxton aynı anda ellerini kaldırıp silahlarını çekmediklerini gösterdi.

Uğultular, odada dolaşan yüksek sesli bir sohbete dönüştü. Bazıları ayağa kalktı, odaya şaşkınlık hâkimdi. Bir an sonra Helen ve Silas öne çıkıp yanlarından geçerken bana sarıldı. Yüzüme dokunup kaşımdaki yüzüğe baktılar. Ardından bastonuna eğilen iri bir adam öne çıktı. Bu Tiago'ydu. Önceden yuvarlak olan yüzündeki elmacıkkemikleri çökmüştü. Başımı eğip bacağına baktım. "Şu lanet patlama," diye açıkladı. "Havaya fırlayan molozlardan biri bacağımın yarısını uçurdu." Omuz silkti. "Ama ayak parmaklarım hâlâ duruyor." Beni kollarının arasına aldı. Bacağı yaralanmış olabilirdi ama tutuşu hâlâ sertti.

"Yüz otuz dört," dedi Titus. "Mahzende artık bu kadarız. Ama daha fazlaydık. Şimdiye dek yirmi kişi öldü."

Şimdiye dek.

Çalışma odası da aynı durumdaydı, daha ağır yaralıları ise revirde tutuyorlardı. Hepsini yataklarının başında ziyaret ettim. Bazısı inledi, bazıları ise orada olduğumun farkına bile varmadı. Onları önce tanıyamadım ama Dolise Teyze ile Cazwin Amca da ağır yaralılar arasındaydı. Titus kendilerinde olmadıklarını söyledi, ardından başını sallayıp iyileşeceklerinden pek de ümitli olmadığını itiraf etti. Synové yarısı örtülü, solgun tenli ve dudakları çatlamış halde yerde yatan okçulardan birinin üzerine battaniye örttü.

Sırada depo odası vardı. Rafların büyük çoğunluğu arazideki depolara sığmayan ürünlerle doluydu. Kasa kasa mum, gaz lambası yağı, birkaç battaniye, hurmalar. Bir sürü hurma vardı. Annem her zaman fazladan stok yapardı. Babamın en sevdiği yiyecekti. Ama çoğu zaman içerisinde toz bağlamış, artık yenemeyecek yiyeceklerdi ve günden güne hayatta kalma konusunda işe yaramazlardı.

Buğday çuvalları, bal küpleri ve tuz gibi besinler gelenek sebebiyle tutuluyor, birkaç ayda bir değiştiriliyordu. Hayatım boyunca mahzendeki yiyeceklerin aktif olarak kullanıldığını hiç görmemiştim. Aile arasında eğer yemeğin tadı bozuk olursa mahzendeki yiyeceklerden yapıldığını söyleyip şakalaşırdık. Rafların çoğu artık boştu.

Depo odasından mutfağa vardığımızda içeridekiler hayatta olduğum iddiasını duymuş ve ayağa kalmıştı. Onlarca kişinin uğuldayan sesleri yükseldi. *Patrei? Patrei burada mı?* Ama bu insan denizi içerisinde tanıdığım ilk yüz Samuel'inkiydi.

Odayı geçerek yanına gittim, belki de koştum ama sonunda onu tutuyordum. Onu o kadar sıkı tuttum ki, "Jase, nefes alamıyorum," diye fısıldadı.

Onu bıraktım ve ellerimle yüzünü tuttum. "*Yaşıyorsun.* Bir mektup aldım. Jalaine'in gönderdiğini sandım. Ben..."

Jalaine'in adını duyunca yüz ifadesi değişti.

"Jalaine," dedim, gözlerim hızla odayı aradı, kalbim küt küt atıyordu. "O nerede?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı. "O başaramadı. Jalaine öldü."

Gözlerimi kırpıştırdım, oda bir odaklandı bir bulanıklaştı. İçim birdenbire hafifledi. Derken aklıma burada göremediğim diğer yüz geldi. "Annem?"

Priya arkamdan geldi. "Annem iyi, Jase. Seni yanına götürelim."

Ama önce beni mutfak masasına oturtup Jalaine'i ve nasıl öldüğünü anlattılar.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

KAZI

BİR KURDELE.

Şimdi yalnızca buna odaklanıyor, göğsümde atan çılgın korkuya aldırmamaya çalışıyordum.

Bugün beni hana sürüklediklerinde göz ucuyla kırmızı bir kurdele görmüştüm. Şimdi düşününce şenlik için asılan birçok süslemeden biri olduğu aşikârdı ama hanın kapısından canlı yakalanmış bir av hayvanı gibi yaka paça geçirildiğim o dehşet verici anın etkisiyle kurdelenin başka bir şey olabileceğini, oraya sadece benim için bağlanmış olabileceğini hayal etmiştim. Bir an için o dünyaya geri döndüm... meltemler, verilen sözler, yarınlar ve Jase ile dolu o dünyaya.

Serin hava yanaklarımı okşadı.

Jase'in saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Bu nedir, Kazi? diye sordu, elimdeki ziyafet keki ve kurdeleye bakarak.

Vendalıların yaptığı bir törenin parçası.

Ne tür bir tören?

Düğün. Düğün töreni, diye cevapladım. *Venda törenleri basittir. Elimdekiler, ay ışığı ve şahitler olsa yeterli. Sanırım Synové bunların işimizi görebileceğini düşünmüş.* Yanaklarım kızardı ve paketi tekrar bağlamaya başladım.

Jase elini koyup beni durdurdu. *Bu o kadar kötü bir fikir mi?*

Birbirimize baktık, gözlerindeki kaçınılmazı görebiliyordum. İkimizin de kalbimizin derinliklerinde bildiğini. *Hayır,* diye cevapladım.

Dudaklarımız buluştu ve Jase öpücükler arasında bana fısıldadı: *Göster bana, Kazi. Ne yapmam gerektiğini göster. Karım olmanı istiyorum.*

Mije ile Tigone şahitlerimiz olarak bizi izlerken Jase'in elini alıp kurdeleyi koluna bağladım. O da aynısını benim bileğime yaptı. Düğümleri birlikte bağladık. *Şimdi de yeminlerimizi etmeliyiz,* diye anlattım.

Ne tür bir yemin?

Kalbinden ne geçiyorsa, Jase. Önemli olan bu. Kalbinden ne geçiyorsa söyle bana.

Boştaki elimi alıp dudağına götürdü, ardından başını salladı.

Aydınlıksisli Kazi...

Sesi titredi, benim gibi onun da güçlü duyguları ortaya çıkmıştı. Ardından anlatmaya devam etti ama kusursuz kelimeleri arıyormuş gibi acele etmeden konuştu.

Aydınlıksisli Kazi... sen, ihtiyacım olduğunu bilmediğim aşkımsın.

Ellerimizi göğe uzatırken rüzgârda uçuşan kurdelenin hafif sesini duyabiliyordum. *Toprakla birleşen, gökyüzüyle de birleşir,* dedim yeminlerimizi okurken. Jase de bu kelimeleri tekrar etti.

Gökyüzünde ay yoktu. Tek şahitlerimiz atlarımızdı. Kurallara

uymamıştık ama ne zaman uymuştuk ki? Yeminlerimiz yine de geçerliydi ve eninde sonunda evlenmiştik.

Sonrasında hâlâ inanamayarak uzun uzun birbirimize baktık. Nihayet karı kocaydık. Ziyafet kekinden bir parça koparıp ağzına koydum, o da bana yedirdi. *Artık bitti,* dedim ona, ardından *neredeyse* diye ekledim. Baş parmağını alt dudağımda gezdirip kek kırıntılarını sildi, ardından el ele harabeye yürüdük. Kırmızı kurdele arkamızda uçuşuyordu.

Toprakla birleşen, gökyüzüyle de birleşir.

Karı koca.

Montegue bunu asla elimizden alamazdı.

Adımları gittikçe yaklaştı ve kapının tam önünde durdu.

Buradaydı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JASE

HİKÂYENİN BİR KISMINI SAMUEL ANLATTI. TİTUS ARAYA girdi. Mason da birkaç söz ekledi. Gunner ise sessiz kaldı.

Ben gidince Gunner, Jalaine'e arena ofisindeki işini geri vermişti. Herkes bunun zeki bir hamle olduğunu düşünmüştü. Ne de olsa o ofisi herkesten daha iyi yürütebiliyordu. O gün bir işi vardı ve Samuel'in dediğine göre ofise döndüğünde onu ve kapıda nöbet tutan adamları kafalarından kanlar akar, yere serilmiş halde bulmuştu. Samuel'in bilinci kâh açılıyor, kâh kapanıyordu. Tanımadığı adamların çekmeceleri ve dolapları karıştırdığını, o günkü geliri bulmaya çalıştığını görmüştü. Jalaine'in içeri girdiğini, hırsızları gördüğünü ve onun yerde hareketsiz yatan bedenini görüp kaçtığını tahmin ediyordu.

"O zamana dek bütün arenayı ele geçirmişlerdi," dedi Titus. O ve Gunner olaylar olduğunda arenadaki dairede esir kalmışlardı, kimliği belirsiz saldırganlar içeri girebilmek için demirli kapıya vuruyordu. İkisi de saldırının kimin başının altından çıktığını an-

lamak için dairenin penceresinden bakmıştı. Jalaine'in ofisin üstünde, Valsprey yuvalarının olduğu kuleye tırmandığını görmüşlerdi. Jalaine içeriye gidip gözden kaybolmuş, sonra da terasın kapısına çıkıp kuşlardan birini serbest bırakmış ama tam o anda oklar havada uçmaya başlamıştı. Oklardan biri Valsprey kuşunu aşağı indirmişti.

Bu, bir şekilde Kazi ile bana ulaşmayı başaran o kuş olabilir miydi? Jalaine mesaj göndermek istemese, kuşları neden serbest bıraksındı ki?

"Sonra gördüğümüz şey..." Titus duraksadı. Dişleriyle dudaklarını kemirdi. "Jalaine'in kulenin tepesinden düştüğünü gördük. Onu aşağı attılar." Masaya koyduğu ellerini yumruk yaptı ama gözleri içindeki bütün duygular sömürülmüş gibi boş bakıyordu. Kapıdakilerin vurmayı kestiğini söyledi, böylece o ve Gunner ofise gidip Samuel'i almayı başarmışlardı ama Jalaine'in arenaya düşen bedenini alamamışlardı. Mahzene ulaşamadan önce bir hafta boyunca ormanda yaşayıp burada saklanmışlardı. Bir hafta sonrasına dek saldırının kimden geldiğini bile öğrenememişlerdi.

Mason öne eğilip başını ellerinin arasına aldı. "Rybart'ın bu kadar büyük ölçüde bir saldırıyı nasıl planladığını hâlâ bilmiyoruz. Haftalarca her yerdeydi."

"Peki ya silahlar?" diye ekledi Titus. "Kral stok yaptığımızı söyledi ama bunu doğru olmadığını hepimiz biliyoruz. Varabildiğimiz tek sonuç Zane'in sevkiyat yaparken planları çalıp Rybart ile anlaşma yapmış olması."

"Şehre saldıran Rybart değildi," dedim. "Kraldı. Beaufort başından beri onunla işbirliği yapıyordu. Bütün bunların arkasında o var. O ve yargıcı, onu artık kumandan yaptı. Zane sadece bir aracıydı."

"Ne?"

"Başından beri mi?"

"Kral mı?"

Masada şaşkınlık dolu nidalar duyuldu.

Paxton söylediklerimi onaylayarak başını salladı. "Rybart ve ekibi de bu işte kurban edildi."

Uğultular sessizleşti ve Paxton kötü bakışların hedefi oldu, söylediği ilk sözler nefretle karşılanmıştı. Onun ağzından çıkanlara inanmaya hâlâ hazır değillerdi, gerçek bile olsa. Hatta birinin masanın üstünden atlayıp onu boğazlayacağını sandım. Onun kralın yanında durduğunu görmüşlerdi ve Kazi'nin de aynı şekilde gözlerinden düştüğünü anladım.

Buraya yardım istemeye gelmiş ama tam tersini bulmuştum. Karşımda bir mahzen dolusu cesareti kırılmış insan vardı. Kız kardeşim ölmüştü. Ailem Kazi'yi kurtların önüne atmıştı. Karımı asacaklardı. *Sana söz veriyorum, Kazi. Dinleyecekler. Seni sevecekler.* Mutfak birdenbire boğucu gelmeye başladı. Nefes alamıyordum. Tutamadığım diğer sözler aklıma geldi. *Sabaha bir şeyin kalmayacak, Sylvey. Söz veriyorum. Artık gözlerini kapat ve uyu.* Aniden ayağa kalktım, arkamdaki sandalye yere devrildi, ardından döndüm ve yürüyerek odadan çıktım. Tekrar depodan, çalışma odasından, mezarlığa dönen odalardan geçtim. Arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. *Nereye gidiyorsun, Jase? Ne yapacaksın? Konuş bizimle.*

Ana girişin tüneline ulaşıp seranın kapısının önüne geldim, çarkı çevirdim ve kapıyı açtım. Hâlâ orada olduğundan, son ümidimin de yok olmadığından emin olmalıydım.

"Jase!" diye seslendi Priya. Omzumun üzerinden baktım. Hepsi beni izliyordu, belki de çılgın bir şey yapacağımdan korkuyorlardı. Az önce kız kardeşimin öldüğünü ve karımın düşmanın eline geçtiğini öğrenmiştim. Çılgınca bir şey yapmak yapılacak en akıllıca şey gibi geliyordu.

Toprakta yeni açılmış çukurlar vardı. Ölüleri buraya gömüyorlardı. Kazmalar toprağa saplanmış duruyor, bir sonraki mezarın kazılmasını bekliyordu.

Bir keçi sekerek uzaklaştı. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yukarıdan düşmüş olamazdı. Başımı kaldırıp mağaranın yüksek tavanındaki deliğe baktım. Bitkiler yemyeşil bir örtü halinde deliğin üzerini kapamıştı ve yapraklardan su damlıyordu. Normal şartlar altında bunun benim üzerimde rahatlatıcı bir etkisi olurdu ama yeni kazılmış mezarları görünce seranın da benim için rahatlatıcı bir yanı kalmamıştı.

Mağarayı yürüyerek, hayır, dünyayı tek adımda yıkacakmış ve bu çılgınlığa bir şekilde son verebilecekmiş gibi ayağımı yere vura vura geçtim. Taş duvarda ayağımı koyacak yerler bularak mağaranın yamuk tarafına tırmandım, ardından taştaki bir çıkıntıya uzanıp önce cephaneyi sonra da mancınığı çıkardım.

Dönüp silahı gösterdim. "Kazi bundan da bahsetti mi?"

Priya utançla yüzünü buruşturdu. Başını salladı. "Koşarken bunu söylediğini duydum. Seraya bir silah sakladığını söyledi. Dönünce buraya gelip aradım ama bulamadım. Yine yalan söylediğini sandım."

"Sonra bile..." Boğazıma bir yumru oturdu. "Ona ihanet ettikten sonra bile size yardım etmeye çalıştı. Tam olarak nerede olduğunu söylerdi ama ona bu şansı vermediniz."

"Bilmiyorduk, Jase," dedi Mason.

Elimdeki mancınığa baktım. *İşte bu kadar.* Onu kurtarmak için elimde sadece bu vardı, onların yüzlercesine karşılık tek bir tüfek. Silahı yere atıp bana bakan aileme yaklaştım.

"Beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı!" dedim, elimi göğsüme vurarak. "Lydia ve Nash'i kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı! Korktuğunu hiç belli etmedi ama en çok ney-

den korkuyordu biliyor musunuz? Sizden! Hepinizden! Benimle birlikte buraya dönmeyi kabul ederek ne kadar büyük bir cesaret örneği gösterdi, haberiniz var mı? Onun hakkında söylediklerinizi duydu. Ona yapacağınızı söylediklerinizden haberi vardı. Anlayış göstereceğinizi söyledim. Dinleyeceğinizi söyledim. Onu yine aranıza alacağınızı söyledim. Çünkü aile dediğin böyle yapar." İçim paramparça bir haldeydi. "Sanırım bu da beni bir yalancı yapar, öyle değil mi?"

Priya başını salladı, gözlerinde yaşlar birikmişti. Uzanıp beni kendine doğru çekti, bana sarıldı, onun kollarındayken kendime hâkim olamadım. Güçlü, iri bir Kbaaki olarak omzunda hıçkıra hıçkıra ağladım. Herkes etrafımıza toplanıp bana sarıldı, birbirlerine sarıldı. Samuel, Aram, Titus, Mason ve Priya. Gunner hariç herkes.

O ise arkasını döndü ve seranın kapısından dışarı çıktı.

Sonunda birbirimizden ayrıldık. Wren, Synové ve Paxton gözlerini fal taşı gibi açmış, bu öfke ve gözyaşı dolu buluşmanın içine çekilmeye çekinirmiş gibi kenarda duruyordu. Birisini sevmek ama aynı zamanda ondan nefret etmek mümkün müydü? Benim için bu bir alışkanlıktı, ailenin yanına dönme alışkanlığı, artık bu alışkanlığı bir kenara bırakma vaktiydi.

Derken bir ses daha duyuldu: "Jase."

Hepimiz sesin geldiği yere döndük.

Samuel bir adım öne çıktı. "Anne, dinlenmen gerek," diye azarladı onu.

"Doğruymuş," dedi annem, bana bakarak. "Yaşıyorsun."

Ben de ona bakakaldım, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Elini şişmiş karnına götürdü. "Babanın bana verdiği son hediye." Başını salladı. "Biliyorum, yeni bir bebek için iyi bir zaman değil."

Bebek mi? Hayır, iyi bir zaman değildi. Çok kötü bir zamandı. "Ama hepimiz için aynısını söylemiştin, değil mi?" diye cevapladım. "Hepimizin en kötü zamanda geldiğini söyledin. Ama sonunda her şey yoluna girdi."

Başını salladı. "Şimdi de girecek."

Yanına gittim. Bu kez omzumda ağlama sırası ondaydı, asla gözyaşı dökmeyen annem hıçkıra hıçkıra ağladı. Ardından Lydia ile Nash'in güvende olduğunu tekrar duymak istedi. "Evet, güvendeler. Paxton'ın *straza* askerleri onları Venda yerleşkesine götürdü." Orada onlara iyi bakacaklarını ve bütün bu olaylar bitene dek orada kalmaları gerektiğini söyledim. "Onlar için en güvenli yer orası." Tıpkı benim gibi onları da mahzende saklayacaklarını, saldırıda yaralandıktan sonra beni oraya götürenin Paxton olduğunu anlattım.

Annem gözlerini Paxton'a çevirdi ve hiç düşünmeden yanına gidip ona sımsıkı sarıldı, bir yandan mırıldanarak teşekkürlerini iletiyordu. Paxton ona beceriksizce sarılarak karşılık verdi ve omzunun üzerinden endişeyle bana baktı.

Başımı salladım.

Paxton elini annemin sırtına koydu.

Annem arkasını dönüp tekrar bana baktı ve gözlerindeki yaşları sildi. "En zor zamanlarda bile ailemiz beklenmedik bir şekilde büyüyor," dedi. "Şimdi, anlat bakalım şu evlilik olayı nedir?"

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

KAPI GICIRDAYARAK AÇILDI. YAVAŞÇA. HER ŞEY yavaştı. Sanki bu anın tadını çıkarıyor, onun merhametinde olmam hoşuna gidiyordu. Sırtım kapıya dönüktü, arkamı dönemiyordum ama attığı her kasıtlı adımda içim titredi. Topuk ve ayak. Odaya hükmediyordu. Bana da. Derken sessizlik, kemiklerimi titreten bir sessizlik oldu ve duraksadı. Gözlerini başımda, ensemde, sırtımda hissettim. Sırada hançer mi hissedecektim?

"Merhaba, asker."

Yanaklarım tükürükle doldu.

Şömineye doğru yürüdü, sırtı bana dönüktü. Eğilip ateşe çıra attı, ardından bir kütük daha koydu. Alevler yukarı tırmanıp odayı aydınlattı. "Üşüdün mü?" diye sordu.

Oda birdenbire boğucu bir hal aldı. Sıcaktı. Ama ateşten gelen bir sıcaklık değil. Terler ensemden aşağı aktı.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye fısıldadı. "Önceki gün susmak bilmedin."

Ayağa kalktı ve döndü, bana baktı, böylece yüzünü ilk defa görmüş oldum.

O çok sevdiği, güzel yüzünü.

Çenesinden gözünün ucuna kadar uzanan çentikli bir dikiş atılmıştı.

Çizik hâlâ şiş, kızarık ve iltihaplıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Gömleğimin altında da hediyelerinden var. Görmek ister misin?"

Başımı salladım.

Gözleri hiç görmediğim kadar siyahtı. Sivri pençeler gibi benimkileri deliyordu. "Her şeye sahip olabilirdin," diye fısıldadı. "Yanımda bir yerin olurdu, bütün zaferlerimi paylaşırdın." Eğildi, eliyle bileğimi sandalyenin koluna bastırıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Şimdiyse elinde koca bir hiçle öleceksin. Bir hiç olacaksın... ama belki de seni hâlâ affedebilirim."

"Gerçekten mi, Montegue? Bu oyunu oynayacak mısın?"

Avını koklayan bir ejderha misali alev gibi nefesini yüzüme üfledi. "Ama oyunu çok iyi oynuyorsun."

Önümde diz çöktü ve elini bileğime doladı ve yavaşça bacağıma doğru yükseldi.

Titremesin diye dudağımı ısırdım. Elleri baldırıma varınca nefesim kesilerek, "Bende değil," dedim.

Bu onu durdurmadı. Gülümsedi, ağzının kenarındaki yara çekildi. "Peki sana inanmalı mıyım?"

"Banques'e beni aramasını neden söylemedin?"

"Ne yani, bu zevkten kendimi mahrum mu bırakayım?"

"Çünkü ona güvenmiyorsun."

"Şeytana uyunca bak başına neler geldi." Elleri üzerimde gezinmeye devam etti.

"Attım gitti!"

Kahkaha attı. "Ben aptal değilim, Kazimyrah, sen de öyle. Bir hırsız o kadar değerli bir hazineyi asla atmazdı. Nerede dedim."

"Yok oldu, Montegue. *Asla* alamayacaksın."

Ayağa kalktı, sakin tavrı bozuluyordu.

"Yani sakladın. *Nereye?*"

Sessiz kaldım. Parmaklarını açıp kapayarak odada volta attı, derken tekrar önümde durdu.

"Seni dağın tepesinde bulmuşlar. Nereye gidiyordun? İşgalcilerle buluşmaya mı?"

Yine sessizlikle karşılık verdim.

"Çocuklar nerede?" diye sordu, belki de beni biraz daha korkutmayı umuyordu. Onları o çok değerli tozundan daha çok önemsediğimi biliyordu. Cevap vermeyince, "Aramaya devam ediyoruz ve öyle ya da böyle onları bulacağız. Bana nerede olduklarını söylesen iyi olur, yoksa başlarına talihsiz işler gelebilir. Beni severlerdi, biliyorsun."

Midem tiksintiyle kalktı. "Senden nefret ediyorlardı. Ben de ediyorum. Acımasız, gözü kara bir canavardan başka bir şey değilsin."

Yüzümü tuttu. Parmaklarını tenime geçirdi, gözlerini fal taşı gibi kocaman açmıştı. "Beni arzuluyordun!"

"Senden arzuladığım tek şey ölmendi. Yüzündeki bu çizik var ya? Kötü nişan aldığım için dua etmelisin. O çiziği boynunda açmak niyetimdi."

Boynumda asılan zinciri yukarı çekti, çelik zincir tenime batıyordu. Bakışları donuktu, elleri titriyordu ve beni öldürmek üzere olduğundan emindim. Korkmamı istiyordu, korkuyordum da ama aynı zamanda önce hayalini yıkmak istiyordum, tıpkı onun benim hayallerimi yıktığı gibi. Söyleyecek bir çift lafım vardı, canını yüzündeki o yaradan çok daha fazla yakacak şeyler.

"Kocama tuzak kuranın sen olduğumu öğrendiğim andan beri seni öldürmek istedim."

Zinciri tutan elini gevşetti. "*Neyine*?"

"*Patrei* benim kocamdı. Biz evliydik."

Ağzı açık kaldı. "Sana inanmıyorum."

"Hayal dünyasında yaşıyorsun, Montegue. İstediğine inan. Ama ben Jase'i seviyordum, o da beni seviyordu. İşte bu yüzden hayatını kurtarmak için bu kadar uğraştım." Öne eğildim ve gülümsedim. "Ve öpücükleri var ya? Senin öpücüklerin onunkilerin yanında bir hiç gibi kalırdı."

Zinciri bırakıp onu bıçaklamışım gibi sendeledi.

"Kimse seni onu sevdiğim gibi sevmeyecek," diye devam ettim. "Ne ben ne de başkası. Jase, senden binlerce kat daha iyi bir adam ve daha iyi bir önder."

Arkasını dönerek bana baktı, çenesi sımsıkı sertti. "Ama o öldü, bense burada her şeye hükmeden kişiyim. Eninde sonunda her şeyin önderi *benim*, bu da ne kadar büyük bir adam olduğumu gösterir." Elini havada salladı. "Seninle işim artık bitti. Seni başka şekilde konuşturmasını bilirim. Banques!"

Kapı anında açıldı, sağ kolu her zaman yanındaydı. Banques'e *benimle ilgilenmesini* ve ihtiyacı olan bilgileri almasını söyledi. "Ama yüzüne zarar verme. Halka açık idam sırasında iyi bir izlenim bırakmaz. Ne de olsa biz medeni bir hükümdarlığız. Bu işi vakur ve hızlı bir şekilde halledeceğiz. İnsanlar şenlik için şehri süslüyor çünkü ben *harika* bir hükümdarım. Boş yere morallerini bozmak istemem."

Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Tam bir korkaksın, Montegue!" diye bağırdım, onunla göz göze gelerek. "Yüreksiz bir korkak! Kral olarak bir hiçsin, her zaman da öyle olacaksın! Ellerini hiç kirletmeyen, önemsiz bir kral!"

Durdu, derin nefes alırken göğsü kalkıp iniyordu. Kılıcını çekerken havada *şlak* sesi yankılandı. Beni izlerken kılıcını sıkı sıkı tutan eli titredi. İşte hepsi bu kadardı. Öleceğim an gelmişti, belki de böyle olması gerekiyordu. Beni zorla konuşturmalarındansa ölmeyi tercih ederdim. Ama sonra aklına başka bir şey gelmiş gibi kılıcını yavaşça kınına geri koydu.

"Ona dokunma," dedi Banques'e. "Hemen dönerim."

Bakışlarını bana çevirdi. "Güven bana asker, bu sefer ellerimi kirleteceğim."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

JASE

BOŞ MUTFAKTAKİ MASALARIN BİRİNDE DURAN UZUN banka oturmuştuk. Akşam yemeği bitmişti, biz de büyük tasta yaptıkları geyik eti çorbasından kalanları yiyorduk. Annem ısrar etmişti. Wren, Synové ve Paxton ile bir yandan yemeğimizi yerken bir yandan da planlarımızı yapacaktık ama sonra Mason gelip karşıma oturdu, sonra Titus ve Samuel, derken bütün aile, hatta Gunner bile masanın etrafına üşüştü. Aram annem için boş buğday çuvallarını yaprakla doldurarak yaptığı yastığı annemin sandalyesine koydu. Bana fısıldayarak hamileliğinin kolay geçmediğini söyledi. Kanaması vardı ve Rhea ayakta kalmasını yasaklamıştı. Bebeğin gelmesi için daha çok erkendi.

Yemeğimizi yerken huzursuz bir sessizlik oluştu. Duyulan tek ses kaşıkların çelik tabaklara vururken çıkardığı sesti.

"Kaç okçumuz var?" diye sordum sonunda. Kaç okçumuz kaldı? Aslında bunu bilmek istiyordum. Kaç okçu saldırıdan sağ kaldığını.

"Bir," diye cevap verdi Priya. "Onunla revirde karşılaşmış olabilirsin."

Bir mi? Tor Kalesi'nde görevli on altı okçumuz vardı. Yedi yirmi dört en az sekiz okçu nöbette olurdu.

Priya bize ordunun ana evin merkez kulesini ve ardından kule duvarlarını patlattığı gün yaşanan cehennemi anlattı. Nöbetteki okçular cesurca mücadele etmişti, diğerleri de onlara yardıma gelmişti ama güçlü tüfeklere karşı hiç şansları yoktu. Gerçi onların mücadelesi sayesinde içeridekilerin vakit kazandığı söylenebilirdi. Annem o esnada bahçedeydi ve evlere tek tek girip herkese mahzene gitmelerini emretmişti. Dolise Teyze mutfaktaydı, kilerdeki elzem yiyecekleri ve ilaçları çantasına doldurmuştu. O ve Cazwin amca mahzene koşarken gerçekleşen patlamanın etkisiyle düşen bir moloz tarafından vurulmuşlardı. Aram, Priya ve Drake onları ve malzemeleri tünelden geçirip kapıyı arkalarından mühürlemişti. Trey ile Bradach'ın ise nerede olduklarını bilmiyorlardı. Saldırı gerçekleştiğinde kuzenlerimiz şehirde arkadaşlarını ziyaret ediyordu. O zamandan beri onlardan hiç iz yoktu, Priya birilerinin onları sakladığını söylemişti. En azından başlarına gelenin bu olduğunu umuyordu.

Biz konuşurken mahzen göçmenleri odaya doldu. Tiago, Hawthorne, Judith ve diğerleri... onlara geri dönen Kbaaki *Patrei*'yi merak ediyor, dışarısıyla ilgili haber almak için heyecanlanıyor ya da sadece bir umut arıyor olabilirlerdi. Sessizce bir yerlere yerleştiler, masalara ve sandalyelere oturdular ya da duvara yaslandılar.

Ailem sıra sıra detayları anlatıyordu, Gunner'ın sessizliği ise göze batıyordu. Bir sessizlik olduğunda Mason öne eğilip "Nasıl?" diye sordu. "Bize yaptığı onca şeyden sonra nasıl oldu da onunla birlikte oldun?" Koyu gözleri Wren, Synové ve Paxton'ın üzerinde gezindi. *Ve onlarla.* Ama bunu sesli olarak söylemedi.

Synové buna rağmen onu anlamıştı. Elinden bıraktığı kaşığı kâsesinde çınladı.

Beaufort ve Marabella'ya yaptığımız uzun yolculuktan başlayarak her şeyi anlattım. Hiçbir dehşet verici detayı atlamadım, Beaufort ve adamlarının bizim için hazırladığı korkunç kaderi anlattım. Anlatarak bana işkence ettikleri detayları, geri kalanımızı öldürdükten sonra Priya, Jalaine ve anneme yapmak istedikleri şeyleri de eklemeyi unutmadım. Bunları duymaları, kıl payı kurtulduğumuz felaketi anlamak için bütün çirkin detayları öğrenmeleri gerekiyordu. Beaufort bizi bir güzel parmağında oynatmıştı, bize bir ödül gösterip arkada başka bir kader hazırlamışlardı.

"Tedavi falan yoktu," dedi annem sessizce. Sesindeki utancı duydum, sanki bir yanı gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu.

Başımı salladım. "Hayır. Bizi bekleyen tek şey Ballenger katliamıydı," dedim, ardından Gunner'a baktım ve ekledim. "Eğer Kazi olmasaydı." Bana bakmıyor olsa da bakışlarımı hissedebildiğini biliyordum.

"Marabella'ya vardığımızda Kazi kraliçeyle yalnızca benim adıma değil, hepimiz adına konuştu. Beufort'un bizi tedavi umuduyla kandırıp hayatımıza girdiğini anlattı. Tor Kalesi'nin tarihteki yerini ve Cehennem Ağzı'nı uzun süredir bizim yönettiğimizi söyledi. Yerleşkeyi kendi çabalarımızla inşa edip hepimizin yardım ettiğini anlattı. Kraliçe çok minnettar kalmıştı ve bizim dünyamızı duymaya meraklıydı. Daha fazlasını duymak istemişti, ben de anlattım. Anlatmayı bitirdiğimde o ve Dalbreck kralı bana bir teklifte bulundu, hem de önemli bir teklif, ben de kabul ettim." Odada ve masada göz gezdirerek herkesin dinlediğinden emin oldum.

"Venda Kraliçesi ile Dalbreck Kralı düşündü ve Cehennem

Ağzı'nın bize iade edilmesine karar verdi. Bunun yanı sıra Birlik'in gözünde bizim de bir krallık olarak tanınmamız gerektiği konusunda bize hak verdiler. İlk krallık," dedim.

"Kazi sayesinde," diye ekledi Wren.

"Jase'in onunla *birlikte olmasının* sebeplerinden sadece biri de bu," dedi Synové, iğneleyici bakışlarla Mason'a baktı.

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu.

Derken gözyaşları ve şaşkınlık nidaları duyuldu.

"Krallık mı?"

"İlk krallık mı?"

Dualar ederlerken dudaklarında Kazi'nin ismini duydum.

"Tanrılardan bir lütuf..."

"Kazi denen kıza göz kulak ol."

"Onu koru."

"Bilmeniz gereken bir şey daha var," diye araya girdi Paxton. İlk kez konuşmuştu, buna rağmen kendini beğenmiş havası geri dönmüştü. Sözlerini vurgulamak için ellerini havada salladı, eskiden bu alışkanlığı yüzünden onu yumruklayasım gelirdi. Artık yumruklayasım gelmiyordu. Ne de olsa onun da içinde biriktirdiği bir öfke vardı. O konuşurken masanın öbür tarafında kızgınlık nidaları duyuldu. Onu aralarına kabul etmelerinin tek sebebi bendim ve annemin herkesin içinde ona kucak açmış olmasıydı.

Onlara henüz bana bile anlatmadığı şeyleri anlattı. "Jase'i pusudan kurtarmaya çalışırken dört adam öldürdü. Yanlarına gitmek için koşarken kendi gözlerimle gördüm. Gördüğüm en dehşet verici, korkunç ve hayranlık uyandırıcı şeydi. Umarım bir gün birileri her birimizi Kazi'nin Jase'i sevdiği kadar, yani canını tehlikeye atacak kadar sever. Jase'i at üstünde ormana yolladıktan sonra uzaklaşmasına zaman tanımak için askerlerle mücadele etmeye devam etti. İşte o anda bıçaklandı ve yakalandı. Onu doğru

düzgün beslemiyorlardı ama Lydia ve Nash'i de kurtarmayı o kadar çok istiyordu ki dayandı ve hayatta kaldı. O..."

"Nasıl?" diye sordu Priya, keskin bakışlarını Paxton'a yönelterek. "Drake onları kurtarmaya çalışırken öldü. Tekrar denemeye korktuk, daha fazla yardım bulmadan denememeye söz vermiştik. En yakındaki krallığa, Cortenai'ye mesaj yolladık, hatta devriyeleri bile atlatmayı başardık. Kazi bunu nasıl başardı? Yoksa bir büyücü mü? *Nasıl?*"

Paxton dondu kaldı, ağzı açık bir halde Priya'ya baktı. Tuhaftır ama söyleyecek söz bulamamıştı.

"Asker olmadan önce," diyerek araya girdim, "Kazi deneyimli bir hırsızdı. Yani bu işin ustası. Lydia ile Nash'i kralın burnunun dibinden çaldı ve onları sakladı."

Birkaç kişi aynı anda "*Hırsız mı?*" dedi.

"Onları *nereye* saklamış?" diye sordu Priya temkinli bir şekilde.

"Sylvey'nin boş mezarının içine saklamış."

Masadaki herkesin yüzünde dehşet dolu bir ifade oluştu.

"Ama..." dedi annem. "Mezar boş değil ki."

"Evet, korkarım öyle, anne," diye cevapladım. Sonra da onlara ne yaptığım şeyi anlattım. Kazi bunu zaten biliyordu. Onları kurtarmak için bunu yapmak zorunda kalmıştı.

"Sylvey'nin mezarını mı bozdun?" diye sordu Titus.

"Evet," diye cevapladım.

Uzun, rahatsız edici bir sessizlik daha duyuldu. Bunca sene gizlediğim yalanı, işlediğim *suçu* Lydia ile Nash'in hayatını kurtardığı gerçeğiyle uzlaştırmaya çalışıyorlardı. Belki de Kazi'nin başından beri bir hırsız olarak haberleri bile olmayan bir hayat yaşadığı ve şimdi cesedi kutsal Ballenger mezarlığında çürüyen bir muhafızı öldürdüğü gerçeğini sindiriyorlardı. Ya da belki Sylvey'nin dağın tepesinde işaretlenmemiş bir mezarda yattığı gerçeğini. Bir seferde bütün bunları algılamak zordu.

"Hırsız," dedi Mason, düşünceli bir şekilde. Kazi'nin altı yaşından beri tek başına yaşayan bir yetim olduğunu biliyordu ama nasıl hayatta kaldığını anlatmamıştım. Bakışlarından bütün parçaların yerine oturduğunu görebiliyordum.

Annem parmaklarını saçlarında gezdirdi ve gözlerini sıkı sıkı kapattı. Sylvey hakkındaki gerçeği öğrenmenin ona ağır geleceğini biliyordum. Yalnızca ciddi bir suç işlemekle kalmamıştım, kızının bedeni benim yüzümden o ve babamın koyduğu yerden başka bir yerde duruyordu. Hepsinden önemlisi, bu yalanı bunca zamandır sır olarak saklamıştım. Nihayet gözlerini açtı, ellerini masanın üzerine koyup birleştirdi ve çenesini kaldırarak konuştu. "Olan oldu," dedi. "Bütün bunlar bittiğinde Breda'nın Gözyaşları'na gidip sakin bir cenaze yapar ve rahibi çağırıp Sylvey'nin son dinlenme yerini kutsatırız. Bu bilgi mahzenden dışarı çıkmayacak." Demir kadar sert bakışlarla bizi kararına meydan okumaya davet ediyormuş gibi masadaki herkese teker teker baktı.

Annem her zaman önüne bakardı. Önemli olan buydu. Böylece sıra mutfak masasında oturmamızın sebebi olan asıl sorusuna geldi. Evliliğimi öğrenmek istiyordu.

Ona Gunner'a söylediğimi, yani haftalar önce eve dönüş yolunda evlendiğimizi söyledim. Evlilik töreninin detaylarını sordu. Anlatacak çok bir şey yoktu, sadece kurdele, yeminler ve ziyafet keki.

"Ve sadece ikiniz vardınız," dedi.

Başımı salladım.

"Atları şahitlik yapmış," diye araya girdi Samuel, gözlerini devirerek.

"Mije ile Tigone," diye düzeltti Wren. Bakışlarıyla Samuel'i koltuğuna mıhladı, sonra da hâlâ ağzını bıçak açmayan Gunner'a kötü kötü baktı. "Atlar tanıdığım birçok insandan daha zeki ve daha sadık."

"Yani rahip falan yoktu," diye ekledi annem, kendi kendine konuşur gibi.

Masadakilerin bakışlarını gördüm. Tanık yoktu. Rahip yoktu.

"Ama ziyafet kekleri vardı," dedi Synové hevesle. "Taze bir ziyafet keki olmayan evlilik, evlilik değildir."

Dudaklarını yalayıp Mason'a gülümsedi. Mason bakışlarını kaçırdı.

Annem avuçlarını birbirine bastırdı. "Ama yeminlerinizi ettiniz, değil mi?"

"Evet," diye cevapladım.

Arkasına eğilip başını salladı. "Pekâlâ, o halde. Sadece yeni bir kız evladım olmadı, ailemizi kurtarmak için her şeyini feda eden bir kızım var artık. Benim kızımı ve senin karını geri getirmenin bir yolunu bulmalıyız."

Odaya sessizlik çöktü. Savaş naraları yerine sadece susturulmuş bir keder duyuldu. Lydia ve Nash'i kurtarmayı denemiş ama başarısız olmuşlardı.

Ayağa kalktım. "Vazgeçene dek yenilgiyi kabul etmeyeceğiz. Krallığımızı geri alacağız. Ayrıca karımı kurtaracağız çünkü o bizim için her şeyini riske attı ve zaman daralıyor."

"Hâlâ kılıç kullanabiliyorum," diye odanın arkasından seslendi Tiago.

"Ben de öyle!" dedi Judith ve diğerleri.

"Hana baskın yapabiliriz!" dedi bir başkası.

"Pusu kurarız!"

"Onu kurtarırız!"

"Sularını zehirleyelim!"

"Elimizdeki silahla onları patlatıp içeri girelim!"

Odada fikirler uçuşmaya devam etti ama bu duvarların arkasındakiler şehrin halini ve ne ile karşı karşıya olduğumuzu gör-

memişti. Var güçleriyle saldıran aşçılar ve bakıcılar, hatta gözü pek ama yaralı bir *straza* askeri bile çatılarda nöbet tutan ağır silahlı askerlerle boy ölçüşemezdi. Üstelik bu insanlar halktandı, halkı tehlikeye atamazdık. Kendi halkımızı öldürmeden Kazi'yi kurtarmanın bir yolunu bulmalıydık. Ama bunu yaparken onun da ölmeyeceğinden emin olmalıydık. İçeri girmek için bir patlama yaratırsak olacak olan buydu.

Synové ve Wren bana baktı, önerilerin işe yaramayacağını anlamışlardı.

Gunner ayağa kalktı. "Takas yapabiliriz." Odaya bir sessizlik çöktü.

"*Neyi* takas edeceğiz?" diye sordu Priya. "Bir çuval ekşimiş buğdayı mı?"

"Beni," diye cevapladı. "Bildikleri kadarıyla *Patrei* benim. Beni ele geçirmek istediklerine eminim. Bütün Ballenger'ları öldürmek istiyorlar. Neden en üsttekini vermiyoruz?"

Ona bakakaldım. Hepimiz bunun işe yaramayacağını biliyorduk. Muhtemelen o da biliyordu. Bu fikir düşüncesi bile zor olsa da benim de aklıma gelmişti. Başımı salladım. "Verdiği sözü tutan insanlar olsalardı belki ama değiller. Arada bu kadar büyük bir güç dengesizliği varken takas yapmak akıl kârı değil. Hem seni hem de Kazi'yi kaybetmiş oluruz. Yine de asilce bir davranış." Sesimdeki acı tınıyı duydum. Bütün bunlar onun yüzünden başımıza gelmişken ona merhamet göstermeyecektim. Krallık olacağımızı öğrendi diye üzgün müydü? Yaptıklarını affedemezdim.

Başka fikirler de ortaya atıldı ama hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Saat geç olmuştu, zaman daralıyordu ve aklımıza gelen bütün fikirlerin üzerini çizerken midem çalkalandı. Çaresizliğin içimde kök saldığını hissettim. Bir çözüm bulmalıydık, hem de *hemen*. Düşünmek, sonra tekrar düşünmek zorundaydım. Bütün adım-

larımı yeniden takip etmeliydim. Her olasılığı düşünmeliydim. Beni *Sakın gidip bir delilik yapayım deme*, diye uyaran Caemus aklıma geldi ama belki de tam olarak böyle yapmalıydım, kimsenin beklemeyeceği bir hareket. Herkese artık gidip yatmaları gerektiğini söyledim, sabah konuşmaya devam edecektik. Ama benim uyumak gibi bir niyetim yoktu, Kazi'yi geri getirmenin bir yolunu bulana dek uyumayacaktım.

Parıldayan kırmızı adağa baktım. Girişteki tünelin sonundaki bir çıkıntıya ufak bir dua etme yeri yapmışlardı. Wren ve Synové beni buraya kadar takip ettiğinde onlara düşünmek için biraz yalnız kalmak istediğimi söylemiştim. Böylece onlar da Paxton ile bir köşeye kıvrılıp düşünmeye gitmişti.

Aklıma gelen ilk fikir elimdeki silahı kullanıp başka silahlar edinmekti, bu fikir orduyla savaşmak için iyi olsa da konu Kazi'yi kurtarmak olduğunda faciaya davetiye çıkarırdı. Onu tutan muhafızları vurmaya çalışırken onu da vurmam işten bile değildi. Onu tehlikeye atmadan patlama yaratamazdım, ayrıca onu tam olarak nerede tuttuklarını bilmemizin bir yolu yoktu. Paxton onu handaki mahzende ya da tavan arasında, hatta belki de arenada tutuyor olabileceklerini söyledi. Tam olarak nerede olacağını bileceğimiz tek an, onu idam etmek için gök geçitlerden yürüttüklerinde olacaktı. Takas ihtimalini yine düşündüm. Ben. Evet, ikimizi de esir alırlardı ama en azından onun yanında olurdum. Peki ya beni başka bir yerde tutarlarsa ve onun yanında olmazsam?

Adağın yanına ulaştığımda diz çöktüm. Niyetim buraya vardığımda dua etmekti ama bütün dualarım solup gitmişti. Topuklarımın üzerine oturup dua mumuna baktım. Ettiğim bütün yeminleri düşündüm, alnıma külle işaret çizen rahibi. Kutsayan...

Yani rahip falan yoktu.

Annemin bundan rahatsız olacağını biliyordum. Ballenger'lar geleneklere bağlıydı. Doğumlar, ölümler, düğünler. Rahipler her zaman bu önemli olayların bir parçasıydı.

Kazi'yi böyle olacağı konusunda uyarmıştım. Karnıma yaslanmış dut yiyordu, bazen benim ağzıma da bir tane atıyor, parmaklarını dudağımda gezdiriyordu.

Biliyor musun, demiştim ona. *Annem tapınakta bir daha evlenmemizi isteyebilir.*

Ağzına bir dut daha atıp kaşlarını çattı. *Neden? Venda usulü bir düğün siz Ballenger'lar için yeterince iyi değil mi?*

Onu kendime doğru çektim, elindeki dutlar toprağa düştü. *Bir daha evlenmemizin ne gibi bir sakıncası olabilir ki? Elimde olsa seninle yüzlerce kez evlenirdim.*

Dudağıma bir öpücük kondurdu, dutların suyu hâlâ dudaklarındaydı. *Sadece yüzlerce kez mi?* diye sordu.

Binlerce kez.

Geri çekildi, kaşını kaldırarak bana baktı. İlgisini çekmeyi başarmıştım. *Her defasında ziyafet keki yiyecek miyiz?*

Tepeleme hem de, diyerek söz verdim.

Kahkaha attı ve eğilip kulağımı ısırdı. *O halde sanırım tapınakta evlenmemizin bir sakıncası yok.*

Şimdiyse ortada tapınak yoktu.

"Binlerce kez, Kazi," diye fısıldadım. "Seninle binlerce kez evlenirdim."

Kıpırdanmalar ve ayak sesleri beni rüzgârlı vadilerden küflü, karanlık tünele geri çekti. Gelen Gunner'dı.

Ayağa kalktım.

Gözleri kıpkırmızıydı. Başını salladı ama sessiz kaldı, söylemek istedikleri içinde kalmıştı.

"Devam et," dedim. "Ne söyleyeceksen söyle, sonra da beni yalnız bırak."

Yutkundu. "Özür dilerim, Jase. Özür dilerim." Sesi bir fısıltıdan öteye gitmiyordu.

"Gunner..."

Öne doğru bir adım attı, kollarını uzatıp beni sıkıca tuttu. Gömleğimi çekip kumaşı parmaklarının arasına topladı. Gönülsüzce kollarımı kaldırıp ağlarken ona sarıldım. En büyük ve en zorlu ağabeyim kollarımda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, artık hangi dünyada olduğumu bile bilmiyordum.

Açıklama yapmaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu, ardından geri çekildi. Utanmışçasına başını salladı ama dudaklarından dökülen kelimelere hâkim olamıyordu. Haklı olduğumu, beni dinlemediğini söyledi ama öldüğümü sanmıştı ve o kadar öfkeli, yorgun ve meşguldü ki. Son birkaç hafta onun için çok zor geçmişti, her gün birileri ölüyor, her gün serada mezarlar kazıyor, avlanıyor, herkesin karnını doyurmaya çalışıyor, ilaç bulmak için gizlice şehre gidiyor, neredeyse yakalanıyor ve Lydia'yla Nash'i nasıl geri alacaklarını düşünüyordu.

"Ve Jalaine..." İsmini söylerken boğazı düğümlendi. "Keşke onu arenaya geri koymasaydım. Keşke..." Duvardan inerek yere düştü, başını tutup yine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Onun düştüğünü izlediğim o an bir türlü aklımdan çıkmıyor."

Gözlerimi kapattım, zihnimdeki görüntüyü uzaklaştırmaya çalıştım. Gunner'ın hıçkırıkları sanki benden geliyormuş gibi beni sarstı. Yere eğilerek yanına oturdum, o da bana Kazi ortaya çıktığında söylediği her şeyi duymazdan geldiğini anlattı. Dinlemek istememişti. Tek istediği intikam almaktı. "Yanıldım, Jase. Benden on tane olsa bile tek bir Kazi etmeyeceğini biliyorum ama elimden gelseydi onun yerine canımı verirdim."

"Biliyorum," diye cevapladım. "Ben de üzgünüm, ağabey." Hissettiği suçluluğu içine atan tek kişi o değildi, hata yapan tek kişi de o değildi. Priya haklıydı. Nefretimin mantığımın önüne geçmesine müsaade etmiştim. Gunner peşin hüküm vermişti. Ben de öyle.

Gunner yüzünü sildi ve bana baktı. Gözlerini kocaman açtı, biraz dehşet verici görünüyordu. "Bir fikrim var," dedi. "Muhtemelen işe yaramayacak. Delice bir fikir ama elimizde başka ne var ki?"

Delice mi? Elimizde başka hiçbir şey yoktu.

"Makaralara ihtiyacımız olacak. Hâlâ duruyorlar."

Tam olarak ne önereceğini biliyordum.

"Ama ipimiz yok ki."

Yüz ifadesi birdenbire değişti. "Yanlış. Cehennem Ağzı'nın etrafını iki defa dolaşacak kadar çok ipimiz var. Fazladan stoğu depo odasında tutuyoruz."

Arkasındaki duvara eğildim, zihnimdeki çarklar dönmeye başlamıştı. Bu deliceydi.

Onları hazırlıksız yakala. Onlara sürpriz yap, Aleski.

İşe yarayabilirdi.

İşte böyle yapacaktık.

Kurnaz, tıpkı bir hırsız, bir göz oyunu gibi.

Kazi'nin bilmecesinin cevabını bulmuştum.

Benimkinin de.

Gittiklerini sandık. Güvende olduğumuzu sandık. Ama yağmacılar gelmeye devam ediyordu. Miandre ot toplamak için ormana gittiğinde onu kaçırdılar. Geri vermiyorlar. Şimdi de kapının önüne gelip onlarla bağırıyor. Bize kötü lakaplar takıyor. Artık onlardan biri oldu. Ama değil. Omzunun üzerinden bana baktığını gördüm. Bakışlarını gördüm. Onu ne zaman alacağımızı merak ediyor. Yakında, demek istiyorum ona. Bir dahaki sefere geldiklerinde ormanda saklanıyor olacağız. Bekleyeceğiz. Diğerleri mümkün olmadığını söylüyor. Yağmacılar bizden daha büyük, ayrıca sayıca üstünler. Onlara her zaman mümkün olmayı mümkün kılmanın bir yolu vardır, diyorum. O yolu bulacağız. Haklı olduğumu umuyorum.

- Greyson, 17

KIRK ALTINCI BÖLÜM

KAZI

BANQUES ODADA BEKLİYOR, ATEŞE BAKIYORDU. Yüzünde karmaşık bir ifade vardı. "Ben bile aklından ne geçtiğini bilmiyorum ama senin hoşuna gitmeyecek bir şey olduğuna eminim. Benden sana bir tavsiye. Şimdiden ona istediklerini söyle. Nasılsa eninde sonunda söyleyeceksin. Böylece acı çekmemiş olursun."

"Bırak gideyim, Banques. Seni benimkinden daha kesin bir kader bekliyor. Eninde sonunda seni öldürecek. Sana güvenmiyor bile. Sana arkasını dönecek, sadece an meselesi." Sesim sakin çıkıyordu ama içten içe hissettiklerimin sakinlikle ilgisi yoktu. Zihnim bir düşünceden diğerine koşuyor, çaresizce son bir çıkış yolu arıyor, hatta işe yaramayacağını bile bile yalvarıp yakarıyordu. Belki de insan ölmeden önce böyle oluyordu. Mantıklı düşünmeyi bırakıyordun ve zihnin tırnaklarıyla toprağı kazıyarak uçurumdan düşmeni engellemeye çalışıyordu.

Banques bana dönüp kahkahalarla güldü. "Montegue bana, benim ona duyduğumdan daha çok ihtiyaç duyuyor. Ne kadar

büyük bir güce sahip olduğuma dair bir fikrin var mı? Hayal ettiğimden bile fazla. Morrighan ordusunda teğmenken bir gün kendi sancağımı yönetme hayalleri kurardım. Albay... bütün hayallerim bundan ibaretti işte. Şimdiyse komutan oldum ve kıtadaki *en* güçlü orduyu yönetiyorum. Üstelik şimdilik yalnızca beş yüz askerim var. İşin hayranlık verici tarafı bu. Yakında cephanemize güç katmaya başlayacağız. Ne kadar güzel bir şey."

Güzel mi? Ne tür bir deli, silahların güzel olduğunu düşünürdü ki?

Konuşmaya devam etti, kendi hayallerinde kaybolmuştu. "Hedefi yüzlerce metre öteden vurabilecek tüfekler üretiyoruz. Bütün krallıklar ise..." Gülümsedi ve omuz silkti. "Şöyle diyelim, bütün evrenin odağında biz olacağız. Hiçbir güç bunu elimden alamaz, hele de senin gibi biri asla. Benim Montegue'nun aklının ucundan bile geçmeyen hayallerim var. O da bu iş için harika bir ortak."

Sırtım kapıya dönüktü ama ardına kadar açıldığını duydum, odanın içi birdenbire hırlama ve havlama sesleriyle doldu. Montegue ayaklarını vurarak öne çıktı ve hepsini görebileyim diye sandalyemi çevirdi.

Bir terbiyeci iki vahşi köpeğin tasmalarını tutuyordu. Bunlar alelade köpekler değildi.

Ashti.

Acı mide suyu ağzıma geldi.

Montegue kollarımı ve bacaklarımı çözdü ama boynum hâlâ sütuna zincirliydi. "Ayağa kalk," diye emretti.

Dediğini yaptım, o da sandalyeyi altımdan çekti.

"Baksana ne kadar heveslilerr," diye böbürlendi, onları kontrol edebilirmiş gibi. "Salyalarını üzerine akıtmaya başladılar bile." Yakına eğilip kulağıma fısıldadı. "Ellerim senin için yeteri kadar kirli oldu mu? Banques sana ne yapmayı planlamış olursa olsun,

bunun yanında onun hiçbir şey olduğuna yemin ederim. Duyduğuma göre böyle bir ölümün eşi benzeri yokmuş. Çok yavaş. Çok acı verici. Bazıları canlı canlı yanmaya benzediğini söylüyor ama uzun sürüyor. Birkaç gün boyunca sürüneceksin."

Ballenger tünellerinde köpeklerden biri beni ısırınca birkaç saat boyunca çektiğim acıyı hatırladım. Dayanılacak gibi değildi. Jase öyle bir ölümün acısının bir hafta kadar sürebileceğini söylemişti.

Terbiyecinin yanına gitti ve tasmaları elinden aldı. "Eğer nihayet doğruyu söylüyorsan, panzehir senin olur."

Ardından köpekleri serbest bıraktı.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

JASE

JUDİTH AĞIR BİR TAHTA KAŞIKLA KAYNAYAN BOYA DOLU kocaman bir tencerenin içinden dumanı tüten bir pelerin çıkardı. "Ne düşünüyorsun, *Patrei*? Gece yarısı siyahı, tam da istediğin gibi."

"Mükemmel olmuş, Judith."

Bir sonraki pelerine geçti. Dünden beri kendine gelmiş, saçını yine titiz bir örgü yapmıştı. Yüzünde yenilenmiş bir azim ifadesiyle kaynayan tencereye bakıyordu. Hatta, bütün mahzen canlanmıştı. Herkes şafaktan beri ayaktaydı. Uyku bir gün daha bekleyebilirdi. Gunner ve ben ise hiç uyumamıştık. Yol haritamıza karar verdikten sonra gereken malzemeleri bulmak için mahzenin altını üstüne getirmiş, ardından kimin neyi yapacağına karar vermiştik.

Herkesin bir görevi vardı. Çocukların bile. Onların işi Tiago ile Hawthorne'un diktiği başlıklara yapraklar ve yosun yapıştırmaktı. Annem, Rhea, Wren ve Samuel halatların boyunu ölçmek-

le meşguldü. Raflar hurmayla olduğu kadar halatlarla dolup taşıyordu.

Aram ve Titus hava hâlâ karanlıkken şehre gitmişti. Banques'in duyuruları yaptığı ilk zille birlikte orada olmalılardı. Bugün duyuru yapmayacağını umdum. Dağdan inip çıktığımız her yolculuk bir riskti ama Titus ve Aram dağı avuçlarının içi gibi bilirdi. Bunun yanı sıra Aleski ile Imara'yı bulmaya çalışacaklardı. Aleski herkese Kazi'nin idamına gelmelerini salık vermeliydi. Meydan insanlarla dolup taşmalıydı. Bunun yanı sıra daha fazla ata ihtiyacımız olacaktı ve birkaç tane atı kimseye fark ettirmeden "ödünç alabilecek" biri varsa, o da Imara'ydı.

"Aynen böyle," diye Mason'a yol göstererek mancınığı nasıl dolduracağını anlattım. Silahı ateşleyecek kişi o olmalıydı. Ben başka işlerle meşgul olacaktım. "Cephaneyi her yüklediğinde dört defa ateş edebilirsin ama tek bir atış yeter." Bahr'ın verdiği dersleri hatırlamaya çalıştım. Mancınığı kullanmayalı uzun zaman olmuştu.

"Omzuna yakın tut," dedim. "Tepkiyi büyük oranda aksam kısmı alacak, yine de sert bir şekilde geri tepebilir. Bacaklarının arasını açık tut." Seranın karşıdaki duvarında bir hedef olduğunu hayal ederek nişan aldı. Ne yazık ki mağaranın içindeyken silahı denemesi mümkün değildi. İçerideyken bile ses metrelerce yayılıp dikkat çekebilirdi, havanın açık olduğunu düşünürsek kimse gök gürültüsü olduğunu sanmayacaktı. Cephaneyi çıkarıp alıştırma yapmaya devam ettik. "Hedefine ok fırlatacakmış gibi nişan al, sonra kolu çekerken sabit tut, sakin ve rahat ol."

"Şu şeyi ateşleyen belki de ben olmalıyım," dedi Synové, ardından omuz silkti. "Yani eğer *iyi* nişan alan birinin yapmasını istiyorsan."

"Ben gayet iyi bir nişancıyım," diye cevapladı Mason, dişlerini sıkarak.

Synové homurdanarak cevap verdi.

Onun görevi zaten belliydi. Alevli bir ok fırlatmak. Hatta birkaç tane. Duvarda delik açmak titizlik gerektiren bir iş değildi. Ama içeridekileri ateşe vermek öyleydi.

Priya ayaklarını yere vurarak serayı geçti ve yanıma geldi. "Hepimiz öleceğiz, biliyor musun?"

"On iki yaşındayken öyle demiyordun."

"Şimdi diyorum. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın doğru düzgün düğüm atmasını beceremiyor," diye söylendi, başıyla birkaç adım arkadan gelen Paxton'ı işaret ederek.

"Sen bunun için buradasın. Ona öğretmek için."

"Sanırım artık anladım," dedi Paxton mahcup olarak. Birkaç kez daha kekeledi ve nihayet, "Üzgünüm," demeyi başardı.

Priya uzun bir nefes verdi ve gözlerini devirdi.

"Belki hepimiz öleceğiz," diye cevapladım. "Ama eğer ölürsek, savaşarak ölürüz."

"Bildiğim tarihi bana anlatma," diye cevapladı. "Kimsin sen? Greyson Ballenger mı?"

"Bu işte onun gözlerine ihtiyacım var, Priya. Lütfen."

Bana bakakaldı. Yüzündeki ifadede öfkeden eser kalmadı, bunun yerine endişeyle doldu. Çılgıncaydı. Çok şey istediğimin farkındaydım. Gözlerini kapatıp kendini toparlarcasına başını salladı, ardından Paxton'a döndü. "Hadi gidelim, sivri zekâ," dedi ve böylece düğüm alıştırması yapmaya devam ettiler.

Hepimiz öleceğiz.

Belki de ilk defa, dersini gördüğüm ve yazıya geçirdiğim nesiller boyu süren tarihimin anlamını, başına kalan ailesinin eline

çubuklar verirken Greyson Ballenger'ın hissettiği çaresizliği kavramıştım.

Tarihin yalnızca duvarlara ve kitaplara yazılan kelimelerden ibaret olmadığını, her gün yaptığımız binlerce kararda gizli olduğunu anlamıştım. Bazı kararlar yanlış giderdi, bazıları iyi sonuçlanırdı, bazı kararlar ise zaman azaldığı için hızlı alınmalıydı. Başka birinin senin hikâyeni yazmasını bekleyerek yaşayamazdın. Bazen böylesi ölüme davetiye çıkarmak demek olurdu.

Serayı baştan sona yürüyüp dışı siyah ve içi orman yeşili olan hazır pelerinlerden birine bakmak için durdum. Mükemmel bir yalan.

İşte bilmecen, Patrei. İyi dinle.

Göz ucuyla bana bakan Kazi'yi gördüm. Gülüşünü. Büzdüğü dudaklarını. Kaşlarını çatışını. Sesini. Zihnimde hepsi berraktı.

"İki kolum var ama kemiğim yok,
Acıtmaz canımı ne taş ne de hançer.
Başım var ama yok bir yüzüm,
Seni yakalarım olmasa da gözlerim.
Ben değişkenim, bir hırsızım, göz oyunuyum,
Gizem ve sırlardan dokunmuştur benim cübbem.
Kısayım, zayıfım, canavar gibi uzun boyluyum,
Ama gece yarısı olduğunda ben bir hiçim."

Bir gölge.

Göz oyunu.

Ben de tam olarak bu olacaktım.

Her birimiz olacaktık.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAZI

MONTEGUE YATAĞIN KENARINA OTURUP GÖZLERİNİ indirerek bana baktı.

"Orada değildi," diye fısıldadı.

Birkaç saat geçmişti. Şimdiden zayıf düşmüştüm ve ateşten titriyordum. Beni yatağa taşımışlardı ama boynum hâlâ zincirliydi. Ellerimi ve ayaklarımı zincirlemeye zahmet etmemişlerdi. Şifacı yaralarımı sarmakla meşguldü. Kolumda bir ısırık, bacağımda başka bir ısırık daha vardı ve acı neredeyse dayanılmazdı. Banques, Zane ve Garvin kapının yanında duruyordu. Çardaktan az önce dönmüşlerdi.

Ağzımdan çıkan her kelime için çaba sarf ediyordum, sesim zar zor ve titrek çıkıyordu. "Karanlık," dedim nefes nefese. "Söz veriyorum, orada. Tabii biri almadıysa."

Montegue yanağıma düşen saçımı arkaya attı ve başını salladı. "Kimse almadı. Birkaç saate geri döneceğim, belki o zaman dilin açılır."

Boynumdaki zinciri çekiştirdim, parmaklarım çaresizce kilidi bulmaya çalışıyordu. Kilidi açacak bir şeyim olsaydı bile parmaklarım durmadan titriyordu ve sonra bütün bunların üstüne kramplar başladı. Birkaç dakika boyunca acı verici sancılar yüzünden iki büklüm olmuş bir halde yattım. Oda dönüyor, bulanıklaşıyor, yer sanki hareket ediyordu. *O zaman dilin açılır.*

En büyük korkum buydu. Ya dilim gerçekten açılırsa? Ya gerçekliği unuturken bir şeyler söylersem? Sorularına cevap verirsem? Lydia ve Nash'in nerede olduğunu söylersem? Ya da mahzenin yerini ağzımdan kaçırırsam? Ya Jase'in hayatta olduğunu söylersem?

Alıştırma yap, Kazi. Alıştırma yap ki ne diyeceğini bil, acı ne kadar ağır olursa olsun.

Saatler geçti. Günler. Haftalar. Sonsuzluk. Geri gelmeleri için var gücümle bağırdım.

Tenim yanıyordu. Alev almıştı.

Gözlerim kömüre dönmüştü. Dudaklarım dişlerime yapışıp eriyordu.

Boğazımdan yukarı bir ateş yükseliyordu.

Boynumdaki çelik zincir eriyip vücudumla birleşmişti.

Nerede olduklarını bilmiyorum! Nerede olduklarını bil...

Bilmiyorum! Bil...

Ben... ben...

Ben...

Artık dayanamadım.

Onlara bilmek istedikleri her şeyi anlattım.

Çalıştığım bütün kelimeleri döküldüm.

Arena.

Ahır.

Tapınak.

Kara Kulübe.

Mağara Bitimi.

Onları farklı farklı yerlere gönderdim.

Ta ki artık konuşamayacak hale gelene ve geriye sadece acı kalana dek.

Zane birdenbire yanımdaydı. Annem köşedeki sopayı almak için koşuyordu. *O nerede? Velet nerede?* Saniyeler, yıllar, hepsi bir sis halinde birbirine girdi. Zane yüzünü benimkine bastırdı. *Artık kimse sana inanmaz. Kendini kurtarmak için ne olsa söylersin. Çeneni kapat, yoksa anneni öldürürüm. Ölümü senin suçun olur. Onu hâlâ kurtarabilirsin.* Gözümü kırptım ve ortadan kayboldu. Gitmişti. Belki de hiç orada olmamıştı.

Zane tekrar tekrar geldi, tekrar tekrar bana kendini gösterdi. Dudaklarını kulağıma değdirdi, en kötü kâbuslarımı kulağıma fısıldadı.

Lütfen. Geri dönün.

Lütfen. İzin verin öleyim.

Ama geri dönmediler. Ölmeme izin vermediler.

Altımdaki battaniye ıslamış, terden sırılsıklam olmuştu. Dudaklarıma soğuk bir sıvı değdi. Dilimi tekrar hissedebiliyordum.

Acı dalgalar halinde yatıştı. Boğazımdaki ateş dindi.

Sesler duydum. Gözümün önünde yüzler dolaştı ama gözlerim odaklanmıyordu. Bir el hafifçe bana dokundu. "Ben Jase. Beni duyabiliyor musun, Kazi? Buradayım."

"Jase?"

"Evet, benim. İyileşeceksin ama yardımına ihtiyacım var. Lydia ve Nash öldü. Ama eğer acele edersem, yıldız tozuyla onları kurtarabilirim. O nerede, Kazi? Söyle bana. Acele et."

"Hayır. Ölmüş olamazlar. Onlar..."

"Her şey yoluna girecek." Dudakları benimkilerle buluştu, diliyle ağzımı keşfederken eliyle yanağımı okşadı. "Artık söyle, aşkım, nerede olduğunu söyle."

Jase, tozun ne olduğunu nereden biliyordu? Nasıl öğrenmiş...

Belki de gerçekten bilmiyordur?

Biliyor. Bir hırsızın ağzından çıkan hiçbir kelimeye güvenme, ateşler içinde yatarken söylediklerine bile.

Garvin'in sesi.

Soğuk sıvı dudaklarımdan parmak uçlarıma yayıldı. Oda dönmeye başladı.

Ardından bana bakan yüzün kim olduğunu gördüm.

Bu Montegue'ydu.

Sesler artık kâbustan ibaretti. Hiçbirine güvenemiyordum. Kafamın içinde zonkluyordu.

Ben Jase. Lydia ve Nash öldü. Tozun nerede olduğunu söyle.

Kimse sana inanmayacak. Onu hâlâ kurtarabilirsin...

Çeneni kapa, yoksa onu öldürürüm.

Nerede olduğunu söyle.

Boğazımdan aşağı soğuk bir şey döküldü. Acı tekrar azaldığında Montegue'nun yatağımın ucunda durduğunu gördüm. Herkese odadan çıkmalarını emretti.

"Isırılmanın üzerinden sadece iki gün geçti," dedi. "Bu acı daha günlerce sürebilir." Yudumladığım bardağı kaldırdı. "Şifacı sana ağrı kesici verdi. İlacın etkisi geçene ve acı geri dönene kadar bir saatin var."

Sandalyeyi yatağın yanına çekti ve yanıma oturdu. Ellerimi avcunun içine aldı. "Panzehir acına sonsuza dek son verebilir. Belki de biz..."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim, Montegue."

"Söyleyeceksin. Güven bana, söyleyeceksin."

Her gün aynı şey yaşanıyordu. Belki de birkaç saatte bir. Emin değildim. Tavan arasının penceresinden gelen ışığı takip edemiyordum. Gözlerimin ardında görebildiğim tek şey kör edici bir ışıktı, ta ki o boğazımdan aşağı soğuk ve uyuşturucu bir sıvı döküp bana bir şans daha tanıyana kadar. Bunu bir iki saatlik uyanıklık ve sorgu izlerdi, ardından tekrar ateşler içindeki cehenneme geri dönerdim.

Biraz daha soğuk sıvı.

Biraz daha sorgulama.

Artık uyanıklık anlarım bile bulanıklaşıyordu. Beni uçurumun ucundan getirdikleri her an güçsüz düşüyordum. Tek yapmak istediğim uyumak, bu kısacık huzur anlarında solup gitmekti. Rüya görmek. İyi şeylere tutunmak. Ama uykuyu bile benden esirgiyorlardı. Bazen Montegue, Banques ve Zane odanın içinde oturur ve ilacın etkisini gösterip titremelerimin geçmesini beklerken krallık meselelerini tartışırlardı. Gören onların arkadaşlarının ölüm döşeğinde nöbet tuttuklarını sanırdı. Birkaç sandalye daha getirdiler. Bazen tartışırlar, acımın dindiği kısacık anlarda bile huzurumu kaçırırlardı.

Ödemeler konusunda şikâyet ediyorlar.

Paralarını alacaklar.

Şunun tadına baksana.

Çok lezzetli. Tabağı uzatsana.

İki yük daha. Hepsi bu.

Neden hâlâ bitmedi?

Fark ettirmeden halledebilmek için günde ancak bir yük taşıyabilirim.

Hallet şunu. Olduğu yerde güvende değil. Arenaya çok fazla kişi gelip gidiyor.

Ayrıca dün bir harabenin içinde izcilerin cesetlerini buldular. Tam bir can pazarı. İsyancılar hâlâ etrafta geziniyor.

Duydun mu? Bir an önce yerin altına gömmeliyiz. Yarın hallet bu işi.

Biraz daha şarap ister misiniz, majesteleri?

Suçlamalara casusluğu da ekle. Böylece zamanı geldiğinde saldırmak için bahanemiz olur.

Biri şunu suratına su çarpsın. Soru sorduğumda suratıma bakmasını istiyorum.

Bardağa ilacını dökerken şifacının eli titriyordu. Bedenim bir kez daha sarsıldı. Şifacı bana doğru eğildi ve hayal meyal benimle konuştuğunu duydum. *Panzehir falan yok. Hiç olmadı. Ama sana verebileceğim başka zehirler var. Bu acına son verebilirim. Ruhları bile duymaz. Zehri vermemi istiyorsan başını salla.*

Ölüm odada volta atıyor, beni izliyordu. Sabırsızdı.

Yatağın ucuna yürüdü ve bana baktı, kemikli ellerini karyola dileğine doladı. Aklımdan geçenleri bilircesine delici bakışlarıyla bana baktı. *Gözünü kırpma. Bir gün daha dayan.*

Onun ayazı omuzlarımı titretti. Başından beri bu kelimelerin bana ait olduğunu sanırdım ama *ona* aitlerdi. Başından beri onun sözleriydi. Geçmişte kalan o gecede beni sarsan o korkuyu hatırladım. Onun fısıltısını. Hayatta kalmam için bana meydan okumasını.

Şimdiyse ben, onun korkusunu hissedebiliyordum. Ya da hissettiğim belki de öfkesiydi.

Bir gün daha dayan.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

JASE

YILDIZLARLA KAPLI GÖKYÜZÜNDEKİ DUMANLI TURUNCU renkli ay, keskin bir tırpan gibi gökyüzünde parlıyordu. Hasat ayı. Bu ışık bizi ortaya çıkarmaya yetmezdi. Bizler gölgeler, ağaçlar, bir an için burada olup sonra gözden kaybolan bir hayalet ordusuyduk.

Şehrin eteklerindeki en büyük *tembris* ağacı olan Kalliope'nin altında toplandık. Ağacın dalları diğer *tembris*'lerin üzerinden uzanıyordu. Sırada Eudora, ondan sonra Acantha ve Gaia vardı. Onlara kız kardeşler, derdik.

Synové'nin oku geceyi yararak ilerledi, ardından alçak dallardan birine dolandı. Okun ucuna bağlı ipi kullanıp düğüm atılmış ve daha ağır ipi dalları göğe uzanan *tembris*'e bağladık. Altımız yukarı tırmanacaktı.

Beş gündür fırsat kolluyorduk. Duyuruyu ancak dün yapmışlardı. Delirmiş bir adam gibi mahzende voltalar atmış, neyi beklediklerini merak etmiştim. Neden bu kadar uzun sürmüştü?

Kazi'yi asmaları için heyecanlanmak deliceydi ama nasılsa bunu yapmalarına izin vermeyecektim.

Güneş doğduğunda pozisyon alacaktık.

Çatılarda nöbet tutan askerler belayı yerde ararken, gökte bulacaktı.

ELLİNCİ BÖLÜM

KAZI

BU GECE UYANDIM. YA DA BELKİ SADECE BİR RÜYAYDI. Ama görünüşe bakılırsa gözlerim açıktı. Oda dünyadaki en derin, en karanlık çukur kadar karanlıktı ve ben dibi olmayan bu çukurun içine düşüyordum. Tavan arasının penceresinden içeriye bir ışık sızıyordu, gördüğüm en parlak ışıktı.

Tutun bana, Kazi. Sana yıldızları göstereceğim.

Küçük pencerenin önünden ışıl ışıl bir galaksinin geçtiğini gördüm. Ufuktaki en alçak yıldızdan cennete uzanan en tepedeki yıldıza. Bazıları gökyüzünde dörtnala koşan atları andırıyordu. *Sakın aşağı bakma. Gözlerini yıldızlardan ayırayım deme. Şuradakine Altın Hırsızı denir. Oradaki de Kartal Yuvası.* Parlak yıldızları izledim, Jase'in evrene dair anlattığı hikâyeleri dinledim.

Tutun bana, Kazi. Tuttum seni. Bırakmayacağım.

"Biliyorum, Jase," diye cevapladım. "Biliyorum."

Hâlâ titriyor.

Biraz daha ilaç verin.

İşe yarayacağını sanmıyorum.

Bu odadan ayaklarının üzerinde çıkmak zorunda.

Bir el sertçe yüzüme dokundu.

Uyan, asker. Ayağa.

Dudaklarıma biraz daha sıvı bastırdılar. Öksürdüm.

İç şunu.

Sizi duyabildiğini sanmıyorum.

Zaten yarı ölmüş durumda. Darağacına kadar dayanamaz.

Halk bekliyor. Dayanmak zorunda.

Daha fazla soğuk sıvı. Daha fazla öksürük ve boğulma; ama titreme sonunda durdu. Bulanık şekiller gözümün önünde insanlara dönüştü. Aynı insanlara.

"Kendini kurtarmak için son şansın, asker. Bize istediğimizi vermelisin. Ballenger'lar sana ihanet etmekten başka bir şey yapmadı. Mağaranın başka bir girişi olduğunu biliyoruz. Seni yakaladığımızda oraya gidiyordun. Nerede olduğunu söyle bize."

"Tapınak. Ahır. Arena..."

Montegue kolumu kavrayıp beni sarstı. "Neden? Buna neden canından çok önem veriyorsun?"

"Yemin ettim. Jase'e."

"Jase öldü."

"Sen öyle san."

"Kendinde değil!" diye tersledi Banques. "Hadi bitirelim şu işi."

Bir kapı çarparak kapandı. Beni bir tür yük arabasına bindirdiler.

Ellerimin altındaki tahta kalaslar nemliydi. Odaklanmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım kayıp gittiğimi, dünyayla olan bağımın koptuğunu hissediyordum.

Elinde koca bir hiçle öleceksin. Bir hiç olacaksın.

Montegue yanılıyordu.

Bazen hayatın, hayallerin ve ailenin tamamen yanlış gittiği doğruydu. Ama ben sevmiş ve derinden, gerçek bir sevgiyle sevilmiştim. Hem de hayatımda bir kez değil, tam iki kez. Bunu Montegue'nun vereceği hiçbir zenginliğe değişmezdim.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

JASE

ELDİVENLERİMİ ÇEKİŞTİRDİM VE PARMAKLARIMI SIKTIM. Sıcak ve hazır olmalılardı.

Bütün gece güneşin doğmasını beklemiştik.

Benimkinin yanı sıra diğer herkesin oynayacağı rolü zihnimde en az onlarca kez tekrar ettim, zaten artık bir şeyi değiştirmek için çok geçti.

Her şey Mason, Synové ve meydandan üç sokak uzaktaki buzhanede başlayacaktı. Halkın uğultusu onların sinyali olacaktı.

Buzhanenin büyük kısmı yerin altındaydı. Cephaneler orada olacaktı. Mason'un tek yapması gereken tavanı havaya uçurmaktı. Synové de art arda ateşli oklar atarak işi bitirecekti.

Sonra da sıra bana gelecekti.

Halk zaten kalabalıktı, neredeyse hepsi gri ve siyah pelerinler kuşanmıştı. Kalkanlarıyla birlikte askerler ortaya çıktı, sahneye çıkan basamaklara dizildiler. Zane geldi. Garvin geldi. Şahin gözlü Garvin. Ama tıpkı çatılardaki askerler gibi o da aşağı bakıyordu.

Banques denilen adamı daha önce hiç görmemiştim. Gelip gelmediğini anlamak için Paxton'a bakıp duruyordum. Bu, idam vaktinin yaklaştığı anlamına gelirdi. Paxton başını salladı. Henüz değil.

Priya, Wren ya da Titus'u göremedim. Her biri başka ağaçlara tırmanmış, meydandaki çatılara iyi nişan almalarını sağlayan yerlerine geçmişlerdi. Benimle aynı dalda duran Gunner ya da Paxton'ı bile zar zor görüyordum, üzerlerine geçirdikleri kapkara pelerinleri günbatımında ters çevirmiş, yanardöner tembris örtüsünün bir parçası haline gelmişti.

Beklerken kalbim küt küt atıyordu. Bir an sonra Paxton beni dürttü. Şurada.

At arabasından bir adam indi. Siyah bir üniforma giyiyordu, göğsü geniş, altıdan bir zırhla kaplıydı. Basamakları hızlı hızlı tırmandı, pelerini arkasında dalgalanıyordu. Arkaya yatırdığı kalın siyah saçları altın zırhı kadar parlıyordu. Eski yargıç, şimdi komutan olmuştu. Beklediğimden daha gençti.

Banques sahnede yerini aldı. Kazi ya da Montegue'den hâlâ hiç iz yoktu. İkisi de arabada mıydı? Paxton beni rahatlatmak için elini kaldırdı. Bekle.

Banques halka seslendi ve Kazi'nin suçlarını beyan etti. Hırsızlık. Kralı öldürmeye teşebbüs. Venda Krallığı için casusluk yapmak. "Belki de en kötüsü, masum çocukların hayatını tehlikeye atmak. Lydia ve Nash Ballenger kralın onları kurtarmak için hızlı aksiyon alması sayesinde saldırıdan sağ çıksa da iyileşme döneminde." Halktan bir uğultu yükseldi, Banques de başını sallayarak onayladı. Kazi'den hâlâ iz yoktu. Neredeydi bu kız? Onu çıkarmak için neyi bekliyorlardı? Paxton'a baktım. Başını salladı. Bu normal değildi. "Eislandia ülkesine karşı işlediği suçlardan ötürü bugün tanıklar önünde boynundan asılarak idama mahkûm edil-

mesine karar verilmiştir. Eislandia'daki bütün krallıklar bilsin ki; yabancı devletlerin müdahelelerine ya da halkımıza saldırıda bulunmasına göz yummayacağız. Kral halkını her şekilde korumaya derinden bağlıdır."

Arabanın yanında bekleyen askerlere elini kaldırarak işaret verdi. Askerler kapıyı açtı ve kral dışarı çıktı. Halka bir sessizlik çöktü. Tembris ağacının tepesinden bile yüzünü kaplayan uzun çiziği görebiliyordum. Kralı öldürme teşebbüsünün kanıtı. Ama yaradan çok geçirdiği köklü değişim dikkatimi çekmişti, yürüyüşünün bile değiştiğine yemin edebilirdim. Daha uzun, daha güçlüydü. Omuzları bile daha geniş gözüküyordu. Göğsü kuvvetle inip kalkıyordu. Tanıdığım beceriksiz çiftçiden iz yoktu. Özgüven dolu adımlarla merdivenlerden indi. Birkaç ay önce gözüktüğünden daha yaşlı görünüyordu. Bekleyen halka elini kaldırarak selam verdi ve bir tezahürat yağmuru duyuldu. Basamakların yarısında durup halkın hayranlığının tadını çıkardı, başını çevirerek gözleriyle halkı taradı. Bir an için tamamen açıkta duruyordu, Synové, ve hatta Priya onu rahatlıkla vurabilirdi ama Kazi'nin nerede olduğunu hâlâ bilmiyorduk. Tam o anda aşağı inip onu öldürmemek için kendimi zor tutuyordum.

Kral, Banques'in yanında yerini aldı, kalkanlı muhafızlar pozisyon alarak onları çevrelemişti. Yüzümden aşağı terler damlıyordu. Getirin onu artık. Onu görmek zorundayım.

Gunner uzandı ve elini koluma koydu. Başımı salladım. İyi olacaktım.

Montegue suçlardan birazını tekrar etti ve üzerine biraz daha ekleme yaptı ama Banques'in verdiğinden farklı bir detay vermedi. Ardından, "Mahkûma ihanetini itiraf etmek ve kralın merhametinden yararlanmak için her türlü fırsatı tanıdık ama kendisi bunu reddetti, böylece bu hırsız ve casus kendi kaderini belirlemiş oldu."

Üstü kapalı bir arabanın başında duran muhafızlara işaret verdi. "Mahkûmu getirin. Getirin de kaderiyle yüzleşsin."

Arabanın ufak kapısını açtılar ve askerlerden biri emekleyerek içeri girdi. Zorlandığı belliydi. Kazi ona karşı mı koyuyordu? Ama sonra onu çıkardıklarını gördüm. Haftalar sonra karımı ilk defa görmüştüm ve anında bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Kazi sendeleyerek yürüyor, arkasındaki muhafız düşmesin diye onu kolundan tutuyordu.

Elleri bağlı değil. Bir Rahtan şovalyesi, idama elleri bağlanmadan mı gidiyordu?

İki yanında duran muhafızlar onun basamakları çıkmasına yardım etti. Durduğum yerden yüzünü iyi göremiyordum ama yaralı gibi durmuyordu, gerçi zayıf düşmüştü. Elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı. Onu aç mı bırakmışlardı? Paxton ve Gunner'a baktım. İkisi de başını salladı, artık hazırdık.

Montegue Kazi'ye yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı, ardından yüzünü sertçe yukarı kaldırdı. Kazi'nin dudakları oynuyor muydu bilmiyorum ama her ne olduysa Montegue öfkeyle ondan uzaklaştı ve muhafızlara onu gök geçidinden geçirip ilmeğin beklediği yere götürmesini emretti.

Muhafızlardan biri sahnenin ortasına getirirken diğeri tırabzandan uzanıp ilmeği yakına getiren düzeneği çekti. Zamanı gelmişti.

Halktan biri "İdam!" diye bağırdı, böylece meydandaki herkes bir nara halinde bu kelimeyi tekrar etti. "İdam!" Meydanda ve ötesinde yankılandı, en az üç sokak öteye, Mason ve Synové'nin beklediği yere vardı.

Kendimi hazırladım, çizmemi halattaki ilmeğe sıkı sıkı geçirdim.

Bir patlama duyuldu. Mancınığın sesini nerede olsa tanırdım.

Kral ve Banques başlarını eğdi, askerler kalkanlarıyla onları korudu. Bu esnada çatıdaki askerler tüfekleri kaldırıp sokakları aramaya başladı. Sokaklardaki askerler her yöne bakıyordu. Hemen sonra, onların toparlanıp olanlara anlam vermelerine fırsat tanımadan yer kulakları çınlatan bir patlamayla sarsıldı. Binalar sallandı ve meydanın hemen dışında gökyüzünde devasa, siyah bulutlar belirdi. Molozlar aşağı yağmaya başladı. Çığlıklar duyuldu ve kaos başladı. Cehennem Ağzı sakinleri kaçıyor, askerler de oradan oraya koşturuyordu. Bir saldırı daha olması an meselesiydi ve bir an için de olsa Kazi'yi unutmuşlardı.

İşte tam o anda atladım.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

KAZI

DÜNYA BULANIK BİR ŞEKİLDE ETRAFIMDA SÜZÜLÜYORDU ama sesleri duyabiliyordum. Arabanın kapısının açılmasını, yanına gelmem için bana emir veren muhafızı, ayaklarımı sürüklerken çıkan tak sesini, sonra da kollarıma dolanan elleri. Çevir, kaldır, tekmele. Zihnim gayet istekliydi ama kollarım ve bacaklarıma söz geçiremiyordum.

Derken Montegue'nun sesini duydum, bana yaklaşıp bedenini bastırırken sıcaklığını hissettim. "Bunu duydun mu? O halkı? Beni seviyorlar. Ben bir hiç değilim. Harika bir kralım."

Dudaklarım oynuyordu ama sözlerim dışarı çıkıyor muydu bilmiyordum. Aptal. Sen bir aptalsın, Montegue. Gerçekten harika olan önderler sevginin peşinden koşmaz. Sevgi onları bulur.

Bir eliyle yüzümü tuttu, parmaklarını bastırdı ve ona bakayım diye başımı kaldırdı. Koyu gözleri bir görünüyor, bir kayboluyordu. Dudakları önümde hareket eden bulanık, keskin bir leke gibiydi.

"Sana yalan söyledim," diye fısıldadı. "Babamı ben öldürdüm. Üstelik hayatımda yaptığım en tatmin edici şeydi, şu ana kadar. Bugün idam edildiğini görmek onun yanında bir hiç kalır."

Söylediklerimi duymuştu. Bu kadarını başarmıştım. En son minik zaferim olabilirdi. Gülümsedim.

Beni ittirdi ve böylece tekrardan öne doğru götürüldüğümü hissettim.

"Burada dur," diye fısıldadı muhafızlardan biri. Dur. İlacın etkisi geçiyordu. Kafatasıma işleyen keskin acıyı hissedebiliyordum. Dizlerim yanıyor, bağı çözülüyordu ama sonra bir ses dünyayı ikiye böldü. Başım geriye savrulunca yukarıdan kanatlı bir gölgenin indiğini gördüm. Ölüm meleği nihayet beni almaya gelmişti.

Bir gün daha dayan, Kazi.

Karşı koymaya çalıştım ama zayıf düşmüştüm ve o beni çok sıkı tutuyordu.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JASE

MAKARAYA DOLANAN HALATIN VINLAMA SESİ kulaklarımda çınladı. Aşağı inerken pelerinim, saçlarım, her şey yukarı uçuyordu. İniş yaptığımda gök geçici titredi ve Kazi kollarıma düştü. "Tutun bana, Kazi! Ayağını ilmeğe koy."

Ama koymadı. Bacakları hareket etmiyordu ve kolları yanlarında hareketsiz duruyordu. Kollarımı beline doladım, onu kendime doğru çektim ve dişlerimin arasından bir ıslık kopardım. Onu yakaladığımı ve bizi yukarı çekmelerini söyleyen işaretti bu. Üç saniye bile orada durmamıştım; bir gölge, sadece bir göz oyunuydum. Sonra yine yukarı uçmaya başladık. Yolun yarısında Gunner ve Paxton'ın tembris ağacının tepesinden yuvarladığı kaya yanımızdan geçti. Kayanın ağırlığı üç askere eşdeğerdi ve bizi fazlasıyla dengeliyordu.

"Tutun onu!" dedim yukarı ulaştığımızda. Paxton ve Gunner Kazi'yi ağaç dalından atlatıp sonra da beni çektiler. "Zorluk çıkarmasın diye ona ilaç vermiş olmalılar," dedim. "Onu taşımak zorundayım."

Tembris ağaçlarının geniş dalları sayesinde alttan görünmeden koşabiliyorduk ama kollarımda Kazi'yi tutarken aralardan atlayamıyordum, bu yüzden dikkatle arkalarından dolanmak zorundaydım. Bu hepimizi yavaşlatıyordu, bazen bir daldan diğerine güvenle geçebilmek için Kazi'yi Gunner ve Titus arasında değişimli olarak taşımak zorundaydık. Aşağıda düzen tekrar sağlanmıştı, Aleski'nin dikkatlice yönlendirdiği Cehennem Ağzı sakinleri dolaşıyor, hareket ediyor ve Mason, Synové, Aram, Samuel ve Hawthorne'u yutarak kalabalıkta gözden kaybolmalarını sağlıyordu. Çatılardan düşen askerleri görünce olması gerektiği gibi çığlık atarak tepki veriyorlardı, böylece kral ve Banques halkın da onlar gibi hazırlıksız yakalandığını sanıyordu. Aşağı fırlattığımız kayalar yavaş yavaş bakışların yukarı kaymasına neden oluyordu.

"Kazi," diye fısıldadım koşarken. "Kazi!" Ağır gözkapaklarını kaldırarak bana odaklanmaya çalıştı. Dudaklarımı yanağına bastırdım. Ateşi vardı. Ardından titremeye başladı. Bir sorun mu vardı? Bu onu uyuşturmak için verdikleri bir ilaçtan ibaret olamazdı.

Yolun ilerisinde Priya, Wren ve Titus ile buluştuk. "Kaç tanesini vurdunuz?" diye sordu Gunner.

"Üç."

"Üç."

"Dört. Ama bir tanesi mancınığı olmadan düştü, küçük şeytan."

Gunner ve Paxton'ın arkasından geldiğimi görünce Wren'in yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Daldan dala atlayıp yanıma geldi. "Sorun nedir?" diye sordu, parmaklarıyla yara olup olmadığını görmeye çalışarak. "*Kazi*," diye tısladı. Kazi başını oynatamıyordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladım. "Ama yola devam etmek zorundayız. Onlar gelmeden önce atların yanına varmalıyız."

Bizi Kalliope'nin dibine indirirlerken Kazi'yi kollarımda sıkı sıkı tuttum. Imara atların yanında bekliyordu. Atlardan birini Kazi için ayırmıştık ama artık benim yanımda yolculuk etmek zorundaydı. Titus ve Aram gece çökene dek saklanabileceğimiz bir harabe bulmuştu.

Yaralarını daha iyi inceleyebilmek için Kazi'yi yere yatırdım.

"Vaktiniz yok!" diye uyardı Imara.

Yine de Wren ile Kazi'nin gömleğini kaldırdık ve işte o anda gördüm. Göğsünde örümcek ağı gibi yukarı tırmanan ince çizgiler vardı. Zehirlenmiş miydi?

Derken pantolonun altındaki bacağında yer alan sargı bezini gördüm. Kumaşı yırtıp ilk yaraya ulaştım. Wren diğer yaranın kolunda olduğunu gördü. Isırık. Köpek ısırıkları. İçimde dehşet verici bir duygu seli koptu.

"*Ashti* köpekleri onu ısırmış," dedim.

Herkes etrafımıza toplanmış, başlarını eğip Kazi'ye bakıyordu.

"Harabede kalırsak bu geceyi sağ çıkaramaz," dedi Gunner.

Priya iç çekerek "Panzehire ihtiyacı var. Hem de hemen," dedi.

"Ordunun yarısı çoktan peşimize düştü," dedi Titus. "Gece çökene kadar harabede saklanmazsak..." Cümlenin gerisini getirmedi, ardından bir küfür savurdu.

Bildiğim tek panzehir şifacının çantasındaydı, o da mahzendeydi ve mahzen dağ tepesine giden yolun yarısındaydı. Güpegündüz kaçmak zorundaydık.

Bu, verilmesi gereken bir karar değildi. Kazi'yi kollarıma aldım, Gunner ise emirler yağdırmaya başladı. Priya'yla Paxton önden gidecek, o ve Wren arkada kalacak, ben ve Kazi'yi de ortalarına alacaklardı çünkü kollarımda onu tutarken saldırıları savuşturmam mümkün değildi. Titus harabeye giderek Mason, Synové ve diğerlerini bekleyecek ve olanları anlatacaktı. Anlaştığımız gibi

gece çöktükten sonra geri döneceklerdi. Imara'ya şehre dönüp şehrin öbür yakasında diğer tarafa doğru giden süvariler gördüğü dedikodusunu yaymasını söyledi, ardından planlanan rotamızı değiştirdi. İki ana yoldan geçmemiz gerekecekti ama bu sayede oraya bir saat daha erken varacaktık.

Mije, sahibinin başının dertte olduğunu hissetmişçesine toynaklarını yere vurdu.

Paxton Kazi'yi kollarında tutarken ben de Mije'nin eyerine tırmandım, Paxton Kazi'yi kaldırıp bana verdikten ve herkes atlarına bindikten sonra "*Baricha!*" diye bağırdım ve Mije kanatlı bir iblis gibi tozu toprağı birbirine katarak uçarcasına koşmaya başladı.

En iyi şartlar altında bile şehirden gizli mağara girişine kadar üç saat yolumuz vardı. Bazı yerlerde atlar insanlardan daha hızlı gidemiyordu. Ne zaman yavaşlamamız gerekse göğsüm sıkışıyordu. Kazi'nin ısırılmasından beri ne kadar zaman geçmişti? Daha önce ashti ısırığından ölen birini hiç görmemiştim. Ama babam görmüştü. Sekiz yaşındaydım, bana emir vermeyi ve köpeklere gereken saygıyı duymayı öğretiyordu, o sırada bana ısırıldıktan sonra ölen bir arkadaşından bahsetmişti. Yoğun kar yüzünden odun çiftliğine uzak tepelerdeki bir mevkide sıkışıp kalmışlar ve dağdan inip panzehri alamamışlardı. *Asla görmek isteyeceğin bir manzara değil, oğlum. Keşke ben de zihnimden silip atabilsem.* Arkadaşı altı gün içinde ölmüştü.

Bu bir kaza değildi. Montegue bunu bilerek yapmıştı. Ama neden? Onu idama mahkûm edecekken, neden böyle bir şey yapma gereği duymuştu?

Çünkü Kazi, Lydia ve Nash'in nerede olduğunu biliyordu. Mağara girişinin nerede olduğunu biliyordu.

Elinde ailemi mahvedebilecek bilgiler vardı ve bu bilgileri krala vermemişti.

Çünkü ona ihanet etmişti ve kral, acı çekmesini istiyordu. Öfkemi şimdilik dizginledim. Şimdilik, önemli olan tek şey Kazi'ydi. Ama öfkenin eninde sonunda geleceğini biliyordum ve sonunda geldiğinde, Montegue'yu elimden tanrılar bile alamayacaktı.

Elimi Kazi'nin ağzına bastırıp inlemelerini kesmeye çalıştım.

Affet beni Kazi. Üzgünüm. Birkaç dakika daha dayan.

Arenadan çıkan ayrılan yoldan asker birlikleri geçerken ağaçların ve çalıların arasında saklandık. Birliklerin yarısı yayaydı, diğer yarısı ise süvariydi. İçi saman dolu iki araba kervanın ortasından gidiyordu.

"*Şşşt*, aşkım," diye hafifçe kulağına fısıldadım, onu rahatlatmaya çalışarak. "*Şşşt*."

Bir yandan toynaklarını yere vurup kişnemesin diye Mije'nin yelesini okşadım. Onun çıkardığı sesleri kendi atlarının sesi sanabilirlerdi ama bunu riske atamazdık.

Köşeden dönüp gözden kaybolduklarında yavaşça ve sessizce yolu geçtik, onları uyaracak en ufak bir sarsıntı bile çıkarmak istemiyorduk. Yolun karşısındaki ormanın içine gizlendiğimizde yine dörtnala gitmeye başladık.

Tor Kalesi'nin arka tarafına çıkan ikinci yoldan kimseye rastlamadan geçmeyi başardık ama şimdi tek sıra halinde dar bir yol-

a ilerliyorduk ve hızımız epey yavaştı. Kazi titredi, vücudu var gücüyle sarsıntılara teslim oldu. Çenesi ve yumruklarını kenetlemişti, yüksek sesle inlemeye başladı, sonra da hareketsiz ve sessiz kaldı. Beni en çok korkutan da buydu. Nabzını ölçtüm. Çok yavaş atıyordu, bedeni artık pes ediyordu.

"Beni bırakma, Kazi," dedim tekrar tekrar. "Beni bırakma. Neredeyse geldik." Ama gelmemiştik.

Priya önden gidiyordu, "Durumu nasıl?" diye seslendi.

"İyi değil."

Devriyeleri üzerimize çekmemek için çoğu durumda konuşmuyorduk ama dağın bu sapa, kayalık tarafında bizi kimse duyamazdı.

Kazi ile konuştum. Beni duyabildiğinden emin değildim ama eğer onunla konuşursam ellerimden kayıp gitmeyeceğini umuyordum. "Tepeleme ziyafet kekinin yanı sıra sana öğrettiğim şu dansı yapmalıyız. Herkesin önünde. Yani öncesinde pratik yapmamız gerek. Belki Wren'le Synové'ye de öğretiriz. Onlar da yanımda, Kazi. Senin yanındalar. Hepimiz yanındayız. Bizi bırakma." Dudaklarımı alnına değdirdim. "Bırakma."

"Ya da belki bu şarkıyla dans ederiz." Ona "Kurt Ay" şarkısını mırıldanmaya başladım. Bu şarkının melodisini ne kadar sevdiğini biliyordum. "Dans etmek zorunda değiliz. Sen ne istersen, Elçi Aydınlıksis. Üst kattaki o güzel daireyi bile veririm, sen yeter ki iste. Oraya her gün bir tabak dolusu portakal getiririm."

Yaz ya da kış. Ne olursa.

Atları sürdüğümüz dar yol nihayet açılıp yerini yeşilliklerle kaplı bir ovaya bıraktı ve Kazi'ye, "Dayan, Elçim. Çok yakında yeniden uçacağız. Neredeyse geldik."

Neredeyse gelmiştik.

Ovayı geçince şelaleler birkaç dakika uzaklıktaydı. Sağ salim vardığımız için tanrılara teşekkür ettim ama belli ki erken konuşmuştum.

"Arkamızdalar!" diye bağırdı Gunner. Omzumun üzerinden baktım. Birdenbire devriye askerleri belirdi, atlarıyla dörtnala bize doğru geliyor ve hız kazanıyorlardı. Okçular önden gidiyordu. Çok geçmeden menzile girecektik.

Wren ve Gunner atlarını sürerek iki yanıma geldi. "Dokuz kişiler," diye seslendi Gunner.

"On," diyerek düzeltti Wren. Kazi kollarımdayken hiçbir şekilde savaşamazdım, geri kalan dört kişinin on kişiyi alt etmesi mümkün değildi.

Paxton bizimle geriden geldi. "Önden gidin," diye bağırdı bana. "Biz seni koruruz. Arkanızda biz olduktan sonra ormana girdiğinizi görmezler. Priya'yla ben bir yöne gideriz, Wren ve Gunner da diğer yöne gidip dikkatlerini dağıtır. Bizim peşimizden gelirler."

Buna bir itirazım yoktu. Onların işine yaramazdım, Kazi için zaman daralıyordu ama bir yandan her şeyi riske attıklarının farkındaydım.

"Gidin!" diyerek emretti Priya. "Hemen!"

Atımı öne doğru sürdüm, Kazi'yi kollarımın arasında sıkı sıkı tutarak Mije'ye daha hızlı koşması için "*Baricha!*" diye bağırdım, bu emir bir keresinde hayatımı kurtarmıştı. Şimdiyse Kazi'nin hayatını kurtarması için dua ettim.

Mije'yi mağarada elimden geldiğince ileri götürmüştüm, şimdi sıra koşmaktaydı.

"Beni bırakma, Kazi!" Artık bu yalvarış değil, bir emirdi. "Benimle kal! Beni duydun mu? Beni bırakma!"

Artık titremeleri bitmişti. İnlemeler bitmişti. Nabzına son baktığımda hiçbir şey hissetmemiştim.

Ciğerlerim yanıyordu. Kollarım ağrıyordu. Elimdeki meşale çılgınlar gibi titriyor, duvarlara sürtünüp kıvılcım çıkarıyordu.

Meşaleyi yere fırlattım, ardından Kazi'yi kapının yakınlarında yere bıraktım. Mağaranın içinden bir kaya alıp duvara vurmaya başladım, şifreyi unutmuştum.

Kazi'yi tekrar kucağıma aldım.

"Açın kapıyı!" diye feryat ettim, kapıyı tekmeledim. "Kapıyı açın! Hemen!"

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra yavaşça dönen çarkların gıcırtısını duydum ve kapı nihayet aralandı.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JASE

VAR GÜCÜMLE İÇERİ DALDIM, KAZİ KOLLARIMDA hareketsiz yatıyordu. Bir odadan diğerine koşarken bir yandan şifacıya seslendim. Herkes farklı bir yönü işaret etti, kimse nerede olduğundan emin değildi.

"Bu tarafta."

"Revir odasında."

"Bu tarafta olabilir."

"Belki mutfaktadır."

"Senin yerine ben taşıyayım mı?"

"Hayır!" Sendeleyerek mutfağa girdim. Artık herkes ayaklanmış, mahzende oradan oraya koşarken çıkardığım karmaşayı duymuştu. Kucağımda Kazi'yi taşıdığımı gördüklerinde ortadaki masayı boşaltıp temizlediler. Kazi'yi masaya yatırdım, annem ve şifacı koşarak yanımıza geldi.

"Onu Ashti köpekleri ısırmış! Panzehire ihtiyacı var! Elinde var mı?"

"Biri revir odasından çantamı getirsin!" diye emretti Rhea, ardından Kazi'yi muayene edebilmek için beni itti. Yaralara ve Kazi'nin kollarında, bacaklarında ve göğsündeki morluklara bakarak başını salladı, ardından parmağını bileğine koyup nabzını ölçtü. "Kalbi tavşan gibi hızlı hızlı atıyor. Bu ne kadar uzun süre önce oldu?"

"Bilmiyorum. Belki de günler önce."

Rhea anneme baktı. Bu bakışı tanıyordum. Babam ölüm döşeğindeyken anneme attığı bakışın aynısıydı.

"Olamaz!" dedim. "Yaşayacak!"

"Kimse yaşamayacak demedi," diye cevapladı Rhea. "Elinizden geleni yapacağız. Şimdi bırak da çalışayım."

Panzehiri damla damla Kazi'nin boğazından aşağı dökmek zorunda kaldık. İlacın bir kısmı ağzının kenarından döküldü, dökülenleri kaşıkla verdik. Uzun dakikalar o üç kaşık ilacı ona vermeye çalışarak geçti. Rhea usulca Kazi'nin boğazını ovuyor, kaslarını yutkunmaya teşvik ediyordu. Bütün bunların yanı sıra susuz da kalmıştı, bu yüzden aynı şekilde damla damla su da verdik.

"Şimdi bize biraz izin verin," dedi Rhea, odadaki herkese hitap ederek. "Yaralarını temizlemeliyim."

Ben ve annem dışında herkes odadan çıktı. Annem sıcak su getirdi, Rhea ile birlikte Kazi'nin vücudunu tepeden tırnağa yıkayıp yaraları bulmaya çalıştı. Anında fark edebildiğimiz tek şey, her yerinin morlukla dolu olmasıydı. Sol tarafı mavi ve morun her tonundan yaralarla kaplıydı. Paxton bana onun kayalık kanyondan aşağı düştüğünü ve tekrar yakalanmadan önce günlerce kaçtığını anlatmıştı. Kolları ve bacaklarındaki yaraları temizledikten sonra Rhea, "Yaralar derin ama dikmesek de olur. Ayrıca şuradaki yara..." Kazi'nin dizindeki üç santimlik kesiği gösterdi. "Bunu başka bir şey yapmış. Muhtemelen bir bıçak." Kazi'yi giydirirken başını salladı. "Bu kızın başına neler gelmiş böyle."

"Onu benim yatağıma götürelim. Orada kimse rahatsız etmez. Rahatça dinlenebilir," diye önerdi annem, ardından bana baktı. Gözlerindeki dehşeti görebiliyordum, aklına şimdi gelen soruları düşünüyordu. Tek başıma gelmiştim.

"Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyorum," dedim. "Ayrılmak zorunda kaldık. Ama birazdan burada olurlar." Şimdilik ona söyleyebileceklerim bu kadardı. Kazi'yi kucağıma alıp mutfağın yanındaki ufak odaya taşıdım.

Elimizden geleni yapacağız. Bu ne kadar uzun süre önce oldu?

Yanındaki mindere uzandım. Ona sarıldım. Onu sıcak tuttum. Onunla konuştum. Onu bu dünyada tutabilmek için elimden geleni yaptım.

Yüzüne baktım. Kirpiklerine. Parmağımı yanağındaki morlukta gezdirdim.

Dudaklarını öptüm. "Artık uyan, Elçi Aydınlıksis. Yapacak işlerimiz var."

Hiç kıpırdamadı.

Dört saat. Altı saat. Sekiz saat geçti. Bekleme süresi uzadıkça mahzendeki hava daha boğucu bir hal alıyordu. Kazi'nin uyanmasını bekleme süresi. Diğerlerinin dönmesini bekleme süresi. Kimseden henüz ses yoktu. Priya, Paxton, Wren ve Gunner'a ne olmuştu? Dörde karşı on kişi. Priya bütün vaktini ofiste sayılarla uğraşarak geçirse de gözü pek biriydi ama Paxton'ın herhangi bir konuda becerikli olduğunu hiç sanmıyordum. Gerçi yıllar önce beni hiç zorlanmadan bir kuyunun içine atmayı başarmıştı. Bu düşünceyi bir gün rahatlatıcı bulabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Nihayet, karanlık çökmeden hemen önce mağara duvarında vuruşlar duyuldu. Hepimiz kapıya koştuk. Gelen Wren ve Gunner'dı. İkisinin de üstü başı kanla kaplıydı.

"Bizim değil," dedi Wren içeri girince. "Kazi nerede?"

Gunner tam arkasındaydı, kolunu tutuyordu. "Çoğunlukla bizim değil," diye ekledi. Kolunun üzerinde uzun bir kesik vardı.

Wren'i Kazi'yi görmeye götürdüm ve ona şifacının söylediklerini anlattım. Wren arkadaşının yanında diz çöküp başını Kazi'nin göğsüne koydu. "*Tanyay mior, ra mézhan,*" dedi yumuşak bir sesle.

Bu sözcüklerden birinin ne anlama geldiğini biliyordum.

Kazi bana karı ve kocanın Venda dilinde nasıl söylendiğini göstermişti. *Shana* ve *tazeem*.

Aileyle ilgili başka kelimeleri de öğretmişti.

Ra mézhan. Kardeşim.

Gunner ve Wren yıkanmış, Judith'in ısrarıyla üzerlerini değiştirmişti. Kan, çocukları ve muhtemelen diğer herkesi korkutmuştu. Wren'in saçından sular damlıyordu, yüzünde Kbaaki dövmelerinden eser kalmamıştı ama hâlâ gözlerini çevreleyen mavi boyalar vardı. Jurge boyanın birkaç haftadan uzun süre kalmayacağını söyledi, özellikle de yıkandığında. Şimdi ikisi de mutfak masasında oturuyor, çorbalarını içip etraflarına toplanmış dinleyicilere başlarından geçenleri anlatıyorlardı. Bu esnada Rhea, kolunu temizleyip dikebilsin diye Gunner'a sabit durmasını tembihliyordu.

"Anlaştığımız gibi ayrıldık," dedi Gunner. Beş asker peşlerinden gelmişti, geri kalan beş askerin de Priya ve Paxton'ın peşinden gittiğini varsaymışlardı. Birkaç metre boyunca askerlerin önünde

gitmeyi başarmışlardı. Gunner ormanı avcunun içi gibi biliyordu ve sonunda ulaşmayı hedeflediği kayalığa varmışlardı.

"Etraflarından dolaşıp arkadan pusu kurduk," dedi Wren.

Rhea yarasını temizlerken Gunner irkildi. "Wren dört askeri indirdi. Ben bir askeri indirdim."

"Dört mü?" diye sordu Tiago.

"Imara bize harika fırlatma bıçakları verdi," diye açıkladı Wren. "Ben de onlardan yararlandım."

Kazi'ye bakmaya giden annem yanımıza geldi. "Priya'yla Paxton'dan ses yok mu?"

"Priya ormanı en az benim kadar iyi biliyor," diye cevapladı Gunner. "İyi olacaklar." Cevabı biraz fazla hızlı vermişti, sanki o da aklındaki endişeyi atamıyordu.

Ormanı iyi bilmekten fazlası gerektiğini hepimiz biliyorduk. Şans da önemliydi, onlara kimin saldırdığı da öyle. Gunner'ın yanında Wren vardı. Priya'nın ise Paxton.

Kazi'ye bakmaya ve ona birkaç damla daha su vermeye gittim. Onunla konuştum. Benden sürekli tekrar etmemi istediği o bilmeceyi sordum ve ardından ona Wren'in burada olduğunu söyledim. "Belki içeri girdiğini duymamışsındır." Yüzüne düşen saçları arkaya attım. "*Hamir, ra shana.* Lütfen."

Onu mindere yatırırken mağaranın duvarında yüksek sesli bir vuruş duyuldu. Şifreli vuruş.

Gelen Paxton'dı ve yalnız gelmişti.

Annem zorlukla nefes aldı.

"Priya nerede?" diye sordum.

"Yolda. Atların eyerlerini çıkarıyor. İddiayı kaybetti."

"*İddia mı*?" diye sordum.

"İlk askeri kimin indireceğine dair iddiaya girdik."

"İddiaya girecek vaktiniz mi vardı?" diye tersledi annem.

Yanımızdan geçip mutfağa girdi ve sandalyelerden birinin üzerine yığıldı. Yüzü çamur içindeydi ve vücudunun sol tarafı baştan aşağı kanla kaplıydı. "Sadece bir sıyrık," dedi. "Sanırım."

"Gösteriş yaptı," diye araya girdi Priya, Paxton'ın arkasından odaya girerek. "Aynı anda iki kişiyi birden indirmeye çalıştı."

Hepimiz ona bakakaldık. Saçları kuş yuvasına dönmüş, omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yüzü tıpkı Paxton'ınki gibi çamura ve kana bulanmış haldeydi. Omuz silkti. "Eh, kendini beğenmiş pisliğin biri olabilir ama en azından kılıcı kullanmayı iyi biliyor. Masaya çık, sivri zekâ. Seni dikmemiz gerekecek. Rhea nerede?"

Rhea kapının önünde belirdi. Önce iç çekti, sonra da bir küfür savurdu. İnsanları dikmekten bıkmıştı.

Gece geç saatte ekibin geri kalanı mahzene vardı. Artık kimse gelmeyecek sanıyordum ama gelenler Titus, Samuel, Aram ve Hawthorne'du. Aleski, Imara ve anneleri Beata gibi şaşırtan birkaç yeni yüz de vardı. Aleski tüfeklerden birini çalmaya çalışırken askerler onu görmüştü, bu yüzden kaçmak zorunda kalmışlardı. Mason'la Synové'nin yokluğu çok barizdi. Titus onların harabeye hiç gelmediklerini söyledi. Şehirden çıkmakta zorlanmış olabileceklerini tahmin ediyordu. *Ya da yakalandılar.* Bunu söylemedi ama hepimizin aklından geçtiğini biliyordum. Annem şişkin karnını tuttu. Bir güç içerisinde kaç oğlu ve kızının canı için korkacaktı?

Onu sandalyeye götürdüm. "Otur," dedim. "Lütfen. Buradan herkesi duyabilirsin."

Eşyalarını masaya koydular ve hepimiz eşyalara baktık. Priya, Titus ve Wren çatıdaki askerleri vururken diğerleri de askerlerle birlikte düşen tüfekleri almak için yerde bekliyordu. Pelerinleri-

nin altına sekiz tane tüfek gizlemeyi başarmışlardı. Ama beşinin cephanesi yoktu.

"Şerefsizler," diye tısladı Hawthorne.

Elimdeki küçük cephane kesesi yetmeyecekti.

Ama artık Rhea'nın bu sefer kimseyi dikmesi gerekmiyordu. En azından Mason ile Synové gelene dek. Eğer gelirlerse.

Nihayet ertesi sabah öğlene doğru ortaya çıktılar.

Herkes gibi onlar da içeri girer girmez Kazi'nin durumunu sordu. Synové elindeki çantayı bırakıp Kazi'nin odasına koştu. Mason mancınığını bırakıp onun arkasından gitti.

Gunner, Synové'nin bıraktığı çantanın başına gidip içine baktı. Kaşlarını kaldırdı. "Cephane," dedi. "Hem de bir sürü. En azından yirmi dolumluk cephane bulmuşlar."

Mason ve Synové dönünce sorular da başladı.

"Nerede kaldınız?" diye sordu Priya.

Mason önce Synové'ye, oradan da tekrar Priya'ya baktı. "Bir süreliğine saklanmamız gerekti."

"Bir harabe bulup orada saklandık. Her yerde askerler vardı. Neyse ki rahat ve sıcak bir yerde bekleyebildik."

Rahat ve sıcak mı? Yan gözle Mason'a baktım. "Peki ya cephaneler? Onları nereden buldunuz?"

Mason başını ovdu. "Synové'nin aklına buzhaneyi havaya uçurmadan önce birazını çalmak gibi çılgınca bir fikir geldi. Kabul edene kadar bırakmadı."

Synové kaşlarını kaldırarak kendini savundu. "Karşına fırsat çıkınca, gidip yüzüne yumruk atmazsın."

Saatlerce pozisyon almış halde idam haberinin verilmesini beklediklerini anlattılar. Birkaç sokak ötede kargaların toplandığını duyabiliyorlardı ama bulundukları yerde her şey mezarlık kadar sessizdi. Elinde tüfekle çatıdan buzhaneyi koruyan muhafız

başını yana eğmişti, idamı daha iyi görebilmek için olduğunu tahmin etmişlerdi.

"Buzhanenin etrafında gezinen o askerler var ya?" dedi Synové. "Pffft! Ellerinde sadece uyduruk kılıçlar ve kargılar vardı."

Mason dudağını kıvırarak sırıttı. "Meğer bıçaklarla da oklarla olduğu kadar iyi nişan alabiliyormuş."

Wren ellerini masaya vurdu. "Imara'nın bıçakları!"

"Aynen!" diye cevapladı Synové. İkisi bıçakların kalitesi hakkında heyecanla sohbet etmeye başlayıp bizleri unuttu. Imara'yı da konuşmaya dahil ettiler.

Mason bana baktı, saçlarının kalın örgülerine samanlar karışmıştı. Belli ki harabede gizlenirken olmuştu. "Planda yoktu, biliyorum ama..."

"Karşına fırsat çıktığında rahat ve sıcağın keyfini çıkarırsın, öyle değil mi?"

Mason kaşlarını çattı. "Düşündüğün gibi değil..."

"Hadi ama, kardeşim," dedim ve elimi omzuna koydum. "Otur artık. Yaptığın hareket zekiceydi. Eh, yani en azından öyle olduğunu umuyorum. Elimizden geldiğince çok..."

"*Patrei?*" Gelen Judith'ti. Kapıda duruyordu. "Kazi. Kıpırdanıyor. Uykusunda konuşuyor. Sanırım kendine geliyor."

Judith'in sadece bana haber vermiş olmasının önemi yoktu. Herkes arkamdan geldi.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

KAZI

PARMAKLARIMI YENİDEN HİSSEDEBİLİYORDUM. AYAK parmaklarımı da. Üstelik yanmıyorlardı. Ölmüş müydüm, yoksa acımı dindirmek için ilaç mı vermişlerdi? Montegue bu sefer neyi öğrenmek istiyordu? Gözlerimi araladım. Bana yabancı gelen ufak, karanlık bir odadaydım. Pencere yoktu. Beni başka bir hücreye mi atmışlardı? Zihnim hâlâ bulanıyor, ağrıyordu ama gücümün yerine geldiğini, kaslarımın kontrolünü yavaş yavaş geri aldığımı hissedebiliyordum. *Ulu tanrılar, olamaz. İtiraf mı ettim? Onlara bilgi verdiğim için bana panzehir mi verdiler?* Gözlerimi kırpıştırıp görüşümü netleştirmeye çalıştım. Derken ayak sesleri duydum. Telaşlı ayak sesleri. Geri dönüyorlardı. Gözlerimi kapatıp ne yapacağımı düşünmeye çalıştım.

İçlerinden biri öne çıkıp önümde durdu. Üzerime eğildiğinde sıcaklığını hissettim.

"Kazi, beni duyabiliyor musun? Ben Jase. Yanındayım. Her şey yoluna girecek."

Montegue'nun yüzü gözlerimin önünde belirdi. Onun oyunları. Onun kurnazlıkları.

Her şey yoluna girecek ama önce yardımına ihtiyacım var. Lydia ve Nash öldü.

Umut ve dehşet beni bir bıçak gibi kesiyordu. Parmaklarım yanımda duran soğuk ve sert bir şeye tutundu. Ama bu ses. Yoksa...

Gözlerimi açınca karşımda korkunç bir yüz gördüm. Kaşının üzerinde parlayan bir mücevher vardı ve yüzü kıvrımlı bir dövme ile kaplıydı.

Dizlerimi yukarı kaldırdım. Eğer öleceksem, var gücümle savaşarak ölecektim. Bir inleme duyuldu ve ben bana bakan kişiyi yere serip elimdeki kaşığı boğazına dayarken etraftan bir *oof* sesi duyuldu. Altımda acıyla kıvranıyordu.

"Kazi."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Gözleri. Kahverengi, sıcak toprağın rengi.

Sesi.

"Kazi, ben Jase," dedi yine, yüzündeki acı dolu ifade sonunda yok oluyordu.

"*Patrei*'yi bir kaşıkla mı öldüreceksin?" Başımı çevirdim. Bu Wren'di, ellerini beline koymuş bana bakıyordu. "Gerçi eminim bir yolunu bulursun."

Oda insanlarla dolup taşıyordu. Synové, Vairlyn, Titus, Priya ve dahası. Bana bakıyorlardı.

Arkamı dönüp yerde yatan adama baktım.

Jase.

Beni bırakma, Kazi.

Rüya değildi.

Kaşık elimden düştü, ben de dizlerimin üzerine çöküp ona sarıldım, yüzümü boynuna gömdüm. Kollarını bana doladı, ona sarıldığım gibi o da bana sıkı sıkı sarıldı.

Hıçkırıklar duydum. Ama ne benden ne de Jase'ten geliyordu. Adını yüzlerce kez tekrar ettim sanki.

"Yeter artık," dedi Synové, burnunu çekerek. "Biz de isteriz."

Ayağa kalktım. Wren ve Synové hemen yanımda bitti ve bana uzun bir an boyunca sımsıkı sarıldılar. Synové'nin yüzünün de Jase'in yüzündeki dövmelerle kaplı olduğunu gördüm. "Sonra anlatırım," diyerek söz verdi.

Paxton'ı gördüğümde günlerdir içime oturan ağırlık hafifledi. *Başardı.* Paxton öne çıktı, yüzünü buruşturup kolunu bana doladı. Diğer kolunu askıya almışlardı. "Güvendeler," diye sesi titreyerek kulağıma fısıldadı ve hızlıca kenara çekildi. Sıra, Jase'in kapının önüne doluşan ailesiyle yüzleşmekteydi. Donup kaldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Aralarında Gunner'ı görmemiştim ama Priya ve Mason'ı son gördüğümde beni bir kapana düşürüp yakalanmama sebep olmuşlardı.

Jase, gözlerimde bir şey görmüş olmalıydı. Herkese gitmelerini söyledi. "Bize biraz zaman tanıyın," dedi. Belki de kralın eline nasıl düştüğümü öğrenmişti. Belki de az önce ona saldırmamı görünce başımdan geçenleri anlamıştı. Tanrılara şükür elimde kaşıktan başka bir şey yoktu.

Küçük bir dolap büyüklüğündeki odanın kapısı kapandı. Köşede yanan küçük mum dışında karanlıktı. Ayakta durmakta hâlâ zorlanıyordum ama Jase bana mindere oturmam konusunda yardım etti.

"Mahzenin içinde miyiz?" diye sordum

Başını salladı.

Ona uzanıp dövmeli yüzüne ve kaşlarındaki yüzüğe dokundum.

"Bir kostüm," diye açıkladı, ardından bize pusu kurduklarından beri başından geçenleri anlattı. Yerleşkedeki mahzende gücünü toplayıp iyileştiği günleri, benden haber almak için şehre

gidişini, *tembris* ağacından aşağı sarkarak beni kaçırışını. Ölüm meleği sandığım kişi oydu.

Ben de karanlık bir hücrede geçirdiğim ilk günlerden başlayarak son birkaç haftadır yaşadıklarımı anlattım. Ama bundan ziyade Lydia'yla Nash'in ne kadar cesur davrandığını, Jase'e ne kadar inandıklarını anlattım.

"Mezara mı? Korkmadılar mı?"

"Montegue'den daha çok korkuyorlardı. Onları ne için kullandığını anlamışlardı. Onları mezarda saklayınca sırrını ortaya çıkarmış olduysam, üzgünüm. Tek yolu buydu Jase, onları kaçırıp Montegue'nun asla bulamayacağından emin olduğum tek yol buydu. Ailen biliyor mu?"

Başını salladı. "Korkarım her şeyi biliyorlar. Hatta..."

"*Biz mi?* Onlara bizden mi bahsettin?"

"Gunner'ı boğazlarken ağzımdan kaçırmış olabilirim. Böyle olmasını istemediğimizi biliyorum."

Kardeşini boğazlarken mi? Hiç sanmıyordum. İç çektim ve şakaklarımı ovdum. Başım hâlâ ağrıyordu. "Sanırım hiçbir şey planladığımız gibi gitmedi." Elini kaldırıp dudaklarıma götürdüm ve parmaklarını öptüm. Öptükten sonra gülümsedim. "Ama usta hırsızlar bu sayede parmaklarını kaptırmaz. Çatlaklardan içeri sızarlar. Gölgeleri bulurlar. Son planları tamamen mahvolursa yeni bir plan yaparlar."

Bana baktı. Hâlâ olanları sindirmeye çalışıyordu, tıpkı benim gibi. İkimiz de birbirimizi bir daha asla göremeyecek bir duruma gelmeye çok yaklaşmıştık. "Şimdiki planım karımı öpmek. Tanrıların bile buna engel olamayacağından eminim." Bana doğru eğildi ve elini başımın arkasına koydu.

Odanın kapısı sertçe çalındı ve bir ses bize seslendi. "Akşam yemeği vakti, *Patrei*. Size birer tabak getireyim mi?"

Belki tanrılar engel olamazdı ama çorba ve bizi bekleyen aile engel olabilirdi.

"Herkesin yanına gitmeliyiz."

"Emin misin? Eğer yanlarına gitmek istemezsen, bunu anlarım. Ne olduğunu biliyorum, Kazi. Kendini..."

"Eninde sonunda onlarla yüzleşmek zorundayım."

Jase kolunu belime dolayarak beni dışarı çıkardı. Dizlerim hâlâ titriyordu. Zehirlenmiş, üstüne üstlük günlerdir yemek yememiştim, yediysem bile hatırlamıyordum. Mutfağa girdiğimizde odada bir sessizlik oldu ve bütün başlar bize doğru döndü. Bazıları kaşıklarını kenara koydu. Bazıları ne yapacağını bilemez bir halde ayağa kalktı. Oda kalabalıktı. Sadece Jase'in aile fertleri değil, aynı zamanda mahzene saklanan diğer insanlar, evlerden ve tünelden tanıdığım Ballenger çalışanları da buradaydı. Beklediğimden daha bunaltıcıydı. Artık bir rol oynamıyor, onların yanında başka biri gibi davranmıyordum. Kendimi çıplak hissettim. Kim olacağımı bilmiyordum.

"Yemeğinize dönün," dedi Jase onlara. Masaya kadar bana eşlik etti. Bir adam önümüzde durdu, ahırda çalışan seyislerden biriydi. Dizlerinin üzerine çöküp elimi öptü ama sonra bir şey söyleyemeyecek kadar utanmış gözüktü ve oradan uzaklaştı. Onun yerini bir başkası aldı, bu seferki elime sert, örgü bir tılsım koyan bir kadındı. "Duyduğuma göre şeytanın pabucunu ayağına ters giydirmişsin." O kendinden geçmiş bir şekilde başını sallarken başka biri daha öne çıktı

"*Patrei* ve ufaklıkları kurtardınız. Size ne kadar teşekkür etsek az." Yolumuzu kesen herkes benzer dileklerde bulundu. Jase başı-

nı salladı ve her birine teşekkür etti. Bense bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındım. Ben On'dum, gölgelerde saklanan kızdım. Bu şekilde toplum içinde tanınmak bana tehlikeliymiş gibi geliyordu. Yerimize oturmadan önce Vairlyn ayağa kalkıp önümüzü kesti ve beni kollarının arasına aldı. Beni sıkı sıkı tutuyordu, bu sayede ilk defa büyüyen karnını fark ettim. Hamile miydi? Jase bana hikâyenin bu kısmını anlatmayı unutmuştu.

Vairlyn geri çekildi ve yüzümü iki elinin arasına aldı, safir rengi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Kızım."

Bu sözü duyunca zihnimdeki bütün düşünceler uçup gitti ve konuşamadım.

Vairlyn tepkimi anlamış gibiydi. "Ben de Ballenger olarak doğmadım," diye fısıldadı. "Güven bana, zamanla alışırsın."

Bana sarılma sırası şifacıdaydı ama sarılırken parmağını sallayıp beni azarlamayı ihmal etmedi. "Artık köpeklere karışmayacaksın, anladın mı? İki defa yeter."

Başımı salladım. "Bence de yeter," diye cevapladım. "Teşekkür ederim."

Jase nihayet bana bir sandalye çekti ve oturabildim. Wren ve Synové beni inceliyor gibi gözüküyordu. Gördüğüm şey endişe miydi, yoksa onlar da benim gibi rahatsız olmuş ve ben ne yaparsam onu yapmayı mı bekliyordu? Ballenger ailesiyle birlikte yemek masasına son oturuşumuzda yemeklerine huşkanadı koyup onları uyutmuştuk.

Önüme koydukları çorba kâsesine baktım. İçinde intikam olabilir miydi? Ama hayatımı kurtarmışlardı. Hepsi birlikte. Jase böyle söylemişti. Hâlâ inanamıyordum. Çorbaya bir şans verecektim. Odada Gunner'ı göremedim ama Priya ile Mason masanın ucunda oturuyordu. Onlarla göz göze gelmeye dayanamıyordum. Çorba kurtarıcım olacaktı. Çorba ile ne yapacağımı biliyordum,

neyse ki o bana ters ters bakmıyordu. Birdenbire kurt gibi aç olduğumu hissettim. Çok hızlı yememeye çalıştım, Rhea yavaş yememi önermişti. Çorbadan minik yudumlar aldım. Masaya uzun, rahatsızlık verici bir sessizlik çöktü. Herkes yemeğine odaklanmıştı, sonra birdenbire bir sohbet başladı.

"Geyik eti ve pırasa çorbası. Bugünlerde sadece bunu yiyoruz," dedi Titus.

"Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği olarak," diye ekledi Aram.

"Yüce tanrılar, bir tane patates için nelerimi vermezdim," diye inledi Priya.

"Keşke ormanda patates olsaydı, yanında da yaban havucu," diye katıldı Samuel.

"Birkaç günde bir ekmek pişiriyoruz," diye hatırlattı Vairlyn. "Hem hurmaları unuttunuz mu? Bir sürü hurmamız var."

Mason iç çekti. "Hurmaları kim unutabilir ki?"

"Ben hurma severim," dedi Synové.

Mason onu duymazdan geldi.

Judith zil çalar gibi kaşığını şöminenin üzerindeki geniş tencereye vurdu. "Konuşacağınız tek konu bu mu? Çorba mı?"

Mutfak tekrar sessizliğe gömüldü. Yüzeyin hemen altında gezinip duran aramızdaki gizli akıntı taşmak üzereydi. Priya ayağa kalktı, tereddüt ederek bir an için bekledi. Çenesini eğip bakışlarını indirdi, ardından nihayet gözlerini kaldırıp bana baktı. "Doğrusunu istersen bazılarımız ne diyeceğini bilemiyor. Teşekkür etmek yetmiyor. Özür dilemek yetmiyor. Sana yaptıklarımdan dolayı duyduğum pişmanlığı öleceğim güne kadar taşıyacağım. Jase'i sevdiğini söylediğinde..." Sesi titredi, gözlerini kapatıp bana baktı. Konuşmaya devam edecek gücü bulmaya çalışırmış gibi başını salladı, ardından gözlerini açıp devam etti. "Onu sevdiğini söylediğinde, anladım. Doğruyu söylediğini anladım. Hiç değilse seni dinleme-

liydim ama duymak istemedim. Senin de Jase gibi acı çekmeni istedim, sanki bu işleri düzeltebilirmiş gibi. Yanılmışım."

Ondan ne özür ne de teşekkür duymak istiyordum. Tek istediğim konuşmayı bırakmasıydı. "Eğer birinin Jase'i öldürdüğünü düşünseydim ben de aynı tepkiyi verirdim," dedim.

Başını salladı. "Hayır. Vermezdin, vermedin zaten. Başından geçenleri öğrendim. Paxton, Jase'in öldüğünü söylediğinde kralı öldürüp oradan kaçabilirdin ama kaçmadın. Lydia ve Nash için. Jase'e ailesini koruyacağına dair yemin ettiğin için. Onları kurtarmak, senin için anlık bir intikamdan daha önemliydi. Seni o ağın içine düşürdüğümde istediğim tek şey buydu. İntikam istiyordum, bizimle paylaşmaya çalıştığın gerçekleri değil."

Mason başını iyice eğip çorbasına baktı. Başını salladı. "Ben de," dedi. Uzun, yavaş bir nefes aldıktan sonra gözlerini kaldırıp bana baktı. "Özür dilerim, Kazi. Bu yeterli değil, biliyorum ama yine de özür dilerim. Bütün bu çılgınlık yüzünden zaten bir kız kardeşimi kaybettim, az kalsın benim yüzümden bir kız kardeşimi daha kaybedecektim. Gerçek bir Ballenger olan kız kardeşimi."

Masanın altına saklanıp yerin dibine girmek istiyordum. Aileler böyle mi yapardı? Koca bir oda dolusu insanın önünde içlerinden geçeni ortaya dökerler miydi? İtirafları beni hassas yerimden etkilemişti. Bu tür konuşmaları nasıl yapacağımı bilmiyordum. Jase ile her şeyi paylaşmayı bile daha yeni öğreniyordum, şimdiyse diğerleriyle de paylaşmam mı gerekecekti?

Jase masanın altından elini uzatıp bana güven vermek için bacağımı sıktı.

"Hatanızı fark ettiğinizde düzeltmek için elinizden geleni yaptınız," diye cevapladım. "Sanırım hepimizin elinden bu kadarı gelir. Hatalarımızı düzeltmek."

Mason'a, ardından Priya'ya baktım. Birkaç gündür yaşadığım

dehşet ve acı zihnimde hâlâ capcanlıydı. Beni kurtarmak için hayatlarını riske atmışlardı. Bunun için onlara minnettardım. Hâlâ anlayamadığım birçok duyguyu aynı anda hissediyordum ve anlaşılan herkes her şeyi yoluna sokacak bir şeyler söylememi bekliyordu. *Söyle bana, söyle bana, artık söyle bana.* Montegue'nun emirleri, iğneleyici sözleri hâlâ zihnimde çınlıyor, üzerimde gezdirdiği ellerini ve boynuma dolanmış zincirin ağırlığını hissedebiliyordum. Kâbuslarımdan daha yeni uyanmıştım. Sohbetin konusunu değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Hokkabazlık yapmanın. Bu benim uzmanlık alanımdı ama şimdi nasıl yapıldığını unutmuştum. Göğsümü titreten derin bir nefes aldım.

Paxton birdenbire parmağını kaldırdı, her zaman yaptığı sinir bozucu hareketi yapıp parmağını havada salladı. "Söylesene Jase, duyduğuma göre üç tane karın varmış, bu doğru mu? Bize biraz anlatsana."

Bütün dikkatler benden çekilip Jase'e çevrildi, ciğerlerime tekrar hava doldu.

Masanın etrafında yepyeni bir sohbet alevlendi, Paxton bana kurnazca göz kırptı.

Tam ihtiyacım olan şeydi. Kendimi toparlayıp nefes alabileceğim, kim olduğumu ve hâlâ yapmam gereken işler olduğunu hatırlayabileceğim bir an.

Mağaranın girişine giden mahzen tünelinden geçtim. Gunner'ın nerede olduğunu sorduğumda Jase, yemek tabağını alıp kapının yanındaki girintide oturduğunu söyledi. Gunner, orada olmazsa daha rahat edeceğimi düşünmüştü. Haksız sayılmazdı ama şimdi onunla konuşmalıydım.

Bizi Tor Kalesi'nden ayıran devasa kapıya yaslanmış oturuyor-

du, yanına yürürken beni izledi. Kucağında koyu kırmızı bir adak yanıyordu ve ağzı açık kalmıştı. Gerçeği bilmesem, onun sarhoş olduğunu sanacaktım. Yanına gelip önünde durunca adağı kenara koyup ayağa kalktı. Gözlerini kısarak bana bakıyordu. "Beni öldürmeye mi geldin?" diye sordu.

"Ne komik, seninle yalnız konuşmak istediğimi söyleyince Jase de aynı tepkiyi vermişti."

"Ne yaptığımı öğrendiğinde Jase az kalsın beni öldürüyordu." Boğazını temizledi ve dümdüz beni izledi. "Öldürsen seni suçlamazdım."

"İnan bana, seni öldürmeyi birçok kez düşündüm, Gunner. Ama düşündüğün sebepten ötürü değil."

"Sebebin iyisi kötüsü olmaz."

"Ama bu sebebi duymak isteyeceksin. Bana yaptığın kötülükler içerisinde en kötüsünü aylar önce yaptın. Hayatımda atlatamadığım bazı şeyler yaşadım. Belki de asla atlatamayacağım. Güçlü ve zeki davranan, zorlu eğitimim sayesinde her şeyin üstesinden gelen bir Rahtan şövalyesi için bu zayıflık içimi kemiriyor. Sense bu zayıflığın ne olduğunu anlamıştın."

Ona doğru bir adım attım. "Beni bir okla yere indirebilirdin. Yüzlerce farklı tepki verebilirdin ama bunun yerine ne yaptığını bile bile Zane'i önümde salladın. Bir an için çocukken yaşadığım o korkunç gecenin dehşetini bana tekrar yaşattın. İşte olduğum kişi bu. Annesini arayan, dehşete düşmüş küçük bir kız. Bunun için seni öldürmem gerekir. Altı yaşındaydım, Gunner. *Altı.*"

"Ben böyle..."

"Sakın. Sakın bilmediğini söyleme. O anda bir şifacı kadar kesin yaralar açtın. Bana ne yaptığını tam olarak biliyordun."

Kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Bir de yetmezmiş gibi beni daha çok dehşete düşürsün diye onu serbest bıraktın. Hiç düşündün mü..."

"Onu ben serbest bırakmadım. Elimden kaçması bir kazaydı. Gecenin karanlığında kaçıp gitmiş. Hepimiz seni takip etmek için acele ediyorduk ve hücresinin kapısını iyi kilitleyemedik. Depodan kaçtı ve kayıplara karıştı. Bunu bahane olsun diye söylemiyorum. Ne yaparsam yapayım ne söylersem söyleyeyim beni affetmeyeceğini biliyorum..."

"Yanılıyorsun. Yapabileceğin bir şey var. Eğer *tek bir soruya* dürüstçe cevap verirsen bu olayı arkamızda bırakmak, Jase'in hatırına seni affetmek için elimden geleni yaparım."

"Sana karşı her zaman dürüst olurum... ister affet ister affetme."

"Belgeler. Phineas'ın odasındaki belgeler. Neredeler?"

"Belge mi? Belge falan yoktu."

Gunner bir şeyler bulma umuduyla atölyenin küllerini karıştırdıklarını söyledi, sonra alimlerin odalarına da bakmışlardı ama bir şey bulamamışlardı.

"Aramana kim yardım etti?"

"Priya, Titus ve Samuel." Eliyle ensesini ovdu. "Tiago, Mason. Sanırım bu kadar."

"Acaba içlerinden biri..."

"Hayır. Kimse bir şey almadı."

Biri almıştı. Belgeler kendi kendilerine kaybolmazdı ve Phineas'ı kaçırdığımız gece bir tomar kâğıt gördüğümü bal gibi hatırlıyordum. Kral da belgelerin varlığından haberdardı. "Pekâlâ. dedim. "Ama diğerleriyle gidip arasam bir şey demezsin, değil mi?"

"Git bak," diye cevapladı.

Birbirimize baktık. İkimizin gözlerinin ardında da aynı soru gizliydi: Geçmişi arkamızda bırakabilir miydik?

Belki de cevabını ikimiz de biliyorduk: Artık bir aileydik. Başka seçeneğimiz var mıydı?

Birlikte mutfağa yürüdük.

Artık kırk dört kişiyiz. Ailemiz büyümeye devam ediyor. Dün üç çocuk daha aramıza katıldı. Onları harabelerin arasında dolaşırken bulduk. Korkuyorlardı ama Greyson onlara yiyecek verdi. Aaron Ballenger beni ormanda tek başıma gezerken bulduğunda, o da bana yiyecek vermişti. Artık o korkmuş kız değilim. Değiştim. Greyson da öyle. Bana farklı bir gözle baktığını görüyorum. Ben de ona farklı gözle bakıyorum ve içimde beliren bu anlaşılmaz duygulara hayret ediyorum.

Aklımda çok soru var ama sorabileceğim kimse yok.

Benden yaşça büyük olan herkes öldü.

- Miandre, 22

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

JASE

ELİMİZDEKİ MALZEMELER YAVAŞ YAVAŞ HAYALİNİ kurduğumuz o göz kamaştırıcı cephaneye benzemeye başlıyordu. Kervanları yağmacılardan korumaya yeter de artardı. Masaya dokuz tane tüfek dizilmişti, yanlarına da cephaneler koyulmuştu. Yirmi sekiz tane vardı, bu da demek oluyordu ki yüz on iki atış hakkımız vardı. Bu büyük bir hasar ve ateş gücü demekti.

Ama yeterli değildi.

Paxton hevesimizi kırmakta gecikmedi. "Kralın cephaneyle dolu bir deposu var, binlerce atış gücünde, üstelik iki yüz tane mancınığı ve bu silahların her birini taşıyacak kadar çok askeri var. Şehri korumak için fazla asker kullanmamasının sebebi, kullanmak istememesi. İşgali başlattığı ilk gün gösteri yaptı, her yeri patlattı ve işe yaradı. Artık herkes gücüne saygı duyuyor."

"Yani korkuyor demek istiyorsun." Cephaneliğimize baktım. Ellerimle sandalyenin arkasını sıkıca kavradım. "O halde biz de

daha fazla cephane buluruz," dedim. "Kendi gösterimizi yapmaya yetecek kadar cephane buluruz. Cephaneyi nerede tutuyor?"

Bütün bu olaylar olduğundan beri Paxton da bu soruya cevap bulmaya çalışıyordu. Kral ve Banques cephaneliğin yerini sır gibi saklıyordu. Arenada bir yerlerdeydi, bu kadarını biliyordu. Kazi, Paxton'a yetmiş iki numaralı depoya bakmasını söylemişti. Bu sayıyı kraldan çaldığı bir kâğıt parçasının üzerinde görmüştü. Ama Paxton'ın oraya gitmeye fırsatı olmamıştı.

"Yetmiş ikinci depo üçüncü sıranın sonunda. Gece gideriz, otlaktan geçip arkadan dolanabiliriz," diye önerdi Priya.

"Oraya ulaşmak bir yana," diye karşı çıktım. "Binlerce kilo cephaneyi nasıl dışarı taşıyacağız? Arenaya gidip duruma baktım, orası muhafızlarla kaynıyor. Kulelerde nöbet tutan daha fazla asker var. Her şeyi görüyorlar."

"O halde dışarı çıkarmayız," dedi Aram. "Depoyu işgal edip kimsenin girmesine izin vermeyiz. Orayı savunmaya yetecek kadar silahımız var. Eğer depo ellerinden giderse güçlerini kaybederler."

"Sonra da seni havaya uçururlar, buzhanede yaptığımız gibi," dedi Mason. "Ellerinde bunu yapmaya yetecek kadar dolu tüfek var."

"Ya da cephaneleri biz havaya uçururuz," diye önerdim. "O durumda adil bir savaş olur."

"Adil mi? Elinde beş yüz eğitimli asker var," dedi Paxton.

"Paralı askerler," diye düzelttim. "Sadakatleri dolu bir para kesesine bakıyor. Bizim tarafımızda ise evlerini geri almaya hazır Cehennem Ağzı sakinleri var."

"Yapabiliriz," dedi Judith. Tiago ile diğerleri hevesli bir şekilde ona katıldı.

Aram ve Titus'un odadakilere baktığını, mahzende toplanan

çeşit çeşit insanları tartıp biçtiğini gördüm. Tiago gibi birkaçı sakatlanmıştı. Paxton'ın kolu dikişleri patlamasın diye askıdaydı. Bunu yapmaya istekli olabilirlerdi ama içten içe dövüşme kabiliyetlerini sorguluyordum.

"Şehirde seve seve yanımızda savaşacak başka insanlar var," dedi Aleski, düşüncelerimi okumuşçasına.

"Hem de yüzlercesi," diyerek onayladı Imara. "Onları toparlamak çok zaman almaz. İster kılıç olsun ister sopa, isterse çapa, hepsi bir tür silah taşıyor. Biz..."

"Jase?"

Arkamı döndüğümde Gunner'ın Kazi'yi kucağında taşıyarak yanımıza geldiğini gördüm. Kazi kollarında hareketsiz yatıyordu. Koşarak yanına gidip onu kollarıma aldım. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey yapmadım, yemin ederim. Tünelde yürüyorduk, birdenbire gözleri geriye devrildi. Ben de onu tuttum."

Şifacı hızla yanımıza gelip Kazi'nin başını, sonra da kolunu muayene etti.

"Sorun nedir?" diye sordum, nefes aldığından emin olmaya çalışarak.

"Şşşt, *Patrei*." Nabzı normal. Sadece yorgunluktan ve açlıktan bayılmış. Bu birkaç gün içinde başına ne geldi bilmiyorum ama uykusunu almadığına yemin edebilirim. Ashti'nin acısı insanı içten içe kemirir. Dinlenmeye ihtiyacı var. Hepsi bu."

Bazı günler uyumayacaksın, Jase.

Bazı günler yemek yiyemeyeceksin.

Bazı günler, dünya bir günlüğüne dursun isteyeceksin.

İşte bu da böyle bir andı.

Bütün gece tavana bakıp durmuştum, tabii Kazi'ye bakmadığım zamanlarda. Huzurla uyuyordu, yüzünde sakin bir ifade vardı. *Dinlenmeye ihtiyacı var. Hepsi bu.* Son birkaç günde başına ne gelmişti? Bütün yorgunluğuma rağmen kafama takılan bu soru yüzünden uyuyamıyordum. Bana başından geçenlerin sadece ufak bir kısmını anlattığını biliyordum. Zane hakkında soru sorduğumda başını sallamıştı ve gözlerinin tekrar korkuyla dolduğunu görmüştüm. Zane hâlâ geçmişini ele geçirmiş durumdaydı ama artık gerçeği biliyordu ve durumu kendi lehine çevirmek için Kazi'nin yarasını deşmişti. Annesi hakkında yalanlar atıp onu tehdit ettiğini söylemişti.

Montegue'yu sorduğumda onun gözünü iktidar hırsı bürümüş bir canavar olduğunu söylemiş ve ardından *İktidar aşkı dışında sana kafayı takmış durumda, Jase. Siz çocukken tanıştığınız gün hakkında hiçbir detayı unutmamış* diye eklemişti. Sanırım artık hislerimiz karşılıklıydı ama ben kafayı başka bir şekilde takmıştım. Son buluşmamız ilgimi daha çok çekiyordu, bu buluşmayı yakın zamanda gerçekleştirmeyi umuyordum. Kazi, onun damarına bastığını, bir hayvan gibi boynuna bir zincir taktığını anlattı. Yaşadığı bazı olayları dile bile getiremiyordu. *Sonra,* dedi. *Söz veriyorum.* Ama gözlerindeki acıyı aklımdan çıkaramıyordum. Montegue'yu öldürmek istiyordum. Yapmak istediğim tek şey buydu. Ama yapmam gereken başka işler de vardı. Buradaki herkesi hayatta tutmak gibi.

Yüzlerce parçaya bölüneceksin... Her şeyden önce bir ailen, tarihin, koruman gereken bir şehrin olduğunu unutma. Bu senin hem mirasın hem de görevin. Eğer Patrei olmak kolay olsaydı, bu işi başkasına verirdim.

Yan dönüp bir kez daha Kazi'ye baktım. O anda yapmak istediğim tek görev, Kazi'nin kocası olmaktı. İyi bir koca. Doğru kararlar veren bir koca. Babama nasıl iyi bir koca olacağımı sorma

fırsatım olmamıştı. Ölüm döşeğinin yanında dururken böyle bir soru sormak aklımın ucundan bile geçmemişti. Şimdiyse sorduğum sorulardan bazıları gözüme o kadar da önemli gelmiyordu. Ama anneme soracak fırsatım vardı, soracaktım da. Onların iyi bir evliliği olmuştu. Birbirilerini ne kadar sevdiklerini çocuklarından saklamazlardı. Onları merdivenlerde, mutfakta, bahçede tutkulu bir şekilde sarılırken yakalardık. Priya gözlerini devirir, *Şunu yapmayı ne zaman bırakacaklar?* diye sorardı. Belki de bu işin sırrı buydu. Bütün zorluklara, kayıplara, mücadeleye rağmen babam öldüğü güne kadar anneme aşıktı.

Şimdiyse hiç göremeyeceği bir bebeği olacaktı. Yeni kız ya da erkek kardeşimizin onun anısını yaşatması bize bağlıydı.

Annem Priya ile çalışma odasında kalmak konusunda ısrarcı olmuştu, böylece küçük oda ben ve Kazi'ye kalmıştı. Herkesi yemek ikram etmek için bile olsa kapıyı çalıp içeri gelmemeleri konusunda uyarmıştım. Kazi gözlerini açtığında dışarı çıkacaktık, öncesinde değil. O uyurken ben de yüzümü yıkadım. Temizlenmek için kullandığım bez kovadaki suyu koyu çamurlu bir mavi rengine çevirdi, sonra da kaşımdaki yüzüğü Jurga'ya vermek üzere dikkatle çıkardım. Kazi'nin uyandığında bir kez daha yabancı bir yüzle karşılaşmasını istemiyordum. Kolumu beline koydum, onu kendime doğru çektim. Gözkapaklarım nihayet yavaş yavaş kapanıyordu. Bedeni sıcacıktı. Kendimi derin bir uykuya dalarken buldum. Ne kadar uzun zaman uyuduğumu bilmiyorum ama göğsümde bir ağırlık hissedince uyandım.

"*Kisav ve, ra tazerem.*" Öp beni, kocacığım.

Sıcacık ellerini saçlarımda gezdirdi. Tırnakları elmacık kemiğime değiyordu.

Gözlerimi açtım. Kazi bakışlarını indirmiş bana bakıyor, yüzü mumun loş ışığında parlıyordu.

"Uyanmışsın," diye fısıldadım. "Uykunu almalısın."

"Saatlerdir uyuyorum. Sen de öyle. Artık uyumak istemiyorum." Kaşları endişeyle çatıldı. "Bunun bir rüya olmadığını anlamak istiyorum. Gerçek olduğunu anlamak istiyorum."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, dudakları neredeyse dudaklarıma değiyordu.

"Gerçek," diye fısıldadım. Yanağıma ıslak bir şeyin değdiğini hissettim. Elimi kaldırıp parmağımla gözümün altını sildim. "Kazi, her şey yolunda. Söz veriyorum, bunlar gerçek."

Yan dönüp onu altıma aldım. "Mahzendesin. Benim yanımda, kollarımın arasındasın. Birlikteyiz ve ne olursa olsun birlikte kalacağız."

Gözleri mum ışığında parlıyordu, başka yere bakmaya korkuyormuşçasına gözlerini benden ayırmıyordu.

"Öp beni, Jase. Sarıl bana. Fısılda bana. Dokun bana."

Gömleğimi pantolonumdan dışarı çıkardı, bense geriye yaslanıp dizlerimle bacaklarının üzerine çıktım. Gömleğimi başımın üzerinden çıkardım. Sırada onun gömleği vardı. Onu öptüm. Ona sarıldım. Ona fısıldadım. Ona dokundum.

Korkusunu anlıyordum.

Sanki ilk sefermiş gibi birbirimize kenetlendik.

Dudaklarım teninde dolanıyor, omuzlarını, boynunu, göğsünün ortasındaki ufak boşluğu takip ediyordu. Sıcak dokunuşlarının, fısıltılarının, kesik kesik çıkan nefesinin, her yanının tadını çıkardım. Ardından dudaklarım tekrar yukarı tırmanarak onunkiyle buluştu. Onu kendime doğru çektim, nefesim göğsümde titredi. Teninin kokusu derinlerime işliyordu, nefeslerini şakaklarımda hissediyordum. Onunkine değen dudaklarım titrediğinde beni daha da yakına çekti ve fısıldadı: "Seni seviyorum, Jase Ballenger, bütün hayatım boyunca seveceğim."

Yan yana uzandık, enerjimiz tükenmişti. Kazi başını omzuma koymuştu, parmaklarıyla göğsümde daireler çiziyordu. Son birkaç günde olanlar hakkında konuşmadık. Tam aksine ilk tanıştığımız zaman ormanda geçirdiğimiz günlerden konuştuk. İçimden bir ses onu tüketecek değil, içini umutla dolduracak anılardan konuşmaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Belki benim ihtiyacım olan da buydu. Ne için savaştığımı hatırlayıp o iskelet kuş gökten düştüğünden beri hissetmediğim bir huzur hissettim. Konuştuk. Tartıştık. Andık. Güldük. Ayrı düştüğümüzden beri ilk kez gülüyordum.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Önceki gece fena çuvalladım, öyle değil mi? Seninki gibi bir ailenin kızı ya da kardeşi olmayı bilmiyorum, Jase. Ne söyleyeceğimi ne yapacağımı hiç bilemiyorum."

"Kimse kendin dışında kimse olmanı beklemiyor, üstelik şu anda herkes bir kahraman olduğunu düşünüyor. Yerinde olsam bunun tadını çıkarırdım."

Kazi iç çekti. "Masadaki durum tuhaftı. Siz çarkları iç içe geçmiş bir makine gibisiniz, bense hiçbir yere uymayan bozuk çarkım."

"Hepimizin birbirine benzediğini mi sanıyorsun? Ben Gunner'dan farklıyım, o da Priya'dan, Priya da Mason'dan. Biz bir aileyiz. Hepsi bu, Kazi. Birlikte büyüyen bir aile. Aramızdaki dikişleri ve boşlukları görmüyor olabilirsin ama bu orada olmadıkları anlamına gelmez. Tıpkı sen, Wren ve Synové'nin olduğu gibi. Biz sadece daha kalabalığız. Haliyle çoğu şeyi kamufle edebiliyoruz."

"Ama birlikte yaşadığınız bir geçmişiniz var."

"Geçmişimiz kendi içimizde kim olduğumuzu ya da senin buna nasıl uyduğunu değiştirmiyor. Aile dediğin, belli bir sayıda parçası olan bir yapboz değildir. Daha çok bir kuyuya benzer, ne kadar doluysa o kadar iyidir."

"Tabii biri kovaları çalarsa başka. Onlara söyledin, değil mi?"

Hırsız olduğunu.

Nasıl anladı bilmiyorum ama Kazi en ufak bir bakışın altında yatanı bile anlayabiliyordu.

İç çektim. "Senden saklamak istemezdim, Kazi. Yemin ederim. Sadece o kadar çok şey oldu ki..."

"Biliyorum, Jase. Biliyorum. Birbirimize anlatacak çok şeyimiz var."

"Onlara söylediğimde gözlerini bile kırpmadılar."

Söylediğime pişman oldum. *Gözlerini bile kırpmadılar*, pek de destekleyici bir ifade sayılmazdı. "Onlara henüz elçi olduğunu söylemedim. Hâlâ bu var?"

Kazi'nin dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. "Tanrıya şükür küçük sürprizler var."

Küçük mağaramızdan çıktığımızda saat düşündüğümden daha geçti. Mahzende pencere olmadığı için gündüz mü gece mi olduğunu seçmek zordu, bu yüzden insanlar günün bir kısmını serada geçiriyordu. Mağaranın tepesinden gelen ışık bugünlerde herkese bir tür düzen ve huzur hissi veriyordu.

Kazi, Wren ve Synové ile mutfağın bir köşesine oturmuş, derin bir sohbete dalmışken bir yandan da kahvaltısını yapıyordu. Şaşırtıcı değildi ama önündeki tabakta geyik eti ve pırasa çorbası vardı. Etin kokusu havaya, duvarlara, herkesin üzerindeki kıyafetlere işlemişti. Artık terimiz bile geyik eti ve pırasa çorbası gibi kokuyordu.

Kazi ile dışarı çıkar çıkmaz, Mason kimseye fark ettirmeden bana sinyal göndermişti. Konuşmamız gerekiyordu. Özel olarak. Onunla, Priya ve Gunner'la depo odasında buluştum.

Priya çuvallardan birini açtı. İçeri doğru çöken çuvalın içinde yalnızca bir avuç buğday kalmıştı. "Elimizde başka kalmadı."

Daha da kötüsü, üçü bu sabah ava çıkmıştı ve çıktıkları anda şelalenin içine saklanmaları gerekmişti çünkü dağ asker kaynıyordu.

"Devriyeler yakında vazgeçmezse sırada keçi var. Her gün sadece birkaç bardak süt veriyor ama onu çocuklar arasında paylaştırıyoruz," dedi Mason.

Gunner başını salladı. "Askerler vazgeçmeyecek. Ben, Wren, Paxton ve Priya yakınlardaki koca bir birliği öldürdük. Dün Kazi'yi kaçırdığımızdan bahsetmiyorum bile. Dışarıdakilerin kuduz kurtlardan farkı kalmadı ve hepimizin derisini yüzmek istiyorlar."

Onları yöneten kişi Montegue'ydu, baş kuduz kurt oydu ve şimdiye ağzından köpükler çıkıyor olmalıydı. Kazi'yi kurtaranın ben olduğumu anlamış mıydı? Anladığını sanmıyordum. Gök geçidinde geçirdiğim birkaç saniye boyunca kalkanının arkasına saklanmış, bütün cesaretini halkın önüne sermişti. Şimdiyse bunu telafi etmek için dövünüyordu.

"Keçiyi kesmeyin. Henüz olmaz," dedim. "Dışarı çıktığımızda..."

Birdenbire depodaki raflar titredi.

Yer sallandı.

Duvarlar kıpırdandı.

Tavandan tozlar döküldü.

Bağrışmalar duydum.

Çocuklar çığlık atıyordu.

"*O neydi öyle?*" diye sordu Gunner yüksek sesle.

Mutfağa geri döndük. Neredeyse herkes ayağa fırlamış, etrafa bakınıyordu. Diğerleri de içeri gelmişti. Titus, Aleski, annem ve Samuel. Sarsıntı geldiği gibi bitmişti, derken yer yine sallandı.

"Cehennemdeki iblisler," dedi Paxton. "Mağarayı patlatacak."

"Patlatacağını söylemişti," diye araya girdi Kazi. "Bize ulaşmak için dağı yerle bir edecek." Şimdiye dek patlatmamış olmasının tek sebebinin içeride olduğunu düşündüğü önemli belgeler olduğunu söyledi.

"Belge mi?" diye sordu annem. "Ne belgesi?"

"Phineas'ın yarattığı bir formülün yazdığı belgeler. Belgeler buradaki birinin elindeyse, şimdi kendini gösterse iyi olur."

Uğultular duyuldu, kafa karışıklığı oldu ama kimse belgeler hakkında bir şey bilmiyordu ve bu kadar dar bir alanda, bir şeyleri gizlemek imkânsızdı.

Yeni bir sarsıntıyla yer sallandı.

Paxton tısladı. "Artık istediği belgeler değil. Sadece bizi öldürmek istiyor."

"Buradan çıkmalıyız," dedi Gunner.

"Çıkıp nereye gideceğiz?" diye sordu Mason, ellerini havaya atarak. "Dağın arka kapısından çıkıp devriye gezen askerlerin ortasına mı gidelim?"

"O aşağılık adam tam da bunu bekliyor," diye hırıldandı Synové.

"Olmaz," dedim. "Şimdilik kimse yerinden kıpırdamasın." Aramızda bu kadar yaralı ve güçsüz varken bir şansımız olmadığını biliyordum. Annem yavaş hareket ediyordu, Tiago ise bırakın gerekince koşmayı, sakat bacağıyla mağaranın dik yollarında dahi yürüyemezdi. Devriyeler onları teker teker avlardı, üstelik revirde Dolise Teyze gibi hiç kıpırdayamayan insanlar da vardı. Onları öylece geride bırakamazdık. "Aramızda sağlam granitten devasa bir dağ var," dedim, onları yatıştırmaya çalışarak. İşin gerçeği şuydu ki, zamanımızın tükendiğini bilmiyordum. Yiyeceğimizin tükendiği kesindi. Artık bir seçeneğimiz kalmayacaktı. Eli-

mizde dokuz tane tüfek vardı. Dokuz tanemiz arenayı basabilirdi. En azından birimiz depoyu havaya uçurmayı başarırdı. Cephane olmadan, kral güçsüz kalırdı. "Arenaya gidip cephaneyi yok etmek zorundayız. Bugün."

"Bugün."

"Ben giderim!"

"Evet, artık bu savaşı adil hale getirme vakti geldi."

Herkes mırıldanarak bu fikre katıldı.

Kazi hariç herkes.

"Hayır," dedi. Ayağa kalkıp bir şey hatırlamaya çalışırmış gibi başını ovdu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Birkaç adım atarak düşünmeye devam etti, nihayet başını iki yana salladı. "Cephane artık arenada değil. Tor Kalesi'ne götürdüler."

"Sen neyden bahsediyorsun?" Odada soru üstüne soru duyuldu. Paxton'ın bile soruları vardı. Bu onun için de yeni bir haberdi.

"Yerin altında," diye ekledi Kazi. "Yerin altında bir yerlerde. Burada."

Çalışma odasında, kapalı kapılar ardında tekrar buluştuk.

Kraldan kaçarken Kazi, Zane'in Tor Kalesi'nin arkasındaki yolda vakitsiz bir sevkiyat yaptığını görmüştü, üstelik yanında silahlı bir eşlikçi vardı. Durup inceleyecek vakti olmamıştı çünkü o esnada canını kurtarmak için kaçıyordu. Ama yakalandıktan sonra, acı içinde zehirle boğuşurken kralın Zane'e son iki sevkiyatı arenadan götürmesini söylediğini işitmişti. Arenada sakladıkları şey her neyse, orada saklamak çok tehlikeliydi.

Yolda gördüğümüz, etrafında askerler olan samanla dolu iki kervanı hatırladım. Şimdi parçalar yerine oturmuştu.

Ne yazık ki, bu her şeyi değiştirirdi.

Arenanın arkasındaki yetmiş ikinci depoyu güpegündüz havaya uçurmak riskliydi, hatta diğer bütün depoları moloza çevirecek bir intihar görevine dönüşmesi işten bile değildi. Ama Tor Kalesi'nin altındaki cephaneliği uçurursak kralın tam olarak yapmak istediğini daha hızlı bir şekilde başarmış olurduk, mahzen yok olurdu. Cephaneleri bulmaksa ayrı bir sorundu. Her evin altında ve arazideki diğer binalarda geniş kilerler vardı. Ahırların altında başka depolar da bulunuyordu. Üstelik buzhanenin büyük bir kısmı yerin altındaydı. Buna Greyson Tüneli ve tünelden budaklanan tünelcikler ekleniyordu, mahzene çıkan tünel de bunlardan biriydi. Artık arayacak tek değil, bir sürü yer vardı.

Paxton öne eğildi ve eline hava üfledi. "Korumaya değer bir depo varsa, Tor Kalesi'nde artık sadece küçük bir asker taburu olmayacaklar. Her yere yayılacaklar."

"Zaten hepimiz güpegündüz öylece içeri girip arama yapamayız," dedi Gunner.

"Geceyi bekleyip meşale de yakamayız," diye ekledi Aram.

Odada daha yüksek sesli bir patlama duyuldu. Aramızda duran masaya tavandan tozlar döküldü. Artık geceyi beklemek gibi bir seçeneğimiz yoktu.

"*Lanet olsun!*" Priya burnunun ucunu ovdu, ardından çılgınca tozları silmeye başladı.

Kazi boğazını temizledi. "Tor Kalesi'ne gündüz vakti elini kolunu sallayarak girebilecek biri var."

Masanın karşısında oturan Kazi'ye baktım. Şimdiye dek sessiz kalmıştı, kurnaz bir sessizlikti, sanki aklından bilmece buluyordu. Artık bulmaya çalıştığı bilmecenin ne olduğunu anlamıştım.

"Hayır," dedim.

"Ama..."

"Olmaz!" dedim sertçe. "Rhea da asla izin vermez. Sen daha yeni..."

Kazi ayağa kalktı. "Dinle beni, *Patrei*. Ben de artık bu ailenin bir parçasıyım ve evet diyorum."

Masadakiler kaşlarını kaldırıp bize baktı.

Synové kaşlarını çattı. "O haklı, *Patrei*."

"Kendisi aynı zamanda bir Rahtan, bunu asla unutma," diye ekledi Wren.

"Unutmadan ekleyeyim," diye devam etti Kazi. "Buraların elçisi benim ve elçinin sözü *Patrei*'den daha çok geçer." Ellerini beline koydu. "İşte! Artık herkes her şeyi öğrendi."

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

KAZI

JASE TÜNELİN SONUNDA DURMUŞ, ELİNİ MAHZENİN pürüzsüz çelik kapısına sürüyor, sanki bir kusur bulmaya çalışıyordu. Kapının ne kadar kusursuz olduğunu ilk kez o anda fark ettim. Hâlâ parlıyordu, üzerinde bir çizik bile yoktu ama yüzyıllardır duruyordu. Jase bir kabanın, çok eski bir kabanın dikişlerinin işçiliğini inceleyen bir terzi gibi elini pencerenin çerçevesinin granit taşla birleştiği menteşelerde gezdirdi. Parmakları durduğu yerde oyalandı. Omuzlarındaki ağırlığı görebiliyordum. Korumak. Bu, onun kanında vardı.

Yer bir kez daha sarsıldı. Montegue'yu dağın tepesinde durmuş, atış emirlerini verirken hayal ettim. Benim asıldığımı görme zevkini elinden almışlardı.

"Gitmeliyiz, Jase," dedim. Tor Kalesi kapının hemen ardında olsa da bizim yolumuz çok daha uzundu.

Elini saçlarında gezdirdi ve döndü, gözleri benimkilerle buluştu. Başını salladı. Aklından ne geçtiğini biliyordum. *Dayanmak*

zorunda. Kadimler burayı dayanması için inşa etti. Ama bu antika mahzen kapısı, yıldızların sihri ve kralın öfkesine dayanabilecek miydi? Jase bizi, patlayıcıların tutulduğu yere bağlı olarak onları havaya uçurmanın Tor Kalesi'ni yerle bir etmek anlamına gelebileceği konusunda uyarmıştı. *Geriye hiçbir şey kalmayabilir.*

Hiçbir şey. Bir hanedanlık. Bir miras. Sessizlik sersemleticiydi. *Başka seçeneğimiz var mı?* demişti nihayet Vairlyn. Tozlar etrafta uçuşuyordu, kiler bomboştu ve kral gittikçe yaklaşıyordu. Aile anlaşmaya vardı ve bir tartışmaya başladı, herkes daireler çizerek çabuk bir çözüm aradı çünkü etrafımızda gürleyip duran sarsıntılardan artık fazla vaktimiz kalmadığımız barizdi. En son zor kararı vermek *Patrei*'ye bırakılmıştı, bu üzerine alması gereken devasa bir yüktü ama yüz ifadesinden bir şey belli olmuyordu. Başka bir şansımız olmadığını söyledi. Tek çaremiz cephaneyi kralın elinden almaktı.

"Atları mağaradan çıkarıp buraya getirin," dedi Jase, Titus'a. "Orası onlar için güvenli değil."

Titus gözlerini fal taşı gibi açarak ona baktı. "Atları buraya mı getirelim?"

"Yer açın," diye cevapladı Jase sakince.

Sonra da Paxton'ın onlara eşlik etmek için ettiği ısrarları bastırdı. Paxton ise şimdiden alçısını çıkarmaya çalışıyordu. "Olmaz," dedi Jase. "Sana sonra ihtiyacım olacak, kuzen. Bu kez değil."

Cevabı kesindi ama Jase'in *kuzen* deyişi konuyu önemli hale getirmiş ve Paxton'ı bir kez daha yakın çevresine almıştı. Paxton başını salladı.

Ben portakallarla hokkabazlık yapmasını biliyor olsam bile Jase de zihninde bir o kadarını evirip çeviriyordu. İnsanları, atları, mahzen kapılarını, darmadağın ailesini, beni. Babasının *Patrei* olma görevini ona vermesine şaşmamalıydı. Ama artık bu unva-

nın sihirli bir şekilde endişelerini söküp almadığını anlamıştım. Jase kimse görmesin diye becerikli bir el çabukluğuyla hislerini gizliyordu ama ben çenesini eğmesinden, yan bakışlarından anlıyordum. O benim kocamdı ve onun sırları benim de sırrımdı. Herkesi güçlendirmek için kendini zorluyordu. Önemli olanı korumak için evini ve yüzyıllar boyu süregelen tarihi feda etmeye razıydı. *Bazen her şey, kötülüğün kazanmasına izin vermeyen o tek kişiye bağlıdır.* Kraliçe Greyson Ballenger'dan bahsetmişti ama bugün, o adam kocamın ta kendisiydi.

Jase eğilip bir eliyle omzuna astığı cephaneyi çıkardı, diğer eliyle de mancınığı tuttu. Tor Kalesi'ne yalnız gitmeyecektim, Jase bunu en başından beri belli etmişti. Bazı şeyleri bulmak konusunda iyi olabilirdim ama o şeyleri havaya uçurmak istiyorsam herkesin yardımına ihtiyacım vardı. *Rahtan, On, Gölgeyapan, kim olursan ol fikrim değişmeyecek,* diye fısıldamıştı eşyalarımızı giyerken. *Ayrıca bir elçinin sözünün Patrei'den daha çok geçtiği tek gün, bugün,* diye eklemişti. Sonra da beni uzun uzun öptü. *Bunu göreceğiz, güzel çocuk* diye fısıldayarak karşılık verdim. Halinden memnunmuş gibi görünmeye çalıştı. Endişe artıyordu.

Eşyalarımızı toparlayıp arka kapıya doğru ilerledik. Tünelde yürürken sesimiz tıpkı bir ordu gibi çıkıyordu. Sekiz kişilik bir ekiptik. Wren'le Synové ilk gönüllülerdi. Imara, Mason, Priya ve Samuel da geliyordu. Hepsinin elinde birer tüfek vardı. Geride kalan dört silahı Titus, Gunner, Aram ve Aleski mahzenin girişini korurken kullanacak, kapıyı açma vakti gelirse hazır olacaklardı.

Mağaradan çıkıp şelaleye vardığımızda Priya yanıma geldi. Tor Kalesi'ndeki bütün odaları detaylı bir şekilde anlatmak üzereydi ki kendini durdurdu. "Ama... sen hepsini zaten biliyorsun, öyle değil mi?"

Bariz olanı saklamanın artık bir anlamı yoktu. "Evet, biliyorum.

Bütün köşeleri ve bütün odaları, ofisini ve duvarında asılanları da. İşim buydu, Priya."

Ağzı bir an için açık kaldı ve ardından başını salladı. "Eh, sanırım hepimiz için iyi bir gelişme olmuş, öyle değil mi?"

Bunu inkâr edemezdim, her ne kadar onu rahatsız etse bile. Çok şanslıydık.

Ailenin bir parçası olmak, yapmayı öğrendiğim belki de en zor şeydi.

Şelalenin arkasından geçip ormana hiç varamadık çünkü şelalenin tam arkasında bir yol daha vardı. Bu terk edilmiş yol tekrar dağ yolundan geçerek Mağara Bitimi'ne çıkıyordu. Zorlu bir tırmanıştı. Sarp kayalara tırmanırken birbirimize yardım etmemiz, kendimiz tırmanmadan önce çantaları ve silahları yukarı fırlatmamız gerekti. Yolumuz bizi devriye askerlerden gizliyordu, yine de hepimizin üzerinde beni kurtarırken giydikleri kamuflaj pelerinleri vardı.

Wren *ziethe* hançerlerini taşıyordu, Synové'nin yayı elindeydi ve ok kılıfı sırtında hazır duruyordu. Imara'nın anlata anlata bitiremedikleri, yumuşak bir hayvanmış gibi sevgiyle bahsettikleri bıçaklarını da yanlarına almışlardı. *Ra mézhans*. Kız kardeşlerim. Tekrar yanlarında yürüyebilmek iyi bir histi. Jase'in Kbaaki kadınları. Sırf anlattıkları çılgın hikâyeleri duymak için bile olsa bütün bu kargaşaya değmişti, gerçi Synové'nin anlatırken epey abarttığına şüphem yoktu.

Düz zemine ulaştığımızda Synové'nin önümüzden yürüyen Mason'a baktığını fark ettim.

Ona ve Wren'e savurdukları iğrenç tehditleri hatırladım. "Aile size iyi davranıyor mu?" diye sordum.

"Fena değil," dedi Wren. "Vairlyn çok iyi kalpli."

"Peki ya Samuel? Jase'in onun bizimle birlikte gelmesine izin vermesine şaşırdım, ne de olsa eli hâlâ yaralı."

Wren omuz silkti. "Samuel çevik biri. Sessiz kalmayı ve emirlere uymasını biliyor, aslına bakarsanız bu çok önemli bir meziyet. Üstelik eli yeterince iyileşti. O tüfeklerin hedefi on ikiden vurduğu söylenemez. Hem diğer elini gayet iyi kullanıyor."

"Hmm," dedi Synové, diliyle dudaklarını yalayarak. "Ne konuda gayet iyi kullanıyor?"

Wren homurdandı. "Başlama şimdi," diye uyardı.

"Peki ya sen ve Mason?" diye sordum. "İkinizin arasında ne var? Geceyi harabede baş başa geçirdiğinizi duydum."

Synové şaşırmış gibi başını salladı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye cevapladı. "Ne kadar müstehcen sorular soruyorsun böyle! Kocan sana bunları mı öğretiyor?"

Gülümsedim. "Belki öyledir. Paylaşım yapmak ve konuşmak konusunda kendimi hiç bu kadar geliştirmemiştim."

İç çekti. "Bilmiyorum. Onun ikinci karısı olarak, konuşmalarını biraz sıkıcı buluyorum. Ne de olsa konuşmak istediği tek konu *sensin*."

"Doğru," diye katıldı Wren.

Doğruca Synové'ye baktım. "Soruma cevap vermekten kaçınıyorsun," dedim. "Ee?"

Bu kez hazır bir cevabı yoktu. Yüzündeki muzip gülümseme kayboldu. "Artık bitti," diye cevapladı nihayet. "Mason gayet kibar biri. Beni koruyarak görevini yerine getirdi. Ama sarhoş bir denizci gibi kin tutuyor. Gören de yalan söylemedim, midesini deştim sanır. Artık bana karşı küflü ekmeğe beslediği kadar bile his beslemiyor. Ayrıldık. Bitti. Ondan kurtulduğuma seviniyorum. Zaten dans etmesini beceremiyordu." Önemsizmiş gibi om-

zunu salladı. Belki de önemli değildi. Synové'nin kalbinden kimler gelmiş, kimler geçmişti. Eben ve ondan önce birkaç kişi daha. Onları aşmıştı. Ama yanında yürürken Mason ne zaman konuşsa dikkat kesildiğini, sonra da sessiz kaldığını fark etmiştim.

Patlamaların sesi buradan daha yüksek çıkıyordu. Yer yer kaya parçaları aşağı düşüyordu. Kralın tüfekleri Greyson Tüneli'nin yakınlarında, mahzenin üzerinde bir yerlerde patlattığını tahmin ettik.

"Gel, elini ver," dedi Jase. Yüksek bir kayadan uzanıp hepimizin kalkmasına yardım etti. "Sesinizi alçak tutun. On dakikalık yolumuz kaldı," diye uyardı. Kendimizi daha düz bir ovada bulduk, burada yoğun bir bitki örtüsü ve yeşillik vardı. "Tam arkamda durun," diye önerdi Jase herkese, ovanın ortasına işaret ederek. "Yoksa kendinizi tekrar serada bulursunuz. Uzun bir düşüş olur."

Bu noktadan sonra Jase elimi hiç bırakmadı, bırakmasını da istemiyordum. *Birlikteyiz, birlikte kalacağız. Ne olursa olsun.*

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Yanımda Jase ile Tor Kalesi'ne son geldiğimde...

"Durun biraz," dedim diğerlerine. Jase'i bir ağacın arkasına götürdüm. "Şu anda zamanı değil, biliyorum ama..."

"Ne oldu?"

"Seni seviyorum, Jase. Karşımıza ne çıkarsa çıksın, benden duyduğun son kelimelerin bu olmasını istiyorum. Seni seviyorum."

Yanağıma dokundu. "Hey, biz birlikte yaşlanacağız, unuttun mu?"

Başımı salladım.

"Ayrıca annem bu sabah senin adına bir mum yaktı. Tor Kalesi'nin koruyucu hırsızısın. Yani artık bir aziz sayılırsın."

"Bana çok şey dendi ama bunu ilk kez duydum."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, haklısın. Biraz fazla abarttım."

Omzuna vurdum, o da beni kollarının arasına aldı. "Seni sevi-

yorum, Aydınlıksisli Kazi. Sana söz veriyorum, benden duyduğun son kelimeler bunlar olmayacak. Bunun sırası değil."

Haklıydı. Son sözlerin sırası asla gelmezdi.

Tor Kalesi'ni neredeyse bütünüyle gören bir kayanın üzerinde pusu kurduk. Buradan Mağara Bitimi'ni, ana evi, Rae Evi'ni, Greyson Tüneli'ne çıkan iş hanını ve bahçeleri görebiliyorduk. Neredeyse mükemmel bir kuş bakışı görüntüydü. Geri kalan üç bina Mağara Bitimi'nin taştan çıkıntılarının arkasında kalıyordu. Kara Kulübe'nin sadece minik bir kısmını görebiliyordum. Alttan baksam bu kayanın var olduğunu bile fark etmezdim. Ormanın geri kalanına karışan iri, görkemli kayalardan sadece biriydi işte.

Buradan aynı zamanda ön kapıları da görebiliyorduk. Paxton haklıydı. Artık korunmaya değer bir şeyleri olduğu için, burada görev alan askerlerin sayısı üçe katlanmıştı. Hazineleri nerede saklıydı? Araziyi inceledim, hazırda bekleyen askerlere baktım.

"Duvarların kenarında devriye gezen yirmi asker saydım," diye fısıldadı Jase. "Meydanda görebildiğim kadarıyla on dört asker var." Gülümsedi. Ailesi bu kayalığı iyi bilirdi, güvenlik açısından olası bir zayıf noktaydı. İş hanının üzerindeki iç duvarda her zaman görevi dağın bu kısmını gözlemek olan bir okçu olurdu. Banques iç duvara kimseyi koymamıştı. Sadece dış duvarlar korunuyordu.

"Ah, ne kadar kolay bir atış," diye inledi Synové. Muhafızların arkası bize dönüktü çünkü olası tehditler için duvarların dışına bakıyorlardı, zaten içeri girmiş olan tehditlere değil.

"Yavaş ol, kızım," diye fısıldadı Wren. "Muhafızları alaşağı edersek bütün taburu üzerimize çekeriz."

Planımız önce Greyson tünelini aramaktı. Daha önce birçok

kez fark edilmeden geçip gitmeyi başarmıştım, üstelik cephaneyi saklamak için en bariz yer burasıydı. Eskiden zehirli köpeklerin olduğu arka kapı tam altımızdaydı. On beş metrelik kayalık uçurumun altında. *Karnınızın üzerinde sürünün,* diye anlatmıştı Jase. *Aşağı indiğinizde ses çıkarmayın.* O söyleyince kulağa çok kolay geliyordu. Kayalık kanyondan yuvarlana yuvarlana düştüğümü hatırladım. Epey gürültü yapmıştım.

"Hazır mısınız?" diye fısıldadı Jase.

Başımı salladım. Priya bize nasıl yapıldığını göstermek için önden gitti. Anlaşılan Ballenger'lar bunu daha önce de yapmıştı. "Ama o zaman göğüslerim yoktu," diye şikâyet etti Priya, o da aşağı inmek konusunda endişeliydi. Dağın kıvrımlı kavisleri inişinin büyük kısmını dağdaki muhafızlardan gizlerdi. Mason, Imara ve Samuel onu izledi. Her defasında muhafızların başlarının dönük olduğundan emin olmak için Jase'in sinyalini beklediler.

Volta atan muhafızlara bakarken, dağın ötesinde başka bir şey dikkatimi çekti. Ağaçların arasında minik bir ışık huzmesi görünüyordu. Bir kılıç olabilir miydi? Derken bir hareketlilik gördüm. Kapıların ardındaki ormanda daha çok asker vardı. Hem de çok fazla. Orada olduklarını fark edince kafama dank etti. Yolu koruyorlardı. Peki kaleye giden ana yolu neden kimse korumuyordu?

Tor Kalesi'ne tekrar bakıp daha yakından inceledim. Kara Kule'nin hemen önündeki bahçelerde dört asker vardı, öylece bir yerden bir yere gitmiyorlar, belli bir yerde duruyorlardı. Diğer muhafızların dağılımına baktım. İş hanında sadece bir tane vardı, ön kapılarda sadece iki tane ama Mağara Bitimi'nin küçük kule duvarında dört tane muhafız vardı, iki tanesi girişinde duruyordu ve yolun ötesinde daha fazla muhafız bekliyordu. Birdenbire Montegue'yu ceketine, hazinesinin saklı olduğu iç cebine dokunurken hayal ettim. Mantıklıydı. Ufak, güvenli bir iç cep.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

JASE

ETRAF YENİ BİR PATLAMAYLA SARSILDI.

Dikkatimi olması gereken yere verip mahzende olup bitenler hakkında endişelenmemeye çalıştım.

"Kazi, senin sıran," diye fısıldadım. Muhafızların öbür tarafa baktığından emin olduktan sonra, "Şimdi," dedim.

Kazi soğuk kayalardan aşağı kaydı, düşüşünü yavaşlatmak için gösterdiğim gibi ellerini açtı. Kayalıklardan düşmesinin üzerinden çok zaman geçmediğini biliyordum, vücudu bunun kanıtı olan yaralarla doluydu ama sakin ve becerikli davranarak bir yaprak gibi hafifçe yere indi. En alta ulaştığında ben de arkasından indim. Muhafızların gözlerinden uzakta olan küçük boşluğa hepimiz zar zor sığıyorduk. Amacım hızla koşup tünelin kapısını açmak, sonra da elimle işaret ederek diğerlerini çağırmaktı. Muhafızlardan biri arkasını dönüp bizi görmeden bu işi halletmeyi umuyordum. "Olmaz," diye fısıldadı Kazi. "Greyson Tüneli'ni aramamıza gerek yok. Cephaneler burada."

Kazi iç duvara vuran gölgeleri, ağaçları, mağaranın tepesini inceledi. Yerinden kıpırdamadan bütün araziyi dolaştı. Harekete geçince adımlarını ve yürüyüşünü değiştirip etraftaki yanardöner gölgelerden birine dönüştü. Öbür tarafa ulaştığında onun adımlarını takip ederek ilerledim. Diğerlerine öbür taraftan işaret verene dek beklemelerini söyledik.

Gizlice terasa süzüldük, arama yapılırken talan edildiği belliydi. Yastıklar yere fırlatılmış, masalar ters dönmüştü. Bulunduğumuz yerden taş duvarların önünde duran iki muhafızı görebiliyorduk, duvarın bu bölümünde taşların arasına gömülü bir kapı vardı. Burası, çocukken hayran olduğum o gizli geçitti. Zane onlara anlatmış olmalıydı, yoksa yerini asla bulamazlardı. Muhafızların elindeki tüfekler yüklenmiş ve ateş etmeye hazırdı, sırtlarını taşa dayayıp görev bilinciyle bekliyorlardı. Etraflarından sıvışıp gitmemiz imkânsızdı.

"Burada olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye fısıldayarak sordum Kazi'ye.

"Çünkü Tor Kalesi'nin kalbinde," diye cevapladı güvenle. "Diğer dış duvarlardan uzakta, koruması kolay, yerin derinliklerinde, buzhane gibi baskın yapması imkânsız. Hem zaten boştu, birilerinin gelip doldurmasını bekliyordu. Ceketindeki gizli bir cep gibi."

Muhafızları inceledim. Yanlarından nasıl geçecektik? Ne yaparsak yapalım, diğer muhafızların dikkatini çekecek kadar yüksek sesle yapmamalıydık. Tüfeklerin atışa hazır olması gerçeği rahatsız ediciydi. En ufak bir ses bile tüfekleri tetikleyebilecekken, bir çatışmanın tetiklemesi işten bile değildi.

Kazi arkasına saklandığımız perdedeki minik yırtıktan geriye

doğru adım atıp odada etrafına bakındı. Duvarda asılan kilimin önünde durup kilimi inceledi. "Bir fikrim var," dedi, pelerinini çıkarırken. Kilimi indirip renkli kumaşı beline bağladı.

"Sen ne..."

Ama o çoktan başka bir eşyaya geçmiş, zihnindeki planı hayata geçirmeye başlamıştı bile. Masanın üzerindeki kırmızı örtüyü alıp saçlarını bağlarken bana planını anlattı. "Renk en güzel dikkat dağıtma yöntemidir," dedi, eline üç tane gümüş kadeh alırken. "Ya da parlak eşyalar. Kim olsa görünce birkaç saniyeliğine dikkati dağılır, tıpkı balıklar gibi."

Karşı koyacaktım ki beni olduğum yerde durdurup elini göğsüme bastırdı. "Jase, daha önce güpegündüz girebiliriz demiştik ya, işte ben de öyle yapacağım. Güven bana." Boynumdaki bütün kaslar gerilmişti ama yine de başımı salladım. Vazgeçmeyeceğini biliyordum ve patlamalar olmaya devam ederken tartışacak vaktimiz yoktu.

Kazi sendeleyerek girişe doğru gitti. Kahkahalarla gülüyordu. Tek eliyle iki tane kadeh taşıyor, diğer elindeki kadehi kaldırıp içiyormuş gibi yapıyordu. Muhafızlar tüfeklerini kaldırdığında önce irkilmiş göründü, sonra var gücüyle kahkaha atmaya başladı. "Yanlış yere geldim, öyle değil mi?" diye fısıldadı, onlarla bir sır paylaşırmış gibi.

Öylece bakakaldım, zar zor nefes alabiliyordum. Muhafızlar tüfeklerini ona doğru doğrulturken Kazi gülümsüyor, eğleniyor ve doğru düzgün tanımadığı insanları kurtarmak için her şeyi riske atıyordu.

Muhafızlardan biri bir küfür savurdu, ne yapacağını bilemiyordu. Kazi'nin üzerinde silah falan olmadığı belliydi.

"Zane'i gördünüz mü acaba?" diye sordu. Kazi, teğmenin isminin dikkatleri çekeceğini biliyordu. Odası buralardaydı, üstelik Kazi'nin odada bulduğu iç çamaşırına bakılırsa ün salmıştı.

Muhafızlar gözlerini devirip manidar gözlerle birbirlerine baktı. "Onunla burada buluşmamı söyledi," diye kıkırdadı Kazi. "Korkarım ondan biraz önde kalmışım." Kanıt olsun diye kadehini kaldırdı. "İster misin?"

Muhafızlar kapıdan uzaklaştı ve Kazi'ye doğru yürümeye başladı. Nabzım gitgide artıyordu. Tüfeklerini Kazi'ye doğrultmuşlardı.

"Buraya nasıl geldin?" diye hırıldadı içlerinden biri. "Sen..."

Kazi sendeledi, gümüş kadehlerden birini ustaca bir hareketle elinden düşürüp havaya fırlattı ama hemen ardından bir o kadar zarif bir hareketle yakalamayı başardı. Artık bütün muhafızların gözleri onun üzerindeydi. "Ne büyük şans, öyle değil mi?" dedi. Boş kadehin geri kalanını kafaya dikermiş gibi yaptı. "Bu işte çok da kötü değilim. Zane ne zaman yapsam bayılır. Görmek ister misiniz?"

"Hayır. Bizimle gel. Seni götürmeliyiz..." Muhafızlardan biri mancınığı indirip sütunlardan birine dayadı ve Kazi'ye doğru yürüdü.

Tam o anda Kazi kadehleri havada çevirmeye başladı, kadehleri gittikçe daha geniş daireler halinde çevirirken o geri çekiliyor, muhafızlar da gittikçe yaklaşıyordu. Muhafızın gözleri dönüp duran gümüşün üzerindeydi. Aynı boyda olmaları büyük şans, diye düşündüm. İşini kolaylaştırıyordu. *Sadece biraz daha.* Kazi kadehleri daha yükseğe fırlattı, muhafızlardan biri gerçekten etkilenmişçesine nefes verdi. Artık kapıdan iyiden iyiye uzaklaşmışlardı, askerlerden biri mancınığın orada olduğunu unutmuş gibi silahı indirdiği elinde öylece sallıyordu.

Başımı sallayıp Kazi'ye, *Yeterince uzaklaştın,* dedim.

Kazi kadehleri elinden düşürdü. "İşte buradasın, Zane! Nihayet!" dedi, askerlerin omuzlarının üstünden bana bakarak. İki

asker de bana bakmak için döndü ama onlar dönerken elimdeki silahı savurup boğazlarına vurdum. Kazi askerlerin birinin elinden silahını alırken ikisi birden tok bir sesle yere düştü.

Askerleri terasa taşıyıp diğerlerine ortalık temizlenince gelmelerini belirten sinyali verdik. Önce Imara vardı. Biz mahzeni kontrol ederken etrafı gözetlemesini tembihledim. "Diğerlerine buraya gelince bizi beklemelerini söyle."

Dikkatle Kara Kulübe'ye çıkan tünelin kapısını açtım. İçeride askerler yoktu, hiç ses çıkarmayarak öbür tarafa geçtik. Tünelin kapısına belli ki bir iş için saklanan üç tane fıçı dizilmişti. Havaya uçurduğumuz cephaneyi telafi etmek için bu cephaneyi şehre sevk etmek üzere hazırlamış olmalılardı. Ya da belki de bu cephane, mahzeni hava uçurmak için hazırlanmıştı.

Duraksadım, fıçılardan birine baktım.

"Unut gitsin, *Patrei*," diye fısıldadı Kazi. "Cazip geldiğini biliyorum ama bizi yavaşlatacak şeyleri yanımıza almamalıyız. Bunları alıp kaçmaya kalkarsan, hepimiz ölürüz."

Bana yıldızları anlat, diyor Nisa.

Gökyüzündeki yıldızlar değil bahsettiği.

Gökyüzünden düşen yıldızlar.

Aaron Ballenger, göklerden yalnızca iki yıldızın düştüğünü söyledi.

Geri kalanı, insanların öfkesi yüzünden düşmüştü.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Zaten yıldızların düşmesini hatırlamıyorum ki.

Tek hatırladığım, sonra çıkan fırtınalar.

Havadaki duman.

Sarsılan yer.

Yanan gökyüzü.

Şişen dağlar.

Köpüren denizler.

İnsanların bağırışları ve tabii, onlarla beslenenlerin çığlıkları.

Bunun yerine, Nisa'ya bana anlatılan öyküyü anlatıyorum.

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde,
Canavarlar yeryüzünde dolaşmaya başlamadan önce,
Bütün yıldızlar sessizce göklerde asılırmış.

Mucizeler ve ışıktan yapılan bir şehir,
Yıldızları görmek için göğe kadar uzanmış.
Ama sonra tanrılar dünyaya bir yıldız göndermiş,
Kötü kalpli insanları yok etmek...

Tünelin sonunda uluyan yağmacıları duyuyoruz.
Kapının parmaklıklarını sallıyorlar.

Sizi öldüreceğiz, diyorlar. Hayvanlar gibi kükrüyorlar.
Mahzene geri dönelim, diyorum.
Hikâyenin sonunu orada anlatırım.

- Miandre, 18

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

KAZI

BU TÜNELİN SONUNDA YÜRÜYÜP ÖBÜR TARAFTA NE bulacağımı bilmediğim ilk sefer de bu ürpertiyi hissetmiştim. Kulağımı geçidin kapısına yaslayıp en ufak bir ses duymayı bekledim. Hiç ses gelmeyince yavaş yavaş kapıyı açtım.

Mahzendeki tek ışık kaynağı, duvarda asılan gaz lambasıydı. Gizli geçitten çıkıp mahzenin basamaklarının tepesinden baktım. Kapı kapalıydı. Jase'e sinyal verip çıkmasını söyledim, ardından mahzenin içine girdim. Buraya ilk geldiğimde bu odayı zifiri karanlıkta aramam gerekmişti. Ne kadar geniş olduğunu, tavanın ne kadar yüksek olduğunu fark etmemiştim. Şimdiyse odanın içi kirişlere kadar uzanan sıra sıra fıçıyla doluydu, içerisi hâlâ sirke ve şarap gibi kokuyordu.

Ne kadar güzel, değil mi? Olasılıkları bir düşünsene.

Buraya bunun için, tam olarak bunu bulmak için gelmiştik ama gerçekle karşılaşınca ikimiz de dut yemiş bülbüle döndük. Jase'in aklından ne geçiyordu, emin değildim. Belki de Beaufort'un onu

aylarca kandırdığını, hastalığın tedavisini bulduğunu söyleyip sahte bir umut verdiğini, kralın ailesinin zayıf yönlerini öğrendiğini görüyordu. Belki de evinin, tarihinin, koskoca yüzyılların tek bir patlamayla yok edildiğini görüyordu. Belki de mahzenin bütün bunlara dayanamayacağını görüyordu.

Benim tek görebildiğim ise, hayallerle dolup taşan bir odaydı. Karsen Ballenger'ın hayalleriyle, Vairlyn, Montegue... Hepsi yanlış giden birçok farklı hayalle.

"Hadi işe koyulalım," dedi Jase nihayet ve yere gazyağı dökmeye başladı. Bohçamdaki yakıtla ıslanmış kabloyu çıkarıp fıçıların arasına dizmeye başladım, ardından dikkatle geçidin kapısından geçirdim. Jase tünelin yarısına daha gazyağı döktü. Bense kabloyu biraz daha öne ilettim.

Ardından arkamı döndüm. "Jase," diye fısıldadım. "Gazyağını bırak." Arkasını dönüp benim gibi tünelin sonuna baktı. Orada mancınığını bize doğrultmuş bir asker duruyordu. Elindekini ateşlerse hepimizin havaya uçacağını anlıyor gibi duruyordu. Arkamızda ekibimizin geri kalanı altı tane sivri uçlu kargılarla oldukları yere mıhlanmıştı.

"Dışarı çıkın," diye seslendi asker.

Jase kıpırdamadı. Ben de hareket etmedim. "Bu büyük bir hata olur," diye cevapladı Jase, buz gibi soğuk bakışlarla. "İçeri gelip bizi almaya ne dersin?"

Askerin gözleri öfkeyle alev aldı. "Çıkın şuradan!" diye bağırdı.

Jase istifini bozmadı. "Hayır."

"O halde başkasını gönderirim," dedi asker, geri çekilerek.

Yerine başka biri geldi. Bu, daha birkaç gün önce gördüğüm köpek terbiyecisiydi. Elindeki tasmaları sımsıkı tutan, sarı gözlü şeytanın ta kendisi. Köpeklerin kalın, siyah tüyleri diken diken olmuştu.

"Son uyarı," diye seslendi terbiyeci.

Duvara tutundum, birdenbire başım döndü ve midem bulanmaya başladı. Bu esnada adam tasmayı serbest bıraktı. Köpekler bize doğru koşmaya başladı.

Jase önüme geçti ve köpekler yanına varamadan, "*Vaster itza!*" diye bağırdı.

Köpekler aniden durdu. İnleyerek Jase'in önünde oturdular.

Göğüs kafesimdeki hava titredi.

Sahiplerinin sesini tanımışlardı.

Jase eğilip kulaklarının arkasını okşadı, ardından askerleri işaret etti. Hâlâ buz gibi bakışıyla köpeklere seslendi "*Hinta! Hinta! Hinta!*" Jase ayağa kalktı. "*Yah!*" Son emri verirsen elini öne doğru salladı.

Ve köpekler öbür tarafa koşmaya başladı.

Beklenmedik bir kaos ortamı oluştu, dehşet verici ve kanlıydı, askerler sendeleyerek kaçmaya başladı. Köpeklerin hedefi olmayanlar, itişip kakışırken çıkan arbedede düştü, Wren *ziethe* hançeriyle içlerinden birinin kafasını kopardı. Sadece birkaç saniye içerisinde altı asker ve köpek terbiyecisi yerde cansız yatıyordu. Ama çıkan arbede kulenin duvarlarındaki muhafızların dikkatini üzerimize çekmişti. Destek göndermek için bağırdıklarını duyduk.

"Şimdi!" dedim Synové'ye. Synové öne fırlayıp duvarlardaki muhafızlara ok yağdırmaya başladı. Üçü yere serildi. Biri atölyenin arkasına saklandı.

Geri kalanımız silahlarımızı toplamak için acele ederken Jase de fitili yaktı. Artık ormanda gizlice yürüyüp saklanmak yoktu. Canımızı kurtarmak için koşuyorduk.

"Gidin!" diye emir verdi Jase. "Kilidi boş verin!" dedi Mason'a. "Patlatın gitsin!"

"*Hinta, yah!*" diye bağırdı Jase, köpekleri atölyenin arkasında gözden kaybolan muhafızın peşinden gönderdi.

Diğerleri mahzene giden arazide işe koyuldu. Jase, alev alan çırayla birlikte tünele geri döndü. Yüzü gergindi, benim tahmin bile edemeyeceğim duygularla boğuşuyordu. Kendi evini yok etmek üzereydi. "Kaç, Kazi!" diye seslendi ve eğilerek kabloyu ateşe verdi.

"Sensiz olmaz, *Patrei*. Birlikte gideceğiz."

Kabloyu ateşe verdik ve oradan kaçarak uzaklaştık.

Mason, Priya ve Samuel tünelin girişinde durmuş, tüfeklerini ateşlerken bağırarak acele etmemizi söylüyor, muhafızlar arka kapıdan çıkıp yola gelmeye devam ederken arkamızı kolluyordu. Yanından geçtiğimiz toprak ve çimenler havaya uçtu. Jase'le ikimiz yere savrulduk.

"Koşun!" diye bağırdı Priya, biz de söylediğini yaptık. Ayağa kalkıp yürümeye devam ettik. Her saniyenin önemi vardı. Tam olarak ne kadar zamanımız olduğundan emin değildik. Kablo olayı doğaçlamaydı ve bu, hiçbirimizin daha önce yaptığı bir şeye benzemiyordu. Ne kadar çabuk tutuşacaktı? Bir dakika mı? İki mi? Yer patlamalarla sarsılmaya devam etti ama bu kez atış yapan bizim ekibimizdi. Askerler koşarak kule duvarlarının arasına saklandı.

Kapıya varmayı başardık, Jase köpeklere ıslık çalarak bizi takip etmelerini söyledi. Ormanı koşarak geçerek yanımıza geldiler. Onlara bir emir daha verdi ve köpekler yanında diz çöktü. "Artık sana zarar veremezler, Kazi," dedi. "Endişelenme." Tor Kalesi patlamak üzereydi, endişelenmeye vaktim yoktu. O işi sonra yapacaktım. Imara, Wren ve Synové omuzlarında ölen muhafızlar-

dan aldıkları fazladan tüfeklerle başı çekiyordu. Yolun yarısında Mason, Priya ve Samuel durup cephanelerini doldurdu. Değerli mermilerimizin sayısı gittikçe tükeniyordu. Jase ile ben arkada kaldık, arkamızı kollayıp omzumuzun üzerinden bakarak koşuyorduk, askerler ortaya çıkınca birkaç el ateş ettik.

Samuel tünelin kıvrımında yavaşladı, öbür taraftan gelecek olan askerleri gözledi. Mağara Bitimi'ndeki patlamaları duyup şimdi bakmaya geliyor olmaları işten bile değildi. Mağara kıvrımından başını uzatıp baktı. "Yol temiz!" diye seslendi ve tekrar koşmaya başladık. Ben yürürken tünel iki katı daha uzunmuş gibi gelmişti. Mahzene giden kavşak neredeydi?

"Neredeyse geldik," dedi Jase, düşüncelerimi okuyormuş gibi. Mahzene çıkan T şeklindeki yol ayrımına vardığımızda giderek yaklaşan telaşlı adımların sesini duyduk.

"Acele edin!" diye bağırdı Jase. "Şifre!"

Priya ve Imara önümüzden koşuyordu. Devasa kapıyı açmak zaman alacaktı. Imara'nın kapıya vurarak şifreyi belirttiğini duyduk, adımların sesi gittikçe yaklaşıyordu. Geri kalanımız silahlarımızla nişan alıp geri çekildik.

Asker birliği köşeyi döndü ve Jase ateş etti, tünelde duyulan tek atış neredeyse kulaklarımızı parçalıyordu. Vurulmayan askerler bile bir süreliğine etkisiz hale geldi. Dizlerinin üzerine düştüler, başlarını tutup yere düşen silahlarını aradılar.

"Kapı açık!" diye seslendi Priya.

Döndüm. Gunner, Aleski, Titus ve Aram omuz omuza vermiş, tüfekleriyle nişan almış duruyordu.

"Gidin!" diye emir verdi Jase. "Gidin!" Elini sallayarak herkesi arkasına aldı, köpekleri bile. Bu esnada kendisi en öne geçti. Ama Jase'in mermilerini saymıştım. Cephanesi bitmişti, benimki de öyle. Yeniden doldurmaya vakit yoktu.

Diğerleri koşarak mahzene girerken askerler diğer taraftan odaya doluştu. Hepsinin mancınığı vardı.

"Eğilin!" diye bağırdı Gunner.

Jase'i benimle yere çektim ve o anda tünelin içi bir ışıkla aydınlandı. Başımızın üstünde şimşek gibi bir patlama duyuldu. Başımı salladım, toparlanmaya çalıştım ve yere serilen askerlere baktım. Gunner ile diğerleri atış yapmayı sürdürüyor, hepsini tek tek yere indiriyordu ama ayak sesleri bitmek bilmiyordu. Jase ile koştuk, kapıyı kapatmaları için bağırdık ve tam kapanmadan önce ufak aralıktan içeri girdik. Çarklar döndü ve kilit yerine oturdu ama ayağa kalkar kalmaz yine yere serildik. Mahzen sertçe sarsıldı, altımızdaki yer öfkeli bir devim yumruğunun içindeymişiz gibi sallandı.

ALTMIŞINCI BÖLÜM

JASE

YER EĞİLDİ. ÇIĞLIKLAR DUVARLARDAN YANKILANDI VE ışıklar yanıp söndü. Toprak, dişlerini sivrilten bir canavar gibi gürleyip gıcırdadı ve beni yerden yere vurdu. Herkes birbirine çarpıyordu ve sonra birdenbire... sarsıntı durdu. Artık göremiyordum. Havada gri bir toz bulutu vardı ama inlemeleri duyabiliyordum. Bu da birileri hâlâ hayatta demekti.

"Kazi!" diye bağırdım.

Birinin elini elimin üzerine koyduğunu hissettim. "Buradayım," diye fısıldadı. "İyiyim."

Synové'nin küfür salladığını duydum. "Seni hödük! Yayımın üzerine düştün! Kırıldı!"

Gunner öksürdü. Başka biri homurdandı.

Sarsıntının sebebi, mahzene ateş eden askerler değildi. Daha derinden bir yerlerden, Kara Kule'nin kilerinde havaya uçan binlerce ton cephaneden geliyordu.

Ayağa kalktım. Tozlar uçuşurken gördüğüm ilk şey mahzenin

kapısı oldu. Yerli yerinde duruyordu, ne eğilmiş ne de bükülmüştü. Arkamı döndüm ve tünelin girişinden aşağı baktım. Yere düşen molozlar ya da göçükler yoktu. Diğerleri ayaklanmaya başlamıştı, onların da benim hissettiğim sarsılmış hayreti hissettiğinden emindim, gözlerini fal taşı gibi açmış etrafa bakınıyorlardı. Yatakhaneye koştum, ardından çalışma odasına, revire, mutfağa gittim... her yer her yerdeydi ama duvarlar ve tavan sağlamdı. Rhea çoktan odalarda dolanıp herkesin durumuna bakmaya başlamıştı. Anlaşılan herkes iyiydi.

Sağlam kaldı.

Lanet mahzen sağlam kaldı.

Eğildim, ellerimi dizlerime koyup içimdeki bütün inancı kullanarak Kadimlere ve Aaron Ballenger'a dua ettim.

Atlar ahır yerine kullandığımız odada kişnemeye başladı, Tamryn ile Kwan içeri girip onları yatıştırmaya gitti. Diğerleri de mahzenin düzenini yerine getirmeye çalışıyordu. Annemi mutfakta, yanında Judith ile ayaklanırken buldum. "Biz iyiyiz," dedi. Elini karnına koydu. "Bebek de iyi. Hepiniz sağ salim döndünüz mü?"

"Hepimiz döndük."

Hayret yerini sevince, ardından kasvetli bir hüzne bıraktı. Mahzenin dışındaki bütün sesler durmuştu. Sessizlik huzursuz ediciydi. Amacımıza ulaşmıştık ulaşmasına ama şimdi başka bir soruyla karşı karşıyaydık: Dışarıda ne kalmıştı, şayet kaldıysa? Birkaç dakika boyunca dışarıyı dinledik. Mahzenin kapısı zaten çoğu sesi geçirmiyordu ama şimdi kapının ardından uğuldayan boğuk sesler bile duyulmuyordu. Hiç ses yoktu.

Babamın omzumu dürttüğünü hissettim. *Şüphe etmeyi kes. İçgüdüne güven, Jase.*

"Artık gitmeliyiz," dedim. "Toparlanmalarına fırsat tanımadan. Şehre ulaşıp bu işi bitirmeliyiz."

Başka planlar yapıldı. Geri kalan cephane sayıldı, silahlar yeniden doldurudu ve mahzenin kapısını yeniden açarken tüfekler doğrultuldu. Mahzenin kapısı uykusundan uyanan yaşlı bir adam gibi ufak taşların üzerinde esneyerek açıldı.

Karşımızda ürkütücü sessizlikten başka bir şey yoktu. Önce ben dışarı çıktım. Askerlerin bedenleri tünele yayılmış, hepsinin üzeri kalın bir kir ve kül tabakasıyla kaplanmıştı. Cesetler de taşların korkunç, yamuk birer parçasıymış gibi duruyordu. Yol ayrımında durup iki yöne birden baktım. Kralın paralı askerleri göz alabildiğine uzanıyordu. Anlaşılan bizi son anda yakalayıp öldürmek için tünele doluşmuşlardı. Hiçbiri kıpırdamıyordu. Bazılarının burnundan kan akıyordu, patlama onları içten içe jöleye çevirmişti.

Gunner'a bakıp başımı salladım. *Bırak gelsinler.* Eğer tünelin içine sığınan askerler bile patlama yüzünden öldüyse, dışarıdakilerin başımıza bela açacağını hiç sanmıyordum.

Gunner geride kalmak zorunda olanları korumak için köpekleri kapıya bekçi olarak bıraktı ve elini sallayarak diğerlerine takip etmelerini söyledi. Artık tereddüt yoktu. İnsanlar dışarı çıktı, artık münzevi olarak yaşamak istemiyorlar, solgun yüzlerinde güneşi hissetmek için can atıyorlardı. Belki de yalnızca geriye ne kaldığını görmek istiyorlardı. Kum gibi ince taşlar çizmelerimizin altında eziliyordu, havada ağır bir duman kokusu vardı. Tünelin sonuna yaklaşırken Kazi elimi tuttu ve önümüzde uzanan yolda karşılaşacaklarımız için bana güç vermek istermiş gibi sıktı.

Son düzlüğü dönüp tünelin sonuna doğru yürüdük ama tünelin bir kısmı yok olmuştu. Dağın ötesine uzanan ne var ne yoksa patlamada yerle bir olmuştu. Saman balyaları gibi kenara saçılan

devasa kayaların etrafından dolandık. Henüz tünelden çıkamamıştık bile ama taştan girişten görebildiklerime inanamıyordum. Manzara tamamıyla değişmişti. Mağara Bitimi artık yoktu. Tamamen yok olmuştu. Geriye yalnızca mağara tavanının göğü ısıran sivri bir diş gibi yükselen bir parçası kalmıştı. Kulenin arka duvarı. Yoktu. Sadece dakikalar önce biraz da olsa kış yeşilliği barındıran topraklar şimdi tıpkı paralı askerlerin cesetleri gibi taşlarla kaplıydı. Önce kar yağdığını sandım ama sonra kül yağdığını anladım. Molozların arasından dumanlar çıkıyordu.

Tünelden çıkıp oradan iyice uzaklaştıktan sonra Tor Kalesi'nden kalanları ve başına gelenleri gördüm.

"*Patrei?* Sen iyi misin?" Wren ve Synové aynı anda sordu. Ne kadar süre boyunca bakmıştım?

Karşımda gördüğüm yıkımın rastgele olması beni sarsmıştı.

Kazi öne çıktı, o da şaşırmış gibi duruyordu. Mağara Bitimi'nin devasa kavisli tavanı olmadan Tor Kalesi'nin bütününü kolayca görebiliyorduk.

Kara Kule, yani Ballenger'ların ilk evi, yok olmuştu. Binlerce ton ağırlığındaki siyah granit tamamıyla ve bütünüyle yok olmuştu. Sanki devin biri gelip eliyle hepsini alıp götürmüştü. Bir zamanlar kilerin olduğu yerde şimdi tozlarla kaplı derin bir krater duruyordu.

Bütün bunların üzerinde *tembris* ağaçlarının gövdesi gibi kalın siyah dumanlar göğe yükseliyor, ardından yukarıda dallanıp budaklanıyor, kıvrılıp bükülerek güneşi kapatıyordu.

Kraterin yanında Gri Kale, yani en azından Gri Kale'den geriye kalanlar duruyordu. Bina ortadan ikiye ayrılmıştı sanki. Odalar ortaya çıkmış, çıplak duruyordu. Bazılarında eşyalar olduğu gibi duruyordu ama bu hiç mantıklı değildi. Gri Kale'yi geçince Nehir Ayrımı, birkaç kırık pencere dışında hasar görmemişti.

Derken dikkatimi ana eve verdim. Arkamda duran Titus ağla-

maya başladı. Sonra da diğerleri. Kahkahalar duyuldu. Sonra yine hıçkırıklar. Duygularımız da karşımızdaki manzara gibi yıpranmıştı.

Ana ev hâlâ sağlamdı. Evin ortasındaki deliği ilk kez gün yüzüyle görüyordum ama diğerleriyle karşılaştırılınca ayakta duruyor olması bile bir mucize gibi geliyordu. Nehir Ayrımı gibi Rae Evi'nin aldığı tek hasar kırık pencerelerdi.

Ağaçlardan bazıları artık yanıp kül olmuş köklerden ibaretti, diğerlerinin ise yaprakları duruyordu. Paralı askerlerin cesetleri, sarhoş bir melek geçerken düşürmüş gibi oraya buraya serpiştirilmişti.

Paralı askerler duvarlara yaslanmış duruyor ya da yerde hareketsiz yatıyordu.

"Cesetleri sayın," diye seslendim. "Geriye kaç tane kaldığını öğrenmeliyiz. Silahları da toplayın."

Neyin sağlam kalıp neyin kalmadığına takılamazdım. Bu bilgiyi daha sonra sindirmem gerekiyordu. Savaşımız bitmiş değildi. En kötüsü hâlâ başımıza gelmemiş olabilirdi. Bildiğim bir şey varsa, o da bu kez saldırıya geçeceğimizdi. Bir kez daha Tor Kalesi'nin üzerine çökmelerini ve bizi tekrar mahzene itmelerini beklemeyecektik. Onlar kendilerini toparlayıp neler olduğuna anlam vermeye çalışırken bu kez biz üzerlerine çökecektik.

Herkes işe koyuldu ve işimize yarayabilecek ne varsa eline aldı. İki yüz paralı asker cesedi vardı. Bu da demek oluyordu ki, hâlâ üç yüz kişilik bir orduyla karşı karşıyaydık. Topladığımız bütün tüfekler kullanamayacağımız kadar hasarlı ve tehlikeliydi. Bir an sonra birileri Greyson Tüneli'nden koşarak bize doğru geldi. Bir cephane dolusu silah bulmuşlardı.

"Kırk tane," diye onayladı Mason. "Ama dolu değiller. Mermi yok."

"Silahları getirin," dedim. "Montegue ve Banques silahların boş olduğunu bilmiyor, biz de bilmiyorduk."

"Koşun!"

"Bu tarafa!

"Buradaki!"

Gunner, Priya ve Kazi at arabasının arkasındaki silahları alarak büyük bir hızla herkesin eline tutuşturdu. Synové, Wren ve Samuel en güçlüleri en öne koyarak herkese pozisyon aldırdı.

Küller gökyüzünden dökülmeye devam ediyor, saçlarımıza ve omuzlarımıza düşüyordu. Tepemizdeki bulut etrafı ürkütücü, turuncu bir ışıkla aydınlatıyordu.

Askerlerimizden doksan ikisi bir tür silahı doğru düzgün taşıyacak durumdaydı, bazılarıysa silah almak konusunda ısrar etmişti. Judith gibi. Onu arkadaki muhafızların yanına yerleştirdim. En arkaya. Tiago kollarının eskisi gibi güçlü olduğu konusunda ısrar etti. Kılıçları, kargıları, kazmaları, baltaları ve boş tüfekleri yüklediğimiz arabayı o sürecekti.

Dağdaki hızlı inişimiz esnasında her yol ayrımında durup şehrin durumunu değerlendirdim. *Tembris* ağaçları çoğunu gözlerden saklıyordu ama hiçbir yaşam belirtisi görmemiştim. Kazi ile birbirimize baktık. Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Tam da korktuğumuz gibi, yeniden mi toplanıyorlardı? Acele etmeliydik.

Tor Kalesi'ndeki patlamayı duymuş ve görmüş olmalılardı. Artık sınırlı sayıda, belki de bizden daha az cephaneleri vardı ama Montegue'nun askerlerinin yolları kapatıp biz içeri girerken var güçleriyle bize saldırmalarını istemiyordum.

"Orada bir şey var!" Aram mancınığını kaldırınca doksan bir tane silah onunla aynı anda kalktı. Sinirler gergin, herkes savaşa hazırdı.

"Durun!" dedim.

Küçük bir grup kişi bize doğru geliyordu.

Bir küfür savurdum. "Bu Caemus. Burada ne işi var?" İçlerinden biri kendini kaptırıp bize doğru koşmaya başladı. Gelen Kerry'di.

"*Patrei!* Yardım etmeye geldik!"

"Şimdi zamanı değil, Kerry," diye seslendim.

Caemus ona yetişti.

"Lydia ve Nash?" diye sordu Kazi birdenbire. "İyiler mi?"

Caemus yerleşkede olduklarını, ikisinin de güvende ve iyi olduğunu söyledi. Başka bir şey söyleyemeden, Caemus kasabayı terk etmek üzereyken gökyüzünde patlamalar duyduklarını söyledi. Patlamanın Tor Kalesi'nden geldiğini tahmin etmişti. "Sonra da, çok geçmeden o iblis sürüsü uçarak tepemizden geçti."

"Yavaş ol, Caemus. Ne iblisi?"

"O askerler. Atlarının arkasında bir sürü değişik şey vardı. İpekler. Şamdanlar. Yiyecek dolu sepetler. Alıp taşıyabilecekleri ne varsa almışlardı."

"Bir tanesinin kucağında ciyaklayan yavru bir domuz vardı!" diye bağırdı Kerry.

"Herkes koşup bağırıyordu," diye ekledi Jurga.

"Kaç kişilerdi?" diye sordum.

Caemus emin değildi. "En azından iki yüz kişi."

"Ödemeler konusunda ses çıkarmaya başlamışlardı," dedi Paxton. "Belli ki Tor Kalesi'ndeki patlama bardağı taşıran son damla oldu. Ellerine ne geçirebildilerse alıp kaçtılar."

"Askerlerin diğer askerlere vurduğunu gördün mü?"

"Yalnızca birkaç el ateş ettiklerini duydum."

Bir baskını bile yatıştıramıyorlar mıydı? Paralı askerler kendi içlerindeki hainleri vuracak kadar sadık değil miydi? Yoksa cephaneleri mi bitmişti?

Bunu öğrenmenin tek yolu, onları üzerimize çekmekti.

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

KAZI

"BURADALAR," DİYE FISILDADIM. "HİSSEDEBİLİYORUM."

Şehre çıkan ana caddelerden birinin yakınlarındaki harabede gizleniyorduk. Sokaklar terk edilmişti, ya da en azından öyleymiş gibi duruyordu.

"Oluk," dedim, burada oldukları için değil, herkesin görmesi için.

Jase başını salladı ve mancınığının kolunu çekti. Yolun karşısındaki *tembris* ağacının arkasında Gunner da aynısını yaptı. Parmaklarımı kaldırdım. Bir. İki. Üç.

Eş zamanlı bir patlama su oluğunu havaya uçurdu, kıymık parçaları ve su havaya fışkırdı. Patlama sokağı ve etraftaki binaları sarstı. Hamlemize hızlı bir ateşle karşılık verildi, dört atış duyuldu ama nerede olduğumuzdan emin değillerdi. Ağaçlardaki yapraklar yere saçıldı. Nişancılardan en azından ikisi rastgele bir şekilde ağacın yüksek dallarına nişan almıştı. Jase ile birlikte gülümsedik. Hâlâ oralarda bir ölüm meleğinin gezindiğini sanıyorlardı.

Yerimizi değiştirip harabeyle birleşen alçak bir duvarın arkasına konuşlandık. Bir. İki. Üç.

Bu kez alet kulübesinin yarısı havaya uçtu.

Cevaben iki el ateş edildi. Yanımızdaki kuyudan kopan taşlar dehşet verici bir dolu fırtınası gibi arkasına saklandığımız duvara yağdı ve *tembris* ağaçlarından birinin devasa gövdesi bizi kıl payı kaçırarak yıkıldı.

Bir dahaki sefere yalnızca bir kez ateş edildi.

Gunner bana işaret verdi. Cephanesi bitmişti. Jase'in iki atışı daha kalmıştı.

Ateş etti ve nalbantın kuzey duvarını patlattı. Cevaben bir el ateş edildi.

Yine ateş etti, bu kez kereste deposunu patlattı. Kalas parçaları ürkek bir kuş sürüsü gibi çılgınca dönerek havaya uçtu, ardından yüksek sesli bir patırtıyla yere yağdı. İki paralı asker sendeleyerek dışarı çıktı, ikisi de uzun kalas parçalarıyla yaralanmıştı. Yere düşüp hareketsiz kaldılar. Cevaben ateş edilmedi. Tüfeklerini kontrol ettik.

Mermileri bitmişti ama bizimki de öyle.

Jase, küçük ordumuza işaret verdi. İçeri girme zamanı gelmişti. Arkamızı dönüp baktığımızda, güçlerimizin büyüdüğünü görmüştük. Kaçıp gidenler bu kez ellerinde çapalar, yabalar ve sopalarla geri dönüyordu.

"Arkadakilerin yanına git," dedi Jase bana. "Emin ol da..."

"İyi deneme," diye cevapladım, onun yanından ayrılmayarak.

"Ne kadar inatçı bir elçisin böyle," diye homurdandı, olası tehditlere karşı gözleriyle sokağı tarayarak.

"Ben de seni seviyorum, *Patrei*."

Bakışlarımız gök geçitlerden çatılara, çatılardan arka sokaklara sekip duruyordu. Her yer bomboştu ama biz yine de elimizdeki bütün silahları sıkıca tutup gerekirse kullanmaya hazırlandık. Synové üzerine düşüp onu kıran sakar bir hödük yüzünden yayı olmadan kendini çıplak hissettiğini söyleyip şikâyet etti. Mason gözlerini devirdi, bu sayede bahsettiği sakar hödüğün o olduğunu anladım. Wren dışında hiçbirimiz, bize tanıdık gelen silahlar taşımıyorduk. Elimizdekiyle idare etmek zorundaydık. Benim elimdeki kılıç alıştığım kılıçlardan daha uzun ve daha ağırdı. Kılıcı nasıl savuracağımı zihnimde düşünüp duruşumu ölçmek zorundaydım. Jase başını çevirince omuzlarımı oynattım. Yerinden çıkan yer hâlâ ağrıyordu.

"Sizce diğerleri de kaçmış mıdır?" diye sordu Priya, boş sokaklara bakarak.

"Paralılar kaçmış olabilir," diye yanıtladı Paxton. "Krala sadık değillerdi. Sadece maaş için bu işin içindelerdi ama Tor Kalesi yıkılınca para alma ümitleri de böylece suya düşmüş oldu. Ayrıca, hepsi evine dönmek istiyordu. Ama buradan olup taraf değiştirenler... onların gidecek başka bir yeri yok."

Kral gibi. Cehennem Ağzı ona evrenin kapısını aralayacak, öldürdüğü babası gibi bir kral olmadığını gösterecek olan yerdi. Ne de olsa bütün bunları ona tanrılar vermişti. Asla vazgeçmeyecekti. Bu mirasa sahip olmayı hak ediyordu.

Tehlikelere karşı gözümüzü dört açarak yürürken farklı türden bir yıkımla karşılaştık. Pencereler kırılmış, işletmeler yağmalanmıştı. Paralı askerler kralın borçlu olduğu parayı başka şekilde almıştı.

"Montegue!" diye bağırdı Jase.

Yanıt veren olmadı.

Meydana vardığımızda kendimizi pusuyla karşılaşmaya hazırladık ama öyle bir şey yoktu. Tüyleri diken diken eden sessizlik buraya da hâkimdi. Meydan bomboştu. Kral şimdi ne oyunu oynuyordu?

Karşı taraftaki bir sokaktan Aleski ve Titus, arkalarında silahlanan şehir halkıyla bize doğru geliyordu. Birliklerimiz iki katına çıkmıştı.

Ama sonra arkamdan boğuk bir çığlık duydum ve dönüp baktım. Bu Imara'ydı. Başını kaldırmış yukarı bakıyordu. Gözlerini takip edip tembris ağacına baktım.

İlmekten bir kadın sarkıyordu. Mavi elbisesi meltemde dalgalanıyordu. Örgülü uzun, beyaz saçları güneşte parlıyordu.

Oleez.

Tenimin altına iğneler batıyormuş gibi irkildim. Başımı sallayıp içimi kemiren acıyı durdurabilirmişçesine yumruğumu göğsüme bastırdım. *Olamaz!* Ordumuzdan homurtular ve hıçkırıklar yükseldi. Küfürler. Ağlama sesleri.

Jase'in göğsünden farklı bir tür çığlık yükseldi. Vahşi ve dehşet verici bir çığlık. "*Montegue!*" Alev almış bakışlarla yürümeye devam etti. Her adımı alev alev yanıyordu.

"Han," dedi Paxton. "Handa saklanıyor olmalılar."

Artık hepimizin içine çılgın bir enerji yerleşmişti. Korku ve ihtiyattan eser kalmamıştı. Çarşıyı geçtik. Diğer bütün yerler gibi burası da terk edilmişti. Çizgili tenteler yağma kavgası sırasında yırtılmış, geri kalan kısmı rüzgârda dalgalanıyordu. Kırılan kasalardan düşen patatesler tentelerin altındaki toprağa saçılmıştı.

Sokağın köşesinden dönünce Ballenger Hanı karşımıza çıktı. Sokağın boş olmasını bekliyordum. Ama Banques sokağın ortasında durmuş, arkasında yirmi askerle bize bakıyordu. Kısa Boyun, Kesik Kafa ve Siyah Diş olarak tanıdığım üç asker geçilmez

kiremit bir duvar gibi bir arada durmuştu ama hiçbirinin elinde tüfek yoktu. Tam da Jase'in tahmin ettiği gibi, bizi öldürmek ya da en azından etkisiz bırakmak için en güçlü silahlarını şehrin kapılarında harcamışlardı. Geriye kalanların sadece bizimkilerle eşit düzeyde silahları vardı ve sayıca onlardan kat kat üstündük.

Zane, Garvin ve Truko Banques'in sağında duruyordu. Kralın diğer yandaşları, Cehennem Ağzı'na ihanet edenler ise sol tarafta duruyordu. Önlerinde üç okçu eğilmiş, oklarını çekerek bizim birliklerimize nişan almıştı. İçimizden bazılarını öldürebilirlerdi ama hepimizi öldüremeden sayımızla onları ezerdik. Tabii bir de onlara doğrulttuğumuz tüfekler vardı ve silahların boş olduğunu bilmiyorlardı.

"Seni bekliyordum, Ballenger," diye seslendi Banques. "Zane gelenin sen olduğunu tahmin etti. Çocukluğunda yaptığın şakaların efsane olduğunu söyledi. Haklıymış. Meğer ölmemişsin." Paxton'a bakıp bir çocuğu azarlarmış gibi başını salladı. "Yanlış tarafa ihanet ettin, dostum."

"Kapa çeneni, pislik!" diye bağırdı Priya. "Artık saniyelerin sayılı."

Jase öne çıktı. "Montegue nerede?" diye seslendi. "Çağırın onu! Hemen!"

"Ah, burada olacak," diye cevapladı Banques. "Merak etme. Bu esnada sen de silahlarını indir ve arkandaki herkese aynısını yapmalarını söyle. Seni gözaltına alıyoruz, Ballenger. Tutuklusun. Düzeni sağlamak kralın görevidir."

Jase'in öfkesi artık başka bir şeye dönüşmüştü, ne diyeceğini bilemez bir hali vardı.

"Artık bitti, Banques. Savaşı kaybettin. Kral kaybetti. Gözlerin görmüyor mu? Elinizde biraz akılları varsa ilk fırsatta kaçacak olan isteksiz bir avuç askerden başka bir şey kalmadı."

Banques başını salladı ve alt dudağını büzdü. Bu hareketiyle

tam da kendini beğenmiş ağabeyine benzemişti. "Evet, elindeki tüfeği görüyorum. Arkandakilerin de. Dışarıdan bakınca gerçekten de ürkütücü gözüküyorsunuz. Öyle olsa bile diyarda aranan bir suçlusun ve kralın ikna gücü kuvvetlidir."

"İkisi de kafayı yemiş," diye fısıldadı Gunner.

Zane çenesini kaldırmış, kendinden emin bakışlarla dosdoğru bana bakıyor, beni ölçüp biçiyordu. Sanki çok geçmeden yine eline düşeceğimi ve kulağıma ağza alınmayan gaddarlıklar fısıldayacakmış gibi duruyordu. Zane aptal değildi. Birliklerimizi görüyordu. Neden endişelenmiyordu?

Bakışlarım askerlerden çatılara, oradan da tekrar Zane'e kaydı.

Kalbim hızlandı. Yanlış olan bir şeyler vardı.

Hem de çok yanlış.

Şişe. Montegue şişeyi mi buldu?

Jase tüfeğini kaldırdı.

Banques hanın kapısında duran askerlere başıyla işaret verdi ve askerler kapıları açtı.

Montegue, içerideki gölgelerin arasında duruyordu. Kollarının arasında bir şey taşıyordu. *Belki de haklıydın, ben bir kumarbazım. En iyi kumarbazlar her zaman sona elini güçlendirecek kadar altın bırakır.*

Dışarıya çıktı.

Hayır, bir şey taşımıyordu.

Birini taşıyordu.

Altın.

Kumarbaz altını.

Nefesim tıkandı.

Montegue adım atar atmaz başım zonklamaya başladı. Duyabildiğim tek ses, ayaklarının altında gıcırdayan gök geçidinin sesiydi. Kimse fısıldamıyordu. Kimse kıpırdamıyordu.

Montegue sokağa çıktı. "O yaşıyor, Ballenger," diye seslendi. "Şimdilik. Şifacıya ihtiyacı var." Kaşlarını kaldırdı. "Takas yapalım. Sana karşılık o. Bunu yaparsın, değil mi? Birçok kez sana seslendi. Annesine de. Annesinin yanında olması onun için en iyisi olur. Karar senin. Ben adaletli bir adamım. Sen de öyle misin?"

Zayıf, solgun, yarı ölü Jalaine kralın kollarında yatıyordu. Belki de gerçekten ölmüştü. Göğsü hareket etmiyordu.

Jase'e baktım. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırmış gibi ağzı açık kalmıştı.

"Onu bize ver, Montegue," diye seslendi. Sesi zayıf çıkıyordu. Acısını duymak içimi yakıyordu.

"Takas," diye tekrarladı Montegue.

"Seni iblis dölü!" diye bağırdı Priya. "Onu bize ver!"

Gunner gördüklerine inanamayarak başını salladı.

"Ne yapacağız?"

"Jalaine!"

Jalaine tepki vermedi.

"Seni canavar!"

"Onu almalıyız!"

"Takas yapamayız!"

Jalaine başını bize çevirdi. Yaşıyordu.

Bütün bağrışmalar sustu.

"Ee, Ballenger?"

Jase derin bir nefes aldı. Teklifi düşünüyordu.

Kolunu tuttum. "Jase, hayır! Bunu yapamaz..."

"O benim kız kardeşim, Kazi. Yapmak zorundayım."

Gözlerinde görebiliyordum. Kararını çoktan vermişti.

"Olmaz!" Montegue'ye döndüm. "Tutsak mı istiyorsun? Beni al!" Ona doğru bir adım attım ama Jase kolumu tutup beni geri çekti.

Montegue delici bakışlarla bana bakıyordu, gözlerinde uçsuz bucaksız bir açlık vardı. Teklifimi kabul etmeyi düşünüyordu ya da belki ona yalvardığımı duymak hoşuna gidiyordu. *Sana her şeyi verebilirdim.* Başını salladı. "Artık benim için önemsizsin," diye seslendi. "*Patrei* benim çok daha önemli bir ödül."

"Belgeleri buldum!" diye bağırdım, çaresizce onu ikna etmeye çalışarak. "Hepsini sana veririm! Sihir! Hepsi senin olur!"

Gülümsedi. "Bundan daha iyi bir yalan uydurmalısın. Yalvarmak sana yakışmıyor, asker. İki kez kandırılmak da bir krala yakışmaz. Belki sonunda benim daha yüce bir önder olduğumu anlarsın." Tekrar Jase'e baktı. "Zaman daralıyor. Çok geçmeden teklifimden vazgeçeceğim."

"Geliyorum," diye seslendi Jase.

"Olmaz!" dedim. "İlmeğe kalmadan seni öldürürler! O..."

Jase kollarımı tuttu. Gözleri dolmuştu. "Kazi, o benim kardeşim. Dünyada gördüğü son şeyin o adamın yüzü olmasını istemiyorum. Kardeşinin yanında olmayan bir adam olmamı gerçekten istiyor musun?"

Cevabı bir bıçak gibi kalbimi deldi. Başka bir yolu olmalıydı.

"Jase..." Göğsüm titredi. "Lütfen..."

Jase başıyla Titus'la Gunner'a işaret verdi ve ikisi birden kollarımdan tutup beni ondan uzaklaştırdı.

Takasın şartlarını açıkladılar. Vaatleri.

Jase kılıcını ve hançerlerini yere bıraktı. Tüfeğini de boşaltmasını söylediler. Silahın içinden mermi çıkmadı. Banques gülümsedi, bizim cephanemizin de bittiğini anlamıştı. Elini sallayarak Jase'e ilerlemesini söyledi.

Jase'in sözünü tutup uzaklaşmasını izledim, Mason da birkaç adım arkasından geliyordu. *Ama Montegue sözlerini tutmayacak, Jase! Bunu biliyorsun!* İçime bir panik doldu. Patika yoldan çıkmıştı. *Bir planımız vardı, Patrei. Unuttun mu? Yapacağın işler*

vardı. Benim yapacağım işler vardı. Birlikte yapacağımız işler vardı. Bu planımızın bir parçası değildi! Jase! Dur! Lütfen.

"Montegue!" diye bağırdım. "Seni öldüreceğim! Sihrini sana karşı kullanıp seni öldüreceğim! Ben..."

Şşşt, Kazi.

Başım döndü. Görüşüm bulandı. Delilik anı geçmişti. Kalbimin atışı yavaşladı.

Her şeyde sihir vardır, dikkat kesilmen yeterli. Sihir büyülerden, iksirlerden ya da gökyüzünden, tanrıların özel eliyle gelmez. Etrafında her yerdedir.

Denedim ama sihri göremiyordum. Görebildiğim tek şey savaşı bir canavarın kazandığıydı.

Şşşt.

Midende güçlü bir ateşle yanacak, ne olursa olsun onu bırakmana izin vermeyecek sihri bulmalısın.

Konuşulmayan dili duy, Kazi. Nefesleri, duruşları, yumruk yapılan elleri, boş bakışları, seğirmeleri ve gözyaşlarını...

Jehendra sokaklarında çaresiz ve aç bir şekilde bir fırsat kolluyormuş gibi her kıpırtı ve her bakışı ölçtüm. Dengelerini bir ayaktan diğerine veren, ya savaşmaya ya da kaçmaya meyilli olan paralı askerleri; bakışlarını kalabalıkta oradan oraya çeviren gergin okçuları ve Banques'in solunda omuzları salık halde rahatça duran, kendi aralarında fısıldaşan hainleri... Banques'in sağında duran ellerini yana sarkıtmış, halinden memnun bir şekilde sırıtan Zane'i izledim, bütün bunları işinin bir parçası olarak gördüğü için benzer şekilde rahat olan Garvin'i, bir de en sonlarda, herkesin bir adım gerisinde omuzları gergin bir şekilde gözlerini kırpmadan Jase'e bakan Truko'yu. O da Griz gibi iki kılıç kullanıyordu, şimdiyse elini kılıçlarından birinin üstüne koymuştu.

Çünkü herkes kelimeleri söyleyebilir ama çok az insan kelimelerin arkasında atan kalbi duyabilir.

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

JASE

MONTEGUE, JALAİNE'İ KUCAĞIMA YERLEŞTİRDİ. BEDENİ ikimizin arasında gidip gelirken göğsünden belli belirsiz bir hırıltı çıktı. Mason'a doğru on adım atabilirdim, sadece bu kadarına izin veriyorlardı.

Arkamı döndüm. Yolun ortasında, herkesten uzakta kardeşimin bedenini tuttum. Kucağımda bir tüy gibiydi, ailenin kıvılcımı olan küçük kız kardeşim. Kırık kemikleri ben dokundukça titriyordu.

"Jalaine," diye fısıldadım. "Ben Jase."

Gözlerini zar zor açabildi, gözkapakları ağırlaşmış ve kıpkırmızı olmuştu ama sonra bakışlarını benden ayırmadı. Çatlamış dudaklarını hareket ettirdi, benim ismimi söylemeye çalıştığını anlamıştım ama bir ses çıkmadı.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Kardeşim. Seni annemin yanına götürüyorum. Ailemizin yanına."

"Mektubumu aldın mı?" diye fısıldadı.

"Evet," diye cevapladım. "Alır almaz geldim."

"Geleceğini biliyordum. Ailemiz güvende mi?"

Başımı salladım, konuşursam hıçkırıklara boğulacağımdan korkuyordum.

"İyi." Gözlerini hafifçe kapattı. "Jase?"

"Buradayım."

"Beni Sylvey'nin yanına göm."

Boğazım etrafına bir yumruk dolanmış gibi ağrıdı.

Nereden biliyordu? Onu yakınıma çektim, göğsüm titriyordu. *Böyle şeyler söyleme, kardeşim. İyileşeceksin! İyileşeceksin!*

Gözlerini üzerimden ayırmadı, cevabımı bekliyordu. Yalan söyleyemezdim. Bu kez olmazdı. Nihayet başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Yaparım. Seni seviyorum, Jalaine."

"Biliyorum, ağabey." Sesi bir örümcek ağının teli kadar ince çıkıyordu, sanki her an rüzgâra karışıp yok olacakmış gibiydi.

"Bu kadarı yeter, Ballenger," diye seslendi Montegue. "Onu vereceksen ver ve geri dön."

Kardeşimin alnını öptüm, dudaklarımı ondan ayırmadım. Sonra onu Mason'a verip onu götürmesini izledim. Gözlerimi sildim. Burnumu da.

İyileşeceksin. Bazı yalanlar, belki de yalanların çoğu, kendimize söylediğimiz yalanlardı.

Gözlerimi Kazi'ye çevirdim. Çılgın gözlerle etrafa, askerlere, çatılara, Banques'e, her şeye bakıyor, sanki bir şeyler arıyordu.

Mason güvenli bir şekilde Jalaine'i diğerlerine teslim edince arkamı döndüm. Okçuların okları, anlaşmaya uyacağımdan emin olmak için bana doğrultulmuştu. Kralın yanında bir muhafız durmuş, elinde kelepçeyle bekliyordu.

"*Patrei!*" diye bağırdı Kazi. Bir kez daha omzumun üzerinden

baktım. Kazi boynunu uzatmış, göğsü kalkıp inerek derin nefes alıyordu. Bekledim. "En son göz kırpan ol!" dedi sonunda ve çenesini aşağı indirdi.

Emin olamayarak başımı salladım, bir an daha ona baktım ve sonra dönüp Montegue ile yüzleştim.

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

"ELLERİNİ ARKANDA BİRLEŞTİR," DİYE EMRETTİ KRAL.

Jase, gözlerini Montegue'ye dikti. Jalaine kralın elinden kurtulduğu için artık oyun değişmişti. Daha birkaç saniye önce Jalaine'i tutarken Jase'in yüzünden okunan hüzün ve sevgi yok olmuştu. Yerini alev alev yanan ve tehlikeli bir şey almış, içinde bir canavar uyanmış gibiydi.

"Hemen," diye tekrarladı Montegue. Göğsünü şişirerek durdu. Hava bal ve altından yapılmışçasına bu anı içine çekiyordu. Jase'in ona karşı koyması bu anı onun için daha cazip kılıyordu. Montegue'nun başından beri istediği şey *işte* buydu, bütün kıtalar üzerinde göz alabildiğine hâkimiyet kurmak istiyordu. Bütün hayallerinin gerçek olduğu an işte buydu. *Patrei* ona cevap veriyordu.

Jase'in içindeki öfke onu motive ediyordu. Bir kadehte sunulan tatlı nektar gibi tadına varırken onu izledim. Hepsi, kurduğu

hikâyenin bir parçasıydı. Zorlu savaşı, ardından tanrıların izniyle ona sunulan zafer. Hatta belki Montegue artık kendini bu tanrılardan biri olarak görüyordu.

"O pisliği öldüreceğiz," diye fısıldadı Priya. Göğsü Jalaine için ağladıktan sonra hâlâ titriyordu, Mason onu daha güvende olsun diye arka saflara götürmüştü. Şimdiyse Priya ön saflarda yanımda duruyordu. Arkasına sakladığı Imara'nın fırlatma bıçağına dokunuyor, gözleri intikam ateşiyle yanıyordu.

Synové ne yaptığını fark etti. "Yirmi metre. Erişemezsin," diye fısıldadı. "Ayrıca, *Patrei* yolun tam ortasında duruyor." İkimiz de Imara'nın ufak bıçaklarından ikisini kemerimize sıkıştırmıştık. Fırlatma bıçakları söz konusu olduğunda, sadece hedefin yerini bulacağından emin olunca fırlatmalıydınız. Yoksa düşmana size karşı kullanabileceği bir silah daha vermiş olurdunuz.

"Okçular," dedim çünkü şimdi gözleri Jase'in üzerindeydi ve bize daha yakınlardı.

Wren iç çekti. "On beş metre. Yetişmesi biraz zor."

Synové dişlerinin arasından nefes alıp düşündü. "Ama imkânsız değil."

"İmkânsızı imkânlı hale getirmenin tek yolu var," diye fısıldadı Priya, Ballenger tarihine ait sözleri tekrarlayarak. "Biz o yolu bulacağız."

Aynı anda, bizi fark etmeyecekleri şekilde yaklaştı.

Muhafız Jase'in bileğini yakalayıp kelepçeyi taktı. Jase hafifçe başını çevirip yan bakışlarla bana baktı. Çenesini iyice aşağı indirdi. Bakışlarımız, aramızda bizi birbirimize bağlayan bir fitil yakılmışçasına birbirini çekiyordu. Mesajımı anlamış mıydı?

"Durun," diye fısıldadım diğerlerine.

Muhafız, Jase'in diğer bileğine uzandı. Tam o anda Jase dönerek elinden kurtuldu ve havada bir kılıç uçtu.

JASE

En son göz kırpan ol. Çenesini indirmişti. *İzle. Hazır ol.* Kazi'nin mesajını anlamıştım. Montegue'ya o kadar odaklanmıştım ki, Truko'yu fark etmemiştim bile. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, derken gözlerini kırptı ve anlayıverdim. O pisliğin ilk kez göz kırptığını görüyordum.

Fırlattığı kılıç havada uçup doğruca elime inince anlık bir kafa karışıklığı yaşandı. Hızla döndüm, kılıcı arkamda sallayıp muhafızı sendelettim, Truko ise onların elinden kurtularak yanıma geldi.

Okçular ayaklandı, öne doğru adım atıp vurmaya hazırlandı ama Montegue elini sallayıp onları uzaklaştırdı. Gözleri tavşanın kokusunu alan bir köpek gibi çılgın bakıyordu. "Kendini kılıç ustası mı sandın, Ballenger? Olsa olsa önemsiz bir tüccar olursun, askerlik eğitimin yok. Bu işe girişmek istediğinden emin misin? Herkes, *Patrei*'nin yolun ortasında gerçek bir kılıç ustası ve asker tarafından küçük parçalara ayrıldığını mı izlesin? Böylece olanlar bitecek mi sandın?"

"Evet, tam da istediğim bu, Montegue," diye cevapladım. "Kimsenin kanını dökmek istemiyorum. Sadece benim ve..." Arkasında duran askerleri gösterdim. "Kesme işini kim yapacak?" Cilalı zırhına ve omuzluklarına alayla bakarak gülümsedim. "*Sen mi?*"

Zırh eldivenimi yüzüne fırlatmışım gibi irkildi, ki onun gözünde fırlatmış kadar olmuştum. Elini kılıcına götürüp kınından çekti, göğsünü kabartıp savaş çoktan başlamış gibi burun deliklerini açtı.

Banques öne çıkarak ona müsaade etmedi. "Kesinlikle olmaz! Siz kralsınız. Alelade bir suçluyla sokaklarda kavga etmeme..."

"Ben kralım ve bu kıtadaki en iyi kılıç ustası benim. Kiminle

kavga edeceğime ben karar veririm! Geri çekil!" diye emir verdi Montegue.

KAZI

Montegue, Banques'ın onu eğittiğinden bahsederek övünmüştü. *Artık boynuz kulağı geçti diyebilirim.*

Başından beri bunun için mi çalışmıştı? Son *Patrei*'yi bizzat öldüreceği ve tarihteki yerini alacağı an için mi?

Montegue ile Jase daireler çiziyor, kılıçlarını birbirlerini tehdit edercesine sallıyorlardı. Zıplayıp saldırmayı bekleyen kurtlar gibi bakışlarını birbirlerinden ayırmıyorlardı.

Önce Jase saldırdı. Denemek için. Amacı, düşmanının gücünü anlamaktı. Montegue güçlüydü. Ama savuşturması sağlam değildi ve tepkileri yavaştı. Dönüşleri gürültülü ama sakardı, duruşuna hiç dikkat etmiyordu.

Jase geriledi. Artık istediğini öğrenmişti. Bir kez daha birbirlerinin etrafında daireler çizdiler.

Banques gözlerini ayırmıyordu, dehşete düşmüştü. Ustanın yalanı ortaya çıkmıştı.

Bu kez Montegue Jase'in üzerine yürüdü, çekiç gibi acımasız darbeler indirerek onu geri savurdu. Yüzü ve boynu kıpkırmızı olmuştu, deli arzusu onu motive ediyor ve vücudunun her yanından akıyordu.

Derken Jase döndü, iyice eğilerek Montegue'nun darbelerini karşılıksız bıraktı. Montegue geriye doğru sendeledi, Jase kılıcını savurdu ve Montegue'nun omzundaki ağır zırha vurup zırhı yukarı kaldırdı. Jase'in kılıcının ucu Montegue'nun alnına isabet etti ve dövüşün ilk kanı dökülmüş oldu.

Montegue bir an için şaşırdı, geriye sendeleyip orada olduğuna

bile inanamayarak kaşındaki kanı sildi. Tekrar dönüp Jase'e baktı, artık bir kral değil yaralanmış vahşi bir hayvana dönüşmüştü.

Banques kılıcını çekti.

"Şimdi!" diye bağırdım. Fırlatma bıçakları dümdüz, öfkeli bir çizgi halinde okçulara doğru uçunca biz de kılıçlarımızı çektik.

JASE

Birkaç saniye için hem Montegue hem de Banques ile savaşır haldeydim. Montegue bana olduğu kadar Banques'e de kızgındı, ona bağırarak geri çekilmesini söyledi. Yardım falan istemiyordu.

Derken sokakta bir kükreme duyuldu. Okçular aşağı inmişti, arkamda ayak seslerinin gümbürtüsünü duyabiliyordum.

Wren, Synové, Kazi ve Priya yanımda belirdi. Banques'i ve krala yardım etmek için koşan askerleri savuşturdular. Truko, Gunner ve Paxton da öbür yanımdaki Garvin ve diğer askerlerle meşguldü. İnsanlar yanımızdan akıp gidiyor, hem paralı askerler hem de hainlerle mücadele ediyordu.

Montegue tekrar tekrar üzerime geldi, kılıcını balta gibi kullanarak beceriden çok öfkesiyle darbe vurmayı başardı. Titrek darbeleri omzumda alev alan acılara dönüştü, darbe üstüne darbeye karşılık vermeye çalışırken bütün sinirlerim alev almıştı ama Montegue'nun hareketlerini tahmin etmek zor değildi. Sol, sağ, sol, sağ. Öfkesi yüzünden aldığı eğitimden eser kalmamıştı. Kılıcını savurup yeniden bir darbe indirmesine vakit tanımadan kılıcına kılıcımla karşılık verdim, dengesini bozdum, sonra da alçak darbeler savurdum. Göğsüne vurduğum darbe zırhında bir çizik dahi bırakmamıştı ama nefesini kestiği kesindi. Geriye doğru sendeledi, serseme dönmüş bir halde sağa sola sallandı, sonra da kendi ayaklarına takıldı ve düştü.

Ona doğru yürüdüm. Onu öldürmeyi neredeyse daha önce istediğim her şeyden çok istiyordum. Çıplak ellerimle öldürmeyi, sevdiğim insanlara yaptığı gibi onu boğmayı tercih ederdim, böylece bana bakarken gözlerindeki ışığın sönmesini izleyebilirdim. Acı çektiğini görmek istiyordum. Ama imzaladığım belgeleri hatırladım. *Eğer eline böyle bir fırsat geçerse, düşmana teslim olma şansı tanımalısın.*

"Tutuklanmayı kabul et, Montegue, belki o zaman seni öldürmem. Birlik'in yasası böyledir, Tor Kalesi de yakında Birlik'in içindeki krallıklardan biri olacak. Eğer haberin yoksa söyleyeyim, bu krallığın başında ben varım ve her zaman ben olacağım."

Montegue boğuk bir nefes alarak güçlükle ayağa kalktı. "Kral benim," diye cevapladı. "Tek kral benim. Tanrılar böyle istedi." Gözleri akkor gibiydi, içten içe ateşe teslim oluyordu.

Boğazındaki ipler keskin, sıcak hançerler gibi göze batıyor ve göğsü öfkeyle inip kalkıyordu ama sonra ciğerinden yüksek sesli bir çığlık koptu. Gözleri zaferle parlayarak bana karşı taarruza geçti.

KAZI

Priya ile omuz omuzaydık, Wren de Synové ile omuz omuza vermişti. Synové ve ben Kısa Boyun'un kemikleri titreten darbeleriyle mücadele ediyorduk. Adam ağaç gövdesini andıran bedenini toprağa gömmüştü, savurduğumuz darbeler onu etkilemiyordu. Çelik kılıcı bile ondan daha önce pes ederdi. Synové ile sadece kendimizi yoruyorduk, o ise hiç tükenmişe benzemiyordu. Montegue'nun o sihirli tozla kurmak istediği durdurulamaz ordu buydu işte. Gel gör ki Kısa Boyun zırh gitmemişti ve öfkeli bir boğanın bile karnı yumuşak olurdu, mesele oraya ulaşabilmekti.

Bizi duvara kıstırıyordu. Yakında hareket etmek zorundaydım. "Ayrılıyorum," dedim Synové'ye, bir sonraki darbeyi tek başına karşılayacağı konusunda onu uyarıp yuvarlandım. Adam bunun için hazırlıklı değildi ve kılıcımla açıkta kalan kolunu kesip hançerimle dizini yaralamayı başardım. Geriye sendeledi, acıyla bağırıp arkasını döndü ve bana vurmaya çalıştı ama ben tekrar yuvarlandım ve kılıcını çakıl taşlı kaldırımda çınlayarak yere düşürdüm. Topallayarak bana doğru geldi, kılıcını bir kez daha kaldırdı ama bu kez de Synové'ye işini bitirmesi için bir fırsat vermiş oldu. Synové kılıcını adamın sırtına saplayıp göğsünden çıkardı. Adam olduğu yerde sallandı, başını eğip göğsünden fışkıran kan seline bakakaldı. Yolundan çekildim. En sonunda devasa bir ağaç gibi yere devrildi.

Zaferimizi kutlamaya vakit yoktu. Arkamızda bir çığlık duyunca ikimiz de dönüp baktık. Bu Priya'ydı. Kolundan kan fışkırıyordu ve Siyah Diş kılıcını tekrar savurmak üzereydi. Wren çoktan harekete geçmişti, Priya'ya bizim olduğumuzdan daha yakındı. Jilet gibi keskin *ziethe* hançerini Siyah Diş'in karnına gömdü. Bu kez de Kesik Kafa Wren'e arkadan saldırmaya hazırlanıyordu. Synové ile onu durdurmak için atıldık, o kılıcını alttan bense üstten savurdum. Kesik Kafa'nın omurgası kılıçlarımızın altında ezildi. Bir an için darbeden etkilenmemiş gibi olduğu yerde sallandı ama sonra geri düştü. Devasa bedeni büyük bir gümbürtüyle yere düşmeden önce ölmüştü.

Sokaklara insanlar, kılıçlar ve baltalardan oluşan bir fırtına hâkimdi. Gürültülü ve coşkun bir kaos vardı. Etrafımızda her türlü çeliğin *çın* sesini duyabiliyorduk. Ter, kan ve dehşet kokusu havada asılı kalmıştı. Bu karmaşanın ortasında Zane'i hiçbir yerde görmemiştim. Diğerlerinden ayrı düştüm ve kendimi birdenbire gerçek bir kılıç ustası olan Banques ile karşı karşıya buldum. Yü-

züne sıçrayan kan dantel gibi korkunç bir maske haline gelmişti. gözleri şimdiden kazandığını iddia edeceği zaferlerle parlıyordu. Bana bakarken bir kez daha kazanmayı beklediğini gözlerinin ışıltısından anlamıştım. Kılıcını savurdu, hızlı ve ölçülü darbeler vuruyordu ve ağaç gövdesine benzeyen askerlerinin aksine ayak hareketleri hızlıydı. Darbelerine karşılık verebiliyordum vermesine ama omuzlarımdan biri yaralıydı. Diğeri baskıdan dolayı zonklamaya başlamıştı. Alttan vurmaya, aldatmaca yapmaya ya da dengesini bozmaya çalıştım ama acımasızdı ve hareketlerimi önceden görebiliyor, beni tekrar tekrar geri itiyordu.

"Hâlâ Montegue'nun bütün hayallerini gerçekleştirebileceğini düşünüyor musun?" diye sordum, dikkatini dağıtmaya çalışarak.

"Cephanemizi yeniden inşa edeceğiz. Eskisinden daha güçlü bir şekilde geri döneceğiz. Bu iş daha bitmedi."

"Öz babasını öldürdü. Birbirinizi hak ediyorsunuz."

"O, ne istediğini bilen bir adam. Ben de öyleyim." Yüzünde bir gülümsemeyle arka arkaya üç ağır darbe indirdi. Kılıcım onun vuruşlarının etkisiyle titriyor, çeliği her defasında yüzüme biraz daha yaklaştırıyordu. "Tükeniyorsun, asker," diyerek azarladı. "Sanırım en iyisi bunu burada..."

Tam o anda vahşi bir çığlık havayı yardı. Çığlık atan kişi Montegue'ydu. Hayallerinin paramparça oluşunun sesiydi.

Banques başını çevirdi, bir an için bile olsa dikkatinin dağılmasından yararlanıp kılıcını yere devirdim ve kılıcımı göğsüne sapladım.

Gözleri yine benim üzerimdeydi, yüzünde hayret dolu bir ifade vardı.

"Seni uyarmıştım," dedim, kılıcımı çıkarırken. "Bir gün seni öldüreceğimi söylemiştim."

JASE

Montegue'nun üzerime doğru gelirken attığı çığlık onu kanatlandırmıştı sanki. Daha bana ulaşamadan yoluna çıkan kanatlı iblislerle savaşıyormuş gibi kılıcıyla havayı yardı. Coşkuyla hareket ediyordu. Artık bir insanla değil, çılgın, hararetli bir içgüdüyle hareket eden bir yaratıkla savaşıyormuş gibi hissediyordum.

"*Ballenger!*" diye bağırdı. Kılıcıyla az önce başımın durduğu yeri ortadan ikiye ayırdı. Döndü, kafası karışmış bir halde nereye gittiğimi görmek için bakındı. Arkasında olduğumu görünce tıslադı. Bir kez daha üzerimize yürüdü ama bu sefer karşılık verdim ve kılıcımı iki elimle birden aşağıdan yukarıya savurdum. Onun kılıcına vurup omzunun üzerinden yere uçmasını sağladım.

Dengemi tekrar kurmama fırsat tanımadan yine üzerime çullandı, beni sertçe yüzüstü yatırdı ve kılıcım elimden kaydı. Yerde yuvarlanmaya başladık, parmaklarıyla tenimi yırtıyordu. Yumruğum çenesiyle buluştu, onun yumruğu ise benim çenemle. Başım geriye doğru savruldu ve bir an için başımda ışıklar yanıp söndü. Onu tekrar yumruklamak için kolumu geri savurdum ama Montegue beni yere yatırdı ve yine yuvarlanmaya başladık. Üstüne çıkınca kollarımı bastırdım, bir elim boğazındaydı. Onu tam etkisiz hale getirecektim ki belindeki hançere uzanmaya çalıştı. Aşağı uzandım, elimi onunkine sardım ve ikimiz de hançeri tutmak için mücadele ettik. O, hançeri kınından çıkarmak için uğraşırken bense hançeri kınında tutmak için uğraşıyordum, birbirine kenetlenen ellerimiz titriyordu.

"Artık vazgeç, Ballenger." Güçlükle çıkan sesi titriyordu. "Tanrılar beni uygun..."

"Seni mi?" dedim hırlayarak. "Tanrılarınla tanışmaya hazırlan, Montegue. Senin için uygun gördükleri tek şey bu. Artık karıma, aileme ve şehrime korku salmana izin vermeyeceğim. İşin bitti."

Ama onun gücü ne bir çiftçide ne de bir askerde görülen türden bir güçtü. Demirden, takıntıdan ve öfkeden gelen bir güç. Ayrıca belki yıldız tozundan. Onu durdurabileceğimden emin değildim ama benim de öfke dolu olduğum kesindi. Hançerini çıkarmaya çalışırken elini koluma bastırınca oradaki yaram yandı. Ellerimiz sıcak ve terliydi, hançeri tutan elim kaymak üzereydi. Ama sonra ağırlığımı başka yöne verip daha yükseğe doğru hamle yaptım ve elini kaldırmasına müsaade ettim, böylece hançer nihayet serbest kaldı. Gözleri zaferle parladı ama daha karşılık bile veremeden hâlâ benim elimi tutan eliyle bütün ağırlığımı kullanıp hançeri aşağı doğru kaydırdım. Hançer kemiğe değdi, göğsünü deldi ve kalbine saplandı.

Şaşkınlıkla nefes aldı, gözlerini kocaman açtı.

Elimi çektiysem de Montegue'nun parmakları hançerin sapını bırakmadı. Yarasından hızla kan fışkırıyordu. Bana bakakaldı, gözlerindeki ateş yavaş yavaş sönüyordu. Geriye yaslanıp oturdum ve onu izledim. Yüzünde asık bir ifade oluşuyordu. Kazi gelip yanımda durdu ve elini omzuma koydu. Savaş bitmişti.

Montegue nereye bakacağını bilemiyormuş gibi bir ona, bir de bana baktı.

"Beni seviyorlar," diye fısıldadı. "Beni seviyorsunuz. Beni unutmayacaklar. Ben yüce bir..."

Son sözleri dilinin ucunda donup kaldı.

Adam? Önder? Kral? Her ne ise, buna inanarak ölmüştü.

KAZI

Jase ile birbirimize sarıldık ve yaralarımızı kontrol ettik. Üzerimizdeki kanın hiçbiri bize ait değildi, en azından bildiğimiz kadarıyla. Jase dudaklarını alnıma bastırıp rahat bir nefes aldı.

Savaş alanına bakmaya gittik. Artık bitmişti. Paralı askerlerden bazıları kaçmıştı. Jase'in dediği gibi bu işe para için girmişlerdi ve ödülleri ellerinden alınınca bırakıp gitmişlerdi. Geri kalanlar cansız yatıyordu.

Yaralılarımızı iyileştirdik. Paxton kumaşları yırtıp Priya'nın kolunu sarıyordu. Kekeleyerek ona kıpırdamadan durmasını söyledi, konuşurken özellikle tükürmemeye dikkat ettiğine emindim. Mason böbreğine bir kargı darbesi almıştı, önemsiz bir yara olduğunu iddia ediyordu. Synové yanına gidip yardım etmeyi önerdi ama Mason istifini bozmadan elini salladı. "Gunner hallediyor." Synové dudaklarını ince bir çizgi haline getirerek oradan uzaklaştı.

Titus ise diz çökmüştü, Aleski'yi kucağında taşıyordu. Aramızda en ağır yaralanan Aleski'ydi. Titus onu yatıştırmaya çalışıyor, rahatlatmak için onunla konuşuyordu. Imara kanayan karnına kumaşla tampon yapıp başka biri ilaç almak için şifahaneye giderken diğer bir kişi de şifacıyı çağırırken ona dayanmasını söylüyordu.

Truko başına darbe almıştı. Aram onun yarasını sarıyordu.

Jase, Truko'nun yanına gitti. "Bugünleri göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Ben de düşünmezdim," diye cevapladı Truko.

Jase elini uzattı ve el sıkıştılar.

"Başın nasıl oldu?" diye sordu Jase.

"Sadece bir sıyrık. Ben hâlâ inatçı bir adamım. Bugün olanlar yüzünden seninle anlaşma yapacağımı falan sanma. Hangi tarafta oynayacağımı ben seçerim, kimse bana ne kadar yukarı zıplayacağımı söyleyemez, en azından söyleyecek kadar uzun yaşamaz."

"Seni sağ salim evine götüreceğiz," diye söz verdi Jase.

Truko başını salladı. Gözlerini kırpıştırdı ve dudağını kıvırdı.

Jase ile aralarında ayakta durmayı öğrenen bir kuzu kadar yeni bir ittifak doğuyordu.

Yerde yatan paralı askerlerden biri kalkmaya çalıştı, kılıcına uzandı. Judith çapasını tam göğsüne indirdi. Asker yeniden yere yığıldı. "Eğer tekrar kalkarsan son kalkışın olur, bilmiş ol," diye uyardı.

Etrafımdaki yıkıma baktım. Birileri eksikti. Korkakların kaçacağını biliyordum, savaşın tam ortasında kaçarlardı ki o karmaşada gittiklerini kimse fark etmesin. Bu korkak kaçamayacaktı. Bu sefer değil. Jase geri kalan yaralılarla ilgilenmeye giderken ben de başka biriyle ilgilenmeye gittim.

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZI

HANIN ARKASINDAKİ AHIRIN İÇİ KARANLIKTI. AĞILLARIN çoğu boştu, paralı askerler burayı yağmalamaya geldiğinde kapıları gelişigüzel bir şekilde açık bırakmıştı. Bütün bu hengamenin gürültüsünden rahatsız olan bir güvercin, tavandaki kirişlerin üzerinden acı acı öttü. Bunun dışında ahırda çıt yoktu. İçeriyi yalnızca tek bir fenerin bana yol gösteren titrek sarı ışığı aydınlatıyordu.

Buradaydı. Burada bir yerlerde.

Hançerimi kınından çıkardım.

Kalbim, benim iki katım olan sıra dışı askerleri alt ettiğim savaşın ortasında bile olmadığı kadar hızlı atıyordu. Ne de olsa az sonra hepsinden daha korkunç bir canavarla yüzleşecektim.

Bir at kişnemesi duyuldu. Ardından ağır bir çantanın yere düşme sesi.

Sessizce ilerledim. Loş ışık huzmeleri yolumu aydınlatıyordu.

Çık dışarı, diye seslenmek istiyordum. *Neredesin?* Bu kez onu

bulmaya gelenin ben olduğumu bilmesini istiyordum. Ama sessiz kaldım, yerde süzülerek ilerleyen bir hayalet, onun yüzünden dönüştüğüm gölgeydim.

Ahırın sonundaki ikili büyük ağılda duruyordu, arkası bana dönüktü. Atının üzerindeki bohçaya heybesini bağlıyordu. Belli ki acelesi vardı. Tabii acelesi olacaktı. Silahları hâlâ yere yığılmış, doldurmasını bekliyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Zane arkasını dönüp tısladı, gelenin ben olduğumu fark edince başını salladı. "Hiç vazgeçmeyeceksin, öyle değil mi?"

"Onları bana ver," diye emrettim, elimi uzatarak.

Kafası karışmış bir halde bana baktı. "Ne?"

"Belgeler," diye cevapladım.

Gülümsedi. "Benim belgelerden falan haberim yok," dedi. "Buraya anneni sormak için mi geldin? Cevap almak mı istiyorsun? Sana ondan bahsedebilirim." Bir adım atarak bana yaklaştı.

Hançerimi kaldırdım. Silahı kullanmasını bildiğimi ona hatırlatmama gerek yoktu. Yere serilen okçuları görmüştü. Gerçi elimdeki hançer fırlatmak için değil, deşmek içindi.

"Belgeler," diye tekrarladım sertçe. "Sende olduğunu biliyorum. Muhtemelen şu çantanın içindedir."

Gözlerini hançerimden ayırıp çantaya baktı, gözleri hafifçe endişeli bir hareket yaparak daire çizdi. *Evet, tam olarak oradalar.*

"Gunner ile konuştuktan sonra fark ettim," dedim. "Zamanlama. Bütün taşlar yerine oturdu. O gece kaçtığında ilk olarak Mağara Bitimi'ne döndün. Kimse seni orada aramazdı ve o belgelerin önemli olduğunu bilen tek kişi sendin. Sen kralın elçisiydin. Asıl merak ettiğim, belgeleri neden ona vermediğin. Bu sayede gözüne girebilirdin. Hatta belki onun sağ kolu olarak Banques'in yerini bile alırdın."

"Gözüne girmek mi?" Zane kahkaha attı. "Bu belgeler bundan çok daha değerli. Kopyalarını çıkartmayı planlıyorum, hem

de birçok kopyasını. İlgilenen birkaç alıcı buldum bile. Kıtadaki bütün krallıkların bunlar için ne kadar para ödeyeceğinden haberin var mı? Yıldızlardan gelen *sihir*. Bu dünya Montegue gibilerle dolu." Topuklarının üzerinde sallandı, fark etmeyeceğimi sanarak gittikçe yaklaşıyordu. "Üstelik sadece krallıklar da değil. Bir Previzi arabacısıyken gittiğim her kasabada gözünü güç hırsı bürümüş lordlarla tanıştım, yüzlercesiyle ve bu lordların her biri rüzgârı, yağmuru ve birbirilerini kontrol etmek için her şeyini verirdi. Onlar formülleri bulup kendi aralarında savaşırken ben tepebaşındaki kulemde oturup hazinemi sayacağım, hepsinden daha zengin olacağım. Merhum kralımızın da dediği gibi, olasılıkları bir düşünsene." Omuz silkti. "Yani hayır, belgeler bana ait ve bende kalacaklar. Ama sana annenden bahsedebilirim. Hangi *detayları* bilmek istersin? Bende çok detay var."

Ses tonu kabaydı, bir şeyler ima ediyordu. Beni inceliyor, tepkimi ölçüyordu. Dikkatimi yok etmek, kırıldığımı görmek istiyordu.

"Şimdi," dedim. "Venda Kraliçesi ve Krallıklar Birliği adına..."

Bir kahkaha patlatıp sicim gibi saçlarını gözlerinden çekti. "Rahtan kimliğin umurumda mı sanıyorsun? Asıl kişiliğini değiştirmiyor ki. Eskiden Venda sokaklarından topladığım cahil sokak farelerinden farkın yok. Annen, sizi bulduğum gün rahatladı. Her şeyden önce senden kurtulduğu için sevinmişti. Bana dedi ki..."

Üzerime gelmeye başlayınca döndüm, hançerimin ucuyla karnında bir kesik açıp ahırın öbür tarafına geçtim. Ölümcül organlara isabet edecek kadar derini kesmemiştim ama dikkatini çektiğim kesindi. Duvara doğru sendeleyip karnını tutarak geriledi, ardından şaşkınlıkla kanlı eline baktı. Gözlerini yine bana dikti. "Seni aptal pislik!"

"Kenara çekil. Belgeleri güvenli bir şekilde ele geçirmek için emirlerim var. Emirlerimi yerine getirmek niyetindeyim."

Yanında duran direkteki saman kancasını alıp havaya savurdu,

her darbede daha yakınıma geliyor, beni köşeye sıkıştırıyordu. Menzili benden daha genişti. "Bu mu? İstediğin bu mu, kızım?" diye sataştı, kancayı bana doğru sallayarak. "Sana bir şans tanıdım. Yürüyüp gidebilirdin."

Havayı yaran elini, eklemlerindeki kılları, bileğindeki beni, gölgelerin saptırdığı yüzünü, kendini beğenmiş tehditler savuran sesini düşündüm. Her şey tıpkı on bir yıl öncesinde olduğu gibiydi. Tek fark, artık altı yaşında değildim. Kancayı yine savurdu. Beceriksiz adımlar arıyordu. Sivri kanca kafamın yanından geçti. Başımı eğip yere yuvarlanarak ondan uzaklaştım. Yanından geçerken hançerimi yine sapladım ve bu sefer dizinde derin bir kesik açmayı başardım. Bir çığlık kopardı, ardından gözlerini indirerek çılgın bakışlarla şaşkınlık içerisinde bana baktı. Mücadele ediyordum ve kazanıyordum. Bacağından oluk oluk kan akıyordu, pantolonu şimdiden ıslanmıştı. Elinde kancayı kaldırarak öne doğru sendeleyerek saldırdı ama ben daha önce kalktım ve yüz yüze geldik. Gözlerini kocaman açtı, göz bebekleri bir iğne ucu kadar küçülmüştü. Kancası yere yuvarlandı. Orada öylece donmuş bir halde duruyordu, uzun hançerim karnının derinliklerine saplanmıştı. Hançeri çıkardım ve sanki hiç kemiği yokmuş gibi yere yıkılıverdi.

Nefes nefese kalmış bir halde sırtüstü yatıyordu. Kesik kesik nefes alıyordu. Titreyen elleriyle yarasına dokundu. "Ne yaptın sen?" diye sitem etti.

On bir yıl önce yapmayı dilediğim şeyi.

"O nerede?" diye sordum. "Annemi nereye götürdün?"

Göğsü kahkaha atmaya çalışıyormuş gibi sarsıldı.

"Söyle bana," diye yalvardım, sadece birkaç dakikası kaldığını biliyordum.

"Eski kralın çiftliği... dağlık bölgede. Aslında hâlâ orada..." Öksürdü, dudakları zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama oraya asla vaktinde varamayacaksın."

ALTMIŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

KAZI

"BU TARAFTAN."

Güneşte yanmış çilleri olan bir kadın bizi çiftlik evinden kıvrılarak ilerleyen, dizlerimize kadar uzanan çimenlerin olduğu patikaya götürdü. Kadının başının arkasında özenli bir topuz yaptığı örgülere bakarken durumun kesinliğini sindirdim. Gözleri istediğim cevabı bana vermişti. "Annem nerede?" diye sorur sormaz, anlamıştım. Gözlerini indirmiş, zaten bildiğim şeyi teyit etmişti. Jase yanımda yürüyordu. Annemle hiç tanışmamış olsa da bu gerçeği öğrenmek onu da sarsmıştı.

Uçurumun aşağısındaki vadiye bakan kayalıklara geldiğimizde kadın geniş, düz beyaz bir taşın önünde durdu.

Jase, sade mezar taşına baktı. "Burası mı?"

Kadın başını salladı.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordum.

"Yıllar önce. Ben gelmeden öncesiydi." Aradan on yıl geçmiş olabileceğini tahmin etti, yani annem geldikten sonra aradan fazla

zaman geçmemişti. Yaşlı aşçı annemin hikâyesini anlatmış ve mezarını işaretleyeceğine söz vermişti.

"Peki nasıl öldü?"

"Kısa süreli bir hastalık geçirdi ama yaşlı aşçı onun aslında kırık bir kalpten ötürü öldüğünü söyledi. Kızın epey bir mutsuz olduğunu biliyordu ama bizim dilimizi konuşmuyordu ve çiftlikte onun dilini bilen yoktu. Ağlama ve öfke krizleri geçirirdi. Ancak yıllar sonra, kızın ölümünün ardından aşçı Previzi arabacısından yeni bir eş bulduğunu öğrendi."

"Yeni bir *eş* mi?" diye sordu Jase.

"Buraya bu yüzden getirilmişti. Eski kral beceriksiz, sessiz bir adamdı ama daha çok oğlu olsun isterdi. Bir çiftçinin oğulları olması gerektiğine inanırdı. Karısı ölmüştü ve sahip olduğu tek oğlu onu hayal kırıklığına uğratmıştı."

Montegue'nun oğlunun çiftçiliğe hiç ilgi duymadığını, burada çalıştığı yıllar boyunca dağlık bölgedeki çiftliğe ayak bastığını görmediğini söyledi.

"Babasının ne yaptığından haberi var mıydı?" diye sordu Jase.

Kadın başını salladı. "Sanırım yeni bir varis doğana dek gizli bir anlaşma olarak kalması gerekiyordu ama bu hiç olmadı."

Zane bu yüzden annemi seçmişti. Zaten bir çocuğu olduğunu bildiğinden dolayı daha fazla çocuğu olabileceğini düşünmüştü.

"Başın sağ olsun," dedi kadın, bakışlarını indirerek mezar taşına baktı. "Çok sade, biliyorum. Üzerine ismini yazmamı ister misin? Koyunları işaretlemek için kullandığımız boyadan var."

Başımı salladım. "Ben yaparım." Kadın boya kutusunu ve fırçayı getirmeye gitti. Jase bana biraz zaman tanımak istediğini söyleyerek onunla gitti.

Topraktaki tepeciğe ve boş duran mezar taşına baktım. Ona veda etme fırsatım olmamıştı. Onu kaybettiğim için hiç ağlama-

mıştım. İçimden bir ses öldüğünü bilse de kesin olarak öğrenememiştim. Kesin gerçekler olmazsa şüphe her zaman olacaktı. Merakın da öyle. Ya böyle olsaydı?

Artık kesinleşmişti.

Arkamı döndüm ve vadiye, annemin son dinlenme yerinin manzarasına baktım. Çok güzeldi. Görebilseydi, burayı severdi.

"Ama sen hiç dinlenmedin, değil mi Anne?" diye fısıldadım rüzgâra.

Mezarının yanında diz çöküp avcumu ufak tepenin üzerine koydum. *Ağlama ve öfke krizleri geçirirdi.* "O sendin, öyle değil mi? Asla bırakmadın." Beni duyuyormuş gibi onunla konuşuyordum çünkü duyabildiğine emindim. "Ölümle anlaşma mı yaptın? Ona öfkelendin mi? Kolunu mu büktün? Bana göz kulak olması için onu zorladın. Hayatta kalmama yardımcı olmasını sağladın."

Benim çektiğim acıların yanında, acaba o ne kadar acı çekmişti? Bütün hayatını beni koruyup kollamaya adamışken birdenbire bunu yapamaz hale gelmişti.

Uzun çayır çimenlerini toplayıp bana öğrettiği şekilde örmeye başladım.

Bunun gibi, Kazi. Bir sapı diğerinin üzerinden geçir. Üzerime eğildi.

Dilek sapını da içine koyalım.

Dilekler gerçek olur mu, Anne?

Tabii olurlar.

Şimdi bir dilek dile, Kazi. Biri yarınlar için, biri ertesi gün için, diğeri de ondan ertesi gün için. Biri mutlaka gerçek olur.

Çimenleri bağlayıp taç haline getirdim ve mezarına koydum.

"Huzur içinde dinlen, Anne."

Jase elinde boya ve fırçayla döndüğünde annemin mezarını işaretledim.

Annem
Chiadram'm
Canım

Tapınağın yeniden inşa edilmesi aylar sürecekti. Ama Vairlyn bir tören daha yapmak konusunda ısrar etmişti, tıpkı Jase'in söylediği gibi. Venda usulü tören yeteri kadar iyi olmadığı için değil, kutlama yapmak için.

Kurdelemiz vardı.

Rahibimiz vardı.

Bir kasaba dolusu şahidimiz vardı.

Etrafımız molozlarla kaplı olsa ve tavanımız gökyüzünü gösterse de, tapınağın sunağı hâlâ sağlamdı.

Rahip kendi kısmını bitirmişti. Artık sıra bizdeydi.

"Kelimeleri hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Hem de her birini."

"Yine hıçkırıklara boğulmayacaksın, değil mi?"

Jase gülümsedi. "Hayır. Artık alıştım."

Buna rağmen kurdeleyi bileğime bağlayıp düğümlememe yardım ettikten sonra sertçe yutkundu, konuşmasına başladığında sesi ilk seferde olduğu gibi titredi. Elini sıktım. "Bunu yapabiliriz, *Patrei*," diye fısıldadım. "Hem unutma, bu yüzlerce düğünün sadece ilki."

Başını salladı ve beni öpmek için eğildi ama Wren elini aramıza koyup onu geri itti. "O sonrası için," diye azarladı. Yanımızda duran diğer şahitlerimiz, Synové ve Ballenger sülalesi, homurdanarak Wren'e katıldı.

Jase bakışlarını bana kenetleyip baştan başladı.

"Aydınlıksisli Kazi... sen, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim aşksın.
Beni vahşi ormanlardan çekip alan elsin.
Yüzümü ısıtan güneşsin.
Sayende daha güçlü, daha zeki ve daha bilgeyim.
Sen, beni daha iyi bir adam haline getiren pusulamsın.
Yanımda sen olduğun sürece, hiçbir zorluktan korkmayacağım.
Seni onurlandıracağıma ve aşkına layık olmak için elimden geleni yapacağıma yemin ederim.
Sana olan bağlılığımdan asla vazgeçmeyeceğim, ayrıca seni her zaman koruyacağıma yemin ederim.
Benim ailem artık senin de ailendir, senin ailen ise benim ailem.
Sen kalbimi çalmadın, sana isteyerek verdim,
Bütün bu şahitlerin önünde, seni karım olarak kabul ediyorum."

Elimi sıktı. Kahverengi gözleri, yeminini bana ilk kez okuduğu zamanki gibi yaşlarla dolmuştu. Şimdi sıra bendeydi. Derin bir nefes aldım. Kelimeler anlatmaya yeter miydi? Ama kalbime en yakın kelimeleri söylemiştim. Ormanda söylediğim, karanlık bir hücrede nerede olduğunu bilmediğim ama onu tekrar göreceğime dair umudumu kaybetmediğim zamanda sürekli tekrar ettiğim sözleri.

"Seni seviyorum, Jase Ballenger. Ömrümün sonuna dek de seveceğim.
Tek bildiğim şey açlıkken, sen bana doygunluk nedir öğrettin.
Bana yıldızlar ve hikâyelerle dolu bir evren gösterdin.

İnanmaya korktuğum bir yanımı ortaya çıkardın
ve dilek saplarının sihri senin sayende gerçek oldu.
Seni seveceğime, seni koruyacağıma ve her şeyimi seninle paylaşacağıma yemin ederim.
Evin artık benim de evim, ailen benim de ailem.
Yanımda sen olduğun sürece mutluluk duymanın bir yolunu bulacağım.
Hayatın inişli çıkışlı olduğunu, bazen bize kayıp getirdiğini biliyorum.
Ama hangi yoldan gidersek gidelim, her adımımı seninle atmak istiyorum.
Seninle yaşlanmak istiyorum, Jase.
Bütün yarınlarımı sana veriyorum.
Bütün bu şahitlerin huzurunda,
Seni kocam olarak kabul ediyorum."

Ellerimizi havaya kaldırdık, aramızda duran kurdele rüzgârda uçuşuyordu. Bakışlarımız, şahitlerin mutluluğuyla buluştu. Synové gözlerini silerek burnunu çekti, Lydia ile Nash Vairlyn'in yanında durmuş gülümsüyordu. Ballenger ailesinin geri kalanı, Paxton da dahil olmak üzere ellerini çırparken bir yandan da kendi aralarında fısıldaşıyordu. Muhtemelen Jase'in başını meydandaki çeşmeye sokacaklardı. Cehennem Ağzı adetlerinin böyle olduğunu duymuştum. Yakın zamanda sessiz harabemize dönüp dinlenmeye fırsat bulamayacağımız kesindi. En azından büyük bir aileyle hayat hiçbir zaman sıkıcı olmuyordu.

Tapınağın yıkık duvarlarının ötesindeki diğer şahitler de mutluluklarını gösteriyordu, Varilyn'in dediği gibi bu kutlamaya ihtiyaçları vardı. Kasabı, mumcuyu, Beata'yı ve Imara'yı gördüm. Onlar dışında kalabalıktan uzakta duran iki şahit daha vardı, bu

şahitleri benden başka kimsenin göremediğinden emindim. Uzun boylu olan kemikli parmağını bana doğru uzatıp, *Henüz değil. Bugün değil,* dedi. Dönüp koluna girdiği kadına baktı. Kadının başında çayır çimenlerinden örülü bir taç vardı. Gülümsedi, o da son kez veda edecekti. Yüzünü unutmamak için ezberledim, ela gözlerinin etrafındaki çizgileri, kalın kirpiklerini, yanık tenini, yüzündeki huzur dolu ifadeyi, *rahatlama ama* yüzünde gördüğüm ifade daha çok sevgiydi. Başını salladı ve kavalyesiyle birlikte dönüp gittiler.

Güle güle, Anne.

Güle güle.

Kutlama tepeleme ziyafet kekiyle devam etti, tıpkı Jase'in söz verdiği gibi. Herkes birer tane getirmişti. Her biri farklıydı, hepsinin farklı ve şaşırtıcı bir aroması vardı. Hiçbiri Venda'nın ziyafet keklerine benzemiyordu ama onları özel kılan da buydu. Yüzlerce farklı şekilde kutlama yaptık. Son kek yenince ve son dans edilince de hepimiz birer taş alıp şehri yeniden inşa etmeye koyulduk.

Büyükbabamın mezarına taşlar dizdik. Kemikleri çoktan yok oldu, belki de vahşi hayvanlar götürmüştür. Ama burası elime bir harita tutuşturup son nefesini verdiği yer.

Tor Kalesi. Artık her şey sana bağlı. Onları koru.

Şimdiye dek ona verdiğim bu sözü tutmayı başlardım. Geride durup anıta baktım. Her zaman yerli yerinde olduğundan emin olacağız.

Fujiko, büyükbabamı ve kumandan olarak yaptığı son fedakârlığı, hayatımızı kurtarmak için kendi canını feda etmesini onurlandırmak için bir dua etti. Emi duayı tekrar etmeye çalıştı ama uzun kelimeyi söyleyemeyip başka bir şekilde söyledi. Elimi sıktı ve kelimeyi tekrarladı. Miandre başını sallayarak onayladı ve artık o andan itibaren, Tor Kalesi'nin önderi *Patrei* olarak anılacaktım.

- Greyson Ballenger, 23

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

JASE

Bir Buçuk Yıl Sonra

CANDORA ELÇİSİNİN GÖBEĞİ BÜYÜMÜŞTÜ, KIRMIZI TUNİĞİ bir dağ zirvesi gibi masanın üzerinde yükseliyordu. Kemerleri ve taşlı zincirleri bronz yağ lambasının titrek ışığında parlıyor ve her nefes alışında tıkırdıyordu. Onun *straza* askerleri onun arkasında, bizimkiler ise tam arkamızdaydı.

Sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi ama her şey değişmişti. Elçi bütün kanıtlar tersini göstermesine rağmen yeni ticari şartlarımız yüzünden düştüğü zor durum hakkında şikâyet etmeyi yeni bitirmişti.

"Bir buçuk yıl oldu. Çok da yeni sayılmaz, üstelik görünüşe bakılırsa işlerin gayet iyi gidiyor."

Gerçekten de gayet iyi gidiyordu. Arenaya giren çıkan bütün envanteri takip ettiğimizi unutmuş olmalıydı.

Lukas alçak masanın etrafında dolanıyor, hayranlıkla elçinin parlak kemerlerine ve zincirlerine bakıyordu. Minik parmağıyla yumuşak bir jöleye bastırırmış gibi elçinin göbeğine dokundu.

Elçi kalın kaşlarını çattı. "Bu da nesi?" diye homurdandı, parmağını sallayıp Lukas'ı göstererek. "Toplantıda bebeğin ne işi var?"

"Kardeşimin işleri öğrenmesi gerek."

"O daha çocuk!"

"Öğrenmek için hiçbir zaman geç değil."

Elçi su piposundan derin bir nefes çekti, kaşlarını daha derin bir şekilde çattı. Buna rağmen cebinden parlak bir boncuk çıkarıp oynaması için Lukas'a verdi.

"Ticaret yapacak başka yerler de var, biliyorsun."

Gunner gerildi. Çenesini kapalı tutması için masanın altından dürterek onu uyardım. Gunner'ın bazı huyları asla değişmeyecekti.

"Başka bir yerde önemli işlerim var," dedim. "Teklifimizi kabul et ya da etme, sen bilirsin. Bugün yerleşkenin sınırlarını genişletmek için temel atacağız ve önemli konuklarımız geliyor."

"Candora elçisinden daha mı önemli?"

"Hem de fazlasıyla."

Kalın parmaklarını karnında gezdirdi. "Kazimyrah! Candor dilinde bir isimdir. Belki de karınla müzakere etmeliyim!"

"Muhtemelen öyle. Benden daha zorlu bir anlaşma yapar. Burada olmadığı için şanslısın." Ayağa kalktım ve Lukas'ı kucağıma aldım. "Hazır mısınız, kardeşlerim?"

"Ah, otur şuraya!" diye kıvırdı elçi.

Kaşlarımı kaldırıp bekledim. Dişlerini şişik dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Baban her zaman gönlümüzü almasını bilirdi. Babanın oğlu değil misin?"

Ona baktım, tıpkı babamın yapacağı gibi biraz zaman geçme-

sini bekledim. Evet, pek çok açıdan tam da babamın oğluydum. Bu açıdan da. Candorlular iyi komşular ve iyi müşterilerdi. "Yeni yük kısraklarınız için arka taraftaki merada yeni bir ahır."

Piposundan boğuk bir nefes alıp ayağa kalktı, yüzünü kırıştırarak nadir dişlek gülümsemelerinden birini gönderdi. Muhtemelen biraz abartmıştım.

"*Patrei,* seninle iş yapmaktan her zaman memnunum." Lukas'ın saçını okşadı. "Bu küçük adamla da öyle."

Elçinin dairesinden çıkınca Titus ellerini havaya kaldırdı. "Yeni bir ahır mı? Oldu olacak saray da yaptırsaydık."

"Küçük düşünme, Titus." Elimizde yeteri kadar kerestemiz olduğunu hatırlattım. Şehri yeniden inşa ederken değirmeni durmadan çalıştırmıştık. Depolarımız kereste ile dolup taşıyordu. "Hem, oduncu çiftliklerindeki kısraklar artık yaşlandı. Candora ile daha fazlası için pazarlık yaparken onlara cömertçe verdiğimiz sıcak ahırı öne süreriz."

Gunner başını salladı, taktiğimi onaylamıştı.

Titus homurdandı. "Tabii unutmazlarsa."

"Unutmayacak." Hiçbir detayı unutmayan kurnaz bir köpekti, Kazi'nin tam adını bile hatırlamıştı.

Onu çaresizce özlüyordum. İki haftadır görüşemiyorduk. Bütün çabamızı öncelikli olarak şehri inşa etmeye harcamıştık, şimdiyse Tor Kalesi'nin tamirinde son dokunuşları yapıyorduk, bu da son anda birçok yeni karar almam gerektiği anlamına geliyordu. Ben geride kalırken o, kervanın gelişine hazırlık yapmak için yerleşkeye gitmişti. Bu kez işler daha karmaşıktı ve temel atmadan önce yapacak çok iş vardı.

Tor Kalesi'nde ise Gri Kale'nin sağlam yarısını hemen hemen kurtarabilmiş, diğer yarısını ise Kara Kulübe'den kalan siyah granitle tamir etmiştik. Kara Kulübe'nin taşları metrelerce öteye ta-

şınmıştı. Gri Kale artık iki renkli bir kaleydi, buraya o ismi Lydia ile Nash takmıştı.

Ana evin işi bitmişti ama içeride hâlâ yapılması gereken işler vardı, Kazi ile benim yeni odamız hariç. O yokken tamir işlerini hızlandırıp dönünce ona sürpriz yapmak istemiştim. Duvarlar ve yer siyahtı, tıpkı Kazi'nin istediği gibi. Tavanı ise takımyıldızı deseniyle boyatmıştım, böylece her zaman yıldızların altında uyuyabilecektik. Kütüphanemin çoğunun sağlam olduğunu gördüğüm zaman rahatlamıştım. Kerry gelip karışıklığı toplamama yardım etmişti ve söz verdiğim gibi ona kitapları okumaya başlamıştım. Odamızda kendi tarihimizi yazabilmemiz için boş raflar vardı. Son birkaç ayı yazsak bile ciltler dolardı. Öte yandan Priya'nın kütüphanesi, benim gibi çocukken kendi elleriyle yazmaya başladığı kitaplar tamamen yok olmuştu. Bu durumu ağır karşıladı ama sonra Jalaine'in kütüphanesinin hâlâ yerli yerinde olduğunu gördü. Jalaine'in kütüphanesini kendi odasına taşıyıp teselli bulmuştu.

Jalaine'i isteği üzerine Sylvey'nin yanına gömdüm. Bu kez ailenin haberi vardı ama diğer herkesten sır olarak saklamaya devam ettik. Ölüleri ormana gömmek burada sık karşılaşılan bir gelenek değildi, aksine tuhaf karşılanırdı. Kardeşlerimizin mezarının insanların gelip baktığı merak uyandırıcı bir yer haline gelmesini ve dağın huzurunu bozmalarını istemiyorduk. Bu yüzden Jalaine'in "cenazesinden" sonra Breda'nın Gözyaşları'na gidip aile arasında bir tören daha yaptık. Jalaine'in Sylvey'yi nasıl öğrendiğini hâlâ bilmiyordum. Kazi mesajların bazen insanları bulduğunu söylerdi, üstelik Jalaine ölmeden önce haftalar boyunca ölüm ve yaşam arasında gidip gelmişti.

"Bilmediğim bir yangın falan mı var?" diye takıldı Gunner, bana yetişmeye çalışarak. "Gören de hevesli olduğunu sanır."

"Hevesimi saklamaya çalışmıyorum, ağabey. Karımı iki haftadır görmedim."

Bizim dairemizin kapısını açtı, üzerini değiştirip hazırlanmak için içeri girdi. Ailenin büyük bir kısmı ana evin tamiri bitene dek burada kalıyordu. Montegue'ye dair bütün izler özenle temizlenmişti.

"Nerede kaldınız?" diye sordu Mason, içeri girer girmez.

"Candora ile anlaşmayı bitirmek zorundaydık," diye cevapladım. Lukas'ı Dolise Teyze'nin kucağına verdim. Artık iyileşmişti, Trey ve Bradach ise eve dönmüştü ama Lukas beklenmedik bir mucize olmuş, onun kederini hafifletmeye yardımcı olmuştu çünkü Cazwin Amca'yı kaybetmiştik.

Gunner, Mason'ın peşimde dolandığını fark edince bıyığının altından, "Birileri daha hevesli anlaşılan," dedi.

Mason beni takip ederek yatak odama kadar arkamdan geldi. "Geç kalacağız."

"Niye bu kadar heveslisin?" diye sordum.

"Bizi bekliyorlar."

"Kazi mesaj yolladı," dedim. "Wren ve Synové de geliyormuş. Hevesli olmak için bir sebep daha. Onları özledim. Peki ya siz?" Yeni yerleşke sakinlerinin kervanına eşlik etmek için aylar önce Venda'ya dönmüşlerdi.

Mason omuz silkti. "Kraliçeyi kastetmiştim."

Belki.

Dolabımdan bir gömlek alıp bana fırlattı, beni acele ettirmeye çalışıyordu. "Nihayet geleceğine inanmak çok zor," dedi. "Kralın da öyle. Keşke babam da burada olup görebilseydi."

"Belki de hissediyordur," diye cevapladım. "Baş Muhafız da geliyormuş."

"Baş Muhafız da kim?"

"Kazi'nin anlattığına göre Venda'daki en güçlü adam, kraliçenin sağ koluymuş. Eskiden Komizar için çalışan bir suikastçıymış. Yerinizde olsam ona iyi davranırdım."

"Neden iyi davranmayayım ki?"

"Bilmiyorum, ağabey. Bazen biraz sert davranabiliyorsun. Herkese iyi davran, yeter. Olsa olsa gururun biraz incinir."

ALTMIŞ YEDİNCİ BÖLÜM

KAZI

"RAHAT OL," DİYE FISILDADIM JASE'E. "ARTIK BİR SUİKASTÇI değil." Ama öte yandan ben de gergindim. Kaden'ı iki yıldan uzun süredir görmemiştim. Kendimi değerlendirme almayı bekleyen genç bir çaylak gibi hissediyordum.

Kaden sallanarak atından indi, ardından Pauline'in inmesine yardım etti. Üç çocukları arkalarından gelen at arabasında seyahat etmişti. Griz onları teker teker çıkardı ve en büyükleri Rhys'i ters tutarak çocuğun bütün şikâyetlerine rağmen başı nerede, ayağı nerede bilmiyormuş gibi yaptı.

Lydia ile Nash heyecanla ciyakladı ama yerlerinden ayrılmadılar. Ballenger ailesi tek sıra halinde dizilmişti. Venda Baş Muhafızı'nı, onun ailesini ve hâlâ yolda olan kervanı karşılamaya hazır bir halde bekliyordu.

Kaden yanımıza yürüdü. Hatırladığımdan daha uzun boylu ve daha heybetli görünüyordu ya da belki de yüzündeki ciddi ifadeden dolayı öyleymiş gibi geliyordu. Önce beni, sonra da Jase'i şöyle bir süzdü. "Demek Kazi'mizi elimizden alan baş belası sensin."

"Onu gördüğüm ilk andan beri ona güvenemeyeceğimizi biliyordum," diye ekledi Griz, Kaden'in yanında yerini alırken. İkisi de Jase orada değilmiş gibi ondan bahsetmeye başladı.

"Kurnaz bakışları var."

Griz dilini şaklattı. "Kazi ilk gördüğü anda onu tutuklamalıydı."

"Anlaşılan tutuklamış bile. Baksana..."

Pauline dirseğiyle Kaden'e hafifçe vurdu.

Kaden yüzünü buruşturdu. "Sadece biraz takılıyorum." Yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi, Baş Muhafız gülümseyince gözleri de gülümserdi. Hayatında iyi olan her şey için mücadele etmek ve tırnaklarıyla kazımak zorunda kalmıştı, neşesinin değerini bilmesinin sebebi neşenin eksikliğini de çok iyi biliyor olmasıydı. Jase'in elini sıktı. "Tebrik ederim, *Patrei*." Çocukları Rhys, Cataryn ile Kit'i önüne dizdi, hepsi onun gibi sarı kafalıydı. Onlara en yeni devlet olan Tor Kalesi'nin *Patrei*'sine saygı göstermelerini söyledi. Çocuklar öne çıkarken o da Pauline de gururla parlıyordu. Bu anı daha önce çalıştıkları belliydi. Jase reverans yaparak iyi dileklerini kabul etti ve sıranın sonunda onları bekleyen şekerlerden bahsetti. *Patrei* çok geçmeden onların gözdesi haline gelmişti.

Ardından Baş Muhafız elini kaldırarak bana asker selamı verdi. Ellerini sıkarak karşılık verdim. "İyi iş çıkardın, *kadravé*. Bizi gururlandırdın. Yoksa sana elçi mi demeliyim?"

"Ben her zaman bir Rahtan'ım," diye cevapladım. "Hâlâ silah arkadaşınım. Hep de olacağım."

Sırada Pauline vardı. Kollarıyla beni sarıp sıkı sıkı sarıldı. "Gözde öğrencimi özlemişim."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Ben de onu özlemiştim. İnatçılığı, sayfada yazan karalamalara anlam veremeyip sinirlendiğimde vazgeçmeme izin vermeyişi burnumda tütüyordu. "Gözde öğrencin Wren sanıyordum."

Kahkaha attı. "Hepiniz öylesiniz."

"Teşekkür ederim, Pauline," dedim. "Daha önce söyledim mi bilmiyorum. Çoğu zaman yazı yazma konusunda korkunç olduğumu biliyorum ama şimdi her gün yazıyorum ve bunu gerçekten seviyorum."

"Benim için bu bütün teşekkürlerden daha değerli." Yanağımı öpüp Kaden'in arkasından sıradaki diğer kişiye geçti. Ballenger'lar onlara teker teker hoş geldin diyerek minnettar olduklarını söyledi. Herkesin dilindeki hayranlığı duyabiliyordum. Çok şey kaybetmiştik ama bugün çoğu kaybı geri almıştık.

"Bak, burada kimler varmış," dedi Jase, beni dürterek. "Aşçılarım gelmiş."

Gelen Eben ve Natiya'ydı.

Natiya kasılarak yürüyor, Eben de arkasından geliyordu. İkimize bakarken koyu renk gözleri parladı. "Evlenmişsiniz," dedi, başını sallayarak.

"İki kez evlendik," diye cevapladı Jase. "Bir Ballenger, bir de Venda düğünü yaptık. Artık geri dönüş yok."

"Eh, bazı yolları var," dedi Eben, siyah gözlerinde muzip bir bakışla.

"Peki, bu akşam menüde ne var?" diye sordu Natiya, karnına dokunarak.

Jase güldü. "Yine hamile misin?"

O ve Eben bakıştı, ardından Natiya'nın belinin genişlediğini fark ettim. Dönüp Jase ile bana baktı. "Aslında..."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Gerçekten," diye onayladı Eben.

Onlara sarılıp tebrik ettik ve Natiya bize içinde adaçayı keki olan küçük bir paket verip artık resmi olarak Berduş düğünü de yapabileceğimizi söyledi. Paketi açar açmaz adaçayının güçlü ko-

kusu etrafa yayılmıştı. Natiya elini ağzına götürüp oradan uzaklaştı. Eben midesinin hâlâ hassas olduğunu söyleyip arkasından koştu.

"En azından hepsi bize kalmış oldu," dedi Jase, kekten büyük bir parça alırken.

Kampa birdenbire bir sessizlik çökünce dönüp baktık. Venda Kraliçesi ve Dalbreck Kralı gelmişti. Atlarından inerken onları izledik. Vairlyn boğazını temizledi. Gunner ile Priya da öyle. Anlaşılan herkesin boğazına bir şey takılmıştı, belki de kendilerine hâkim olmaya çalışıyorlardı. Bu anın duygusallığı beni de etkilemişti. Bugün hem eski hem de yeni tarihin bir araya geldiği bir gündü.

Onu buraya getir.

Jase bana babasının son dileğinin kıtadaki en güçlü kraliçenin Tor Kalesi'ni tanıması olduğunu söylemişti. Şimdiyse kraliçe burada, Tor Kalesi topraklarındaydı. Buraya yalnızca genişleyen yerleşkenin temel atımı için değil aynı zamanda Jase'e Tor Kalesi'nin resmi olarak yeni bir krallık olarak tanınmasını sağlayacak belgelerin sonuncusunu imzalatmaya gelmişti.

"Kazimyrah," dedi kraliçe, herkesten önce bana sarılarak. Baş Muhafız'ın gülümsemeleri özelse, kraliçenin de sarılmaları özeldi. Size sarılınca bunu kemiklerinize kadar hissederdiniz. İmalı bir şekilde kaşlarını kaldırıp Jase'e doğru başını salladı. "Onu hâlâ soluyor musun?"

"Sonuna kadar, Majesteleri. Kendisi oldukça acımasız bir elçi," diye cevapladı Jase, bunun resmi bir buluşma değil, daha çok bir aile buluşması gibi olduğunu anlamıştı.

"Güzel!" diye cevapladı kraliçe ve Jase'e de sıcak bir şekilde sarıldıktan sonra ailenin geri kalanıyla tanışıp Lydia ile Nash'e Venda'nın ünlü zanaatkârlarının elinden çıkan iki tahta flüt hediye etti.

Kral Jaxon kucağında uyuyan Aster'i taşıyordu, derin uykuda olan bebeğin bacakları ve kolları sallanıyordu. Kızını uyandırmamak için sessiz konuşarak Jase'e hiçbir krallığın Tor Kalesi'nin Birlik'e katılmasına karşı çıkmadığını anlattı. Eislandia hariç ama onlar herhangi bir fikir beyan etmemişti çünkü Montegue'den sonra tahta çıkan bir hükümdar olmamıştı. Yeni biri seçilene dek ülkeyi vasiler yönetecekti. O da fısıldayarak bizi tebrik etti ve Jase'in elini sıktı.

Kerry yanımıza koştu, kralla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Jase onları tanıştırdı. "Tanıştırayım, Puslukırlangıç'lı Kerry. Dizkapaklarını kırmak konusunda beceriklidir. Ordunuzda ona da yer bulabilir misiniz?"

"Eh, dizkapağı kırıcılara her zaman ihtiyacımız vardır," diye karşılık Kral Jaxon.

Jase, Kerry'yi yanına çekti. "Bu genç adam aynı zamanda benim hayatımı kurtardı. O olmasaydı, burada olmazdım."

"Seninle tanışmak bir onur, Puslukırlangıç'lı Kerry," dedi kral, elini sıkarak. "Dalbreck ordusu aklında olsun."

Kerry başını salladı, hayranlıkla krala bakıyordu.

Bütün tanışmalar bitince belgeler imzalandı ve sevinç çığlıkları duyuldu. Tapınakta duyulan müziği andıran o saf, asil ve neşeli ses vadide yankılandı. Tekrar eden bir nakarat gibi damarlarımda fısıldadı. Jase'in yüzündeki ifade, yutkunup başını sallaması ve olanları sindirmesi içimdeki derinlikleri eritiyordu. Bu anı asla unutmayacaktım. Sevinç çığlıklarının yerini kahkahalar, gözyaşları, dualar ve sayısız sarılma aldı. Ardından hepimiz bir yerlere dağılıp yeni yerleşke sakinlerini karşılamaya gittik.

Caemus arabadan inip daireler çizerek etrafa bakan, yeni evlerinin güzelliğini içlerine çeken insanları görünce gülümsedi. Yüzlerinde vadiye ilk geldiğinde onun yüzünde olduğu gibi hayranlık

dolu bir ifade vardı. Kraliçeye yerleşkeyi ve verimli hasat vermeye devam eden tarlaları gezdirdik. Yeni yerleşimcilerin çocukları meydandaki devasa meşe ağacının etrafında toplanıp salıncağa biniyordu.

Son birkaç ayda yaşananları gözlerimin önüne getirdim, en düşük mağlubiyetleri, en yüksek zaferleri... Beni ayakta tutan umudu düşündüm, yerle bir olan ama sonra tekrar tekrar yeniden doğan o umudu, Lydia, Nash ve Jase'in umudunu, bir mahzen dolusu insanın umudunu, çoğu zaman çok ince bir ipliğe bağlı olan umudu.

"Bayan Aydınlıksis! Ne kadar harikulade bir gün, öyle değil mi?"

Bu Mustafier'di, arenadan tanıdığım tüccar. Yeni yerleşimcilere hediye ve kıyafet getirmiş ve onların yerleşmesine yardım etmeye gönüllü olmuştu.

"Evet, Mustafier. Kesinlikle son derece göz alıcı," diye katıldım.

Kıkırdadı, süslü kelimelerini hatırladığıma memnun olmuştu.

"Söyle bakalım, bu son derece göz alıcı günü onurlandırmak için bir bilmece buldun mu?"

Uzun, kalın kaşlarını kaldırıp heyecanla beklemeye koyuldu.

Gülümsedim. Keresteleri kesen testerenin, çivileri çakan çekiçlerin, hayaller kuran insanların, yeni başlangıçların seslerini dinledim.

"Evet, sanırım buldum," diye cevapladım.

Bir odun parçasına oturup kampın telaşını izledim, heyecan duygusu ferahlatıcı bir yaz yağmuru gibi etrafa yayılmıştı. Mustafier sabırla bekliyordu. Ona "Buna ne dersin?" diye sorup anlatmaya başladım.

"Kalbim ölümsüzdür,
açarım kanatlarımı ardına kadar.
Göğe yükselir, havada süzülürüm
Özgürlüğüme kavuştuğumda.

Yarınları hapsederim,
Gölgemi veririm,
Korkaklara destek olur,
Korkusuz ilan ederim.

Ucu olmayan bir halatım,
Bir kılıç ve kalkan gibi,
Hiçbir ordu boy ölçüşemez,
Elimde tuttuğum güçle.

Kaybolurum zaman zaman,
Ya da savaşta kenara atarlar beni,
Mazlum, yorgun,
Ellerim sıkı sıkı bağlı.

Ama bir çığlık, bir mücadele,
bir gülümseme, bir jest,
bir yemek, bir içecek,
güzel bir uyku çekmek,

Ağaçtaki bir salıncak,
bir portakal, iyilik yapmak.
Beni özgür bırakmak için
Bu kadarı yeter bana."

Süslü kelimeler kullanmayı seven tüccar beklenmedik şekilde sessiz kaldı. Benim gibi o da kalabalık kampı inceledi. Oyun oynayan çocukları, yerleşimcilerle heyecanla sohbet eden Jase'i... Ardından gözlerini sildi ve "Kesinlikle son derece göz alıcı," diye fısıldadı sonunda.

Jase, Caemus ve yeni yerleşimcilerin temsilcisi olan Leanndra ile yeni evlerin yerini belirlemeye gitti. Çok heyecanlı ve canlıydı. Genişleme için kafasında büyük planlar vardı. On tane daha ev inşa etmenin yanı sıra iki tane daha ahır, alet kulübesi, yel değirmeni ve geniş bir okula yetecek kadar kereste göndermişti.

Yıkımdan sonraki ilk aylarda Ballenger'lar yeterli bütçe bulamayınca yerleşimciler kollarını sıvayıp destek olmuştu. Verimli bir hasat yapmışlardı ve Jase'in şehri yeniden inşa etmek için getirdiği işçiler için yemekler pişirip servis etmişlerdi. Ballenger'lar onlara minnettardı. Ama yerleşimciler onu ölümün kıyısından döndürüp iyileştirirken mahzende geçirdiği haftalar boyunca Jase onlara hiç olmadığı kadar yakınlaşmıştı. Artık bir aile olmuşlardı. O da kemerine kemik takıyordu, tıpkı yerleşimciler gibi. *Meunter ijotande.* Asla unutma. Yerleşke artık onun kanında vardı ve geliştiğini görmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

Jase bir tepenin arkasında gözden kaybolurken iç çektim. Bugün iki dakikalığına bile baş başa konuşamadan görev onu çağırmış ve gitmek zorunda kalmıştı, artık onunla bir saniye bile geçirebileceğimden emin değildim.

Gözüm Mason'a takıldı. Önce atlara bakmıştı, şimdi de başka bir şey arıyormuş gibi etrafa bakıyordu.

"Birini mi arıyorsun?" diye sordum.

"Jase, Wren ve Synové'nin de geleceğini söyledi. Priya onları arıyor."

"Priya mı? Onu yemek çadırının yanında gördüm. Yanına gidip..."

"Ben de o tarafa gidiyorum. İstersen ben söyleyebilirim," dedi, hevesle bekleyerek.

"Wren ile Synové bugün dönecek. Kervanın arkasını kolluyorlardı. Arabalardan birinin tekerleği kırıldı. Arabayı tamir edene dek geride kaldılar."

"Yardım için birini göndermeye gerek var mı?"

"Senin gibi mi?"

"Hayır," dedi hemen. "Benim burada işlerim var. Ama başka birini bul..."

"Onlar halleder, kardeşim. Teşekkür ederim."

Kardeşim. Hepsi birbirinden o kadar farklıydı ki. Ama aynı zamanda benziyorlardı da. Mason çok gururluydu. Öte yandan Gunner, her zaman nefret edeceğimden emin olduğum kardeşim, bana kendini sevdirmişti. *Evet, köpekler pireleri nasıl seviyorsa öyle,* demişti Synové gitmeden önce. Ona henüz benim kadar alışmamıştı ama en azından ona huysuz olan demeyi bırakmıştı. Onu ve Wren'i çok özlüyordum. Altı ay önce gitmişlerdi ve şimdi sadece bir hafta kalacak, sonra da kraliçenin kardeşinin düğünü için Morrighan'a kadar kraliçe ve kralın maiyetine eşlik edeceklerdi.

Güneş ormandaki ağaçların sivri tepelerinden batarken altın rengi ışık alacakaranlık tonlarında parlamaya başlıyordu. Çok geçmeden karanlık çökecekti. Kamptaki aşçılara herkesi yemeğe çağırmasını söyledim. Besleyecek çok boğazımız vardı. Otuz beş

yeni yerleşimci, kraliçenin maiyeti ve Ballenger ailesiyle birlikte toplamda yüz kişiyi geçmiştik, en son temel atma törenimizle karşılaştırınca iki kat daha kalabalıktı. Yemekte geyik eti ve pırasa değil, sığır eti yahnisi olacaktı ve Priya bol bol patates yiyebilecekti.

Yüzümü yıkamak için nehre doğru yürüdüm. Yürürken çayırların ve ormanın, kaynayan tencerelerin, hasada hazır buğdaylarla dolup taşan tarlaların kokusunu içime çektim. Sıcak yaz havasının ve uzaktan gelen seslerin uğultusunun tadına vardım. Bütün vadiyi çevreleyen büyüleyici bir merhem gibiydi. Adımlarımı yavaşlatıp bir kez olsun rahat adımlarla yürüdüm.

Son bir yıldır her günümüz dur durak bilmeyen hareketli işlerle doluydu. Şehir inşa edilmiş ve yeniden canlanmıştı, Tor Kalesi'nin artık bir krallık olarak tanınacağı haberiyle birlikte arena ticarete yeniden başlamıştı ve şimdi hiç olmadığı kadar yoğundu. Vairlyn Kara Kulübe'nin yıkılmasının iyi olduğunu, orayı hiç özlemeyeceğini ve Mağara Bitimi'nin yıkılmasıyla ortaya çıkan açıklıktan hoşlandığını söylemişti. Vairlyn her zaman önüne bakardı ve ben de ondan bunu öğrenmeye çalışıyordum. Yeni açık alana ağaçlar diktik, orada oluşan alçak bahçeye Jalaine bitkileri sevdiği için bir de sera inşa ettik. Lukas'ın gelişi hepimizin hayatına renk katmıştı ama Jalaine'ın bıraktığı boşluğun yerini dolduramazdı. Hâlâ sık sık buradaymış gibi ondan bahsediyorduk. Ailesini kurtarmak için kendini feda ettiğini söylüyorduk çünkü Jalaine her ne kadar hata yapmış olursa olsun hepimiz hata yapmıştık, hepimiz geri alamayacağımız anlar yaşayıp kararlar almıştık.

Zane'in çantasında bulduğum Phineas'ın belgelerini annemi aramaya gitmeden önce yakmıştım. *Asla bitmeyecek. En azından şimdi değil. Bir kapının kilidi açıldı.* Beaufort idam edilmişti ama sözleri hâlâ aklımdan çıkmıyordu. En azından şimdilik kapının kilidini kapamayı başarmıştık. Kanyona gizlediğim şişeyi hiç bu-

lamadım. Bu beni endişelendiriyordu ama Tor Kalesi'ndeki patlamada kanyondaki kayaların yeri değişmiş ve oyuk genişlemişti. Şişenin kayalığın derinliklerine düşüp cehenneme kadar indiğini, sert kayaların onu yuttuğunu hayal ettim.

Phineas gibi biri yalnızca birkaç nesilde bir gelir.

Montegue gibi biri de öyle.

Bundan daha uzun sürmesi için dua ettim.

Aç ejderhanın sonsuza dek ininde kalması için dua ettim.

"İşte buradasın! Bizden saklanıyor musun?"

Arkamı dönünce Wren ve Synové'nin nehrin kıyısından bana doğru yürüdüğünü gördüm. Suyun içinden zıplayıp yokuşu koşarak tırmandım ve kollarımla onları sardım. İkisi de yaz sıcağında yanmıştı ve yol, fundalıklar ve tekerlek yağı gibi kokuyorlardı.

"Tamam, bu kadarı yeter," dedi Wren, beni geri çekip şöyle bir süzerek. Onaylayarak başını salladı. "*Patrei* arkanı kolluyor mu?"

"Her zaman," diye cevapladım.

Wren omuz silkti. "Biz olmalıyız."

"Eee?" diye sordu Synové. "Sana söyledi mi?"

"Kim neyi söyledi mi?"

Wren ve Synové birbirlerine baktı. "Haberi bile yok," dediler aynı anda.

"Neyden?" diye sordum.

İkisi de söyleyecekleri şey bir anda önemsizleşmiş gibi umarsızca omuz silkti. "Kraliçe hazır olunca söyleyecektir."

"Ben hazırım."

Hep birlikte dönüp nehir kıyısının tepesine baktık. Kraliçe orada duruyordu, yanında Berdi vardı.

Bir çığlık kopardım ve sendeleyerek tepeye çıkıp Berdi'yi kollarıma aldım. Her yeri yumuşak ve sıcaktı, uzun bir yoldan gelmiş olmasına rağmen hâlâ ekmek ve tatlı balık yahnisi gibi kokuyordu... ya da belki de içime çektiğim kokular anıların kokusuydu.

"Sürpriz," dedi Synové.

"Eh, şu haline bak!" diye kıkırdadı Berdi, ardından kemerini ve ceplerini kontrol etti. Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Hmm, kaşıklarım hâlâ bende," dedi. Çenemi tutup sağa sola çevirdi. "On'a ne yaptın böyle?"

Gülüştük. Sarılmak o zamanlar pek sık yaptığım bir şey değildi.

Kutsal Salon'a ilk geldiğimde Berdi bana kimsenin olmadığı kadar sabırlı davranmıştı. Mutfak onun bölgesiydi ve kimse izni olmadan ayak basamazdı, yani ben sürekli basardım. Tencerelerin yerini değiştirir, onu sinirlendirmek için tahta kaşıklarını çalardım. O da işimi kolaylaştırmak için tahta kaşıkları göz önünde bir yere dizdi ama bu benim için işin eğlencesini kaçırmıştı. Yemeğe gelmeyi reddettiğim gecelerde mutfaktaki küçük masaya benim için bir tabak bırakırdı. Daha kendim bile anlamıyorken o, aklımdan geçenleri anlayabiliyordu.

Şimdiyse bana bakıyordu, muhtemelen onu en çok şaşırtan şey sevgimi böyle açık açık gösteriyor oluşumdu. Eskiden bu konuda cömert davrandığım söylenemezdi. Hem de hiç. Asla. Wren ve Synové'ye karşı bile. Sevgi gibi şefkate de fazla alışmamak için onu gizli tutmak daha iyiydi. En azından eskiden böyle olduğunu sanırdım.

Berdi düğün için Morrighan'a gidip, ardından hanına bakmak için Terravin'e gideceğini söyledi. Orayı bir kez daha görebilme isteği burnunda tütüyordu. Yıllar geçiyor ve o artık yaşlanıyordu, böyle uzun bir yolculuğu bir kez daha yapabileceğinden emin değildi.

Kraliçe dudağını büzdü. Berdi'nin hepimizden uzun yaşayacağını, Terravin'e gitmelerinin tek nedeninin Kral Jaxon'un onu bir gün oraya götüreceğine söz vermiş olması olduğunu söyledi. Şimdi zamanlama mükemmeldi. "Romantik bir kaçamak yapacağız, ilk âşık olduğumuz zaman geçirdiğimiz günleri hatırlayacağız." Hiç eksilmeyen o aşk gözlerinden okunuyordu. "Ve tabii, o hanı da özledik. Orası her şeyin başladığı yer."

Tekrar Berdi'ye baktım. Yıllar. Yıllar geçip gidiyordu. Onu son gördüğümden beri yaşlanmıştı. Zaman ne çabuk tükeniyordu. Ama ne de olsa hepimiz için tükenebilirdi, yaşımız ne olursa olsun. Belki de bu yüzden...

Ona bir kez daha sarıldım. "Hadi, gel de seni aşçının çadırına götüreyim. Senin ustalığından yararlanabilirler..."

"Dur!" dedi Synové. "Kraliçenin söylemek istediği bu değildi."

Kraliçe gülümsedi. "Bırakayım da onlar anlatsın." Yanında Berdi ile uzaklaştı, Berdi aşçı çadırına gidip ustalığını göstermek için sabırsızdı.

Wren ve Synové sırasıyla konuşup birbirlerinin cümlelerini bitirerek bana haberleri verdi.

"Yeni bir görevimiz var."

"En az birkaç ay sürecek."

"Ama kalıcı da olabilir."

"Arabulucu olarak burada kalacağız."

"Hani yeni yerleşimciler için."

"Eh, tam olarak burada olduğu söylenemez. Belki şehirde kalırız."

"Hem Parsuss'un durumu da muallaktayken, vasilerin yardıma ihtiyacı olabilir."

"Kraliçe bütün yükü senin taşımanı istemiyor."

"Hem biz de..."

"Şey..."

Sonunda konuşmaları yavaşladı. "Sanırım kraliçe burayı özlediğimizi anladı," dedi Synové.

"Seni özlediğimizi," diye ekledi Wren.

"Ballenger'lardan bazılarını da," dedi Synové. "Ama huysuz olanı değil."

İçimden bir ses, 'huysuz olanın' bu kez Mason'a işaret ettiğini söylüyordu.

Elimde yahni ve ekmeğimle yürürken kalbim bir kuş kadar hafifti, güzel haberler taşıyarak bulutların arasında süzülen bir Valsprey gibiydim. Düşünmeye bile korkuyordum. Wren ile Synové. Burada. *Kusursuz bir gün.* Tanrılar beni duyabilir miydi?

Başımı göklere çevirip bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

Meşe ağaçlarının altındaki meydana döndüğümde Ballenger'lar ile Vendalılar arasındaki ayrımın ortadan kalktığını gördüm. Herkes etrafa yayılmış kütüklerin üstüne, arabaların içine, ters çevrilen kovalara ve yanımızda getirdiğimiz sandalyelere, kısacası buldukları yere oturup yemeklerini bitiriyordu. Lydia ve Nash yemeklerini çoktan bitirmiş, meydandaki meşe ağacının yanında Kerry ile oynuyordu. Flütlerini ellerinde tutmuşlardı, Kerry de onlara "Kurt Ay" şarkısını çalmayı öğretiyordu. Gunner kalabalıktan uzakta, Jurga'nın yanında oturmuş yavaş yavaş yahnisini yiyor ve arada sırada ona bakıyordu. Gözlerim Jase'i aradı ve onu Kral Jaxon ile sohbet ederken buldum. İkisi de gömleklerinin kollarını sıvamıştı, çizmeleri çamurluydu. Kerry hep birlikte çukur kazdıklarını söyledi.

Yahnimi yerken bir yandan Jase'i izledim. Yüzünde canlı bir

ifade vardı, bir şeyleri açıklarken kollarını oynatıyor, kral da başını sallayarak cevaplıyordu. Gülümsedim. Yerleşkeyi yeniden inşa etmeyi kabul edene dek kraliçenin mektubunu imzalamayacağımı söylediğimde de kollarını böyle heyecanla sallayarak beni ikna etmişti. Jase'e inanmıştım ama bugünün geleceğini hiç tahmin etmezdim. Beni her zaman şaşırtan beklenmedik gelişmeler olmaya devam ediyordu.

Wren, Synové, Priya ve Vendalı yeni bir yerleşimci birlikte banka oturmuş yemeklerini bitiriyor, eski dostlar gibi birbirlerine yakın duruyorlardı. Ardından Mason yanlarına geldi ve Priya ile konuşarak bir şeyler söyledi. Synové başını eğdi, kızıl örgüsüne dokundu ve Mason orada yokmuş gibi davrandı ama Mason'ın koyu renkli gözlerinin zaman zaman ona baktığını gördüm.

Lydia, Nash ve Kerry'nin yanına yaşça daha büyük bir çocuk geldi ve şarkıya öncülük etti. Flütle çaldıkları kederli melodi yumuşak, hipnotize edici bir duman gibi kampa yayıldı. Başlar onlara döndü.

Kral, kraliçeyi dansa kaldırdı.

Kaden ile Pauline onları takip etti, çocukları Pauline'in eteğini ve Kaden'in pantolonunu çekiştiriyordu. Kaden çocukların başlarının üzerinden Pauline'i öptü, ardından Kit kollarını uzatıp babasının kucağında oturmak istedi.

Yeni yerleşimcilerden birkaçı el ele tutuşmuş halde Paxton, Titus, Priya ve Aleski'yi aralarına çekmişti, onlara salanarak yapılan kolay bir Venda dansı gösteriyorlardı.

Eridine ve Hélder Vairlyn'in koluna girdi, Aram ile Samuel ise Wren'in ellerini tutup onu da dansa dahil etti.

Caemus ağaç kütüğüne oturmuş, başını sallayıp ayağını yere vurarak müziğe eşlik ediyordu.

Sihri izle, Kazi. Onu etrafında her yerde göreceksin.

"Dans edelim mi?"

Dönüp sesin geldiği yere baktığımda benimkilerle buluşan sıcak kahverengi gözlerle karşılaştım. "*Patrei.* Hiç yalnız kalamayacağımızı düşünmeye başlamıştım."

"O halde beni iyi tanıyamamışsın, öyle değil mi?"

"Seni o kadar iyi tanıyorum ki. Senin gibileri nerede olsa tanırım. Bunları beni kandırmak için yapıyorsun, öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

Jase beni kollarına aldı.

Başımı omzuna koydum, yanağımı kaslı göğsüne dayayıp kokusunu içime çektim. Yeni kesilen ağaç kokusu kıyafetlerine sinmişti. "Bana bir bilmece sor, Jase," diye fısıldadım.

"Sırf beni öpebilmek için yanlış tahmin etmek istiyorsun."

Dilimi şaklattım. "Beni çözdün, *Patrei.*"

Beni yakınına çekti. "İsteğin benim için bir emirdir, elçim," dedi, ardından bilmeceyi fısıldadı. Sesi omuzlarıma atılan yumuşak, sıcak bir battaniye gibiydi. Sihrinde kayboldum.

Mucizesinde kayboldum.

Minnet duygusunda kayboldum.

Tümüyle kayboldum ama tamamen bulundum,

Esir alındım, alıkondum... zincire bağlı bir tutsağım.

Söylediği gibi yanlış tahminlerde bulundum, her tahminimde dudağıma bir öpücük kondurdu. Aramızda vahşi bir orman yükseldi, ceplerimiz dilek saplarıyla doldu ve bileklerimizin arasında zincir şangırdadı. Asla öngöremeyeceğim beklenmedik olaylar ve bizi oradan bu ana getiren adımlar, hepsi yanardöner bir bulanıklık gibi zihnimden geçip gitti.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamaktan memnundum ama sonra Jase beni dürttü ve "Şuraya bak," diye fısıldadı.

Gözlerimi açınca Mason'ın, Synové'nin yanına gittiğini gördüm.

Onunla birkaç kelime konuştu. Synové ona cevap verdi ve sonra Mason elini tutup dans etmek için onu açıklığa götürdü. Adımları önce tereddütlüydü ama aralarındaki mesafe gittikçe kapandı ve Synové başını Mason'ın omzuna koydu.

Kraliçe bir keresinde âşık olmanın yüzlerce yolu olduğunu söylemişti. Belki affetmenin ve affedilmenin de yüzlerce yolu vardı. Bu yollardan birkaç tanesini bulduğuma emindim.

Günlüğüme son kelimeleri yazıp belgelerin imzalanmasını, Jase'in bakışını, benim hissettiklerimi, kamp ateşleri ve çayırların kokusunu ve umudu, o anda yanımızda kimler olduğunu ve ne söylediklerini en ufak detayına kadar yazdım. Tarihin her gün, küçük ve büyük şekillerde her türden insan tarafından yazıldığını düşündüm. Her karar yeni bir kader yaratırdı, bilinmedik küçük bir kasabaya isim vermek bile. Yeni Puslukırlangıç. Yerleşkenin sonunda bir ismi vardı. Caemus ile Jase bu ismi önermiş, Kerry ve kamptakiler de büyük bir heyecanla kabul etmişti. Biraz geçmişten, biraz gelecekten. Tor Kalesi'nin ilk yeni kasabası.

Jase çadırın kanadını açıp içeri girdi. "Mije ile Tijone eyerlendi ve gitmeye hazır." Eve dönme vaktiydi. Ahır ve değirmen bitmişti. Evlerin inşasında ise epey yol kat edilmişti, taş ustaları şimdi temellerini atıyordu.

Jase masamın üzerine eğilip saçımı kenara çekti ve boynumu öptü. "Eve gidince sana bir sürprizim var."

"Jase Ballenger, seninle geçirdiğim her gün benim için bir sürpriz."

Omzumun üzerinden masadaki kitaba baktı. "Hepsini yazdın mı?"

"Her kelimeyi."

"Güzel," diye fısıldadı. "Dolduracak çok rafımız var."

Kitabı kapatıp heybeme koydum ve eve doğru yola koyulduk.

Bizim hikâyemizi kim yazacak, Jase?

Biz yazacağız, Kazi. Sen ve ben. Kendi hikâyemizi biz yazacağız.

Yan yana geçirdiğimiz her gün biz de böyle yapacağız.

ALTMIŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YUVA TERK EDİLMİŞ, ALAKARGA ÇOKTAN ÖLMÜŞTÜ. AĞACIN kovuğundaki samanlar ve dallar mevsimden mevsime düşmüştü. *Alçak hırsızlar,* diye düşündü kargalar. *Alakargalar hep böyledir.* Derken bir parıltı karganın dikkatini çekti. Ağacın etrafında dönüp ödüle göz attı. Alakarga şimdi ne çalmıştı? Renkli ve parlak bir şeydi.

Kaçırılmayacak kadar güzeldi. Üstelik yuvasında da etkileyici dururdu. Gagasıyla dalların arasından çıkardı ve yere düşürmeden pençelerinde tuttu. Uçarak uzaklaşırken şişenin kapağının açık olduğunu fark etmedi. Önemi yoktu. Zaten yerine geri koyamazdı. O bile bu kadar zeki bir karga değildi.

Minik şişenin içindeki toz karganın arkasından göz alıcı, parlak bir iz bırakarak dışarı saçıldı. Tozun bir kısmı yere düştü, bir kısmı rüzgârda uçup bulutlara yükseldi, bir kısmı da Tor Kalesi'nden uzaklara giden akıntılara katıldı.

Çok geçmeden parlak toz arkasında kalmış, karga da onu unutup gitmişti. Tek düşünebildiği, yeni ödülünün yuvasında ne kadar muhteşem gözükeceğiydi.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, Miras dünyasını satın alan, benimseyen ve sayısız şekilde yayan bütün okuyuculara, kitapçılara, kütüphanecilere ve diğerlerine içten teşekkürlerimi sunuyorum. Siz olmasaydınız, bu dünya ilk kitabın ötesinde var olamazdı. Sizin yaratıcılığınız ve heyecanınız sayesinde Cehennem Ağzı ve ötesine kadar genişleyen bir dünyayı sizlerle buluşturabildim.

Harika telif ajanım Rosemary Stimola, sen eşsiz bir mucizesin. Teşekkür ederim Ro, hem karşı konulamaz *kendin* olduğun hem de muhteşem stüdyo ekibini yönettiğin için: Pete, Adriana, Allison, Eriica ile Debra, bana bu işleri yönetmem konusunda yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

İnanılmaz Macmillan ile Henry Holt ekibine kitap sihrini yaşattıkları için minnettarım: Jean Feiwel, Laura Godwin, Angus Killick, Jon Yaged, Christian Trimmer, Morgan Dubin, Brittany Pearlman, Ashley Woodfolk, Teresa Ferraiolo, Gaby Salpeter, Allison Verost, Lucy Del Priore, Katie Halata, Mariel Dawson, Robert Brown, Molly Ellis, Jennifer Gonzalez, Jennifer Edwards, Jess Brigman, Rebecca Schmidt, Mark Von Bargen ve Sofrina Hinton. Sahne arkasında dur durak bilmeden çalışan diğerlerine teşekkür ederim. Fedakârlığınız ve engin yetenekleriniz için hepinize minnettarım.

Starr Baer, Ana Deboo ve Rachel Murray'in özel güçleri olan süper kahramanlar olduğuna yemin edebilirim. *Hırsızların Yemini*'nin

çılgın ilk taslağını okuyup bir şekilde anlam verebildiler ve zekice önerilerde bulundular. Teşekkür ederim. Hepinize yeni birer pelerin borçluyum.

Rich Deas yine yapacağını yaptı. *Hırsızların Dansı*'nın göz kamaştırıcı kapağına taş çıkartan yeni bir kapak yaptı. İmkânsız olduğunu düşünüyordum ama Rich her zaman kendini aşmayı başarıyor. Mike Burrough'nun tasarımda yaptığı zarif dokunuşlar kitabın kapağını bir sanat eserine dönüştürdü. İkisine de sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Olduğu gibi söyleyeceğim çünkü bu doğru: Editörüm Kate Farrell tam bir tanrıça. O sabırlı, cesaretlendirici, *kelimelere sığmayacak kadar* yaratıcı ve kimsede olmayan özel bir öngörüye sahip. Yolculuğun her adımında bu hikâyeye inandı ve bilge danışmanlığı yolumu kaybettiğim zamanlarda görüşümü tekrar kazanmamı sağladı. O, isminin bir takımyıldızına verilmesini hak ediyor.

Çok güzel kitaplar yaratarak onları dünyanın her yerindeki okurlara harika bir şekilde ulaştıran yurtdışı yayıncılarıma teşekkür ederim. Bir gün hepinize yüz yüze teşekkür etmeyi umuyorum!

Yazar dostlarım Alyson Noël, Marlene Perez, Melissa Wyatt, Jodi Meadows, Robin LaFevers, Stephanie Garber ve Jill Rubalcaba'ya bu işin inişli çıkışlı yollarında verdikleri önerilerileri, kahkahaları, destekleri, bakış açıları ve bilgelikleri için her zaman minnettarım.

Tıpkı Jase Ballenger gibi benim ailem de benim destek ve güç kaynağım, gerçi benim ailem onunkinden daha uysal...en azından çoğu zaman öyle. Ben, Karen, Jessica, Dan, Ava, Emily, Leah ve küçük sevimli Riley, bizi her zaman gülümsettiğiniz için teşekkür ederim. Siz benim ilham ve neşe kaynağımsınız.

Bir kez daha her zaman arkamı ve kalbimi kollayan Dennis'e en derinden teşekkürlerimi iletiyorum. Kendisi sözünü tutan bir savaşçı ve ona aldığım nefes için olduğum kadar minnettarım.